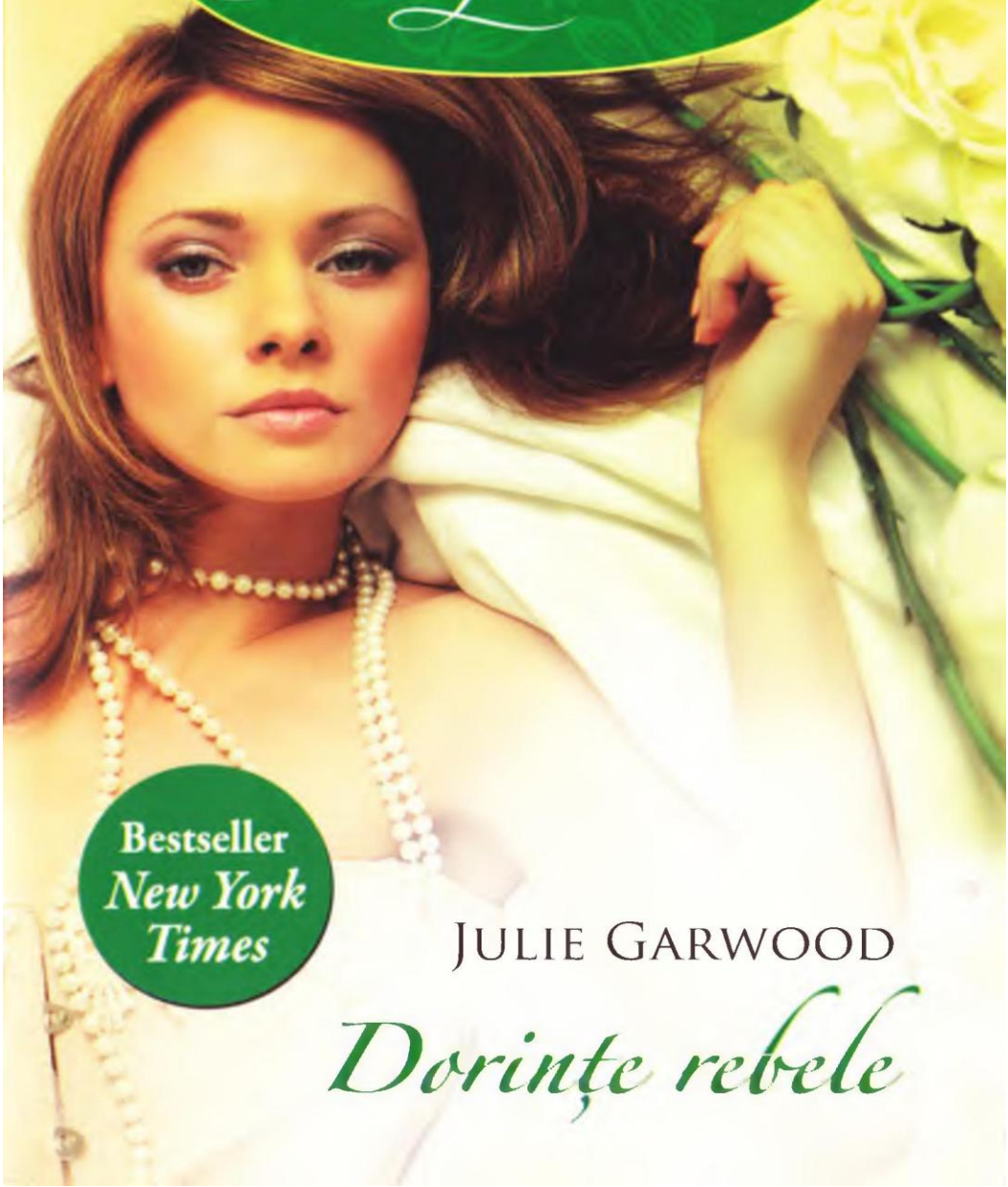
COLECȚIA

Iubiri de poveste

Bestseller *New York Times*

JULIE GARWOOD

Dorințe rebele

JULIE GARWOOD

Dorințe rebele

Gentle Warrior
Julie Garwood
Copyright © 1985

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
Tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dorinţe rebele
Julie Garwood Copyright
© 2014 Grup Media Litera
Pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Diana Calangea, Mira Velcea
Corector: TUdoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GARWOOD, JULIE
Dorinţe rebele/Julie Garwood. Trad.: Lavinia Şerban.
— Bucureşti: Litera, 2014 ISBN 978-606-686-923-2
I. Şerban, Lavinia (trad.)
821.111(73)-31 135.1

Julie Garwood

Dorințe rebele

Traducere din limba engleză
Lavinia Șerban

Prolog

„Cavalerii se nasc pentru a lupta, iar războiul îi înnobilează pe toţi cei care se aruncă în luptă fără teamă sau laşitate.”

Jean Froissart, *cronicar francez*

1086, Anglia

Cavalerul se pregăti de luptă în tăcere. Se aşeză călare pe un scaun de lemn, îşi întinse picioarele lungi şi musculoase în faţă şi îi porunci servitorului să-i tragă pantalonii cu platoşe de fier. Apoi se ridică şi îi permise altuia să îi prindă zalele grele peste vesta matlasată pe care o purta pe sub cămaşă. În cele din urmă, îşi ridică braţele bronzate de soare pentru ca sabia, un dar foarte preţuit primit de la însuşi William, să-i poată fi prinsă la talie printr-un cerc de metal.

Mintea nu-i stătea la veşmintele sale ori la locul în care se afla, ci la bătălia ce-avea să vină, şi îşi revizui cu rigurozitate strategia pe care avea să o folosească pentru a ieşi victorios. Tunetul îi întrerupse concentrarea. Încruntându-se, cavalerul ridică pânza care cădea peste deschizătura cortului şi îşi înălţă capul pentru a studia formaţiunea de nori grei, atingându-şi fără să-şi dea seama părul de la ceafă de guler în timp ce privea cerul.

În spatele lui, cei doi servitori îşi văzură de treabă. Unul ridică o pânză îmbibată cu ulei şi începu să lustruiască încă o dată scutul războinicului. Celălalt se urcă pe un scaun şi aşteptă, ţinând în aer coiful conic. Servitorul rămase astfel pentru câteva clipe lungi, până când războinicul se întoarse

şi observă coiful întins în faţa lui. Îl refuză cu o mişcare a capului, preferând să lase la voia întâmplării posibilitatea de a fi rănit, în schimbul libertăţii de mişcare. Servitorul se încruntă la refuzul cavalerului de a purta acoperământul de protecţie, dar alese cu înţelepciune să nu riposteze, căci observase privirea aspră de pe chipul războinicului.

Odată îmbrăcat, cavalerul se întoarse şi înaintă cu paşi mari şi grăbiţi până ajunse la armăsarul său puternic. Încălecă şi porni călare afară din tabăra militară, fără să se uite în urmă.

Cavalerul căută o clipă de singurătate înainte de bătălie şi galopă repede şi cu îndârjire spre pădurea din apropiere, fără să bage de seamă că atât el, cât şi calul său de luptă erau loviţi în mers de ramurile joase ale copacilor. Ajungând în vârful unui deal nu foarte înalt, îşi struni animalul care fornăia şi îşi îndreptă toată atenţia spre castelul din vale.

Fu din nou copleşit de mânie când se gândi la trădătorii care se adăposteau acolo, dar îşi alungă furia. Urma să aibă parte de răzbunare după ce castelul avea să fie din nou al lui. De-abia atunci avea să-şi lase furia să izbucnească necontrolat. De-abia atunci.

Cavalerul îşi îndreptă atenţia spre structura din faţa lui, din nou impresionat de simplitatea construcţiei, observând pereţii largi şi inegali care se ridicau mai bine de şase metri spre cer şi încercuiau complet mulţimea de clădiri din interiorul ei. Râul înconjura pereţii doar pe trei laturi, ceea ce îl bucura nespus, pentru că ar fi fost aproape imposibil să pătrundă dinspre apă. Clădirea principală era construită în mare parte din piatră, dar pe alocuri se puteau vedea şi bucăţi de pământ; era flancată pe ambele părţi de grupuri de colibe mici, care dădeau toate spre curtea mare şi plină de iarbă. Când aveau să fie din nou toate ale lui urma să le facă de neînvins, îşi promise el. Nu mai putea permite ca acest lucru să se întâmple din nou!

Mai mulţi nori negri şi furioşi se contopiră într-o încercare de a bloca soarele la răsărit în vreme ce dungi gri se arcuiau de-a lungul cerului, în semn de protest. Vântul oferi fundalul sonor pentru această privelişte stranie. Rafalele şuierătoare se amestecau cu pale de vânt mai domoale, şi calul negru al războinicului începu să tropăie agitat, dar cavalerul îl linişti repede, folosindu-şi călcâiele pentru a-l stăpâni.

Se uită din nou la cer, văzu că norii umflaţi se aflau acum direct în faţă şi se gândi că era ca şi cum noaptea urma să se pogoare din nou.

— Vremea nu mă ajută să mă liniştesc, murmură el.

„Să fie ăsta un semn de rău augur?" se întrebă el, căci era puţin superstiţios, deşi îi lua în râs pe cei care se lăsau conduşi de superstiţii, căutând semne prin ritualuri ciudate înainte de absolut fiecare bătălie, pentru a-i prezice deznodământul.

Cavalerul îşi analiză încă o dată şansele de victorie, căutând posibile puncte slabe în planurile sale de luptă, însă nu putu să găsească niciunul. Cu toate astea, nu se simţea mulţumit. De frustrare, ridică frâiele şi întoarse calul, hotărât să revină în tabără înainte să îl prindă întunericul. În clipa aceea, cerul explodă într-un fulger argintiu, şi el o văzu.

Stătea puţin mai sus, pe dealul de alături, şi părea că priveşte direct în jos, înspre el. Apoi îşi dădu seama că nu se uita la el; nu, ochii ei se fixaseră dincolo de el, la castelul din vale.

Ea stătea dreaptă pe un cal bălţat, înconjurată de două creaturi uriaşe care aduceau vag a câini, dar nu îşi dădu seama de rasă, pentru că postura lor dădea de înţeles că sunt mai degrabă lupi, nu câini. Absorbi din plin imaginea din faţa lui, observând că femeia era mică de statură, cu părul lung şi blond care îi ajungea până în dreptul umerilor, şi, chiar şi de la distanţa aceea, reuşi să-i distingă forma rotundă a sânilor, scoşi bine în evidenţă de materialul alb al rochiei lipit de

corp de vântul puternic.

Mintea lui nu putea înţelege prea bine ceea ce vedea, în afară de faptul că femeia era, într-adevăr, mai frumoasă decât orice altă femeie pe care o văzuse vreodată. Lumina scăzu în intensitate, dar fu înlocuită după câteva secunde de un alt fulger şi mai puternic; dacă iniţial cavalerul fusese surprins, acum rămase uimit, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea: un şoim zbura din ce în ce mai jos, înspre fată. Ea părea a nu se teme de bestia ce-i dădea târcoale – ba, mai mult, îşi ridică mâna de parcă ar fi salutat un vechi prieten.

Cavalerul închise ochii doar pentru o clipă, şi, când îi deschise din nou, ea dispăruse. Tresărind, îşi îmboldi armăsarul să pornească şi goni într-acolo. Atât calul, cât şi călăreţul ocoliră cu abilitate în viteză fiecare copac, dar, când ajunseră la locul cu pricina, fata nu mai era nicăieri.

După o vreme, cavalerul renunţă la căutare. Mintea lui acceptă că ceea ce văzuse fusese real, dar inima insista că fata nu fusese decât o viziune, un semn prevestitor.

Când intră în galop înapoi în tabără, starea lui de spirit era deja considerabil mai bună. Îşi găsi oamenii urcaţi deja în şa, pregătiţi. Încuviinţând din cap în semn de apreciere, făcu semn să
i se aducă lancea şi scutul care îi purta emblema.

Doi servitori se grăbiră înspre cavalerul care aştepta, ducând împreună scutul pentru a-i împărţi greutatea, şi, când ajunseră lângă el, aşteptară în tăcere ca războinicul să îl ridice. Spre nedumerirea lor, cavalerul ezită şi privi scutul din faţa lui preţ de câteva clipe lungi, cu un zâmbet uşor în colţurile gurii. Următoarea lui mişcare îi uimi nu numai pe servitori, ci şi pe partizanii care îl priveau: se aplecă şi trasă încet cu degetul arătător conturul şoimului încastrat pe scut.

Apoi îşi dădu capul pe spate şi se lăsă în voia unui râset pătrunzător şi puternic înainte de a lua fără greutate mai întâi scutul cu mâna stângă, apoi lancea cu mâna dreaptă.

Ridicându-le pe amândouă sus de tot, dădu strigătul de bătălie.

Capitolul 1

Razele subţiri de lumină îşi începură urcuşul obişnuit prin întuneric, în dorinţa de necontestat de a aduce zorile, fără să fie deranjate de grupurile de nori palizi şi goi. Elizabeth se rezemă de cadrul plin de aşchii al uşii deschise de la colibă şi privi urcuşul soarelui timp de câteva minute bune, înainte să îşi îndrepte spatele şi să iasă de tot din căsuţă.

Un şoim uriaş, care plana în cercuri mari deasupra copacilor, văzu silueta zveltă care apăru din colibă şi mări viteza, coborând pe un bolovan mare stropit cu noroi, aflat lângă fată.

Îşi anunţă sosirea printr-un ţipăt şi prin fâlfâirea puternică a aripilor sale gri cu maro.

— Iată-te, mândreţea mea, îl salută Elizabeth. Ai venit devreme astăzi. Nici tu nu ai putut să dormi? îl întrebă ea pe un ton blând, îşi privi pasărea cu un zâmbet tandru, după care îşi ridică încet braţul drept ţinându-l întins şi încordat puţin peste nivelul taliei ei firave. Haide, îl îndemnă ea cu voce prietenoasă.

Şoimul îşi înclină capul dintr-o parte în alta, fără să-şi mute privirea pătrunzătoare de la faţa ei, şi începu să emită un sunet gâlgâit din adâncul gâtului. Ochii lui erau de culoarea gălbenelelor, şi, deşi aveau ceva sălbatic, ea nu se temea de el. Mai mult, îi întâlni privirea cu o încredere desăvârşită şi îl îndemnă din nou să vină la ea. Într-o clipită, şoimul ateriză pe braţul ei gol, dar ea nu tresări din cauza greutăţii lui sau a atingerii. Ghearele lui zimţate erau

ascuţite ca tăişul unei săbii, şi, cu toate astea, ea nu purta mănuşi. Braţul ei cu piele fină şi fără urmă de răni stătea dovadă a faptului că şoimul era blând cu stăpâna lui.

— Ce să mă fac eu cu tine? întrebă Elizabeth. Ochii ei albaştri străluciră de amuzament în timp ce îşi analiza înaripatul favorit. Devii gras şi leneş, prietene, şi, deşi ţi-am redat libertatea, tu refuzi să o accepţi. Oh, prietenul meu credincios, de-ar fi şi bărbaţii la fel de loiali ca tine!

Amuzamentul îi dispăru din ochi, înlocuit de o tristeţe copleşitoare.

Sunetul unui cal care se apropia împreună cu călăreţul lui o făcu pe Elizabeth să tresară.

— Du-te, îi ordonă şoimului, şi el se înălţă imediat către ceruri.

Panica îi ascuţi vocea în timp ce îi strigă pe cei doi dulăi ai ei şi fugi spre adăpostul oferit de pădurea dimprejur. Până când se lipi de scoarţa dură a celui mai apropiat copac, cei doi câini se aflau deja alături de ea, şi le făcu semn cu mâna să rămână nemişcaţi. Inima îi bătea nebuneşte în timp ce aştepta şi se blestema în tăcere pentru că-şi lăsase pumnalul în colibă.

Tâlharii, grupuri întregi de oameni săraci, fără case şi fără stăpân, rătăceau prin ţinut, şi toţi cei care se aflau în afara unor ziduri care să îi protejeze cădeau pradă uşoară în faţa violenţei şi depravării lor.

— Milady?

Vocea servitorului ei credincios trecu dincolo de teroarea ce-o cuprinsese pe Elizabeth şi o linişti imediat. Elizabeth se lăsă în faţă, cu capul plecat, în vreme ce îşi trăgea sufletul.

— Milady? Sunt Joseph. Sunteţi acolo?

Tonul lui din ce în ce mai alarmat o forţă pe Elizabeth să iasă din ascunzătoare. Ocoli în tăcere copacul şi se strecură în spatele lui Joseph, bătându-l uşor pe umerii coborâţi, cu o mână tremurândă.

Bătrânul se întoarse cu un strigăt ascuţit şi fu la un pas să-şi dărâme stăpâna.

— M-aţi speriat zdravăn, o mustră el, dar, când văzu neliniştea de pe chipul lui Elizabeth, se forţă să zâmbească, dezvăluindu-şi dantura incompletă. Chiar şi încruntat, chipul frumos al Domniei Tale tot are puterea de-a mă supune.

— Mă flatezi ca întotdeauna, Joseph, răspunse Elizabeth cu un zâmbet, iar servitorul ei fu din nou vrăjit de inflexiunea răguşită, dar totodată muzicală din vocea ei.

O privi cum se întoarce şi merge până la uşa colibei şi fu oarecum surprins că frumuseţea ei încă avea capacitatea să-l uimească de fiecare dată când se uita la ea, pentru că o crescuse de când era copilă.

— Vino să bei ceva rece cu mine, să-mi spui ce anume te aduce astăzi aici, îl îndemnă Elizabeth. Apoi alura ei mândră fu marcată de ezitare şi confuzia îi înceţoşă ochii. Doar nu am uitat ziua, nu-i aşa? Asta nu e ziua obişnuită în care îmi aduci de mâncare, nu? Sau chiar am pierdut noţiunea timpului?

Joseph observă nota disperată din vocea ei şi vru să o cuprindă în braţe ca să o consoleze. Era o dorinţă imposibilă, îşi dădu el seama, pentru că ea era stăpâna lui, iar el, doar umilul ei servitor.

— A trecut aproape o lună de când familia mea…

— Nu vorbiţi despre asta, milady, şi nu vă faceţi griji, o linişti Joseph. Nu aţi înnebunit, pentru că am fost aici doar acum două zile. Astăzi vă aduc veşti importante şi am un plan la care aş vrea să vă gândiţi.

— Joseph, dacă îmi propui încă o dată să mă duc la bunicul meu, atunci ai bătut drumul degeaba. Răspunsul meu va fi şi astăzi neschimbat. Niciodată! Voi rămâne aproape de casa mea până când mă voi putea răzbuna pe ucigaşii familiei mele. Am jurat să fac asta!

Se ridică şi îl privi în ochi în timp ce vorbea; încăpăţânarea

îi era subliniată de modul sfidător în care îşi înclinase bărbia, iar Joseph se văzu nevoit să se uite în jos, la ghetele sale, pentru a scăpa de privirea ei de gheaţă.

Elizabeth îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

— Ce ai de zis? întrebă ea. Cum servitorul ei nu răspunse imediat, Elizabeth oftă şi continuă pe o voce mai blândă: Stai liniştit, Joseph. L-am trimis pe micuţul Thomas într-un loc sigur. Asta ar trebui să fie de-ajuns.

Reacţia lui o luă pe nepregătite. Elizabeth văzu cum bătrânul îşi lasă umerii mai în jos decât îi ţinea în mod obişnuit. Servitorul îşi mângâie capul chel şi tuşi pentru a-şi drege glasul.

— Cei răi au plecat.

— Au plecat? Cum adică… au plecat? Cum e posibil aşa ceva? Unde s-au dus? Cu fiecare întrebare, vocea îi deveni mai stridentă, şi nu îşi dădu seama că îl prinsese de haină şi că îl scutura cu putere pe servitorul ei loial.

Joseph îşi ridică mâinile şi se desprinse cu blândeţe din strânsoarea ei.

— Vă rog, milady, liniştiţi-vă. Haideţi să mergem înăuntru, propuse el, şi vă voi spune tot ce ştiu.

Elizabeth încuviinţă din cap şi se grăbi să între. Încerca să se comporte aşa cum se cuvenea pentru poziţia pe care o avea, dar mintea ei se răzvrătea împotriva acestui lucru, concentrându-se în schimb pe întrebările fără răspuns pe care le avea şi pe emoţiile contradictorii.

Coliba avea o singură cameră şi era modest mobilată. Elizabeth se aşeză pe marginea unuia din cele două scaune, cu mâinile împreunate în poală şi cu spatele drept, şi aşteptă ca Joseph să aprindă focul din vatră.

Deşi era primăvară târziu, în colibă era umezeală şi frig. I se păru că trece o eternitate până când Joseph luă loc pe scaun, în faţa ei.

— S-a întâmplat la scurtă vreme după ce am plecat de aici

ultima dată, milady. În ziua în care a fost furtună, preciză el. Tocmai ajunsesem pe-al doilea deal de deasupra conacului, când i-am văzut pentru prima oară, apropiindu-se ca un nor de praf pe drumul şerpuitor din vale. Deşi erau numai vreo două sute, tot arătau de parcă ar fi fost o forţă de luptă mortală. Vai, dar pământul s-a cutremurat uşor sub mine, atât de înspăimântătoare era priveliştea. L-am observat pe conducătorul lor, pentru că el galopa în faţa oamenilor săi şi era singurul care nu purta coif. Odată ce au doborât porţile şi au trecut de ele, pentru că era limpede că nu le păsa de elementul-surpriză, m-am apropiat călare. Curiozitatea mă făcuse să renunţ la orice precauţii. Până când am găsit un loc mai bun din care să privesc, căpetenia lor le ordonase deja să se aşeze în semicerc, şi au început să avanseze în spatele unui zid de scuturi. Era o privelişte de neuitat, milady. L-am văzut pe conducătorul lor luând poziţie, cu o siluetă uriaşă, trebuie să recunosc, căci ducea o sabie mare pe care aş pune pariu că doi oameni mai scunzi de-abia ar putea-o căra. Am văzut cum sabia lui s-a ridicat de multe ori şi tot de atâtea ori s-a lăsat în jos. Şi atunci s-a pornit furtuna…

— Erau veniţi de la Lord Geoffrey?

Întrebarea era ca o şoaptă, dar Joseph o auzi.

— Aşa-i, erau oamenii lui Lord Geoffrey. Ştiaţi că avea să trimită o armată.

— Desigur, mă aşteptam la asta, Joseph, oftă ea. Tatăl meu a fost vasalul lui Geoffrey, şi un lord va revendica întotdeauna ceea ce este al lui. Totuşi, nu noi i-am dat de veste. Cum de a sosit atât de repede?

— Nu ştiu, mărturisi Joseph.

— Belwain! Numele fu rostit cu un strigăt de disperare.

Elizabeth sări în sus şi începu să se plimbe dintr-o parte în alta.

— Unchiul vostru? întrebă Joseph. De ce ar…

— Desigur, îl întrerupse Elizabeth. Amândoi ştim că

unchiul meu a fost în spatele masacrării familiei mele. El s-a dus la Geoffrey. Dumnezeule, unchiul şi-a trădat propria familie pentru a câştiga susţinerea lui Geoffrey. Ce minciuni trebuie să-i fi spus…

Joseph clătină din cap.

— Am ştiut dintotdeauna că e un om rău, dar nici măcar eu nu am crezut că va recurge la acţiuni atât de extreme.

— Cauza noastră este pierdută, Joseph, replică Elizabeth într-o şoaptă plină de durere. Lord Geoffrey va apleca urechea la minciunile unchiului meu. Eu şi Thomas vom fi daţi pe mâinile lui Belwain, iar Thomas va fi omorât, pentru că numai atunci când frăţiorul meu va fi mort Belwain va putea deveni stăpânul casei mele. Numai atunci.

— Poate că Lord Geoffrey îşi va da seama care sunt planurile lui Belwain, răspunse Joseph.

— Nu l-am întâlnit niciodată de Lord Geoffrey, spuse Elizabeth, dar ştiu că se spune despre el că are un temperament aprig şi că uneori este foarte dezagreabil. Nu, nu cred că ne va asculta.

— Milady, o imploră Joseph, poate că…

— Joseph, dacă ar trebui să mă gândesc numai la mine, m-aş duce direct la Lord Geoffrey şi l-aş implora să îmi asculte spusele, pentru că vestea despre perfidia lui Belwain ar trebui răspândită în rândul tuturor celor care vor să audă. Dar eu trebuie să îl protejez pe Thomas. Belwain ne consideră morţi atât pe mine, cât şi pe fratele meu. Elizabeth continuă să se plimbe înainte şi înapoi în faţa vetrei. M-am hotărât, Joseph. Mâine plecăm spre Londra şi spre protecţia pe care ne-o va oferi casa bunicului nostru.

— Şi Belwain? întrebă Joseph fără ezitare.

Groaza la gândul răspunsului pe care avea să i-l dea stăpâna lui îl făcu pe Joseph să-şi adune forţele. O cunoştea bine. Ea nu avea să-l lase pe Belwain nepedepsit pentru răul pe care îl făcuse.

— O să-l omor.

Un buştean sfârâi şi, în tăcerea care urmă după declaraţia lui Elizabeth, se auzi o bufnitură puternică. În oasele bătrânului se strecură un frison rece. Nu avea nicio îndoială că stăpâna lui avea să facă precum spusese. Cu toate astea, el nu îi spusese toate noutăţile, aşa că, proptindu-şi palmele tari pe genunchii tremurânzi, se grăbi să îşi ducă la bun sfârşit treaba.

— Oamenii lui Geoffrey îl au pe Thomas.

Elizabeth se opri brusc.

— Cum se poate una ca asta? El trebuia să fie cu bunicul lui acum. L-ai văzut că a plecat cu Roland. Sigur te înşeli.

— Nu, milady. L-am zărit cu ochii mei la castel. Thomas dormea lângă foc, era chiar el. L-am văzut bine. Când am întrebat despre el, am aflat că toţi îl consideră mut. Joseph ridică mâna când văzu că stăpâna lui era pe cale să îl întrerupă şi îşi continuă povestirea în grabă. Cum de-a ajuns să fie cu ei, asta nu ştiu. Oamenii lui Geoffrey nu vor să-mi spună nimic, dar un lucru este sigur: ei încă nu-şi dau seama cine e băiatul şi se poartă cu grijă cu el. Mai mult, se spune că omul care i-a salvat viaţa se află acum pe moarte.

— Joseph, vorbeşti în dodii. Cine e pe moarte?

De frustrare, Elizabeth îşi trase şuviţa rebelă de păr auriu care îi căzuse pe ochi şi o aranjă repede la loc, peste umăr. La rândul lui, Joseph lăsă să-i scape un oftat lung şi îşi scărpină barba deasă înainte să continue:

— În timpul bătăliei, căpetenia lor a primit o lovitură în cap. Ei spun că e pe moarte.

— De ce ai riscat să mergi la conac, Joseph?

— Maynard, grăjdarul-şef, mi-a trimis vorbă că Thomas se află acolo. A trebuit să văd cu ochii mei, explică Joseph. Când am auzit de căpetenia oamenilor lui Geoffrey, că ar fi pe moarte, l-am căutat pe următorul la comandă. M-am gândit în grabă la un plan şi…

Înainte să continue, Joseph îşi drese din nou glasul. Le-am spus că ştiu pe cineva foarte priceput în arta tămăduirii şi că l-aş putea aduce pe acest vraci să le îngrijească stăpânul, cu condiţia ca, odată ce se face bine, vraciul să poată pleca în siguranţă. Vasalul lordului a ripostat, spunând că el nu trebuie să facă nicio promisiune, dar eu nu am cedat, şi în cele din urmă a fost de acord.

Elizabeth ascultă cu atenţie planul lui Joseph şi îl întrebă furioasă:

— Şi dacă el nu se face bine, Joseph? Ce se întâmplă atunci?

— E singurul lucru la care m-am putut gândi ca să vă duc aproape de Thomas. Poate că, odată intrată acolo, veţi găsi o cale să-l eliberaţi. Nu vă încruntaţi aşa, o rugă servitorul. Mama Domniei Voastre îi îngrijea pe bolnavi, şi v-am văzut de multe ori când o însoţeaţi. Sigur ştiţi câteva leacuri de-ale ei.

Elizabeth cugetă la spusele lui Joseph. Stomacul părea că i se strânge în noduri în timp ce se gândea la modul în care ar trebui să acţioneze. Cel mai important era să îl ducă pe Thomas undeva în siguranţă. Dacă oamenii lui Lord Geoffrey aflau cine era, de fapt, Thomas, aveau să-l ducă la comandantul lor. După lege, Thomas ar fi următorul în line la domnia peste regiune, dar ar fi plasat în grija unchiului său până când împlinea vârsta potrivită. Ca tutore al lui Thomas, Belwain ar avea grijă ca singurul lui obstacol la poziţia de putere să fie înlăturat. Legea era lege.

Nu, pur şi simplu nu avea de ales.

— E un plan bun, Joseph. Cu voia lui Dumnezeu, căpetenia lor se va face bine. Dacă nu, atunci vom şti că am făcut tot ce ne-a stat în putere.

Elizabeth îşi făcu încet semnul crucii, şi Joseph o imită în grabă.

— Cu voia lui Dumnezeu, repetă bătrânul ca o rugăciune.

Cu voia lui Dumnezeu.

— Mă voi pregăti singură pentru călătorie, şi în timpul acesta vreau să-mi înşeuezi iapa, Joseph.

Un zâmbet îndulci ordinul. Joseph se retrase imediat, închizând uşa în urma lui.

Ocoli coliba şi pregăti în grabă animalul pentru stăpâna lui. Câteva minte mai târziu, se întoarse şi văzu că Elizabeth se schimbase într-o rochie albastră, cu o croială simplă, dar cu textură bogată, care avea exact aceeaşi culoare ca ochii ei.

Luă bocceluţa cu plante tămăduitoare pe care i-o întinse stăpâna lui şi o ajută să urce în şa. Începu să se îndoiască de planul lui pripit, dar stăpâna lui îi observă imediat îngrijorarea. Elizabeth se aplecă şi îl bătu uşurel pe mâna ridată.

— Nu te teme, Joseph. Venise de mult vremea să acţionăm. Totul va fi bine.

Dorindu-şi ca vorbele stăpânei sale să se adeverească, Joseph îşi făcu din nou cruce. Apoi urcă pe calul împrumutat de la Herman cel Chel, ajutorul grăjdarului-şef, şi trecu în faţă ca să deschidă calea prin pădure, cu pumnalul scos şi pregătit în caz că aveau să dea de necaz pe drum.

În mai puţin de o oră, Elizabeth şi Joseph ajunseră la capătul drumului şerpuitor, la porţile castelului, deteriorate în timpul bătăliei. Două gărzi masive se traseră la o parte pentru a le da voie să între şi pentru a se ţine departe de cei doi dulăi ameninţători ce flancau calul lui Elizabeth. Pe chipurile lor se citi surpriza la vederea unui vraci femeie, dar păstrară tăcerea, rânjind cu sprâncenele ridicate după ce grupul trecu în siguranţă.

Când cei doi ajunseră în curtea interioară a castelului, Joseph fu primul care descălecă şi se grăbi să o ajute pe stăpâna lui. O simţi că tremură când îşi puse mâna într-a lui şi îşi dădu seama că se temea. Fu copleşit de un val de mândrie când o privi în ochi, pentru că aspectul ei exterior

nu trăda nimic în afară de calm şi stăpânire de sine.

— Tatăl Domniei Tale ar fi fost mândru, milady, şopti el în timp ce o ridica din şa.

Într-adevăr, ea moştenise acest curaj de la tatăl ei, Joseph ştia asta şi îşi dorea numai ca şi Thomas să o poată vedea acum. Pentru că, adevărul fie spus, Joseph era cel mai îngrozit de ceea ce avea să urmeze, iar stăpâna lui era leacul care îl liniştea.

Când intraseră în castel, zgomotul făcut de oamenii care munceau li se păruse strident, ba chiar violent, dar acum se lăsase o tăcere de rău augur, atât de intensă, că le îngheţa sângele în vene. O mare de feţe străine se holba la ea. Elizabeth rămase alături de calul ei pentru o clipă, apoi făcu apel la tot curajul de care dispunea şi, ţinându-şi capul sus, începu să meargă prin mulţimea de bărbaţi care o priveau.

Nu spusese Joseph că erau mai puţin de două sute de oameni? Ei bine, se înşelase, îşi dădu ea seama, căci erau de cel puţin două ori pe-atât. Şi toţi se uitau la ea cu gurile căscate! Elizabeth nu se lăsă intimidată de comportamentul lor barbar. Mândria o făcea să îşi ţină umerii drepţi, dându-i o înfăţişare regală. Vântul îi prinse gluga şi i-o smulse de pe cap, iar claia bogată de bucle aurii acceptă rapid noua libertate, căzându-i dezordonat în jurul umerilor.

Elizabeth continuă să înainteze cu o demnitate tăcută în sala cea mare, oprindu-se doar atât cât să îşi scoată pelerina şi să i-o dea lui Joseph, care o urma îndeaproape. Observă că acesta strângea puternic bocceaua cu plante, pentru că venele de la mâini păreau să se umfle din cauza presiunii, şi îi zâmbi scurt, în încercarea de a-i mai domoli neliniştea.

Fără să dea semne că ar băga de seamă exclamaţiile spontane şi nu tocmai respectuoase ale oamenilor şi flancată fiind de câinii ei loiali, Elizabeth se întoarse şi îşi croi drum spre vatra mare de la capătul îndepărtat al sălii. Tăcură toţi în timp ce ea şi încălzi mâinile în faţa focului straşnic. În

realitate, nu îi era frig, dar se folosi de acest răstimp pentru a se liniști înainte să-și confrunte audiența. Câinii se așezară, câte unul de fiecare parte a ei.

Cercetă încăperea fără grabă. Casa ei dispăruse; stindardul și tapiseriile atârnau ferfeniță pe pereții de piatră umezi, ca semn al faptului că moartea intrase în Montwright; în amintirile lui Elizabeth nu se mai păstrase ecoul nici unui râset din trecut, numai țipetele și suferința îi bântuiau sufletul. Acum, aceasta nu era altceva decât o încăpere goală; nici măcar nu și-o mai putea imagina pe mama ei, stând alături de tatăl ei, la masa lungă din lemn de stejar… Nu, vedea iar și iar numai sabia ridicată, lovind spre gâtul mamei sale…

Cineva își drese glasul și îi întrerupse astfel șirul gândurilor. Tăcerea grea fusese spartă. Elizabeth se forță să-și mute privirea de la stindardul rupt și ars și să se concentreze asupra celor prezenți. Un soldat îndrăzneț, cu păr roșcat și zâmbet binevoitor, sări de pe locul său de la masa cea mare și se grăbi să ajungă direct în fața lui Elizabeth, blocându-i vederea spre ceilalți bărbați.

Ea bănui că era un scutier, pentru că era prea în vârstă pentru a fi paj, dar prea tânăr pentru a fi fost deja numit cavaler. Rânjetul lui prostesc o făcu pe Elizabeth să zâmbească, dar avu grijă să-și păstreze o expresie neutră.

Scutierul se uită în ochii ei albaștri și spuse cu glas sonor:

— Ești o frumusețe! Cum o să te îngrijești de lordul nostru? Fiindcă ea nu răspunse la gluma lui răutăcioasă, căci, de fapt, nici nu prea știa cum să reacționeze în situația dată, el continuă, vorbindu-le celorlalți: Părul ei pare că s-a născut din soare. Pun pariu că, la atingere, se simte precum cea mai fină mătase.

Apoi își ridică mâna ca să-i atingă buclele, dar vocea ei, deși blândă, îi opri mișcarea ca o sabie.

— Nu ții la viața ta?

Scutierul se opri cu mâna un aer, şi zâmbetul îi dispăru, pentru că auzi mârâitul ameninţător al câinilor. Se uită la fiecare animal în parte şi văzu că părul de pe spinările şi gâturile lor era ridicat şi că dinţii lor, sclipind cu tăişuri ca de pumnal, erau dezveliţi şi gata de atac.

Când se uită din nou la Elizabeth, tânărul era palid la faţă, încruntat şi furios.

— Nu ţi-aş face niciun rău, pentru că te afli sub protecţia Şoimului, îi şopti el. Nu trebuie să te temi de mine.

— Atunci să nu te temi nici tu de mine, îi şopti Elizabeth în aşa fel încât să audă numai el.

Apoi îi zâmbi, şi furia scutierului se evaporă. El ştia că, deşi se uitau, soldaţii nu auziseră schimbul de replici. Ea îi salvase mândria, iar el se simţea recunoscător pentru asta, aşa că îi zâmbi din nou. Elizabeth le făcu semn câinilor, şi amândoi se liniştiră lângă ea, cu cozile bălăngănindu-se.

— Unde este căpetenia voastră? întrebă ea.

— Dacă mă vei urma, te voi duce la el, răspunse scutierul pe un ton nerăbdător.

Elizabeth încuviinţă şi îl urmă pe băiat. Joseph aştepta la capătul treptelor, şi ea îi zâmbi încă o dată în timp ce luă bocceluţa cu plante. Apoi se grăbi în sus, pe scara şerpuitoare. Era o sarcină dificilă, dar Elizabeth se chinui să îşi înăbuşe toate amintirile din trecut, când se fugărea pe scări cu surorile ei şi cu frăţiorul lor. Mai târziu avea să fie vreme pentru plâns.

Acum, viitorul lui Thomas depindea de ea.

La capătul primelor scări, apăru un alt cavaler, dar mai bătrân. Un aer ameninţător îi tulbura trăsăturile ascuţite, şi Elizabeth se pregăti pentru altă confruntare.

— Eşti femeie! Dacă asta e vreo păcăleală…

— Nu e nicio păcăleală, răspunse Elizabeth. Sunt pricepută în leacuri care l-ar putea ajuta pe stăpânul vostru şi îl voi vindeca. Eu îl pot salva.

— De ce ţi-ai oferit ajutorul? întrebă el.

— Nu am de dat nicio explicaţie, răspunse Elizabeth. Oboseala şi iritarea îi curgeau prin vene, dar avu grijă să ascundă aceste emoţii. Vreţi ajutorul meu sau nu?

Cavalerul continuă să se uite la ea preţ de câteva clipe. Pentru Elizabeth, era evident că îi punea sub semnul întrebării motivele, dar ea refuză să îi potolească temerile şi se încăpăţână să rămână tăcută în timp ce îl privea fix în ochi.

— Lasă câinii aici şi urmează-mă.

Ordinul fu aproape strigat pe un ton sacadat.

— Nu, răspunse Elizabeth prompt. Ei merg cu mine. Nu vor face niciun necaz, decât dacă cineva încearcă să îmi facă rău.

Spre surprinderea ei, cavalerul nu insistă, deşi observă că îşi trecuse degetele lungi prin părul castaniu şi grizonant într-un gest care, era sigură, îi trăda exasperarea.

Nu o conduse spre uşile triunghiulare, dincolo de care se aflau dormitoarele cele mari din stânga, ci coti spre dreapta şi, ridicând o torţă aprinsă din lăcaşul de pe perete, porni în grabă pe un coridor îngust pentru a se opri chiar în faţa dormitorului ei. Două gărzi păzeau uşa şi amândouă se uitară în sus cu uimire când o zăriră pe Elizabeth.

Vizibil îngrijorată, Elizabeth îl urmă pe cavaler dincolo de prag. Cercetă iute încăperea şi observă, sincer uimită, că era exact aşa cum o lăsase. Camera ei era mai mică decât restul, dar fusese preferata ei dintre toate dormitoarele, atât pentru faptul că era izolată de celelalte, cât şi pentru priveliştea superbă care se vedea de la fereastra micuţă ce dădea spre pădure.

Vatra ocupa mare parte din peretele cel mai îndepărtat şi era flancată de două scaune de lemn cu perne albastre pe care i le cususe sora ei Margaret.

Îşi mută privirea spre stindardul care atârna deasupra

vetrei; culoarea lui albastră se asorta cu pernele cusute cu fir galben pastelat cu care fusese creat modelul care îi reprezenta pe cei doi dulăi ai ei. Pe stindard se mai regăsea şi culoarea vişinie, aproape de partea de sus a tapiseriei, conturând forma unui şoim. Inima îi tresări dureros când fu năpădită de amintirea momentelor în care ea şi mama ei lucraseră la stindard.

„Nu!" strigă mintea ei. „Nu e vreme acum." Elizabeth scutură din cap, şi cavalerul sesiză numaidecât gestul ei. Studie şi el stindardul, după care se întoarse către Elizabeth. Observă agonia pe care ea încercase s-o ascundă. O privea curios şi gânditor, dar Elizabeth nu îi acordă niciun pic de atenţie. Se întoarse spre pat, şi, cum draperiile în nuanţe de albastru şi galben erau legate de fiecare parte a acestuia, reuşi să îl vadă bine pe conducătorul lor. Fu pe dată uimită de dimensiunile acestui om şi se gândi că era chiar mai înalt decât bunicul ei.

Avea părul de culoarea corbului, iar capul aproape atingea draperia de la căpătâiul patului, în timp ce picioarele lui mai aveau puţin şi atârnau peste cealaltă margine a patului. Dintr-un motiv inexplicabil, chiar şi în starea jalnică în care se afla, omul acela tot o înfricoşa, aşa că rămase încremenită în timp ce îi studia trăsăturile aspre. Era un cavaler frumos, recunoscu ea. Frumos şi dur. Războinicul începu să se zvârcolească dintr-o parte în alta, gemând cu voce slăbită, dar pătrunzătoare, iar mişcările lui o îndemnară să reacţioneze. Îşi puse repede mâna pe fruntea lui întunecată şi umedă, dându-i uşor la o parte părul ud pentru a-i simţi pielea. Mâna ei albă ca laptele contrasta puternic cu pielea lui arsă de soare, iar atingerea ei îl făcu să înceteze a se mai zvârcoli.

— Arde de febră, remarcă Elizabeth. De cât timp este aşa? Chiar în timp ce vorbea, observă umflătura pe care o avea deasupra tâmplei drepte şi apăsă încet pielea din jurul ei.

Însoţitorul războinicului o privea de la picioarele patului, încruntat.

— L-am văzut când a primit lovitura. A căzut la pământ şi a fost aşa de atunci.

Elizabeth se încruntă de concentrare. Nu era sigură ce trebuia să facă mai departe.

— Nu prea are nicio noimă, îl contrazise ea, pentru că o lovitură nu provoacă febră. Apoi se îndreptă de spate şi îi ceru cu hotărâre: Ajută-mă să îl dezbrac.

Elizabeth nu-i lăsă suficient timp cât să-i pună sub semnul întrebării motivele, căci începu imediat să desfacă şireturile de la spatele războinicului. Cavalerul ezită pentru câteva clipe, apoi o ajută, trăgând apărătorile de metal de pe picioarele bărbatului adormit.

Deşi încercase din toate puterile, Elizabeth nu reuşi să îi tragă peste umeri vesta matlasată din bumbac gros, acum udă leoarcă de transpiraţia cauzată de febră, şi în cele din urmă se lăsă păgubaşă. Instinctiv, întinse mâna după pumnalul pe care îl purta la mijloc, gândindu-se că va trebui să taie materialul pentru a mai domoli fierbinţeala din pieptul războinicului.

Cavalerul văzu strălucirea metalului şi, fără să înţeleagă ce avea ea de gând, lovi pumnalul la pământ cu podul palmei.

Câinii începură să mârâie, dar Elizabeth îi făcu rapid să tacă şi se întoarse cu faţa la cavaler. Vocea ei era blândă şi lipsită de orice urmă de mânie.

— Deşi nu ai niciun motiv să te încrezi în mine, nu trebuie să te temi. Voiam doar să îi tai cămaşa.

— De ce trebuie să faci asta? întrebă cavalerul agitat.

Elizabeth îi ignoră întrebarea şi se aplecă pentru a-şi recupera pumnalul. Despică veşmântul la gât şi rupse cămaşa cu mâinile ei. Fără să se uite la cavalerul furios, îi ordonă să îi aducă apă rece, ca să poată spăla transpiraţia şi căldura de pe stăpânul lui.

În timp ce cavalerul le transmise ordinele gărzilor din afara uşii, Elizabeth cercetă braţele şi gâtul pacientului, căutând posibile răni. Îşi forţă ochii să meargă în jos şi simţi că obrajii i se înroşesc. Faptul că roşise la vederea goliciunii lui o enervă, chiar dacă, în realitate, nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat. Deşi era un obicei ca fetele lordului să fie de faţă la baia nobililor care veneau în vizită, tatăl ei nu avusese încredere în apetitul prietenilor săi şi decretase că servitorilor le revenea sarcina asta, nu fiicelor lui.

Curiozitatea îi depăşi ruşinea, şi Elizabeth se uită repede peste jumătatea de jos a trupului său. Fu oarecum surprinsă de faptul că războinicul nu etala acea armă înfricoşătoare pe care auzise că o posedau toţi bărbaţii şi se întrebă dacă nu cumva servitoarele pe care le auzise vorbind exageraseră sau dacă toţi bărbaţii erau dotaţi ca acesta.

Poate avea el vreun defect.

Elizabeth se concentră asupra sarcinii pe care trebuia să o îndeplinească şi se duse la cufărul ei. Scoase lenjerie curată şi rupse materialul în fâşii lungi. Când fu adusă apa, începu să spele faţa războinicului.

„E nemişcat ca un mort, iar respiraţia lui istovită este mult prea superficială," gândi ea Avea o cicatrice urâtă şi roşie care pornea de la marginea ochiului stâng şi ajungea, curbată ca o semilună, până undeva în spatele urechii, bine ascunsă de părul negru şi uşor cârlionţat. Îi trasă uşor conturul neregulat cu cârpa udă, gândindu-se că cicatricea nu prea reuşea să îi strice aspectul fizic.

Îi spălă gâtul şi pieptul, observând şi mai multe cicatrici.

— Nu mă ajută deloc toate semnele astea, spuse ea cu voce tare. Elizabeth încetă să îl mai spele când ajunse în dreptul taliei. Ajută-mă să îl întorc, îi ceru ea cavalerului.

Răbdarea celuilalt bărbat era aproape la capăt şi strigă evident frustrat:

— Pe toţi sfinţii, femeie, el nu are nevoie de o baie, ci de

un leac.

— Vreau să ştiu dacă rana de la cap este singura pe care o are, replică Elizabeth cu aceeaşi înverşunare. Nu v-aţi îngrijit să-i scoateţi hainele de luptă.

Drept răspuns, omul îşi încrucişă braţele pe piept şi o privi cu furie, iar Elizabeth înţelese că nu se putea baza pe ajutorul lui. Îi aruncă o privire cât de tăioasă putu, apoi se întoarse la războinic. Se întinse peste pat şi îi prinse braţul moale cu mâinile. Deşi trăgea cu toată puterea, războinicul nu se urni. Continuă să tragă, muşcându-şi fără să-şi dea seama buza de jos din cauza efortului, şi avu impresia că face progrese, până când mâna lui se mişcă şi ajunse din nou în poziţia de început. În mişcare, o trase şi pe Elizabeth, aşa că fata se trezi întinsă peste pieptul lui masiv, încercă cu disperare să îşi elibereze mâinile, dar cavalerul o prinsese bine – părea că nici în somn nu voia să coopereze.

Vasalul urmări încercarea penibilă a lui Elizabeth de a se elibera, clătinând din cap în tot acest timp.

— Dă-te la o parte, femeie, urlă el.

Desfăcu strânsoarea braţelor care o înconjurau şi o săltă cu brutalitate în picioare. Cu o mişcare sigură, îl întoarse pe burtă pe docilul ei pacient. Iritarea lui se transformă în groază când văzu cămaşa acoperită de sânge, lipită de spatele războinicului. Şocat, vasalul făcu un pas înapoi.

Elizabeth se simţi mai degrabă uşurată când văzu rana, pentru că era ceva cu care se putea descurca. Se aşeză pe marginea patului şi îndepărtă încet materialul de puroiul de care se lipise. Când însoţitorul reuşi să vadă clar mărimea deschizăturii diagonale, îşi duse o mână la frunte. Nu simţi nicio ruşine când lacrimile îi umplură ochii şi şopti cu voce chinuită:

— Nu m-am gândit nicio clipă să verific…

— Nu te ocărî singur, îi zise Elizabeth. Îi zâmbi plină de compasiune, apoi continuă: Acum înţeleg din ce cauză a

apărut febra. Vom avea nevoie de mai multă apă, dar de data asta trebuie să fie fierbinte, aproape fiartă, te rog.

Vasalul încuviinţă şi se grăbi să iasă din cameră. În câteva minute, o oală aburindă fu aşezată pe podea, la picioarele ei. În realitate, Elizabeth ura ceea ce trebuia să facă în continuare, operaţiune pe care o făcuse şi mama ei de nenumărate ori în trecut pentru cei cu răni asemănătoare. Spunând din nou o rugăciune pentru ajutor divin, înmuie o fâşie de pânză în oală şi se strâmbă din cauza disconfortului pe care apa clocotită îl cauză mâinilor ei. Ignoră durerea şi scurse pânza de apa de prisos. Acum era pregătită, dar totuşi ezită.

— Mă tem că va trebui să-l ţii jos, şopti ea, pentru că îl va durea extrem de tare… Dar trebuie s-o fac.

Îşi ridică ochii albaştri, văzu încruntarea şi expresia neliniştită de pe chipul vasalului şi aşteptă. Acesta încuviinţă din cap în semn că înţelegea şi îşi puse amândouă mâinile pe umerii laţi ai căpeteniei sale.

Cu toate astea, ea încă ezita.

— Trebuie să scot otrava din el, altfel va muri cu siguranţă.

Elizabeth nu era sigură dacă încerca să îl convingă pe vasal sau pe ea însăşi că durerea pe care urma să i-o provoace era necesară.

— Da, fu singurul răspuns al vasalului.

Dacă Elizabeth ar fi ascultat cu atenţie, şi-ar fi dat seama după tonul vocii lui că înţelesese, dar ea era prea întristată din cauza agoniei pe care avea să o cauzeze în scurt timp.

Trase adânc aer în piept, apoi puse pânza din care ieşeau aburi direct pe rana deschisă. Reacţia bărbatului din pat fu rapidă şi violentă. El încercă să ridice obiectul care îl ardea ca un fier încins pe spate cu o smucitură puternică, dar strânsoarea vasalului nu slăbi, aşa că nu reuşi să scape de chin. Strigătul lui agonizant îi sfâşie inima lui Elizabeth şi o

făcu să închidă ochii, îndurerată.

Uşa dormitorului se izbi de perete, şi cele două gărzi se năpustiră înăuntru, cu săbiile scoase. Pe chipuri li se citeau confuzia şi teama. Vasalul clătină din cap şi le ceru să pună armele deoparte.

— Trebuie să facem asta. Cuvintele venite de la Elizabeth avură darul de a-i calma pe gardieni, şi aceştia se retraseră la posturile lor din faţa uşii.

— N-ar fi urlat niciodată dacă ar fi fost treaz, îi spuse vasalul lui Elizabeth. Nu ştie ce face, explică el.

— Crezi că faptul că urlă de durere îl face să fie mai puţin bărbat? întrebă Elizabeth în timp ce aşeza altă pânză peste rană.

— E un războinic neînfricat, spuse vasalul.

— Deocamdată, febra a pus stăpânire pe acţiunile sale, răspunse Elizabeth.

Încuviinţarea bărbatului o făcu pe Elizabeth să-şi dorească să poată zâmbi. Îşi îndreptă atenţia către pacientul ei şi ridică ambele fâşii de pe rană, luând impurităţi galbene şi roşii odată cu ele. Repetă procedura de nenumărate ori, până când din rana adâncă ieşi doar sânge roşu, curat. Când termină, mâinile ei erau la fel de roşii precum rana şi pline de băşici. Îşi frecă palmele una de cealaltă în încercarea de-a scăpa de usturime, apoi se întinse după bocceluţa ei.

Vorbind mai mult pentru sine decât cu vasalul, spuse:

— Nu cred că e nevoie să închidem rana cu un cuţit fierbinte, pentru că iese sânge curat şi nu foarte mult.

Conducătorul lor era inconştient, lucru pentru care Elizabeth se simţea recunoscătoare, deoarece ştia că leacul pe care trebuia să îl aplice pe rană nu avea să îi aline durerea. Puse o cantitate mare de salvie urât mirositoare şi începu să îi bandajeze tot spatele. Când termină, vasalul îl întoarse pe pacient, şi ea îl forţă să bea apă cu salvie zdrobită, nalbă şi rădăcini de mătrăgună.

Acum nu mai avea ce altceva să facă. O dureau muşchii din cauza încordării şi se ridică pentru a merge la fereastră. Îndepărtă blana care oprea vântul să nu între în cameră şi fu surprinsă să descopere că se lăsase întunericul. Se rezemă istovită de zidul de piatră şi lăsă aerul rece să o învioreze. În cele din urmă, se întoarse în cameră şi observă cât de obosit şi de tras la faţă era vasalul.

— Du-te şi încearcă să te odihneşti. Îl voi veghea eu pe conducătorul vostru.

— Nu, răspunse el. Voi putea dormi doar atunci când Şoimul se va recupera. Nu mai devreme.

În timp ce vorbea, vârî alt buştean în foc.

— Cum te cheamă? întrebă Elizabeth.

— Roger.

— Roger, de ce îl numeşti Şoim pe conducătorul vostru?

Vasalul se uită la ea din poziţia aplecată în care stătea în faţa focului şi îi răspunse ţâfnos:

— Aşa îi spun toţi cei care luptă într-o bătălie cu el. Aşa se face.

Elizabeth nu înţelese nimic din explicaţia lui, dar nu vru să îl enerveze cu şi mai multe întrebări legate de asta. Acum îşi dorea să ajungă la inima problemei.

— Se spune că aveţi aici un băiat care nu vorbeşte şi că Şoimul i-a salvat viaţa. Este adevărat?

— Da. Vasalul o privi din nou suspicios, şi Elizabeth înţelese că trebuia să continue cu grijă.

— Dacă este cel la care mă gândesc eu, atunci îi cunosc familia şi aş fi dispusă să îl iau cu mine când plec.

Bărbatul o privi gânditor. Faptul că nu îi răspunse o înnebuni pe Elizabeth, dar ea se forţă să rămână calmă.

— Ce părere ai, Roger?

— O să văd ce pot face, deşi numai baronul poate lua hotărârea asta.

— Dar baronul Geoffrey nu călătoreşte niciodată pe

meleagurile astea! Ar trece o lună până să vină răspunsul dacă pot lua sau nu băiatul. Sunt sigură că vrei ca acest copil să ajungă la părinţii lui. Nu poţi lua tu hotărârea în locul lui? Cu siguranţă va fi încântat să nu fie deranjat, pentru că Montwright nu este decât o proprietate mică şi neînsemnată, în comparaţie cu altele.

Elizabeth aproape adăugă că îl auzise pe tatăl ei spunând asta de nenumărate ori. Iar ea ştia că era adevărat, pentru că baronul Geoffrey nu îl vizitase niciodată pe tatăl ei. Nu, atunci când aveau afaceri de făcut, Lord Thomas, tatăl ei, era cel care se ducea întotdeauna pe proprietatea de bază a baronului.

Vasalul fu surprins de izbucnirea ei vehementă.

— O lună?! Trebuie să aştepţi doar până când îi trece febra şi se trezeşte, ca să îl întrebi, o contrazise el. Şi te înşeli, fetiţo! Nu există nicio proprietate atât de neînsemnată încât Geoffrey să nu o inspecteze. El îi protejează pe toţi cei care îi jură credinţă, de la cei de rang înalt până la oamenii simpli.

— Vrei să spui că Şoimul însuşi îmi poate da permisiunea? El poate hotărî în locul baronului? întrebă Elizabeth cu o rază de speranţă în voce. Atunci sigur va fi de acord, se grăbi ea să răspundă, pentru că eu l-am îngrijit. Nu poate face altceva.

Zâmbi uşurată şi îşi împreună mâinile.

— Tu chiar nu ştii cine este omul de care te-ai îngrijit? o întrebă Roger cu un zâmbet în colţul gurii.

Elizabeth se încruntă spre el şi aşteptă.

— Şoimul… este Lord Geoffrey, suzeran peste Montwright.

Roger se aşeză pe unul din scaune şi îşi propti piciorul de celălalt, aşteptându-i reacţia.

— El e Baronul Geoffrey?

În vocea ei se auzi uimirea.

— Da, replică Roger. Îşi încrucişă gleznele şi zâmbi. De ce eşti atât de surprinsă? Toţi ştiu cine este Şoimul, spuse el cu

aroganţă. Reputaţia lui este bine cunoscută.

— Da, dar am crezut că e bătrân… mai bătrân decât…

Făcu semn spre războinicul care dormea şi îl studie pentru o vreme în timp ce mintea îi zbârnâia din cauza acestei întorsături de situaţie. Tatăl ei nu menţionase niciodată că suzeranul său era atât de tânăr. Elizabeth presupusese că era un bărbat bătrân, precum baronii mai puţin importanţi pe care îi cunoscuse. Se rezemă cu spatele de piatra rece şi se uită din nou la Roger. El părea amuzat de ignoranţa ei.

— El e cel mai tânăr şi cel mai puternic om de sub conducerea lui William, răspunse Roger, şi cuvintele sale fură subliniate cu mândrie.

— *Dacă* lordul se înzdrăveneşte, atunci îmi va fi dator, nu-i aşa? întrebă Elizabeth.

Spuse în gând o rugăciune pentru ca dorinţa ei să se împlinească şi Geoffrey să fie un om de onoare, astfel încât să îi dea ascultare.

Îl putea convinge de răutatea unchiului ei. Trebuia să îl convingă! Dacă se înzdrăvenea…

O bătaie puternică în uşă întrerupse gândurile lui Elizabeth. Roger îi făcu semn să stea pe loc şi se duse să deschidă. Vorbi în şoaptă cu gărzile, după care se întoarse către ea.

— Servitorul tău doreşte să-ţi vorbească.

Elizabeth încuviinţă din cap şi urmă una din gărzi până la capătul coridorului, unde o aştepta Joseph. După expresia lui, îşi dădu seama că era supărat.

— Joseph, cel pe care îl îngrijesc este chiar baronul.

— Da, spuse Joseph. Aşteptă până când gardianul ajunse înapoi la postul său, îndeajuns de departe încât să nu audă nimic, şi continuă: Se va vindeca?

— Există speranţă, spuse Elizabeth. Acum trebuie să ne rugăm. Este singura şansă a lui Thomas, adăugă ea.

Joseph se încruntă şi mai aprig, şi Elizabeth clătină din cap.

— Astea sunt veşti bune, Joseph. Nu-ţi dai seama că lordul îmi va fi dator, chiar dacă sunt femeie? Va trebui să mă asculte…

— Dar cel responsabil, spuse el, arătând spre dormitorul ei, vasalul…

— Numele lui este Roger, îl informă Elizabeth.

— El a trimis după Belwain.

— Ce spui? întrebă Elizabeth. Îşi coborî vocea şi adăugă: De ce? De unde ştii asta?

— Herman cel Chel i-a auzit ordinele. Mesagerii au plecat acum o oră. Este adevărat, spuse el când Elizabeth începu să clatine din cap. Belwain va fi aici cel mai devreme într-o săptămână.

— Doamne, Dumnezeule, se tângui Elizabeth. El nu trebuie să ajungă înainte ca eu să vorbesc cu Geoffrey. Îl prinse pe servitorul ei de mânecă şi continuă pe un ton panicat: Trebuie să îl ascundem pe Thomas. Trebuie să îl luăm de aici până când voi fi sigură de sprijinul lui Geoffrey. Belwain nu trebuie să ştie că noi suntem în viaţă.

— Nu e posibil, milady. Belwain va afla imediat ce va ajunge în interiorul acestor ziduri. Prea mulţi v-au văzut când v-aţi întors. Va şti. Şi e numai o chestiune de timp până când acest Roger va afla adevărul.

— Trebuie să mă gândesc, murmură Elizabeth. Îşi dădu seama că trăgea de tunica servitorului şi îşi retrase mâna. Vorbeşte cu Herman. El e loial şi va păstra tăcerea. Şi este un om liber, Joseph. Voi doi… voi trebuie să îl luaţi pe Thomas şi să îl ascundeţi. Sunt multe locuri. Poţi să faci asta?

— Da, răspunse Joseph şi îşi îndreptă umerii. Nu vă voi dezamăgi. O să găsesc un loc.

Elizabeth încuviinţă şi îşi puse toată încrederea în umilul

ei servitor. El nu avea s-o lase de izbelişte.

— Va fi numai pentru scurtă vreme, până când se va trezi Geoffrey, spuse ea.

— Dar Domnia Ta, milady? Dacă lordul nu se trezeşte, dacă spiritele somnului continuă să îl reţină şi Belwain ajunge aici… sau dacă lordul moare…

— Eu va trebui să plec, spuse ea mai mult pentru sine decât pentru Joseph. Nu voi fi aici când va sosi Belwain. Dacă lordul se trezeşte curând, poate voi reuşi să vorbesc cu el înainte ca Belwain să aibă şansa de a-şi ţese minciunile. Se cutremură, apoi adăugă: Dacă nu va fi aşa, dacă Geoffrey moare, atunci tu trebuie să îl aduci pe Thomas la mine. Cumva, vom ajunge la bunicul meu. El va şti ce e de făcut.

— Vă veţi întoarce la cascadă? întrebă Joseph cu teamă în glas. Acum, că i se încredinţase sarcina de a-l lua pe Thomas, nu mai putea merge cu ea şi se îngrijora nespus pentru stăpâna lui.

— Nu voi rămâne aici, şopti ea cu voce aspră. Belwain a pângărit locul acesta. Nu voi rămâne aici ca să văd cum se întoarce. Nu voi face asta.

— Da, milady, liniştiţi-vă. Sunt sigur că războinicul se va trezi înainte să fie nevoie să plecaţi, înainte ca Belwain să sosească, şi că vă va asculta, rosti el pentru a o alina, de parcă ar fi vorbit cu un copil rănit.

Aşteptă până când răsuflarea stăpânei lui reveni la normal. Bătrânul se speria de transformările prin care trecea stăpâna lui ori de câte ori era menţionat numele unchiului ei. Ştia că Elizabeth fusese martoră la masacru, înţelegea neliniştea şi chinul care îi tulburau sufletul şi credea, la fel ca ea, că Belwain se afla în spatele acestor atacuri. Cu toate astea, ar fi vrut ca Elizabeth să poată vorbi despre evenimentele de atunci, să se descarce pentru a lăsa o parte din durere să iasă… Era atât de diferită de cele două surori vitrege ale ei, Margaret şi Catherine. Poate din cauză

că era pe jumătate saxonă.

Când Lord Thomas sosise la Montwright cu cele două fiice mici ale lui, era un bărbat sever şi nefericit. Dar asta se schimbase pe parcursul a şase luni, pentru că întâlnise şi se căsătorise cu o frumuseţe blondă de origine saxonă.

Soţia lui saxonă era o adevărată pacoste, dar Thomas ştiuse cum să se comporte cu ea, şi, în scurt timp, devenise limpede pentru toţi că cei doi începuseră să se înţeleagă. După un an, se născu micuţa Elizabeth. Thomas se gândise că nu îi fusese hărăzit să aibă un băiat şi îşi revărsase toată dragostea asupra copilei cu ochi albaştri. Cei doi, tată şi fiică, avuseseră o legătură specială şi chiar şi atunci când, zece ani mai târziu, se născuse tânărul Thomas, legătura dintre ei se păstrase neschimbată.

Deşi Elizabeth nu moştenise trăsăturile masculine ale tatălui ei, îi semăna prin felul rezervat de-a fi, prin modul în care îşi ascundea sentimentele. Atât Catherine, cât şi Margaret erau uşor de citit, spre deosebire de Elizabeth. Joseph credea că ea era liantul care ţinea familia unită. Era extraordinar de loială, şi familia era cel mai important lucru pentru ea. Era cea care îi împăca pe toţi şi care stârnea rebeliuni, era mândria tatălui ei când călărea alături de el la vânătoare şi frustrarea mamei sale atunci când încerca să coasă. Da, fuseseră o familie fericită şi mulţumită, până acum…

— V-am spus că Herman a trimis trei oameni la fortăreaţa lui Belwain? Poate că ei vor putea aduna dovezile de care aveam nevoie, pentru că pot vorbi cu servitorii lui Belwain…

— Herman este un om bun, îl întrerupse Elizabeth. Avea o voce mai relaxată acum, iar servitorul lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Dar eu nu cred că servitorii lui Belwain vor spune adevărul, şopti Elizabeth. Se tem prea tare de el. Joseph, transmite-i lui Herman că îi mulţumesc pentru eforturile sale.

— Şi el a iubit mult familia Domniei Tale, milady. Lord Thomas a fost cel care i-a redat libertatea. Eraţi numai un copilaş şi probabil nu vă amintiţi, dar Herman nu va uita datoria pe care o are faţă de Montwright.

— Da, răspunse Elizabeth, am auzit povestea. Zâmbi şi adăugă: Nu am putut înţelege de ce toată lumea îl numeşte Herman cel Chel, pentru că are păr pe cap, iar tatăl meu se ruşina destul de mult ori de câte ori îl întrebam motivul.

Joseph presupuse că ea încă nu ştia motivul şi roşi. Spera să nu îi ceară şi lui să-i explice. Era o glumă ca între bărbaţi, şi el cu siguranţă nu voia să deranjeze urechile delicate ale stăpânei sale cu adevărul.

Amintirea clipelor fericite trăite împreună cu tatăl ei avură darul să o binedispună.

— Vom trece cu bine de situaţia asta, Joseph, murmură ea. Acum trebuie să mă întorc la baron. Roagă-te, Joseph. Roagă-te ca Geoffrey să se vindece. Roagă-te să mă asculte. Să mă asculte şi să creadă.

Îl bătu pe servitor pe umerii căzuţi şi se întoarse încet în dormitorul ei. O durea din nou stomacul şi se luptă cu impulsul de a voma. Gândul că Belwain avea să se întoarcă în Montwright o copleşea. Dacă nu ar fi avut un frate mai mic căruia să trebuiască să îi poarte de grijă, atunci Elizabeth s-ar fi bucurat de vestea asta. Şi-ar fi pus la cale planul şi l-ar fi întâmpinat pe Belwain cu o îmbrăţişare nerăbdătoare şi cu pumnalul pregătit.

Dar aşa, trebuia să aştepte momentul potrivit. Urma să aibă parte de răzbunare. Această hotărâre o ţinea în picioare, o făcea să înainteze cu siguranţă. O ajutase să îşi păstreze minţile în această situaţie nebunească. Răzbunarea şi datoria pe care o avea faţă de fratele ei mai mic. Numai când viaţa fratelui ei avea să fie protejată şi pământurile sale aveau să-i fie garantate, când Belwain avea să plătească cu viaţa pentru păcatele sale mortale, atunci avea Elizabeth să

se lase copleşită de tristeţe. Numai atunci.

Când deschise uşa dormitorului, Elizabeth descoperi că cei doi câini ai ei se puseseră de pază, de câte o parte a patului în care se afla lordul. Se ataşaseră de războinic, asta înţelegea Elizabeth din vigilenţa cu care îi stăteau alături. Ea îşi reluă locul pe scaunul de lemn de lângă pat şi umezi din nou fruntea lordului.

Pentru încă două zile şi două nopţi, Elizabeth îşi continuă veghea la patul acestuia. Îi schimbă bandajul de nenumărate ori, spunând Tatăl Nostru de câte douăsprezece ori şi de fiecare dată stropind cu nalbă şi cu salvie rana care se vindeca, exact aşa cum o învăţase mama ei.

Lua mesele în cameră şi nu pleca de lângă el decât atunci când era absolut necesar. În una dintre aceste ocazii, în timp ce îşi croia drum în jos pe scări, îl zări pe Thomas în sala cea mare. Băiatul privi în sus la ea, şi, în acea clipă trecătoare, Elizabeth îşi dădu seama că el nu o recunoştea. Nu lăsă acest lucru să o tulbure, căci urma să aibă destul timp pe viitor să îl ajute să se vindece. Şi poate era pentru binele micuţului Thomas să nu îşi amintească. Şi el asistase la masacrarea familiei sale, şi, dacă Dumnezeu era într-adevăr bun şi milostiv, atunci poate că Thomas nu avea să-şi mai amintească niciodată ceea ce se petrecuse.

Elizabeth îşi îndreptă atenţia către Joseph, care stătea alături de fratele ei mai mic. Servitorul se uită direct la băiat şi apoi încuviinţă din cap în direcţia lui Elizabeth. Ea îi răspunse cu acelaşi gest, în semn că înţelegea că el avea să facă întocmai ceea ce trebuia, şi îşi continuă drumul.

Se hotărî că mai putea aştepta încă o zi. Apoi avea să plece. În acea noapte, în timp ce soldaţii dormeau, Joseph avea să îl ia pe Thomas. Dacă baronul ar coopera… Dacă s-ar trezi odată şi ar asculta-o! Cu aceste gânduri, Elizabeth se întoarse la pacientul ei.

Roger începuse să aibă grijă de câini, oferindu-le mâncare

şi scoţându-i la plimbare, o sarcină care îi displăcea enorm, având în vedere bombănelile pe care le scotea când trebuia să facă asta. Motivul era felul ciudat în care se comportau câinii ori de câte ori Roger se apropia de cavalerul adormit în pat.

— Se poartă de parcă i-aş face rău lordului meu, bombăni el cu dezgust.

— Îl protejează, spuse Elizabeth, zâmbind. Şi ea era surprinsă de loialitatea evidentă a dulăilor faţă de războinic şi nu îşi putea explica reacţia lor.

A doua zi, Roger o lăsă de câteva ori singură cu lordul, şi Elizabeth înţelese din asta că îi câştigase, în sfârşit, încrederea.

În toiul nopţii următoare, Elizabeth se aşeză alături de silueta adormită şi luă cârpa umedă pentru a-i şterge fruntea.

Războinicul dormea profund şi părea liniştit, iar răsuflarea îi era din nou puternică. Elizabeth era bucuroasă de evoluţia lui, dar credea că încă mai avea febră.

— Ce fel de om eşti tu, de ai câştigat loialitatea atâtor oameni? şopti ea şi îşi închise ochii, căci tăcerea i se părea liniştitoare.

Când îi deschise din nou, constată cu uimire că războinicul o privea atent cu ochii lui căprui şi pătrunzători. Elizabeth reacţionă din instinct: întinse mâna ca să-i atingă fruntea. El o prinse cu mâna stângă şi încet, fără efort, o trase înspre el. Când ajunse atât de aproape că sânii i se lipiră de pieptul lui gol şi buzele le erau despărţite de numai câţiva centimetri, el îi vorbi:

— Să ai grijă de mine, nimfă.

Elizabeth zâmbi la cuvintele sale, convinsă că vorbise în delirul febrei.

Continuară să se uite unul la celălalt pentru câteva secunde ce părură o eternitate, apoi lordul îşi duse cealaltă

mână la ceafa ei.

O trase încet şi o forţă să îl sărute. Gura lui era caldă şi moale, iar senzaţia era chiar foarte plăcută, observă Elizabeth. Nici nu începuse bine, că sărutul lor cast se termină, şi reveniră în poziţia din care se studiau reciproc.

Elizabeth nu putea să-şi smulgă privirea de la el, pentru că ochii lui catifelaţi, pătrunzători şi la fel de întunecaţi precum părul, păreau că o hipnotizează cu intensitatea lor.

Ca un copil care ştie că nu are să fie prins, Elizabeth deveni mai îndrăzneaţă şi cedă în faţa curiozităţii ei nevinovate. Îşi strecură cu grijă mâinile pe după gâtul lui şi îşi trecu uşor degetele prin părul lui negru. Rămase surprinsă de cât de fină putea fi pielea care acoperea nişte muşchi atât de puternici şi începu să-i maseze gâtul. Nu-şi dezlipeau privirea unul de la celălalt. Dacă ar fi avut mai multă experienţă, ar fi observat că ochii lui nu mai străluceau din cauza febrei.

Brusc, se hotărî. De data asta, Elizabeth fu cea care îl trase spre ea şi îi atinse gura cu mângâierea dulce şi delicată a buzelor ei. În realitate, nu ştia cum trebuia să continue, pentru că nu avea deloc experienţă în arta de-a face dragoste şi, în timp ce experimenta sărutul pe buzele lui, părea ca un copilaş care face cu ezitare primii paşi. O senzaţie de căldură însoţită de furnicături
i se răspândi prin mâini şi picioare şi savură acest sentiment nou.

După ce-şi simţi curiozitatea satisfăcută, încercă să se tragă înapoi, dar bărbatul nu mai rămase pasiv în îmbrăţişarea ei. Strânsoarea lui deveni mai puternică, şi el preluă iniţiativa; gura lui deveni dintr-odată fermă şi acaparatoare, în timp ce îşi împinse limba adânc în gura ei întredeschisă, rănindu-i buzele sensibile. Trupul lui Elizabeth reacţionă imediat la acest atac senzual, şi ea îi atinse timid limba cu a ei, începând un duel la fel de vechi

precum lumea. Era un moment nemaipomenit. Elizabeth conştientiză pentru întâia dată senzaţii despre a căror existenţă nu ştia şi care o îndemnau să meargă mai departe în această explorare nouă şi de neoprit. Speriată mai degrabă de reacţia ei lipsită de inhibiţii decât de atacul lui, Elizabeth se smulse din strânsoarea lui din ce în ce mai firavă. Se luptă să-şi controleze tremurul care pusese stăpânire pe trupul ei, ducându-şi degetele la buzele umflate şi privind oriunde în afară de chipul lui, pentru că ştia că avea obrajii roşii de stânjeneală.

În cele din urmă, se forţă să se uite la el şi suspină de uşurare. Războinicul aluneca din nou în lumea somnului. Câteva secunde mai târziu, ochii i se închiseră.

— Arzi de febră, milord, şopti ea râzând în surdină, şi nu îţi vei aminti nimic din toate astea.

Spre uimirea ei, războinicul zâmbi uşor.

Capitolul 2

Lordul se trezi în cea de-a şasea zi.

Ceaţa care îi învăluise mintea în timpul somnului provocat de leacuri începea să se risipească încetul cu încetul, dar, pe moment, războinicul rămase dezorientat. Deschise ochii în lumina puternică a soarelui şi se holbă la locul pe care îl putea vedea de unde stătea întins, în timp ce se chinuia să îşi amintească unde se afla. I se părea atât de familiar şi în acelaşi timp atât de ciudat şi de nou. Se încruntă, şi gestul acesta îi deformă trăsăturile aspre, în timp ce prin faţa ochilor îi treceau scene din bătălie, contopite cu nevoia lui de a şti ce a urmat.

Se rostogoli pe spate şi murmură o înjurătură plină de frustrare. Un junghi dureros, asemănător cu prima lovitură a săbiei unui inamic, îi explodă în omoplat, forţându-l să

respire profund în încercarea de a opri tremurul care îi cuprinse trupul. Licărul trecător de durere care-i răsări în ochi fu singurul semn că fusese rănit, căci, altfel, durerea era o constantă pe care o acceptase în viaţa sa. Să-i dea glas ar fi însemnat să îşi arate slăbiciunea. Puterea, invincibilă şi absolută, asta era calitatea lui, iar slăbiciunea, antiteza pe care o dispreţuia atât de mult, era pentru oamenii inferiori lui.

— Bun venit înapoi în lumea celor vii, milord.

Vocea aspră îi aparţinea lui Roger, vasalul său credincios, şi avu darul de-a îndepărta expresia încruntată şi concentrată de pe chipul cavalerului. Acum avea să primească câteva răspunsuri, încuviinţă, observând înfăţişarea palidă a vasalului, dovadă evidentă a faptului că acesta îl veghease pe perioada suferinţei. Loialitatea bărbatului fu pe placul lordului.

— Ce zi este astăzi? întrebă Geoffrey pe un ton răguşit de atâta somn.

— Au trecut şase zile de când aţi fost doborât, răspunse Roger.

Lordul se încruntă ca reacţie la acest răspuns şi privi încă o dată roată prin încăpere, în timp ce-şi formula alte întrebări în gând. Imaginea stindardului care atârna deasupra vetrei îi atrase privirea hoinară. Pentru o clipă lungă, Lord Geoffrey studie

În liniște modelul. Dintr-odată, amintirea „viziunii” sale îi blocă toate gândurile şi toate mişcările. Ea era vie, era adevărată, şi scenele care avuseseră loc în această încăpere erau la fel de clare şi de proaspete în mintea lui precum această zi nouă.

— Ea unde este?

— Vă amintiţi?

Vocea vasalului răsună cu surprindere.

— Da, răspunse Geoffrey încet. Adu-o la mine!

Caracterul concis al acestui ordin, venit după încuviinţarea blândă, îl şocă pe Roger.

— A plecat.

Lord Geoffrey scoase un urlet de furie care se auzi până în curtea de jos, în acelaşi timp intimidant şi întru câtva înduioşător. Era semn clar că nu era deloc încântat de ceea ce auzise, dar arăta şi faptul că era pe cale de-a se însănătoşi complet. Roger îndură cuvintele de ocară din partea lui cu o lejeritate născută din experienţă, ştiind prea bine că tirada avea să se termine în curând şi că atunci avea să i se ofere şansa să explice totul. Lord Geoffrey avea un temperament aprig, se înfuria repede, dar era un om drept. Nu trebuia decât să aştepţi până când i se potolea mânia – asta dacă erai îndeajuns de curajos, gândi Roger –, după care să îţi susţii cauza.

Ordinul veni în cele din urmă:

— De la început, Roger. Spune-mi totul.

Roger povesti repede şi fără întrerupere. Se opri să respire abia după ce toate faptele fură relatate, pentru că, deşi era în slujba lordului de aproape cinci veri, ştia că, atunci când era atât de supărat ca acum, Lord Geoffrey nu mai judeca limpede.

— Milord, aş fi făcut un târg şi cu diavolul şi i-aş fi acceptat fără crâcnire orice ar fi cerut numai pentru a vă salva viaţa. Era un jurământ plin de pasiune, şi Geoffrey nu putu să găsească vreun cusur în gândirea prietenului său. Îi era pe deplin loial. Cu toate astea, am încercat să aflu unde locuieşte. Dar toţi cei pe care i-am întrebat păreau că nu o cunosc.

— Şi spun adevărul?

— Eu nu cred. Cred că încearcă să o protejeze, dar nu înţeleg de ce.

— Băiatul despre care a întrebat… adu-l la mine, ordonă Geoffrey.

Se forţă să îşi controleze frustrarea şi panica. Ea plecase! În afara zidurilor, lipsită de protecţie…

Roger se grăbi la uşă şi transmise ordinul uneia dintre gărzi. Apoi se întoarse la scaunul din faţa vetrei şi se aşeză.

— Băiatul a fost cât pe ce să fugă, începu el clătinând din cap. Una din gărzi l-a prins pe servitorul fetei când încerca să plece pe furiş cu băiatul. L-am interogat pe servitor, dar nu vrea să-mi spună nimic. M-am gândit să aştept ca Domnia Voastră, milord, să dezlegaţi iţele acestei întâmplări.

— Băiatul îmi va spune tot ce am nevoie să ştiu, spuse Geoffrey.

— El nu vorbeşte, milord. Cum…

— Nu-mi contesta decizia, îl întrerupse Geoffrey cu voce tăioasă. Trebuie să fiu sigur.

În câteva minute, copilul stătea înaintea lordului. Nu părea nici temător, nici timid şi întâlni privirea iscoditoare a războinicului cu un zâmbet larg. Geoffrey fu amuzat de neînfricarea băiatului, pentru că de obicei bărbaţii în toată firea tremurau în pantaloni când Geoffrey îşi îndrepta atenţia asupra lor, însă acest ţânc se purta de parcă era pe cale să izbucnească în râs. Era îmbrăcat cu haine ţărăneşti şi ar fi avut nevoie de o baie.

Copilul nu se temea. Părea mai degrabă entuziasmat, pentru că bărbatul care îi salvase viaţa, războinicul care venise de hac grupului de tâlhari care îi prinseseră în cursă pe protectorii lui pe un drum izolat spre Londra, se trezise în sfârşit. Amintirile copilului începeau cu Lord Geoffrey şi, deşi el nu avea de unde să ştie lucrul acesta, războinicul fu impresionat de încrederea şi de aprobarea inocentă din ochii băiatului.

— Acum nu o să mai mori? întrebă copilul. Atât Roger, cât şi Geoffrey se arătară surprinşi că băiatul putea vorbi, dar, înainte ca oricare din ei să poată face vreo remarcă despre asta, micuţul continuă: Toţi te-au auzit când ai urlat şi au

zâmbit.

Copilul părea atât de uşurat şi de sigur pe sine, că Lord Geoffrey se trezi zâmbind şi el.

— Spune-mi cum te cheamă, îi ordonă el cu voce aspră.

Copilul deschise gura, se încruntă şi apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu cum mă cheamă, răspunse el surprins.

— Ştii de unde ai venit sau cum ai ajuns aici? întrebă Roger, şi băiatul se întoarse să se uite la el.

— El m-a salvat, spuse copilul, arătând spre Geoffrey. Aşa am ajuns aici, explică el. O să fiu cavaler.

Băiatul îşi îndreptă umerii cu mândrie. Îşi dăduse singur seama că asta trebuia să facă.

Lord Geoffrey schimbă o privire cu Roger, după care se întoarse înapoi spre băiat.

— Al cui eşti tu? întrebă el, deşi ştia deja ce răspuns avea să primească.

— Al tău?

Copilul nu mai părea atât de sigur pe sine. Îşi prinse mâinile împreună în timp ce aştepta reacţia lui.

Războinicul observă mişcarea asta nervoasă. Rareori avea de-a face cu copii atât de mici, dar simţea că trebuia să îl protejeze, să aibă grijă de el.

— Aşa-i, răspunse el şi se mustră în sinea lui pentru tonul dur pe care îi vorbise copilului. Acum poţi pleca. Vom vorbi din nou mai târziu.

Copilul părea uşurat. Lordul îl urmări în vreme ce fugea spre uşă, dorindu-şi ca băiatul să zâmbească în loc să se încrunte şi întrebându-se de ce simţea astfel. Probabil că febra îi slăbise şi spiritul, nu numai trupul, hotărî el.

— Milord?

Băiatul se opri la uşă, cu spatele la căpetenia lor, astfel că faţa îi rămase ascunsă.

— Da? răspunse lordul cu nerăbdare.

— Tu eşti tatăl meu? întrebă el şi se întoarse, astfel că

Geoffrey văzu limpede chinul şi confuzia de pe chipul băiatului.

— Nu.

Răspunsul lui aduse lacrimi în ochii copilului. Lord Geoffrey se uită la Roger cu o expresie care spunea: „Acum ce fac?" Roger îşi drese glasul.

— El nu e tatăl tău, băiete, bombăni Roger. El este lordul tău. Tatăl tău a fost vasalul său.

— Tatăl meu este mort?

— Da, răspunse Geoffrey. Iar tu eşti în grija mea acum.

— Ca să mă antrenez pentru a deveni cavaler? întrebă băiatul încruntându-se.

— Da, ca să te antrenezi pentru a deveni cavaler.

— Tu nu eşti tatăl meu, ci lordul meu, repetă băiatul, de parcă ar fi fost foarte important. E aproape acelaşi lucru, îi anunţă el şi îl ţintui pe Lord Geoffrey cu o privire de neclintit. Nu-i aşa?

— Da, răspunse războinicul exasperat. E acelaşi lucru.

Niciunul din bărbaţi nu mai spuse niciun cuvânt până când uşa nu se închise în urma copilului. Îl puteau auzi cum se lăuda în faţa gărzilor postate la uşă, şi Roger fu primul care zâmbi.

— Sunt sigur că Thomas a avut de furcă cu ăsta mic, chicoti el. Şi nu mai era tânăr când l-a făcut pe băiat, dacă îmi amintesc eu bine.

— Cum aş fi putut uita? întrebă războinicul. Lord Thomas a avut mai mulţi copii, toate fete, şi destul de mari, până când nevasta i-a făcut un fiu. S-a aflat până la Londra că era tare mândru de izbânda asta, adăugă Geoffrey.

— Şi fata? întrebă Roger.

— E sora lui. Trebuie numai să te uiţi la ochii băiatului, Roger, pentru a vedea adevărul. Sunt identici cu ai ei.

Geoffrey îşi trecu picioarele peste marginea patului şi se ridică. Se simţea slăbit, dar se prinse de marginea patului şi

trase adânc aer în plămâni, adunându-şi forţele.

— Ea se ascunde de mine, Roger, şi am de gând să aflu motivul.

— Ni s-a spus că întreaga familia a fost omorâtă, zise Roger. Iar băiatul era îmbrăcat ca un ţăran…

— Evident, cu scopul de a fi protejat, pentru că el este moştenitorul din Montwright…

— Servitorul care a încercat să îl ia pe băiat… poate va putea aduce lumină în această şaradă, zise Roger.

— Da. Sunt sigur că el ştie unde se ascunde stăpâna lui, fu de acord Geoffrey. El îmi va spune de ce se teme ea.

— Să se teamă? Roger râse. Mă îndoiesc că îi e frică de cineva sau de ceva. Păi, ne-a făcut pe toţi să-i ascultăm ordinele. Horace le povesteşte tuturor care vor să asculte cum blonda care a intrat în sala cea mare i-a fermecat pe toţi cei de faţă. Pe toţi în afară de mine, adăugă Roger.

— Tu nu ai fost fermecat? întrebă căpetenia cu o sprânceană ridicată.

— Am fost doar supus, recunoscu Roger cu un zâmbet sfios. Sunt prea bătrân pentru a fi fermecat.

Geoffrey chicoti şi se duse să se uite pe fereastră. Privi spre pădure în timp ce îl asculta pe Roger.

— Când am văzut-o prima dată, m-am mâniat. Nu mă aşteptam ca o fetişcană aşa mică să vă îngrijească şi eram convins că vă aflaţi pe moarte. Dar ea ştia ce avea de făcut. Lipsa ei de teamă m-a intrigat. Era o contradicţie, recunoscu Roger, dar i-am observat vulnerabilitatea când m-a întrebat de băiat. Eu eram prea obosit la vremea aia pentru a pune lucrurile cap la cap. Acum văd legătura.

— De ce a plecat, dacă ştia că locul de care aparţine e din nou protejat? De ce să se aventureze afară, când ar fi putut să fie protejată aici… Geoffrey se întoarse de la fereastră şi adăugă: O s-o găsesc!

— Şi ce se va întâmpla când o veţi găsi? întrebă Roger.

— O voi face a mea, răspunse războinicul cu voce aspră şi hotărâtă. Ea va fi a mea!

Jurământul fusese făcut.

Avu nevoie de mai puţin de o oră pentru a da ordinele necesare ca Montwright să fie consolidat. Roger fusese foarte eficient, iar bărbaţii munceau cu toţii din greu pentru a întări zidurile. Lord Geoffrey se îmbrăcă – în negru din cap până-n picioare, la fel ca starea lui de spirit – şi aşteptă nerăbdător ca servitorul fetei să fie adus înaintea lui.

Era aproape nebun de furie, frustrare şi îngrijorare. Devenise o obsesie pentru el să găsească fata înainte să păţească ceva rău, acolo afară. Recunoscu lucrul acesta, dar nu-i găsi nicio explicaţie. Ştia numai că fusese un semn prevestitor faptul că o văzuse în pădure înainte de bătălia pentru recâştigarea fortăreţei Montwright şi că prevestirea se adeverise atunci când se trezise şi o găsise alături de el, îngrijindu-l. Judecata lui era stăpânită de nişte superstiţii pe care le ura, dar pe care era incapabil să le controleze; pentru prima dată în cei douăzeci şi şapte de ani pe care îi avea, descoperi că era condus de sentimente. Iar ăsta era un lucru terifiant. Sentimentele nu aveau loc în viaţa lui. Ele tulburau gândirea. Disciplina şi logica, la fel de reci şi de ascuţite precum sabia cu care lovea în numele puterii, îi guvernau fiecare acţiune. Şi avea să fie din nou aşa, jură el, imediat ce avea să o găsească pe fată. Imediat ce avea s-o găsească şi s-o facă a lui.

— Iată-l, milord, spuse Roger din uşă şi-l îmbrânci pe servitorul speriat pe podea, în faţa lordului.

Lord Geoffrey se întoarse de unde stătea, în faţa vetrei, şi îl privi pe servitor cu ochi reci.

— Numele tău?

— Mi se spune Joseph, milord. Servitor loial al lui Lord Thomas, adăugă el.

Servitorul îngenunche şi îşi coborî capul, în semn de

respect.

— Ai un mod ciudat de a-ţi arăta loialitatea faţă de Lord Thomas, spuse Geoffrey cu voce aspră. Să încerci să-l duci pe moştenitorul lui în afara zidurilor… Asta te-ar putea costa chiar viaţa.

— Nu am vrut să îi fac niciun rău, milord, şopti Joseph. Eu încercam să-l protejez.

— Să îl protejezi de mine?

Strigătul lui Geoffrey îl sperie pe servitor.

Acesta clătină din cap în vreme ce încerca să-şi găsească glasul.

— Nu, milord! Ne-am gândit numai să îl ţinem pe micuţul Thomas în siguranţă până când aveaţi să vă însănătoşiţi.

— Şi credeai că aici nu e în siguranţă? întrebă Geoffrey.

— Se vorbeşte că s-a trimis după Belwain, unchiul micului Thomas. Stăpâna mea crede că Belwain a avut legătură cu uciderea familiei sale. Ea nu a vrut ca Thomas să fie aici la sosirea unchiul ei.

— Şi din cauza asta a plecat? întrebă Geoffrey, frecându-şi bărbia gânditor.

— Da, milord.

Joseph îşi încovoie umerii şi se încumetă să se uite la bărbatul fioros din faţa lui.

— Şi îmi eşti loial? întrebă Geoffrey.

— Da, milord, răspunse Joseph şi duse o mână la piept, acolo unde inima îi bătea într-un ritm nebunesc.

— Ridică-te şi dovedeşte-ţi loialitatea, îi ceru Geoffrey cu voce aprigă.

Joseph se supuse imediat. Se săltă cu capul uşor plecat şi aşteptă următorul ordin. Acesta nu întârzie să vină.

— Spune-mi unde se ascunde stăpâna ta.

— Lângă cascadă, cam la o oră de galopat de aici, milord, răspunse Joseph fără ezitare. Când va afla că v-aţi trezit, se va întoarce să stea de vorbă cu Domnia Voastră, anunţă el.

— Cum o cheamă? ceru Geoffrey să afle, deşi tonul vocii sale nu mai era la fel de puternic, acum că înţelesese că servitorul avea să coopereze.

— O cheamă Elizabeth şi este fiica cea mai mică a lui Lord Thomas, răspunse Joseph.

Simţi o durere în mâini şi de abia atunci îşi dădu seama că şi le strângea cu putere. Luând o gură mare de aer, încercă să se liniştească.

— Era aici când a început atacul?

— Da, milord, replică Joseph şi se cutremură la amintirea acelor evenimente. Au fost omorâţi toţi, în afară de Lady Elizabeth şi de fratele ei mic. Am reuşit să îi ajut să scape, dar nu înainte să vadă cum mama lor…

— Ştiu, îl întrerupse Geoffrey. Sunt la curent cu numărul morţilor… şi mi s-a explicat modul în care au murit. Gura i se strânse formând o linie dreaptă când îşi aminti de trupurile mutilate. Şi spui că ea a fost martoră la asta?

— Atât milady, cât şi băiatul. Micuţul nu a mai rostit o vorbă de atunci şi până azi, adăugă el. Şi se pare că nu îşi mai aduce aminte ce s-a întâmplat.

— Tu ştii cine a fost în spatele atacului? îl întrebă Geoffrey pe servitor.

— Eu nu am recunoscut pe nimeni, pentru că mulţi dintre ei purtau glugă neagră, dar stăpâna mea crede că Belwain este responsabilul. Cu permisiunea voastră, milord, o voi aduce aici.

— Nu, răspunse Geoffrey. O voi aduce chiar *eu* înapoi.

Vocea lui Roger le întrerupse discuţia:

— Milord? A sosit preotul.

Geoffrey încuviinţă şi respiră uşurat în sinea lui. Deşi morţii fuseseră îngropaţi, nu li se făcuse nicio slujbă prin care să fie binecuvântaţi.

— Ai grijă să primească tot ce îi trebuie, Roger. Şi să rămână aici până mă întorc.

— Pot să vă arăt drumul până la cascadă, milord?

Vocea sfioasă a lui Joseph atrase atenţia lui Geoffrey asupra sa.

— Nu, răspunse războinicul. Mă voi duce singur. Tatăl ei mi-a fost un vasal loial. Este de datoria mea. Prin faptul că nu ai vorbit până acum i-ai făcut un mare deserviciu stăpânei tale, însă eu nu voi da vina pe tine, deoarece am auzit că e cam încăpăţânată din fire. Iar tu i-ai salvat viaţa. Nu voi uita asta! Totuşi, de azi înainte, eu voi fi responsabil de bunăstarea ei. Sarcina ta a fost îndeplinită.

Joseph se simţi de parcă o greutate îi fusese luată de pe umeri, îl urmări pe Lord Geoffrey ieşind cu paşi mari din sală, gândindu-se că Elizabeth avea să fie, într-adevăr, bine protejată. Lord Geoffrey părea să fie un om de oţel, iar puterea lui avea să fie scutul care urma s-o apere pe Elizabeth de toţi cei care ar fi putut încerca să îi facă rău. Rămânea o singură întrebare, care îl necăjea pe Joseph din străfundurile minţii sale: Cine avea să o protejeze pe Lady Elizabeth de Lord Geoffrey?

Niciun nor nu brăzda cerul în timp ce Geoffrey înainta prin pădure, în căutarea cascadei.

Gonise în viteză pentru mai bine de o oră, când atenţia îi fu atrasă de zgomotul unei căderi de apă ce răsuna de dincolo de frunzişul verde şi bogat al pădurii. Descălecă grăbit, prinse frâiele de cea mai apropiată ramură de copac şi începu să-şi croiască drum prin desiş. Ceaţa de la cascadă, amestecată cu căldura soarelui de după-amiază, formau o pătură de abur care îi acoperea cizmele.

Ştia, din descrierea lui Joseph, că micuţa colibă era ascunsă bine într-un pâlc de copaci, chiar în spatele lacului în care se revărsa cascada. Se îndreptă într-acolo, când o pleoscăitură, urmată de un strănut uşor, îi opri paşii. Geoffrey se întoarse automat, scoţându-şi sabia şi aşteptând alt sunet care să îi ofere un avantaj asupra duşmanului său,

când zări o strălucire aurie reflectându-se printre ramuri. Se răsuci încet, pentru a observa mai bine. Când văzu priveliştea din faţa lui, rămase fără suflu. Viziunea lui – cea aurie, după cum o numiseră pe drept oamenii lui – se ridică din apă ca zeiţa Afrodita. El o urmări, hipnotizat, cum se îndreptă spre marginea mai puţin adâncă a lacului şi ieşi din apă. Rămase cu picioarele depărtate şi îşi întinse braţele în sus, deasupra capului, într-o mişcare leneşă, fără grabă. Razele de soare care treceau prin umbrarul de ramuri o scăldau pe zeiţa lui în aur.

Cu o mişcare lentă şi plină de graţie, Elizabeth îşi dădu părul la o parte de pe frunte. Oftă, mulţumită pe moment, încântată de căldura soarelui pe umerii ei şi, prin contrast, de apa rece şi limpede care îi lovea picioarele. Îşi impuse să nu se mai gândească la nimic, să se lepede de griji. În inima ei, ştia că servitorul ei credincios ar muta cerul şi pământul pentru a-l ascunde pe Thomas de ochii lui Belwain, până când Geoffrey avea să fie dispus să asculte. Dar aşteptarea… devenea insuportabilă. Poate că febra revenise şi războinicul era mort. Poate că Belwain ajunsese la Montwright şi îi convinsese pe toţi că el nu avea nimic de-a face cu crimele, „încetează”, îşi ordonă ea. „Nu ai ce face decât să aştepţi”, îşi mai spuse. „Să aştepţi şi să te rogi. Ceea ce face o femeie toată viaţa ei”, conchise Elizabeth cu disperare.

Luând apă în mâinile făcute căuş, îşi turmă lichidul de-a lungul gâtului. Geoffrey se afla destul de aproape cât să o vadă tremurând, să observe cum picăturile de apă alunecă în jos printre sânii ei plini, dincolo de talia îngustă pe care era sigur că o putea cuprinde doar cu un braţ şi mai în jos, în triunghiul de bucle blonde şi cârlionţate. Sfârcurile i se întăriră din cauza frigului, dar Geoffrey fu cel care se cutremură drept răspuns.

Cu fiecare mişcare pe care o făcea, Elizabeth radia o senzualitate inocentă, iar lui Geoffrey începu să-i fie greu să-

şi controleze trăirile, să-şi înăbuşe dorinţa primară care urla înăuntrul lui.

Modul lin în care îşi legăna şoldurile în timp ce se îndepărta de lac şi îşi aduna hainele aproape că îl înnebuni de dorinţă. Respiră adânc şi reuşi să se stăpânească. El era baronul Geoffrey, suzeran al tuturor oamenilor şi al ţinuturilor pe care le primise moştenire de la William! Nu avea s-o posede acum, deşi ştia că risca să o ia razna dacă nu avea să o guste curând. Da, ea urma să fie a lui. În privinţa asta nu încăpea îndoială. Ea avea să îi aparţină lui. Era un fapt simplu al vieţii. Legea. Ceea ce lordul dorea… lordul putea să ia.

Câinii pe care Geoffrey şi-i aminti apărură brusc alături de stăpâna lor, urmărind-o în timp ce termina să se îmbrace. Animalele erau nişte creaturi uriaşe, dar, din modul în care o împunseră cu botul atunci când ea se întoarse şi dispăru în pădure, Geoffrey înţelese că aveau să o şi protejeze.

Era pe cale să îşi bage sabia la loc în teacă şi să o urmeze pe Elizabeth la colibă, când un ţipăt neaşteptat străpunse liniştea. Era ţipătul ei. Geoffrey goni înspre locul de unde venea sunetul, cu sabia pregătită de luptă. Putea auzi câinii mârâind feroce, ţipete şi strigăte de bărbaţi… cel puţin trei, judecând după diferitele sunete guturale. Geoffrey pătrunse în poienița din faţa colibei şi observă într-o clipită ce se întâmpla.

Erau trei. Doi se luptau cu câinii în timp ce un al treilea o târa pe fata care se zbătea spre colibă. Imaginea unui asemenea gunoi ţinând în braţe o asemenea frumuseţe, frumuseţea lui, fu suficientă pentru a termina transformarea. Frumosul şi nobilul stăpân al fortăreţei dispăru şi fu înlocuit de un războinic cu puteri supraomeneşti, hotărât să facă un singur lucru: să omoare. Nu era loc de discuţii, de echitate, de înţelegere. Duşmanii îndrăzniseră să atingă ceea ce era al lui – şi nu conta absolut

deloc dacă ştiuseră sau nu acest lucru. Aveau să plătească toţi trei cu viaţa pentru poftele lor trupeşti, pentru prostia de care dăduseră dovadă.

Strigătul de furie al războinicului îl opri pe atacatorul lui Elizabeth. Groaza îi şterse dorinţa din ochi în timp ce o aruncă pe Elizabeth din braţele sale şi se întoarse pentru a accepta provocarea. Expresia de furie de pe chipul războinicului îl făcu să-şi schimbe părerea. Fu de-ajuns să vadă ochii negri pentru a căuta în grabă o cale de scăpare. Ezitarea lui se dovedi a fi sentinţa sa la moarte. Mânuită de braţul lui puternic, sabia lui Geoffrey tăie aerul cu un şuierat până se afundă în braţul omului, spintecând osul şi muşchii la fel de uşor de parcă ar fi fost o blană de oaie, şi coborând în căutarea inimii. Cu încă o mişcare din încheietură, Geoffrey îi curmă viaţa, trase sabia şi se întoarse ca să se ocupe de cei doi bărbaţi din spatele lui.

— Cheamă-ţi animalele, ordonă el peste umăr, şi Elizabeth, împleticindu-se uimită, se supuse fără să comenteze.

Înainte să avanseze spre ei, Geoffrey le oferi celor doi suficient timp cât să se ridice şi să-şi ia armele. Apoi se îndreptă şi el, cu picioarele depărtate, cu sabia într-o parte, aşteptând. Cei doi se lăsară uşor în jos cu genunchii îndoiţi şi începură să-i dea târcoale războinicului, iar încercările lor penibile de a-l ucide îi aduseră un zâmbet pe chip. Un zâmbet pe care ei nu mai ajunseră să îl vadă. Înainte ca vreunul din ei să poată striga, Geoffrey îi omorî cu două lovituri rapide de sabie.

Şocată, incapabilă să înţeleagă cum ajunsese lordul aici să o apere, Elizabeth nu putea face altceva decât să privească năucă. Când Geoffrey termină şi îşi îndreptă atenţia asupra ei, Elizabeth simţi că genunchii i se moaie din cauza puterii şi a forţei brute pe care bărbatul le emana.

— Vino la mine!

Asprimea vocii lui o făcu să tresară. Acum o frământa alt gen de groază, şi Elizabeth nu reuşi să înţeleagă ce se întâmpla. Nu ar fi trebuit să se simtă uşurată? Bărbatul acesta îi salvase viaţa, omorâse pentru ea. Poate că se simţea astfel din cauză că el era mult mai masiv decât îşi amintea sau poate fiindcă el tocmai omorâse trei oameni cu atâta uşurinţă, fără efort… fără pic de emoţie. Era prea confuză, dar ştia că pericolul se afla încă acolo, atârnând deasupra ei, amestecându-se cu mirosul de moarte şi transpiraţie.

Tensiunea deveni palpabilă în timp ce se uitau unul la celălalt. Elizabeth rămase nemişcată şi dreaptă, înfruntând forţa care emana din el. Putere. Era acolo, în atitudinea lui, în picioarele musculoase pe care le ţinea depărtate ca semn al siguranţei de sine şi al victoriei, în mâinile strânse în pumni care i se odihneau pe şolduri, dar, mai mult decât orice, în expresia întipărită pe chipul lui. Iar acea putere o trăgea spre el.

Elizabeth îi întâlni privirea şi începu să se apropie încetişor de el. Se opri direct în faţa lui şi aşteptă.

Habar nu avea ce aştepta.

Trupul lui Geoffrey se relaxă. Elizabeth putea vedea cum tensiunea şi violenţa se evaporau. El inspiră profund şi-şi miji puţin ochii. Şi teama o părăsi.

— Tocmai am omorât pentru tine, rosti el pe un ton arogant şi provocator.

Înainte să răspundă, Elizabeth îl privi cum îşi curăţă sabia şi o pune la loc în teacă.

— Da, mi-ai salvat viaţa. Îţi sunt datoare, recunoscu ea cu voce blândă.

— Aşa este.

— Dar şi eu ţi-am salvat viaţa, adăugă Elizabeth, pentru că eu sunt cea care ţi-a îngrijit rănile.

— Îmi amintesc, răspunse Geoffrey.

— Prin urmare, îmi eşti dator, nu-i aşa?

— Eu sunt lordul tău. Ce avea de gând Elizabeth? Care era planul ei? Tu îmi aparţii, adăugă el.

Elizabeth nu răspunse, aşteptând ca el să continue. Trecu astfel mult timp, şi lordul se încruntă nemulţumit. Nu avea nimic de câştigat dacă îl îndepărta, pentru că soarta ei se afla în mâinile lui. În realitate, ea chiar îi aparţinea. Dar asta era tot ce voia? Ca ea să recunoască faptul că el era acum lordul ei?

— Tu îmi aparţii, repetă el. Elizabeth era pe cale să încuviinţeze, când mâna lui se mişcă repede ca un fulger spre ceafa ei şi degetele lui o prinseră puternic de păr. Eu sunt cel care îţi decide viitorul, declară Geoffrey.

Elizabeth se încruntă nervoasă. El era cel care trebuia să-i fie dator ei. Ar fi trebuit să se arate recunoscător, dar, în schimb, el cerea ca ea să-i accepte superioritatea.

Geoffrey nu era mulţumit; o strânse de păr până când ea ţipă de durere. Şi nici atunci nu o eliberă, ci o trase mai aproape, până când pieptul ei se lipi de zalele reci de metal care îl acopereau. Elizabeth închise ochii de durere şi din cauza privirii lui, apoi îşi lipi buzele strâns ca să nu mai ţipe din nou. În sufletul ei, tremura de frică, dar jură să nu îi arate că îi era teamă.

Geoffrey se uită lung la chipul lui Elizabeth, zâmbind ca reacţie la încercarea ei de a-şi masca frica. În ochii ei se zărea dorinţă spre răzvrătire. Nu îi scăpase lucrul acesta, şi îi plăcea. Îşi dădu seama că nu era o fată care să lase uşor intimidată. Era isteaţă şi curajoasă, bănui Geoffrey, căci trăise în afara zidurilor, având doar animalele care să o protejeze. Nu se mai pomenise ca o lady de rang nobil să facă aşa ceva, şi, cu toate astea, ea o făcuse. Era şi încăpăţânată, ştia Geoffrey, şi probabil şi ceva mai sălbatică din fire. El avea să-i îmblânzească sălbăticia aceea fără să-i distrugă spiritul. Iar îmblânzirea avea să înceapă chiar acum.

Gura lui coborî peste a ei într-un sărut menit să o înfrângă.

Voia să capituleze în faţa lui. O simţi cum se zbate în momentul în care îi atinse buzele, dar îi ignoră eforturile de a se elibera, obligând-o să stea pe loc doar sporind strânsoarea părului ei, până când ea deschise gura ca să protesteze. Şi atunci limba lui o invadă, gustând, explorând, posedând. Atacul lui nu era tandru, pentru că, în realitate, el nu ştia prea multe despre cum se curtează femeile; cu toate astea, se strădui să nu o copleşească. Era o fată de rang nobil, îşi reaminti el, şi, deşi se gândea să o năucească cu abilităţile lui sexuale, descoperi curând că el era cel care îşi pierdea controlul cu repeziciune. Ea avea un gust foarte dulce, proaspăt, şi, când începu în cele din urmă să-i răspundă, când limba ei o atinse cu sfială pe a lui, simţi cum un val de foc nimicitor îi goneşte prin vene.

Efectul pe care îl avea asupra prizonierei sale era la fel de uimitor. Se împotrivise? Elizabeth avusese convingerea că da, însă, atunci când sărutul se termină, descoperi că braţele îi erau înfăşurate în jurul gâtului lui. Le pusese el acolo? Nu, îşi răspunse singură, asta făcuse ea însăşi. Îşi rezemă faţa de vesta de zale care îi acoperea pieptul.

Începu să se simtă ruşinată, dar se luptă cu acest sentiment. Ea nu dorise să îl îmbrăţişeze, ci doar se supuse pentru că el era mai puternic.

Simţi cum mâna lui Geoffrey se încordează şi de-abia atunci îşi dădu seama că braţele lui îi încercuiau talia. Mirosea a piele şi a transpiraţie. Nu era chiar neplăcut să se afle în braţele lui, recunoscu Elizabeth.

— Nu m-ai sărutat ca atunci, Elizabeth, spuse Geoffrey cu buzele lipite de fruntea ei.

Un sentiment profund de mulţumire, pe care nu îl mai cunoscuse înainte, puse stăpânire pe el; modul în care stătea lipită de el era perfect, simţea asta în inima lui. Inhală parfumul de flori sălbatice din părul ei şi aproape că oftă audibil, atât de mult îi plăcu.

Ştia că ar fi trebuit să îi dea drumul şi să adopte o poziţie fermă şi intimidantă, pentru ca ea să înţeleagă limpede, de la început, care avea să fie relaţia lor, căci el era lordul ei şi ea îi era supusă, dar părea să nu îşi poată îndepărta braţele de ea, să nu îşi poată şterge zâmbetul de pe buze. Trebuia să aibă grijă ca Elizabeth să nu afle de puterea pe care o avea asupra lui. Dacă îşi trăda slăbiciunea pe care o avea pentru ea, acest lucru avea cel mai probabil să-i aducă pierzania. Ştia din experienţele trecute că reprezentantele sexului frumos puteau să manipuleze cu uşurinţă orice bărbat, indiferent de puterea lor fizică, dacă el le permitea acest lucru. Nici
0 femeie nu avea să îl facă să joace pe degete după pofta inimii ei; nu, el urma să deţină controlul, iar ea avea să se mulţumească să
1 se supună.

— Atunci eram doar curioasă, spuse Elizabeth, referindu-se la sărutul pe care i-l furase pe vremea când îl îngrijise. Nu am sărutat mulţi bărbaţi, adăugă ea în timp ce îl împingea ca să se elibereze.

— Nu am nicio îndoială că eşti neprihănită, comentă Geoffrey, şi Elizabeth observă din nou tonul acela arogant.

Zâmbetul lui o făcu să pălească, şi Elizabeth îi întoarse gestul. Trebuia să se păzească de el, hotărî ea. Avea o atitudine şi un fel de a fi care o atrăgeau, o fermecau. Dar el era prea puternic, prea copleşitor pentru gusturile ei, îşi aminti Elizabeth; el putea fi la fel de neînduplecat precum zidurile de piatră ale fortăreţei sale, şi nu ar fi fost deloc bine pentru ea să se implice într-o relaţie cu un asemenea om. Nu, ea nu avea să permită niciodată ca această atracţie să devină mai mult. Nu voia să se lase învăluită de puterea lui, pentru ca apoi să fie aruncată afară, doar o umbră a celei care fusese, când atenţia lui avea să se îndrepte în altă parte. Se întoarse cu spatele la el şi încercă să-şi amintească despre ce vorbeau. Neprihănită, el o credea neprihănită, aşa spusese.

— De unde ai putea şti? se trezi ea întrebând. Că sunt neprihănită, vreau să spun, explică.

Se întoarse din nou cu faţa la el şi aşteptă răspunsul. Deşi credea că el făcuse acea remarcă numai pentru a-i linişti temerile cum că el ar putea-o lua drept o femeie uşoară, descoperi că acest lucru o irita. În loc să fie uşurată că el nu o vedea ca pe o uşuratică, ea se simţea insultată. Oare atât de prost îl sărutase?

— Era evident, Elizabeth, răspunse lordul. Deşi faptul că ai profitat de un bărbat aflat într-o stare atât de slăbită îmi spune multe despre caracterul tău.

O tachina, amuzamentul i se citea în privire. Acest lucru o surprinse, deoarece nu îl considerase genul de om care râde prea mult. Îi întoarse zâmbetul.

Îşi dădu seama acum că acel sărut îl binedispusese şi căută să profite de moment.

— Acum te simţi bine?

— Da, răspunse Geoffrey.

— Mi-ai spus pe nume, milord. Cum ai aflat…

— Partea asta din enigmă a fost uşor de rezolvat, replică el. Totuşi, aş dori mai multe răspunsuri. Când ne vom întoarce în fortăreaţă…

— Aş vrea… dacă doreşti, milord, aş vrea să îţi vorbesc acum, înainte să ne întoarcem la Montwright.

Geoffrey se încruntă la auzul acestei cereri, dar apoi încuviinţă din cap. Se duse până la bolovanul stropit cu noroi de lângă colibă şi se rezemă de marginea lui, cu picioarele întinse în faţă. În timp ce o privea pe Elizabeth, începu să îi mângâie, fără să îşi dea seama, pe câinii care se lipiseră de el.

— Începe prin a-mi spune de ce nu ai rămas în interiorul zidurilor. De ce te-ai întors aici?

— Nu am putut să rămân acolo când ştiu că vine Belwain, nu am putut. Elizabeth îşi domoli vocea şi merse să stea lângă picioarele lui Geoffrey. Îşi împreună mâinile de parcă

s-ar fi pregătit pentru rugăciunile de dimineaţă şi spuse: E o poveste lungă, milord. Mă vei asculta?

— Da, răspunse Geoffrey. Era nerăbdător să audă povestea ei, să înţeleagă ce se petrecuse în Montwright.

— Părinţii mei, surorile mele, unul din soţii lor… toţi au fost omorâţi, şopti ea. Şi Belwain, fratele mai mic al tatălui meu… El e vinovatul. Trebuie să fie pedepsit.

— Ia-o cu începutul, Elizabeth, o încurajă Geoffrey pe un ton blând. Spune-mi ce ai văzut, ce ai auzit.

Elizabeth încuviinţă din cap şi trase adânc aer în piept.

— Nu i-am văzut când au venit. Eu şi micul Thomas eram plecaţi să călărim când a început totul. Familia se adunase pentru a sărbători ziua de naştere a fratelui meu. Era o tradiţie, explică ea.

Geoffrey încuviinţă, apoi îşi dădu seama că ea privea prin el şi nu părea să fi observat deloc gestul lui de încurajare. Acum, amintirile îi controlau mintea, şi din durerea care îi marca trăsăturile Geoffrey înţelese că era pe cale să îi spună o poveste înfiorătoare. Voia să o cuprindă în braţe, să o strângă şi să îi ofere alinare, dar, după felul rigid în care stătea, îşi dădu seama că ea nu avea să-i accepte compasiunea. Amintirile o duceau într-un adevărat coşmar, şi tot ce putea el să facă era să asculte.

— Sora mea cea mai mare, Catherine, şi soţul ei, Bernard, veniseră tocmai din fortăreaţa lui de lângă Grambury, dar Rupert, având probleme cu ficatul, nu a putut participa. Totuşi, el i-a permis lui Margaret să vină… Oh, Doamne, dacă el nu ar fi fost atât de înţelegător! Ea ar mai fi fost în viaţă! Elizabeth inspiră profund, şi chipul ei căpătă un aer liniştit. Relată restul întâmplării cu voce monotonă, lipsită de emoţii. Eu şi Thomas am venit prin intrarea laterală, hotărâţi să ne schimbăm hainele înainte ca mama să ne vadă, pentru că eram plini de noroi. În sala cea mare există o scară secretă dincolo de o uşă bine ascunsă, mascată de o tapiserie, pe cea

de-a doua treaptă a scărilor principale. În timp ce mă apropiam de capătul scării secrete, am auzit ţipetele şi strigătele lor. Atunci am ştiut că era ceva în neregulă. L-am făcut pe Thomas să rămână pe trepte şi am deschis uşa. Nu m-a văzut nimeni, dar eu puteam vedea tot din poziţia în care mă aflam. Erau trupuri, leşuri mutilate, împrăştiate pe podea într-o scenă de nedescris. Cei care omorau erau îmbrăcaţi ca nişte ţărani, dar îşi mânuiau săbiile ca nişte soldaţi antrenaţi. Câţiva dintre ei purtau glugă pentru a-şi ascunde chipul. Încercam să îl identific pe cel care se afla la comandă, când am zărit-o pe sora mea, Margaret. Am văzut cum l-a înjunghiat pe unul dintre bărbaţi în umăr şi apoi a fugit spre mama noastră. Bărbatul rănit a urmat-o şi şi-a înfipt cuţitul în spatele ei, iar Margaret s-a prăbuşit. Atunci l-am simţit pe micuţul Thomas lângă mine şi m-am întors ca să-l protejez de priveliştea aceea, ca să găsesc un loc sigur pentru el. Unul dintre atacatori, a cărui voce îmi era cumva cunoscută chiar şi atunci, a dat ordinul să fie găsit băiatul. „Găsiţi băiatul, altfel vom da greş”, asta a strigat, şi eu mi-am dat seama că voiau să îl omoare pe Thomas. Trebuia să îl protejez. El era acum moştenitorul… Nu o puteam ajuta pe mama, dar nici nu mă puteam mişca. Era ca şi cum aş fi împietrit. Mă uitam în continuare la ea. Ei îi rupeau hainele. Hainele mamei! Ea a reuşit să scape şi să îl zgârie pe faţă cu unghiile pe unul dintre atacatori. El a urlat de durere, şi apoi cel care o omorâse pe Margaret… omul ăla a venit la mama cu o secure în mână. A ridicat-o sus, şi apoi lama s-a prăbuşit, a căzut pe gâtul ei şi capul… capul ei s-a desprins de corp!

Până acum, nu rostise niciodată aceste cuvinte, nu povestise niciodată. Voia să se prăbuşească la pământ şi să moară. Durerea era atât de intensă, strigătele familiei sale atât de chinuitoare, atât de asurzitoare, încât, fără să îşi dea seama, îşi puse mâinile peste urechi.

Geoffrey nu spuse nimic. Se întinse spre ea cu blândeţe, îi luă mâinile de pe faţă şi le strânse într-ale lui.

Gestul lui o ajută pe Elizabeth să se controleze. Atunci se uită la el, se uită la el cu adevărat, şi văzu compasiunea din ochii lui.

— Nu îmi amintesc multe din cele întâmplate după momentul acela. L-am condus pe Thomas în jos pe scară şi am rămas acolo până când ne-a găsit Joseph şi ne-a dus de acolo. Le-am trimis vorbă rudelor lui Bernard şi lui Rupert.

Geoffrey o trase pe Elizabeth spre el şi o înconjură cu braţele lui puternice. Voia să-i şteargă din amintire acele orori, dar ştia că acest lucru nu era posibil.

— Ai recunoscut pe vreunul dintre ei? o întrebă.

— Nu, dar bărbatul pe care Margaret l-a înjunghiat… Vocea lui îmi era cunoscută, îşi aminti brusc Elizabeth. Veşmintele lui erau pline de sânge.

— Şi ceilalţi bărbaţi? îi cunoşteai pe unii dintre ei?

— Nu, răspunse Elizabeth, şi umerii îi căzură într-un gest de deznădejde.

— Servitorul mi-a spus că l-ai trimis pe fratele tău la Londra. De ce? întrebă el după o vreme.

— Nu ştiam ce altceva să fac, răspunse Elizabeth. După lege, Belwain ar deveni tutorele lui, şi credeam că tu eşti bătrân şi senil. Iar eu nu aveam nicio dovadă că Belwain s-a aflat în spatele acestor fapte. Bunicul din partea mamei trăieşte în Londra, şi m-am gândit că acolo, cu el, are să fie în siguranţă până când am să găsesc dovezile… sau am să-l omor pe Belwain cu mâinile mele, spuse ea.

— Spune-mi motivele pentru care crezi că Belwain este responsabil, zise Geoffrey.

— Este singurul care are de câştigat, începu Elizabeth. El a fost fratele mai mic al tatălui meu şi râvnea la Montwright. Tata i-a dat o porţiune din regiune, dar Belwain nu era mulţumit. Cu toate astea, mama mi-a spus că Belwain a fost

un om vesel până când s-a născut micul Thomas şi că, din acel moment, relaţia lui cu tatăl meu s-a schimbat. Eu nu ştiu dacă este aşa, căci eram prea mică pentru a băga de seamă. Dar ştiu că ultima dată când unchiul meu l-a vizitat pe tata s-au certat îngrozitor, şi Belwain a spus că nu are să se mai întoarcă niciodată pe pământurile astea. L-a ameninţat pe tata, şi-mi amintesc că m-am speriat de cuvintele lui, dar tata nu părea să fie afectat. L-am auzit spunându-i mamei că Belwain avea să se calmeze şi că avea să fie din nou mulţumit. Elizabeth îşi trase mâinile din strânsoarea lui Geoffrey şi adăugă: Belwain va moşteni pământurile Montwright dacă noi suntem toţi morţi, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Geoffrey. Dar voi nu sunteţi morţi cu toţii, îi aminti el.

— Aceeaşi lege îi dă lui Belwain custodia asupra micuţului Thomas, nu?

— Aşa este, admise Geoffrey.

— Dacă i-l dai pe fratele meu în grijă, el îl va omorî, prevesti ea. Şi pe mine la fel, adăugă, ca o completare.

— Nu veţi ajunge în grija lui, declară Geoffrey.

— Atunci înseamnă că mă crezi? întrebă Elizabeth cu vocea plină de speranţă. O să îl omori pe Belwain?

— Te cred că eşti sigură că Belwain este cel responsabil, spuse Geoffrey pe ocolite, şi că el are cel mai mult de câştigat, dar am nevoie de dovezi înainte să îl acuz.

— Dovezi! Nu există dovezi, aproape că strigă Elizabeth. Se trase din braţele lui Geoffrey şi adăugă: Belwain nu va scăpa liber. Trebuie să plătească pentru ceea ce a făcut. O să îl omor.

— Dacă Belwain este responsabil, o să-l omor eu, spuse Geoffrey. Când va ajunge în Montwright, îl voi interoga.

— Şi crezi că îşi va recunoaşte păcatele? întrebă Elizabeth cu voce disperată. O să mintă.

— Minciunile îl pot prinde în capcană, replică Geoffrey.

Voi descoperi cine s-a aflat în spatele acestor fapte şi voi stabili pedeapsa. Este responsabilitatea mea.

— Îmi vei da cuvântul tău că Belwain nu va deveni custodele lui Thomas? întrebă Elizabeth.

— Dacă nu se face vinovat de acuzaţiile tale, nu pot să încalc legea, zise Geoffrey. Thomas va fi plasat în grija lui. Dar numai dacă este nevinovat.

Elizabeth făcu un pas înapoi, scuturând din cap.

— Tu eşti stăpân peste pământurile din Montwright, şi, acum, că tatăl meu este mort, micuţul Thomas este vasalul tău. Este de datoria ta să îl protejezi!

— Nu-mi spune tu care-mi sunt responsabilităţile, se răsti Geoffrey. Se ridică şi, fără să-şi dea seama, îşi puse mâinile în şolduri. Le cunosc destul de bine. Până când voi afla care este adevărul în această problemă, fratele tău va sta cu mine. Vocea îi deveni mai blândă când adăugă: Ai încredere în mine, Elizabeth. Nu voi permite să i se întâmple nimic rău băiatului.

Elizabeth voia să îl creadă. Deşi nu promisese că avea să-l acuze imediat pe unchiul lor, spusese că avea să îl ţină în siguranţă pe fratele ei deocamdată. Acest lucru trebuia să fie de-ajuns. Cel puţin Geoffrey o ascultase şi îi luase în consideraţie acuzaţiile. Dacă el hotăra că Belwain era nevinovat, atunci Elizabeth avea să fie nevoită să ia problema în mâinile ei.

— Haide, Elizabeth. Se face târziu. Vom vorbi despre asta după ce ajungem în fortăreaţă.

— Eu nu trebuie să fiu acolo când îl interoghezi pe Belwain, protestă Elizabeth. Şi nu am niciun chef să îi văd chipul diavolesc. Nu, continuă ea ignorând furia pe care o vedea pe faţa lui, eu voi rămâne aici până când Belwain va fi…

Un răcnet îi întrerupse cuvintele. Cu o mişcare rapidă, lordul o luă pe sus. Câinii începură să mârâie la el, dar

războinicul îi ignoră, se întoarse şi porni înapoi spre cascadă.

Dumnezeule, chiar că era o fiinţă încăpăţânată, constată Geoffrey enervat. Fata asta nu părea să aibă absolut nicio teamă în faţa stăpânului ei, iar acest lucru îl amuza şi îl înfuria în egală măsură. Nu era obişnuit cu o asemenea impertinenţă. Şi, cu toate astea, îşi dădu el seama, nu voia ca ea să se chircească de frică în faţa lui. Elizabeth îl deruta, recunoscu el, îl deruta… şi totodată îl încânta. Totuşi, trebuia să domolească cumva tendinţa ei de-a protesta. Avea să fie nevoită să înveţe care-i erau locul şi rangul. Nu putea să i-o prezinte lui William până când nu avea să înveţe să-şi ţină limba în frâu. Deşi viaţa lui *Geoffrey* nu era dictată de părerile lui William, admise în sinea lui că nu voia ca regele să creadă despre soţia lui că era o scorpie! Soţie!

Da, ea avea să fie soţia lui. Nu avea cum altfel să o păstreze alături de el. Ar fi fost o insultă gravă adusă fostului vasal, tatăl ei, să o ia pe Elizabeth ca amantă. Thomas fusese un om loial şi cinstit; Geoffrey nu avea de gând să-i întineze memoria pângărind-o pe fiica lui şi apoi descotorosindu-se de ea.

„Fac asta pentru Lord Thomas", se trezi Geoffrey gândind. Nu credea că o iubea pe Elizabeth, pentru că nu credea că putea iubi vreo femeie. Trădările din trecut îi pecetluiseră inima în faţa acestui gen de slăbiciune. Şi, cu toate astea, soarta hotărâse, din momentul în care o văzuse pe dealul de lângă cetate, înaintea bătăliei, că ei trebuiau să fie împreună. Nu înţelegea de ce o voia alături de el, cum de ajunsese ea să însemne atât de mult pentru el într-un timp atât de scurt, dar avea să se încreadă în instinctele sale. Poate că totul era doar o superstiţie din partea lui, şi ea era un fel de talisman norocos. Nu ştia şi nici nu-i păsa.

Oricum, cam era timpul, aproape că rosti el cu voce tare. Era timpul să aibă moştenitori.

— Pune-mă jos, milord, îi ordonă Elizabeth pentru a treia

oară. Observase că cicatricea de pe obrazul lui devenise foarte roşie şi îşi dădu seama că abuzase de rangul ei. Te rog, spuse cu o voce mai blândă. Trebuie să îmi iau calul şi bunurile.

— Servitorul îţi poate lua lucrurile mâine.

„Ce om încăpăţânat şi neînduplecat e Lord Geoffrey gândi Elizabeth. În mod ciudat, îşi dădu seama că nu mai era supărată. Credinţa profundă că el avea să îndrepte nedreptăţile făcute familiei sale o făcu să se simtă mulţumită pe moment.

Nu vorbiră decât când se aflau de ceva timp pe drumul de întoarcere spre fortăreaţă. Elizabeth stătea în faţa lordului, pe armăsarul lui puternic, şi, în timp ce galopau prin pădure într-un ritm în care şi-ar fi putut rupe gâturile, nu se putu abţine să nu se rezeme de el.

— Ai hotărât ce o să faci cu mine? Unde mă vei trimite? întrebă Elizabeth, gândindu-se că ar fi vrut să stea aproape de fratele ei.

— Da, răspunse Geoffrey cu voce aspră.

Încerca să se concentreze la drum, ca să ajungă amândoi în siguranţă, şi avea simţurile în alertă, dar apropierea ei îl tulbura. Din momentul în care o ridicase în braţe, se simţise invadat de o stare de bine, de calm. Era ca şi cum ar fi putut să respire din nou, şi ea era aerul proaspăt de care avea nevoie pentru a supravieţui. O strânse mai puternic şi se simţi mulţumit când ea nu protestă. Creştetul ei se cuibărea exact sub bărbia lui, şi descoperi că îi este dificil să se abţină să nu îi mângâie cu obrazul părul auriu şi fin.

Elizabeth aşteptă câteva clipe ce părură o eternitate ca Lord Geoffrey să continue, dar el nu părea dornic să mai spună ceva.

— Tatăl meu a semnat un contract de căsătorie când eu eram doar un prunc, începu Elizabeth într-un târziu, dar Hugh, bărbatul cu care trebuia să mă mărit, a murit în urmă

cu doi ani. Nu ştiu dacă s-a aranjat altă căsătorie, adăugă ea.

Poate că Geoffrey îi putea spune, deoarece tatăl ei ar fi trebuit să primească permisiunea lui pentru ca orice contract de căsătorie să fie valid. Aşa cerea legea.

— Nu va exista niciun contract de căsătorie, declară Geoffrey categoric.

— Nu mă voi mărita? întrebă Elizabeth cu uimire.

— Ba da, te vei mărita, spuse Geoffrey. Cu mine.

Dacă nu ar fi ţinut-o strâns, Elizabeth ar fi căzut de pe cal. Se întoarse până când reuşi să îl privească în faţă şi bolborosi primul lucru care îi veni în mintea năucită:

— De ce?

Lordul nu răspunse, şi, după linia dură a maxilarului său, Elizabeth presupuse că nu avea să scoată altceva de la el.

Se întoarse înapoi în locul ei şi îşi fixă privirea direct înainte. Montwright apăru în faţa lor în timp ce ocoleau marginea lacului, şi frica o făcu să simtă noduri în stomac. Îşi dădu seama că îşi încleştase mâinile pe braţele lui Geoffrey, dar nu-i putea da drumul. Era posibil ca Belwain şi oamenii lui să aştepte deja înăuntru.

Elizabeth închise ochii şi înălţă o rugăciune scurtă. Nimic nu mai putea fi ca înainte, se lamentă ea. Părinţii şi surorile ei muriseră, şi acum ea era singura responsabilă de siguranţa micuţului Thomas. Nu avea la cine să apeleze, nu avea pe nimeni care să lupte pentru cauza ei în afară de acest lord încăpăţânat şi plin de cicatrici. Avea el să fie destul de puternic şi de inteligent încât să îi protejeze?

Capitolul 3

Nunta urma să fie în acea zi!

Elizabeth nu putea înţelege care era graba, dar nu avea puterea de-a opri desfăşurarea evenimentelor.

Lordul se hotărâse. Iar cererile ei de a primi o explicaţie

fură complet ignorate. Era ca şi cum Geoffrey s-ar fi aflat într-o cursă contracronometru şi trebuia să se însoare până la căderea nopţii. Nu avea absolut niciun *sens* pentru Elizabeth.

Geoffrey o ridică de pe cal şi o duse în castel aproape ca pe un cufăr, apoi în sus pe scara şerpuitoare până în dormitorul ei, atât de repede că nu apucă să-şi recapete suflul.

— Vreau să îl văd pe fratele meu, îi ceru ea cu faţa lipită de gâtul lui, dar războinicul o refuză clătinând din cap.

Dumnezeule, dar încăpăţânat mai era!

— După nuntă, îi spuse el în cele din urmă când o aruncă pe pat. Voi pune să ţi se pregătească o baie, adăugă el şi, spunând acestea, plecă.

Pentru prima dată de când o găsise pe Elizabeth, lordul fu mulţumit să vadă că aproape rămăsese fără grai. Avea să-şi amintească şi să savureze pentru multe nopţi expresia de zăpăceală ce se aşternuse pe chipul ei când o anunţase că avea să se căsătorească chiar în acea zi. „Asta-i bine", gândi Geoffrey. Urma să aibă grijă să o zăpăcească mereu.

De fapt, nici el nu înţelegea de ce se grăbea atât cu nunta, dar ştia că nu mai putea petrece încă o noapte fără ea alături. Şi, dacă preotul tot venise ca să le dea binecuvântarea celor morţi, Geoffrey nu văzu niciun motiv pentru care să mai aştepte. Nu avea să fie o nuntă tradiţională în care mirii îşi spun jurămintele pe treptele bisericii din cetate, pentru că biserica fusese arsă din temelii. Ceremonia va trebui să aibă loc în sala cea mare, dar căsătoria avea să fie validă. Şi numai după ce avea să fie a lui, cu numele şi trupul, de-abia atunci Geoffrey avea să-şi poată găsi liniştea. De-abia atunci avea să poată reveni la treburile pe care le avea de făcut ca baron.

Elizabeth încercă să înţeleagă motivele pentru care lordul dorea să o ia de soţie şi în cele din urmă ajunse la concluzia că o făcea numai pentru a o proteja mai bine şi a-l onora pe tatăl ei.

— El crede că l-a decepţionat pe tata, spuse Elizabeth cu voce tare, căci tatăl ei fusese complet încredinţat că Geoffrey avea să-l protejeze.

Cu toate astea, era datoria lui Thomas să îşi apere propria casă, nu a lui Geoffrey.

Elizabeth se plimba dintr-o parte în alta a încăperii şi avea o dispoziţie destul de mohorâtă în momentul în care doi oameni intrară cu o cadă mare de lemn. Se întoarseră de mai multe ori cu găleţi mari cu apă clocotită, până când cada fu umplută până la refuz cu apă fierbinte. Nimeni nu rosti niciun cuvânt în tot timpul acesta, deşi Elizabeth se încruntase mult şi cei doi bărbaţi încercaseră să îşi ascundă zâmbetele.

O baie caldă, în locul apei reci de la cascadă, o ispitea. Elizabeth găsi bucăţile de săpun cu parfum de trandafiri pe care le primise cadou de la mama ei la ultima aniversare, încă înfăşurate într-o fâşie de pânză albă, pe fundul cufărului. Îşi scoase repede tunica şi se vârî în cadă. Revărsându-şi furia asupra părului, se frecă până când scalpul începu să o usture în semn de protest. Ea crezuse că baia avea să o liniştească şi să o ajute să îşi pună ordine în gânduri, dar descoperi că nu se putea relaxa. Belwain nu sosise încă, şi Elizabeth se trezi că se ruga să se abată ceva crunt asupra lui pe drumul înspre Montwright. Nu, se răzgândi ea, asta ar fi fost o rugăciune plină de cruzime şi, mai important, o moarte nepotrivită pentru el.

Nu putea să scape de răzbunare.

Focul ardea în vatră, iar Elizabeth, înfăşurată în cuvertura de pe pat, îngenunche aproape de el şi începu să îşi usuce părul. Avea multe lucruri la care să se gândească, prea multe de înfruntat, şi simţi o oboseală copleşitoare.

Lord Geoffrey o găsi în această poziţie lipsită de apărare. Se rezemă de uşă şi o urmări cu o privire plină de tandreţe. Elizabeth auzi uşa deschizându-se, dar refuză să bage în

seamă persoana neinvitată. Îşi aranjă cuvertura mai bine în jurul pieptului şi continuă să îşi usuce părul. Dacă s-ar fi întors, ar fi putut observa blândeţea din ochii lui şi zâmbetul care îi zăbovi pe buze cât îi urmări lupta cu materialul. Pentru el, ea era cea mai ispititoare, cea mai fermecătoare nimfă, aşa fină, mătăsoasă şi moale cum era. Lumina focului îi făcea umerii descoperiţi să strălucească într-o sclipire aurie, dar după postura încordată îşi dădu seama că era supărată. Aerul ei sfidător îl avertiză în aceeaşi măsură ca postura. Credea că furia ei, atunci când se dezlănţuia complet, ar putea pârjoli un om mai slab.

Elizabeth nu mai putea îndura tăcerea.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea? întrebă ea.

Se întoarse, şi el văzu că avea faţa roşie din cauza căldurii de la foc, iar ochii îi luceau într-o vâlvătaie albastră.

— Nu eşti nerăbdătoare să ne căsătorim?

Îi vorbi cu blândeţe, dar cuvintele lui nu ajunseră decât ca o batjocură la urechile lui Elizabeth.

E o leoaică, îşi dădu seama Geoffrey după claia de bucle rebele şi expresia sălbatică şi precaută din ochii ei. Se luptă cu impulsul de-a o lua în braţe, de-a o atinge.

— Nu am niciun sentiment în legătură cu asta, minţi Elizabeth.

Şi atunci se ridică, gândindu-se că, dacă rămânea îngenuncheată în prezenţa lui, l-ar putea face să creadă că era genul de femeie supusă. Indiferent dacă era sau nu lordul ei, ea nu avea să se plece niciodată în faţa lui.

Geoffrey încuviinţă din cap în semn că înţelese comentariul ei şi se duse la fereastră. Ridică bucata grea de blană care bloca vântul şi se uită afară. Era ca şi cum nu ar mai fi avut nevoie de prezenţa ei, constată Elizabeth, întrebându-se ce trebuia să facă.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine, milord. Protecţia ta e suficientă, sublinie Elizabeth. Iar tu ai dreptul să te

căsătoreşti cu oricine… Să te căsătoreşti chiar din dragoste.

El se purta de parcă nu auzise niciun cuvânt de-al ei, aşa că Elizabeth rămase în aşteptare.

— Oamenii naivi se căsătoresc din dragoste. Eu nu sunt naiv.

Nu se obosise să se întoarcă spre ea, ci continuă să privească afară pe fereastră în timp ce vorbea. Ciudat, dar vocea lui, deşi puternică, era lipsită de orice emoţie.

„Naiv", îşi repetă ea în gând. El credea că dragostea este un lucru prostesc, naiv. Nu îl putea contrazice. Şi ea putea fi la fel de realistă ca el. Şi el avea dreptate. Era ceva neauzit să te căsătoreşti din dragoste. Nu era ceva practic. Şi totuşi… într-un cotlon plin de romantism din mintea ei, îşi dorea ca Geoffrey să o iubească şi ea să îl iubească pe el. Da, chiar că era naivă. Nu era suficient că se simţea atrasă de el? Că îl găsea atrăgător din punct de vedere fizic? Nu, recunoscu ea, frumuseţea fizică nu ar trebui să aibă nicio importanţă într-o relaţie de durată. Aşa o învăţase mama ei. Ceea ce se afla ascuns dincolo de aparenţe, asta hotăra dacă o pereche este potrivită sau nu. În plus, Elizabeth se simţea puţin înfricoşată de Geoffrey, şi asta nu era deloc bine! Ea ura să se simtă speriată. Deja văzuse că avea tendinţa să fie încăpăţânat, ba chiar mai mult decât ea. Fără îndoială că această căsătorie avea să stârnească reacţii vehemente, şi, după tot haosul prin care trecuse recent, ideea că urma să aibă de îndurat şi mai mult o atrăgea cam tot atât cât o durere de măsea.

Elizabeth îşi dădu seama că Lord Geoffrey ştia foarte puţine lucruri despre ea, că nu avea nicio idee despre cea pe care o lua de soţie. Ce avea să creadă când urma să afle că ea era mai pricepută la vânatul şi jumulirea unui iepure decât la cusut şi treburi casnice? De câte ori nu dăduse tatăl ei vina pe moştenirea ei saxonă pentru comportamentul ei sălbatic? De câte ori nu îl învinuise pe bunicul saxon din partea

mamei pentru că îi încuraja comportamentul neconvenţional? Bunicul ei fusese cel care îi dăruise lui Elizabeth şoimul şi apoi cei doi dulăi, cu ocazia vizitelor sale anuale, şi asta numai pentru a-l enerva pe soţul fiicei sale. Cei doi obişnuiau să se tachineze reciproc. Şi Elizabeth era cea care profita de pe urma divergenţelor dintre cei doi bărbaţi. Bunicul se lăuda că nepoata sa era imaginea vie a strămoşilor ei vikingi şi era de-ajuns să te uiţi la părul ei blond, ochii albaştri şi înfăţişarea mândră pentru a-ţi da seama că avea dreptate.

Dar dacă bunicul era de vină pentru independenţa care o caracteriza pe Elizabeth, la fel era şi tatăl ei. Nu o tratase el ca pe un fiu atâţia ani?

Cum s-ar înţelege bunicul ei cu Geoffrey dacă s-ar întâlni vreodată? Oare uriaşul cel bătrân şi blând i-ar juca lui Geoffrey aceleaşi feste ca în cazul tatălui ei? Imaginea haosului pe care l-ar putea isca o făcu pe Elizabeth să zâmbească. Geoffrey se întoarse de la fereastră tocmai la timp pentru a-i prinde surâsul pe buze. Încruntându-se, se întrebă care era motivul pentru care zâmbea.

Elizabeth îi întâlni privirea şi aşteptă. Observă că şi el făcuse baie, pentru că părul lui era ud şi uşor ondulat în jurul gulerului. Îşi schimbase hainele şi purta acum o tunică la fel de neagră ca noaptea, cu modelul blazonului cusut cu fir de aur pe partea dreaptă a pieptului. Materialul se mula pe pieptul lui puternic, care, de fiecare dată când îl vedea, părea să fie şi mai mare decât înainte. Nu îi plăcea să se simtă intimidată de el, dar nu mai putu să îi susţină privirea, pentru că ochii strălucitori erau atât de plini de dorinţă, încât se temu că în curând avea să-i vadă groaza pe care încerca atât de mult să o ascundă.

— Preotul aşteaptă, o anunţă el brusc, dar pe un ton surprinzător de blând.

— Deci nu te-ai răzgândit? întrebă Elizabeth cu glasul nu

mai puternic decât o şoaptă.

— Nu, nu m-am răzgândit. Ne vom căsători, spuse Geoffrey. Îmbracă-te. Gărzile te vor escorta când vei fi gata. Nu mă face să aştept, o avertiză el.

Nu îi aşteptă răspunsul, ci se întoarse şi părăsi încăperea, trântind uşa în urma sa cu o asemenea forţă, că buştenii din vatră se mişcară din cauza curentului.

Elizabeth începu să se grăbească. Avea de gând să termine o dată cu nunta asta! îşi luă pe ea o rochie simplă, albă, şi, ca ornament, îşi legă un lanţ de aur în jurul taliei. Avea părul umed şi îi era greu să îl aranjeze ordonat, dar reuşi în cele din urmă să îl lege bine la ceafă cu o panglică transparentă şi subţire.

Mâinile îi tremurau când deschise uşa şi îi urmă pe soldaţi de-a lungul coridorului, înspre propriul destin.

Geoffrey stătea la picioarele scării, cu mâna întinsă înspre ea. Elizabeth îşi puse mâna într-a lui şi îl însoţi în sala cea mare.

Fu uimită să constate că toţi oamenii din încăpere îngenuncheau, cu capetele plecate. Era minunat să vadă că atât de mulţi oameni îi arătau un asemenea respect.

Binecuvântarea preotului o trimise cu gândul la jurămintele pe care aveau să şi le facă. El îi cerea să-i jure credinţă şi să se abandoneze, trup şi suflet, omului îngenuncheat alături de ea.

Totul se întâmpla atât de rapid. Elizabeth nici măcar nu îşi amintea când îngenunchease. Cum ajunsese mâna ei într-a lui? De unde apăruse inelul? „Să îl iubeşti şi să îl onorezi, să îl preţuieşti…” Vocea monotonă a preotului insistă, impunându-i toate astea în mod tacit. „Nu ştiu dacă îl iubesc”, se trezi Elizabeth că gândeşte în timp ce repeta cuvintele: „Eu, Elizabeth Catherine Montwright, jur să…” Vocea ei era mai tăcută decât o şoaptă, dar preotul părea mulţumit, plecându-se uşor în faţă cu un zâmbet binevoitor

pe chipul lui zbârcit în timp ce îi asculta jurămintele.

„Eu, Geoffrey William Berkley…” Vocea lui proclama titlurile sale cu putere şi claritate. Şi apoi se termină, iar Geoffrey o ridică numaidecât. O sărută ferm şi apoi o întoarse, pentru a se prezenta oamenilor lui, ca soţ şi soţie. Îl auzi cum oftează profund cu câteva secunde înainte ca sala să se umple de ovaţii răsunătoare.

Zgomotul şi strigătele crescură în intensitate. Elizabeth îl văzu pe fratele ei stând alături de vasalul lordului. Din instinct, porni spre el, dar fu oprită de mâna soţului ei.

— Aşteaptă, o sfătui el şi o luă de braţ.

Îi făcu un semn lui Roger, şi oamenii făcură o cărare. Roger îl aşeză pe Thomas în faţa cuplului. Băiatul nu avea ochi decât pentru Geoffrey, iar privirea lui era plină de o veneraţie pe care o puteau vedea cu toţii. La sora lui nu se uită nici măcar o dată.

— Nu cred că îşi aminteşte de tine, spuse soţul ei. Dar asta se va schimba, adăugă Geoffrey când observă supărarea ei, pentru că i-a revenit glasul, şi acum vorbeşte neîncetat.

Elizabeth încuviinţă din cap şi zâmbi, apoi îngenunche în faţa fratelui ei, ca să îl poată privi direct în ochi. El nu o băgă în seamă când îl strigă pe nume.

— Thomas, eu sunt sora ta, insistă ea a doua oară.

Micuţul se întoarse în cele din urmă, şi Roger îl împinse de la ceafă.

— Eu o să fiu cavaler, se lăudă el, şi apoi, amintindu-şi de maniere, îngenunche şi îşi coborî capul. Din această zi înainte, milady, te voi apăra.

Privi cu coada ochiului în sus la Geoffrey, pentru a vedea dacă gestul lui fusese pe placul lordului.

Geoffrey încuviinţă din cap şi o ajută pe Elizabeth să se ridice. Ea se întoarse ca să îl prindă de mână pe fratele ei, dar descoperi că el era deja la jumătatea sălii, urmându-l pe Roger.

Elizabeth se întoarse la soţul ei şi îi permise să o conducă la masă şi la banchetul de nuntă.

— Unde sunt Thor şi Garth? întrebă ea în timp ce se aşeză.

— Cine? murmură soţul ei.

— Câinii mei, explică Elizabeth. Se numesc Thor şi Garth. Bunicul meu le-a dat numele astea, adăugă ea cu un zâmbet în colţul gurii. Mă întrebam dacă micuţul Thomas îşi va aduce aminte de ei.

— Câinii sunt închişi într-o cameră de jos, răspunse Geoffrey. Fratele tău se teme de ei.

— Dar asta nu se poate! exclamă Elizabeth. Avusese prea multe surprize în ziua asta. Îi ştie de mici.

— Eu nu mint.

Vocea lui Geoffrey era domoală, dar fermă. Elizabeth îl studie în timp ce se aşeză la masă alături de ea, dar nu reuşi să îi descifreze expresia. Era ca şi cum ar fi purtat o mască pentru a-şi ascunde cu grijă sentimentele faţă de ea. Cu toate astea, chiar şi aşa, îşi dădu seama că era posibil să-l fi ofensat.

— Te cred, răspunse. Nu voiam să spun că minţi, explică ea, ci că asta e o adevărată surpriză pentru mine.

Explicaţia fu pe placul lui, aşa că soţul ei îi oferi un zâmbet care îi dezveli dinţii albi şi frumoşi.

Zâmbetul lui fusese aproape copilăresc, dar cicatricea care îi însemna obrazul arăta că nu mai era deloc un băieţaş ştrengar. Asta, plus felul în care se uita la ea, îşi dădu seama Elizabeth cu un fior de anxietate. În ochii lui se putea citi promisiunea lucrurilor pline de senzualitate ce aveau să urmeze.

— Băiatul se ascunde după Roger ori de câte ori câinii sunt prin preajmă. E evident că animalele îşi amintesc de fratele tău, spuse el, şi îl ating mereu cu boturile pentru a-l face să se joace cu ele. Viitorul moştenitor al Montwright s-a văicărit până când Roger nu a mai putut îndura. Dacă braţul

în care va ţine sabia este la fel de puternic precum plămânii lui, fratele său va fi un războinic pe cinste atunci când va creşte.

Acum Elizabeth era cea care se simţea pe punctul de-a plânge. Lacrimile îi năpădiră ochii, şi îşi strânse pumnii, şi abia atunci constată că de fapt Geoffrey o ţinea puternic de mâini. Se relaxă imediat, ca nu cumva să o creadă prea emotivă.

— Înainte nu se speria de nimeni şi de nimic, spuse Elizabeth. Tata se temea că nu avea să înveţe niciodată să aibă simţul realităţii.

Tristeţea din ochii ei sublinie explicaţia. Geoffrey nu păru afectat de supărarea ei.

— A văzut multe lucruri care l-au schimbat. Îi înmână o cupă umplută cu vin roşu şi dulce, după care adăugă: în timp, fratele tău se va vindeca. Aşa funcţionează lucrurile.

„Dar eu mă voi vindeca?" se întrebă Elizabeth. „Oare timpul va face ca amintirea ţipetelor mamei să dispară? Oare trecerea timpului va face ca aceste crime să nu mai fie nişte atrocităţi? Şi dacă vindecarea înseamnă uitare, atunci poate că rănile ar trebui să rămână deschise şi să sângereze în continuare. Nu pot să las ura la o parte", gândi Elizabeth. „Nu până când Belwain nu va fi mort."

— Felicitări, milady.

Cuvintele rostite pe un ton blând şi vocea familiară o şocară pe Elizabeth. Se uită brusc în sus şi întâlni privirea Sarei, servitoarea bătrână care o slujise pe mama ei.

— Sara! exclamă ea cu un zâmbet. Credeam că eşti moartă. Elizabeth se întoarse zâmbind şi se adresă soţului ei: Milord, ţi-o prezint pe cea mai loială servitoare a mamei, Sara. Sara, spuse ea şi îşi întoarse privirea spre femeia căruntă, acesta este suzeranul tatei, baronul Geoffrey William Berkley.

— Nu, Elizabeth, o contrazise el aplecându-se spre urechea ei, nu mai sunt suzeranul tatălui tău, ci soţul tău.

Elizabeth roşi uşor şi încuviinţă din cap la mustrarea lui blândă. Avea să-şi corecteze numaidecât greşeala.

— Soţul meu, Sara… începu ea. Atenţia îi fu distrasă de câţiva servitori care îi păreau cunoscuţi şi care aduceau tăvi cu mâncare în sală. Unde… cum…

— S-au întors cu toţii, acum că Domnia Ta eşti aici, spuse Sara, împreunându-şi mâinile în faţă. Ea se uita la Elizabeth, dar simţi încruntarea baronului şi adăugă imediat: Când s-a răspândit vestea că soţul Domniei Tale a scăpat casa de cei care o profanaseră, atunci ne-am întors. Servitoarea se uită la lord, după care îşi coborî ochii în semn de respect. Cu permisiunea Domniei Voastre, milord, o voi ajuta pe milady să se pregătească pentru noaptea asta. Fata care o slujea a fost omorâtă în timpul raidului.

Geoffrey încuviinţă. Servitoarea zâmbi, îşi întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să o mângâie pe Elizabeth, dar apoi se răzgândi. Elizabeth îi surprinse intenţia şi o mângâie pe bătrână.

— Îţi mulţumesc, Sara, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că eşti bine, spuse ea.

Când servitoarea reveni la îndatoririle ei, Elizabeth se întoarse către soţul ei. Avea ochii plini de lacrimi.

Geoffrey rămase uimit de autocontrolul de care dăduse dovadă. Avea o forţă cumva fragilă. Nu era ca nicio altă femeie pe care o întâlnise, dar îşi dăduse seama de asta încă de la început. Din ea radia o demnitate domoală. Se înfuria repede, Geoffrey ştia asta, dar îşi controla foarte bine lacrimile.

Dorea să o vadă zâmbind din nou.

— Şi tu plângi la fel de tare ca fratele tău? o întrebă el.

Elizabeth nu îşi dădea seama dacă o tachina sau nu.

— Eu nu plâng niciodată, spuse ea, scuturând din cap, apoi se gândi că lăudăroşenia ei o făcea să pară îngrozitor de încrezută.

Geoffrey zâmbi încântat.

— Şi zâmbeşti vreodată pentru soţul tău? o întrebă aproape de ureche.

Respiraţia caldă şi plăcută care îi atingea lobul urechii părea mai degrabă o mângâiere blândă, şi Elizabeth trebui să se îndepărteze de el înainte să răspundă.

— E prea devreme să pot spune, încercă ea să îl tachineze, deşi, pentru ea, vocea îi suna ca o şoaptă răguşită. Sunt măritată de doar câteva minute, milord.

Atunci îşi ridică privirea spre el, cu ochii strălucindu-i răutăcios şi Geoffrey rămase fără grai din cauza nuanţei lor intense de albastru. Femeia asta se făcea tot mai frumoasă şi mai ademenitoare, iar el se întreba cum de era posibil acest lucru.

— Şi eşti fericită că te-ai măritat? întrebă el când reuşi să-şi recapete vocea.

— Mă voi obişnui greu cu lucrul acesta, spuse Elizabeth cu seriozitate. Continuă să îl privească în ochi şi adăugă: Nu îl cunosc bine pe soţul meu, şi poveştile care circulă despre el sunt de-a dreptul îngrozitoare.

Geoffrey fu luat prin surprindere. Se gândi că ea glumea, aşa îi spunea sclipirea din ochii albaştri, dar expresia de pe chipul ei era neutră şi vocea foarte serioasă. Îşi dădu seama că nu ştia cum să-i răspundă. Nimeni nu îi mai vorbise în felul acesta.

— Eu sunt soţul tău, spuse el încruntându-se. Ce poveşti ai auzit despre mine? o întrebă.

— Prea multe ca să le ţin socoteala, răspunse Elizabeth, încercând să nu râdă.

— Vreau să le aud pe toate!

Vocea îi crescu în intensitate, ţinând pasul cu furia care îl cuprindea. Imediat ce uriaşe ordinul, îşi dori să nu o fi făcut. Nu voia să îşi sperie mireasa în noaptea nunţii, dar era evident că asta făcuse. Elizabeth îşi întoarse capul de la el,

ascunzându-şi chipul de privirea lui. Acum, oricât de stânjenitor urma să fie, Geoffrey avea să încerce să o liniştească.

Trânti pocalul pe masă pentru a-şi manifesta frustrarea, după care îi întoarse bărbia spre el cu vârful unui deget. Se hotărî să-i zâmbească pur şi simplu, ca să ştie că nu era supărat pe ea.

Dar nu se aşteptase la zâmbetul care îi îndulci expresia şi nici la râsetul domol şi ritmat pe care îl auzi.

— Doar te tachinam, bărbate. Te rog, nu te încrunta. Nu am vrut să te supăr, spuse Elizabeth încercând să îşi controleze zâmbetul.

— Ţie nu ţi-e frică de nimic? scăpă el această întrebare absurdă şi imediat scutură din cap.

— Ţie nu-ţi place să fii tachinat? îi răspunse Elizabeth cu o întrebare.

— Nu ştiu dacă îmi place sau nu genul ăsta de tachinare, spuse Geoffrey, încercând să pară sever, dar eşuând lamentabil. Zâmbetul ei îi încălzea inima precum soarele care pătrundea într-o încăpere umedă şi luminată doar de o lumânare. Decât dacă eu sunt cel care tachinează, recunoscu el cu un zâmbet larg.

Elizabeth râse din nou şi spuse:

— Atunci căsătoria asta…

— Un toast!

Ordinul veni de la Roger, pe o voce puternică şi plină de energie. Elizabeth se uită în sus şi văzu că vasalul ţinea un pocal în mâna ridicată deasupra capului. Micuţul Thomas stătea pe umărul lui, într-un echilibru precar, chicotind în timp ce se ţinea cu ambele mâini de părul cavalerului.

Geoffrey se simţi deranjat de întrerupere. Savurase acel schimb de replici zeflemitoare cu soţia sa şi se întreba ce era pe cale să-i mai spună. Îşi întoarse fără prea mare tragere de inimă atenţia către festivităţi, dar înainte de asta îi şopti:

— Mai târziu, nevastă, îmi vei spune aceste poveşti îngrozitoare despre caracterul meu, mai târziu.

Rămânând cu privirea la Roger şi la fratele ei, Elizabeth răspunse încet:

— Poate, milord. Poate.

Cu fiecare gură de vin, Elizabeth simţea că i se încălzeşte sângele şi că devine mai uşoară. De fapt, simţea căldură din toate părţile, şi-n interior, şi-n jurul ei.

— Unde ai găsit vinul acesta, milord? Noi nu suntem obişnuiţi cu vin de o asemenea calitate, spuse ea.

— Nici măcar la sărbători? întrebă Geoffrey cu surprindere.

— Noi bem bere la fiecare ocazie, replică Elizabeth. Şi din butoaiele noastre, adăugă ea, referindu-se la farfuriile de lemn pe care servitorii le aşezau pe masă.

— Tatăl tău a fost un om bogat, zise Geoffrey.

— Aşa-i, dar era chibzuit, spuse Elizabeth, apoi râse şi se înclină spre soţul ei, aşezându-şi relaxată mâna peste a lui. Bunicul meu obişnuia să îl tachineze pe tata din cauză că era strâmt la pungă, mărturisi ea cu voce misterioasă.

— Ţii foarte mult la bunicul tău, nu-i aşa? o întrebă Geoffrey, zâmbind ca reacţie la comportamentul ei.

— Da, suntem foarte asemănători, recunoscu ea. Luă altă înghiţitură de vin şi îi zâmbi soţului ei peste marginea pocalului.

— Destul, hotărî Geoffrey şi îi luă paharul. Vreau să fii trează în noaptea nunţii noastre.

Lipsa de tact cu care îi aminti ceea ce avea să urmeze o făcu pe Elizabeth să simtă un frison rece. Zâmbetul îi păli, şi îşi coborî privirea înspre farfurie. Mâncase numai o bucată din plăcinta cu prepeliţă şi nu gustase deloc din carnea de lebădă sau din tartele cu afine pregătite pentru banchet.

La masă erau aduse din ce în ce mai multe bunătăţi. Când fazanul prăjit şi acoperit din nou cu pielea şi penele sale fu

aşezat în faţa ei, se auziră exclamaţii de uimire şi apreciere. După ce îşi şterse mâinile cu pânza udă pe care i-o aduse pajul lui, Geoffrey o servi pe Elizabeth. Şi pe ea o ajuta un paj.

Preotul şi câţiva dintre supuşii lui Geoffrey li se alăturară la masă. Micuţul Thomas nu primise permisiunea să stea cu ei, din cauza vârstei şi a rangului, dar, de fiecare dată când Elizabeth se uita la el, observă că avea obrajii umflaţi cu mâncare, ca o veveriţă. Era la fel de manierat precum câinii ei, constată ea, dar curând avea să devină unul dintre pajii lui Geoffrey şi avea să înveţe modul corect de-a face lucrurile.

Câţiva bărbaţi începură să intoneze versurile unei balade populare destul de îndrăzneţe. Şi apoi începu să cânte cu voce baritonală şi profundă şi pajul cu păr roşu, îmbujorat din cauza băuturii. Sala se cufundă în tăcere, şi toată lumea îşi îndreptă atenţia asupra lui.

Balada lui era despre un erou pe nume Roland şi sabia lui credincioasă, Joyosa, şi despre cum reuşise curajosul bărbat să conducă armatele străvechi la victorie. Conform versurilor, Roland a galopat mult înaintea invadatorilor, cântând limpede şi aruncând sabia de nenumărate ori în aer, ca un jongler. El a fost primul care a murit fără a opune vreun strop de rezistenţă. Şi acum devenise legendă.

Pentru Elizabeth, Roland era într-adevăr un naiv. Îşi dădu seama că ea nu avea nicio înclinaţie romantică. Mortul era mort, indiferent dacă devenea legendar sau nu. Se întrebă dacă Geoffrey ar fi de acord cu observaţia ei.

— E timpul, anunţă soţul ei când melodia se încheie şi ovaţiile în amintirea lui Roland se estompară. O prinse de cot, făcu un semn din cap înspre servitoarea ei şi se ridică. Du-te! Voi veni şi eu în scurtă vreme.

Elizabeth voia într-adevăr să plece, dar ar fi ales uşile mari care duceau afară, nu dormitorul ei. Aproape că zâmbi la gândurile ei copilăreşti de evadare. Aproape.

Îşi ridică marginea rochiei şi o urmă pe Sara, având grijă să rămână în cercul de lumină pe care o împrăştia torţa acesteia şi oprindu-se doar o singură dată pe scara şerpuitoare. Se uită înapoi şi îl văzu pe soţul ei privind-o din mijlocul unui grup de bărbaţi. Părea să nu bage de seamă discuţiile celorlalţi soldaţi şi se uita cu atenţie la mireasa lui.

Inima lui Elizabeth începu să o ia la goană când văzu privirea lui tandră şi senzuală, promisiunea din ochii lui întunecaţi.

— Stăpână?

Vocea Sarei o chemă, dar ea nu se putea rupe de forţa care îi ţinea privirea legată de cea a soţului ei.

— Da, şopti ea. Vin, adăugă apoi, dar nu fu în stare să se întoarcă spre servitoarea ei blândă până când aceasta nu o trase de cot.

Sara continuă să o pună la curent, pe un ton monoton, cu veştile din sat în timp ce o dezbrăcă pe Elizabeth de veşminte şi porni un foc arzător în vatră. Părul lui Elizabeth rămase încolăcit în panglica din vârful capului, şi doar câteva şuviţe căzdeau şi îi încadrau faţa. Îşi dădu la o parte o şuviţă rebelă şi luă pe ea halatul pe care i-l ţinea servitoarea.

Faptul că o avea pe Sara acolo şi se putea bucura de ajutorul ei o liniştea mult pe Elizabeth. Fusese o zi foarte copleşitoare.

Elizabeth se simţea istovită şi tulburată.

— Vă tremură mâinile, observă bătrâna. E din cauza bucuriei sau de teamă?

— Niciuna, nici alta, minţi Elizabeth. Sunt doar foarte obosită. A fost o zi lungă.

— Stăpână? Ţi-a vorbit vreodată mama Domniei Tale despre îndatoririle unei soţii? întrebă Sara atât de direct, că obrajii fetei luară foc.

— Nu, răspunse ea şi evită privirea Sarei, dar am auzit poveştile pe care şi le spuneau surorile mele. În plus, o

femeie nu trebuie să facă nimic, nu-i aşa?

În vocea ei se simţea o notă de panică, un ecou al tulburării ei interioare. Servitoarea încuviinţă.

— Când un bărbat devine excitat, doreşte ca partenera lui să îi răspundă la fel, spuse ea foarte pe şleau. Sunt îngrijorată că îl veţi înfuria dacă…

— Mie nu îmi pasă dacă se înfurie sau nu, replică Elizabeth şi îşi îndreptă umerii. Sper doar că o să termine repede.

— Există moduri în care puteţi grăbi lucrurile, sugeră servitoarea. Dădu la o parte cuvertura de pe pat şi se întoarse spre Elizabeth. Dar veţi avea nevoie de curaj… şi îndrăzneală, milady.

Elizabeth descoperi că era intrigată de această conversaţie. Sara nu era deloc stânjenită de subiectul ăsta delicat, ci stătea acolo cu o expresie liniştită pe faţă şi vorbea de parcă ar fi discutat despre nişte reţete noi de umplutură pentru plăcinta cu prepeliţă. Sara era de cel puţin trei ori mai în vârstă decât ea, îşi aminti Elizabeth, şi poate că din cauza asta avea o atitudine atât de relaxată pe marginea acestui subiect.

— Ce am de făcut? întrebă Elizabeth, hotărâtă să facă orice pentru ca noaptea asta să se termine cât mai repede.

— Ispitiţi-l, rosti Sara, încuviinţând din cap la expresia nedumerită de pe chipul lui Elizabeth. El e nerăbdător să se culce cu Domnia Ta, spuse ea. Am văzut dorinţa din ochii lui. Niciun bărbat nu se poate controla la nesfârşit, stăpână. Trebuie să…

Uşa dormitorului se deschise brusc, şi în prag apăru Geoffrey. Elizabeth se afla în faţa vetrei, fără să ştie că lumina focului sublinia forma trupului ei firav prin halatul subţire. Simţi un nod în stomac din cauza felului în care soţul ei îşi plimbă ochii încet peste ea, din vârful capului şi până la vârful degetelor care i se zăreau pe sub cămaşa de noapte. Îl

cântări şi ea din ochi şi se rugă să se oprească din tremurat.

Sara plecă din cameră, lăsând-o pe Elizabeth singură cu soţul ei. Privirea lui o intimida, şi, atunci când nu mai putu să reziste, se întoarse cu spatele spre el şi se prefăcu a-şi încălzi mâinile în faţa focului. Gândurile îi treceau prin minte cu repeziciune, încercând să găsească un sfârşit pentru discuţia pe care o avusese cu Sara. Să îl incite? Să se poarte ca o târfă? Oare asta îi sugerase servitoarea? Nu, hotărî ea, n-ar putea face asta niciodată. Şi cum ar fi reuşit astfel să grăbească lucrurile?

Îşi dădu seama că probabil arăta de parcă s-ar fi ascuns, aşa că se întoarse încet spre soţul ei. El stătea pe marginea patului, îşi scotea cizmele şi se uita la ea.

„Măcar dacă ar zâmbi, în loc să pară atât de serios, atât de hotărât", gândi Elizabeth. Era ca şi cum ar fi încercat să vadă prin ea, să îi afle gândurile şi sentimentele, să îi cunoască sufletul. Şi să îl captureze. Părea capabil să facă asta, şi Elizabeth fu cât pe ce să-şi facă semnul crucii, dar se opri la timp.

Fără să scoată vreun cuvânt, Geoffrey se ridică şi începu să îşi dea jos şi celelalte haine, dar fu surprins să constate că deschiderea unei simple catarame îi dădea de furcă. Ai fi zis că îi tremurau mâinile. Continuă să-şi privească soţia, ca şi cum ar fi vrut să o provoace să îi arate o fărâmă din sentimentele de teamă pe care le ţinea atât de bine ascunse. El ştia că erau acolo, închise dincolo de atitudinea ei rigidă. Cu toate astea, nu îl surprinse faptul că nu se arăta înfricoşată. Ea era soţia lui, proprietatea lui. Iar el făcuse o alegere bună.

Elizabeth îl văzu chinuindu-se să deschidă cataramele. Ar fi vrut să îi sugereze să fie mai atent la ce avea de făcut în loc să se uite la ea, dar nu credea că el ar fi gustat tachinarea. În schimb, merse încet spre el cu un zâmbet în colţurile gurii şi îi deschise ea cele trei catarame.

Geoffrey o privi şi inhală mirosul ei proaspăt şi dulce.

— Ar trebui să îţi schimb bandajele, spuse Elizabeth, făcând un pas înapoi, şi să aplic mai multă salvie.

— S-a făcut asta deja, răspunse Geoffrey cu voce răguşită, în timp ce vorbea, îşi înlătură şi restul hainelor.

Elizabeth încercă să îşi amintească faptul că îl mai văzuse dezbrăcat, dar asta se întâmplase atunci când el era inconştient şi ardea de febră. Acum, dorinţa îi schimbase considerabil aspectul fizic, şi transformarea o îngrozea.

— Nu te teme!

Comanda rostită pe un ton blând o tulbură pe Elizabeth. Geoffrey îşi puse mâinile pe umerii ei. Nu o trase spre el, ci părea mulţumit să îi studieze îndelung ochii, nasul şi mai ales gura.

— Nu mă tem, îl contrazise Elizabeth cu un glas limpede şi puternic. Te-am mai văzut fără haine. La expresia încurcată a lui Geoffrey, Elizabeth explică: Când te-am îngrijit, a fost necesar…

— Îmi amintesc, spuse Geoffrey şi zâmbi în sinea lui când o văzu că se îmbujorează din cauza acestei mărturisiri. Începu să îi maseze uşor umerii cu mâinile, mângâind muşchii încordaţi. Şi eu te-am văzut fără haine, recunoscu el.

Cuvintele lui o şocară pe Elizabeth, şi nu observă când mâinile îi coborâră spre talia ei, la nodul care îi ţinea închis halatul.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă ea, încruntându-se.

— La cascadă, răspunse Geoffrey. Făceai baie.

— Şi m-ai urmărit? întrebă ea stânjenită şi în acelaşi timp indignată.

— Deja luasem hotărârea să mă însor cu tine, Elizabeth. Aveam dreptul să te privesc.

Elizabeth îi împinse mâinile la o parte şi făcu încă un pas înapoi. Simţi marginea patului în spatele genunchilor şi ştiu că nu putea merge mai departe.

— Când te-ai hotărât, începu ea în şoaptă, să te însori cu mine?

Geoffrey nu răspunse, doar rămase acolo, aşteptând.

El nu încerca să facă momentul ăsta mai puţin stânjenitor, şi incertitudinea a ceea ce avea să urmeze era chinuitoare. „Trebuie să trec o dată peste asta", se hotărî Elizabeth. Încet, desfăcu centura halatului. Înainte să o lase curajul, scoase veşmântul de pe ea şi îl lăsă să cadă pe podea.

— Şi încă mă mai doreşti? întrebă cu voce guturală şi, spera ea, incitantă.

După expresia surprinsă de pe chipul soţului ei, Elizabeth îşi dădu seama că probabil treaba asta cu incitarea era ceva simplu.

Ochii lui o priveau cu atâta pasiune, că simţea căldura lor ca o îmbrăţişare care se înfăşură în jurul ei. Era ca şi cum ar fi fost dezmierdată.

— Da, nevastă, te doresc, răspunse Geoffrey cu voce vrăjită. Vino la mine, Elizabeth. Lasă-mă să te fac a mea.

Nu mai era nevoie de prea mult pentru a-l face să-şi piardă controlul, îşi dădu seama Elizabeth, în naivitatea ei. Dar, după mintea ei, cel mai probabil el avea să o arunce pe pat şi să o posede. Avea să fie dureros, asta ştia, dar avea să se termine repede.

Simţi o dorinţă copleşitoare să fie ţinută în braţe ca înainte, să fie mângâiată şi dezmierdată, şi asta o făcu să ameţească.

Făcu primul pas, şi era doar la câţiva centimetri să îl atingă, când se opri şi îşi ridică mâinile la păr. Trase de panglică, iar buclele prinse strâns în creştetul capului se desfăcură rapid şi îi căzură până mai jos de umeri. Nici atunci soţul ei nu se mişcă. El nu părea prea incitat şi nici înnebunit de dorinţă, şi Elizabeth îşi dădu seama că trebuia să joace rolul unei seducătoare mult mai pricepute decât crezuse necesar, dacă voia să îl facă să-şi piardă controlul.

Se ridică pe vârfuri şi îşi puse mâinile în jurul gâtului său, înaintând până când îi atinse cu sânii pieptul cald şi acoperit de păr. Felul în care se simţea pielea ei lipită de a lui era ceva surprinzător, şi ochii i se măriră drept răspuns. Atunci Geoffrey zâmbi, ca şi cum ar fi fost încântat de asaltul ei.

O ridică şi o aşeză uşor pe pat. Înainte ca ea să se poată da la o parte şi să îi facă loc, Geoffrey se aşeză cu totul deasupra ei, iar corpul lui musculos şi puternic atingea de sus până jos trupul ei moale şi mătăsos. Era atât de uriaş, încât părea a o înghiţi. Se rezemă pe coate pentru a mai uşura din greutate şi urmări reacţia soţiei sale la această atingere intimă.

Elizabeth îşi închise ochii în faţa freamătului de emoţii care îi asaltau simţurile. Pielea lui era precum oţelul cald; bărbăţia lui şi chiar mirosul său specific o îmbătau. Simţi că o apucă tremuratul şi încercă plină de curaj să îşi îndepărteze picioarele, ştiind în inima ei că, cel mai probabil, puterea lui avea să o sfâşie.

„Nu voi ţipa", îşi repetă în gând iar şi iar, strângându-şi şi mai tare ochii, de parcă astfel putea să reducă durerea ce avea să vină.

— Sunt gata, şopti ea cu vocea întretăiată.

Geoffrey o simţi cum trage aer în piept ca să îşi facă curaj şi zâmbi.

— Ei bine, eu nu sunt, îi şopti el drept răspuns şi zâmbi şi mai larg când văzu că ochii ei se măresc şi capătă o expresie de evidentă confuzie şi neliniște.

El o privea cu tandreţe şi un licăr de amuzament. „Nu e deloc de glumit", îi venea lui Elizabeth să strige.

În schimb, şopti pe un ton ce părea aproape implorator:

— Hai, bărbate, termină ce ai de făcut.

Încercă să-şi desfacă şi mai mult picioarele, dar Geoffrey le blocă mişcarea cu ale lui. Închise ochii, rugându-se să scape cât mai repede de acel moment cumplit, dar îl simţi că-şi schimbă poziţia, că se ridică. Derutată, deschise ochii şi-l

văzu la picioarele ei, cu faţa aproape de triunghiul de bucle dintre picioarele ei. Îl privi uimită, şi atunci el începu să o dezmierde cu limba. Mângâierea catifelată a limbii sale pe cea mai intimă părticică a trupului ei şi atingerea aspră a bărbiei lui nerase pe pielea sensibilă din interiorul coapselor ei o aduseră la limită. Elizabeth gemu, implorându-l fără cuvinte să oprească acea tortură dulce, dar în acelaşi timp îl ţinea cu mâinile acolo, lipit de ea.

— Ai un gust atât de bun… atât de dulce, îl auzi spunând într-o şoaptă răguşită.

O înnebunea încetul cu încetul.

— Te rog, Geoffrey, gemu ea şi se arcui înspre el. Te rog…

Nu ştia ce anume îi cerea, voia doar ca această agonie să se termine.

— Uşurel, iubita mea, îi şopti Geoffrey, dar Elizabeth trecuse dincolo de pragul în care mai putea înţelege ce îi spunea.

EI îi şoptea cuvinte de alinare, dar atingerile lui erau pline de pasiune; îşi arcui şoldurile şi mai puternic şi îşi trecu unghiile prin părul lui.

Zvâcnirile ei frenetice îl făcură pe *Geoffrey* să înnebunească de dorinţă. Trupul i se cutremură, şi Elizabeth simţi cum acea foame pură punea stăpânire pe el. În loc să se simtă speriată, ea deveni şi mai entuziasmată şi îl trase spre faţa ei.

Geoffrey îşi pierdu controlul. Îi acoperi gura cu a lui, posedând-o însetat cu limba. Elizabeth îi răspunse cu aceeaşi pasiune, sărutându-l încontinuu cu o pasiune nemăsurată. Îşi dădu seama că acum ea luase iniţiativa, purtându-se ca o femeie uşuratică din cauza dorinţei, şi Geoffrey se strădui să prelungească momentul, până când durerea provocată de unghiile pe care ea şi le înfipse între umerii lui deveni insuportabilă.

— Te doresc aşa cum nu am dorit niciodată o femeie, îi

şopti răguşit.

Îngenunche între picioarele ei şi îi prinse şoldurile cu mâinile. Elizabeth îl ţinu pe după gât, încercând să îl tragă înapoi deasupra ei. Îi simţi ezitarea şi se arcui instinctiv în aceeaşi clipă în care el se afundă în ea. O durere crâncenă sfâşie ceaţa plină de senzualitate care o învăluise până atunci şi o făcu să ţipe de spaimă. Încercă să se îndepărteze de Geoffrey, dar el o ţinu lipită de el şi nu îşi slăbi *strânsoarea decât în* clipa când ajunse adânc în ea, dându-i timp să se muleze pe el.

Îi alină suspinele cu vorbe mieroase, promiţându-i iar şi iar că durerea avea să se domolească.

— Am terminat? reuşi Elizabeth să întrebe cu voce tremurândă.

— De abia am început, răspunse soţul ei.

Avea o voce sacadată, de parcă tocmai ar fi alergat pe o distanţă foarte mare, şi ea ştia că încerca să se controleze de dragul ei. Consideraţia pe care i-o acorda o făcu pe Elizabeth să-şi dorească să-i ofere plăcere. Respira apăsat pe obrazul ei. Elizabeth îşi întoarse capul pentru a-i găsi buzele şi îl sărută cu pasiune.

Geoffrey îi prinse chipul în palme şi îi răspunse la sărut. Apoi începu să se mişte, mai încet la început. Şi durerea deveni de domeniul trecutului.

Picioarele îi alunecară în jurul şoldurilor lui. Îl auzi cum îi şopteşte să se ţină de el şi făcu întocmai, încercuindu-i gâtul cu braţele. După asta, nu mai auzi altceva. Nu mai putea decât să simtă. O plăcere din ce în ce mai mare puse stăpânire pe ea. Cu fiecare bătaie sălbatică a inimii, Elizabeth se îndrepta cu viteză spre centrul unei furtuni, iar soţul ei o ghida şi o îndemna să meargă mai departe.

— Acum, Elizabeth, veni şoapta lui răguşită, hai cu mine.

Şi ea era acolo cu el; simţi separarea sufletului de trup, simţi explozia în timp ce înăuntrul ei se aprindeau şi luau foc

fulgere de lumină cu fiecare zvâcnire în forţă a soţului ei. Era înspăimântător şi în acelaşi timp extraordinar.

Îl strigă pe nume şi îl auzi şi pe el strigând-o.

Trecu ceva timp până când Elizabeth reveni la realitate. Revenirea la momentul prezent fu blândă, caldă şi reconfortantă, datorită trupului soţului ei care o proteja. Când deschise ochii, văzu că Geoffrey o fixa cu privirea.

— Nu mi-am închipuit niciodată… şopti ea.

Lucrul pe care tocmai îl trăiseră împreună era atât de uimitor şi de minunat, că lui Elizabeth îi era imposibil să îl cuprindă în cuvinte, dar, după expresia de pe chipul ei, Geoffrey ştia ce voia să spună. Îi îndepărtă cu blândeţe o şuviţă udă de păr de pe frunte şi o sărută acolo. Ea simţi că avea obrajii uzi şi îşi dădu seama că plânsese.

El zâmbi din nou – un zâmbet mulţumit şi arogant, observă Elizabeth –, şi ea se întrebă care din ei fusese cel care îl incitase pe celălalt.

Închise şi ea ochii şi zâmbi. Geoffrey se rostogoli pe spate cu un geamăt puternic şi satisfăcut, şi Elizabeth simţi imediat aerul rece pe pielea ei ce lucea de transpiraţie. Noaptea începea să-şi ceară tributul, somnul şi căldura trupului soţului ei. Trase cuverturile peste amândoi şi se strecură în braţele lui, împingându-l până când el se întoarse într-o parte şi îşi puse braţele în jurul ei.

Tocmai era pe cale să adoarmă, când auzi glasul soţului ei:

— Eşti a mea.

Era o declaraţie liniştită şi directă.

— Da, bărbate, sunt a ta, recunoscu Elizabeth în întuneric. Şi tu eşti al meu.

Ceva din tonul ei îl provoca să nege acest fapt.

Lui Elizabeth, aşa nerăbdătoare cum era de fel, i se păru că aşteaptă aproape o eternitate. Geoffrey nu răspunse. Respiraţia lui profundă şi regulată dădu de înţeles că adormise. Iritarea ei se transformă în exasperare când

începu să şi sforăie.

Elizabeth refuză să cedeze. El îi ceruse să-şi dea cuvântul că avea să-i fie credincioasă şi acum ea avea să obţină acelaşi lucru din partea lui! îl înghionti cât de tare putu cu cotul şi aproape că ţipă în urechea lui:

— Şi tu eşti al meu, Geoffrey.

El tot nu răspunse, dar o strânse mai tare în braţe şi îi oferi o jumătate de zâmbet. Elizabeth luă asta drept o confirmare a vorbelor ei. Era suficient. Primise jurământul.

Adormiră amândoi mulţumiţi.

Capitolul 4

Elizabeth fu trezită de zgomotele făcute de oamenii care lucrau jos în curte. În momentul acela, înainte ca mintea să i se limpezească, i se păru că aude vocea pătrunzătoare a tatălui ei, strigând instrucţiuni soldaţilor. Şi-l imagină cum merge ţanţoş în jurul soldaţilor, cu mâinile prinse la spate. Fără îndoială că mândria lui, micuţul Thomas, era la numai doi paşi în urma lui, cu mâinile prinse tot la fel, imitând fiecare mişcare a tatălui său.

Strigătul lui Roger o făcu pe Elizabeth să tresară. Deschise ochii şi inspiră profund. Nimic nu mai putea fi ca înainte, îşi dădu ea seama, iar trecutul nu mai putea fi schimbat.

Cu toate astea, în lumina dimineţii, viitorul nu mai părea atât de întunecat şi de ameninţător. De ieri, lui Elizabeth nu îi mai păsa de nimic şi nu îşi mai făcea griji pentru viitor; singura ei preocupare erau Belwain şi modul în care avea să se răzbune pe el. Acum se părea că avea să se bucure de amândouă: un viitor şi dreptate.

Elizabeth se rostogoli pe locul unde dormise soţul ei. Sub ea, aşternutul era rece, şi îşi dădu seama că el plecase de ceva vreme.

Se bucură că era singură. Se întâmplaseră atât de multe şi

într-un ritm atât de rapid, că nu avusese timp decât să reacţioneze instinctiv. Acum poate reuşea să-şi pună în ordine gândurile şi sentimentele. Se întinse şi simţi disconfortul pe care i-l cauzase soţul ei. Soţul ei! Acum era măritată, iar baronul Geoffrey era al ei. La lumina zilei, evenimentele care se petrecuseră până târziu în noapte o făcură pe Elizabeth să roşească. Cât de contradictoriu se dovedise a fi bărbatul acesta! Era un amant atât de tandru, atent la dorinţele şi la nevoile ei – dorinţe şi nevoi de care ea nici măcar nu fusese conştientă până atunci. Elizabeth nu ar fi bănuit niciodată că forţa incontestabilă a soţului ei ascundea o asemenea sensibilitate. Tandru şi blând… războinicul ei blând. Da, era o contradicţie. Oare ce alte surprize o mai aşteptau? Poate că măritişul ei cu Geoffrey avea să se dovedească un aranjament comod. După standardele nobilimii, el era o pereche excelentă pentru o fată de rangul ei. Părinţii ei ar fi fost mulţumiţi.

Mai important, viitorul fratelui ei era acum asigurat. Elizabeth credea că Geoffrey avea să îl protejeze cu adevărat pe Thomas. „Nu mai suntem singuri, frăţiorul meu", şopti ea. Speranţa fragilă şi proaspăt descoperită o făcu pe Elizabeth să mai scape de griji.

Împinse cuvertura la o parte, se strecură afară din pat şi îngenunche, făcând automat semnul crucii înainte să atingă cu picioarele podeaua rece de piatră. Obişnuită să-şi facă în grabă rugăciunea de dimineaţă, pe care o recita de fiecare dată cu voce tare, în limba latină, aşa cum o învăţase mama ei, Elizabeth termină ritualul în numai câteva minute. Adăugă un Tatăl Nostru în plus pentru odihna sufletelor din familia ei şi termină rugăciunea cu aceeaşi promisiune pe care o făcea în absolut fiecare dimineaţă, de la masacru încoace. Jură să aibă grijă ca Belwain să fie pedepsit şi promise să-şi dea viaţa, dacă era necesar, pentru a duce asta la îndeplinire. Faptul că se ruga pentru răzbunare, o acţiune

care contravenea tuturor învăţămintelor Bisericii, nu o descuraja pe Elizabeth. În acest moment din viaţă, avea să urmeze credinţa bunicului ei. Avea să fie ochi pentru ochi. Avea să învingă cea mai veche lege a omenirii.

Odată terminat ritualul, Elizabeth se grăbi să se îmbrace. Dorea să arate cât mai bine când avea să i se alăture soţului ei. Elizabeth fu puţin surprinsă de ea însăşi, pentru că în trecut nu acordase prea mare atenţie aspectului. Faptul că fusese logodită cu Hugh vreme de atâţia ani o făcuse să nu mai găsească rostul în a se aranja pentru reprezentanţii sexului opus, căci, ori de câte ori venise în vizită, Hugh se arătase întotdeauna mai interesat de caii cumpăraţi recent şi de banii daţi pe ei. Nu făcuse niciodată vreo remarcă despre felul în care arăta ea.

Tatăl ei susţinea că Hugh era un bărbat chibzuit, ceea ce, după standardele stricte ale lui, era un adevărat compliment. Elizabeth ajunsese să se gândească la viitorul ei soţ ca la un om… previzibil. Previzibil şi plictisitor.

Din păcate, garderoba ei nu îi oferea prea multe variante. Demult, tatăl ei hotărâse că varietatea de haine îi făcea pe oameni să acorde atenţie nejustificată aspectului exterior, iar o astfel de atenţie era un semn vădit al vanităţii. Şi vanitatea era un păcat.

Elizabeth alese o rochie maronie cu tiv albastru. Îi era destul de strâmtă peste piept, avea guler înalt şi mâneci lungi şi vaporoase. În jurul taliei îşi legă un cordon albastru, îşi strecură pumnalul în teaca sa de piele şi apoi într-o gaică.

Avu nevoie de încă zece minute pentru a găsi perechea pantofului ei maro de piele, ascuns în spatele draperiei de la capul patului. Odată încălţată, îşi concentră atenţia asupra părului.

Îl pieptănă până când începu să pârâie, după care îl legă cu o panglică la baza gâtului.

Gata, terminase. Se ciupi de obraji ca să-i facă să fie şi mai

rumeni, dorindu-şi să fi găsit oglinda mică pentru a se asigura că arăta bine. Îşi îndreptă umerii şi plecă să-l caute pe soţul ei.

O găsi pe Sara în sala cea mare şi observă dezordinea care trona acolo. În onoarea mamei ei, castelul trebuia să devină la fel de imaculat ca înainte, hotărî Elizabeth. Se opri din căutarea lui Geoffrey şi îi organiză pe servitori, făcând-o pe Sara responsabilă cu supervizarea acţiunilor de curăţenie.

— Aruncă astea, spuse ea, referindu-se la paiele amestecate cu noroi de pe jos. Şi înlocuieşte-le cu unele noi. Poate că ar trebui să stropim pe aici cu puţin rozmarin pentru a împrospăta aerul stătut. Ce părere ai, Sara? o întrebă Elizabeth pe servitoare.

— Da, milady. Şi Dame Winslow ne va aduce flori de câmp proaspete, aşa cum obişnuia să facă pentru mama Domniei Tale. Vom face locul acesta să arate aşa cum trebuie, numaidecât.

Elizabeth încuviinţă. Privirea i se îndreptă spre stindardul zdrenţuit care atârna pe peretele cel mai îndepărtat.

— Sara, pune pe cineva să dea jos steagul, ordonă ea în şoaptă. Nu trebuie să mă uit la el ca să îmi amintesc ce s-a petrecut aici. Oricum nu voi uita niciodată.

Servitoarea îi prinse repede mâna şi o strânse.

— Mă voi ocupa de asta, milady. Niciunul dintre noi nu va uita.

— Mulţumesc, Sara, răspunse Elizabeth. Se uită pentru ultima dată la stindard, după care se întoarse şi părăsi încăperea.

În timp ce o urmărea pe stăpâna ei plecând, servitoarea îşi şterse lacrimile cu marginea mânecii. Oh, dacă ar fi avut puterea să ridice o parte din greutatea şi durerea care o împovăra, atât de tânără cum era!

— Este atât de nedrept, murmură ca pentru sine.

— Poftim, Sara? Elizabeth se întoarse de la uşă, zâmbind.

Nu te-am auzit.

— Tocmai mă întrebam dacă Domnia Ta şi baronul veţi pleca în curând, inventă Sara.

Ea ştia că nu se cădea să pună o astfel de întrebare, dar nu voia să vorbească din nou despre crime.

Elizabeth fu surprinsă de întrebare. Ea nici măcar nu se gândise la posibilitatea de-a părăsi vreodată Montwright. Cu toate astea, era foarte posibil să plece, şi încă destul de curând. În afară de propriul său pământ, Geoffrey avea multe alte fortăreţe mai importante decât Montwright.

— Sinceră să fiu, nu ştiu, îi spuse Elizabeth servitoarei. Unde este soţul meu, Sara? L-ai văzut prin preajmă? Trebuie să discut cu el problema asta.

— Nu l-am văzut în dimineaţa asta, răspunse Sara. Poate este în curte sau jos, în donjonul soldaţilor. Aş putea să îl trimit pe Hammond să verifice, adăugă ea pentru că, deşi Elizabeth putea hoinări liberă peste tot pe domeniu, era strict interzis ca o femeie să între în barăcile soldaţilor care se aflau cu un etaj mai jos, sub sala cea mare.

— Îl voi găsi eu, spuse Elizabeth.

Era mai uşor de spus decât de făcut. Elizabeth se plimbă prin toată curtea, dar nu întrerupse pe nimeni de la treabă pentru a întreba dacă ştia careva unde putea fi găsit soţul ei. Se opri pentru a urmări câţiva cavaleri care se luptau cu un butoi mare de nisip, întrebându-se ce puneau la cale. Pajul cu păr roşcat, pe nume Gerald, fu bucuros să îi ofere o explicaţie:

— Butoaiele cu nisip vor fi aşezate din loc în loc, de-a lungul marginii care înconjoară partea de sus a peretelui, milady.

— În ce scop? întrebă Elizabeth, încruntându-se.

— Îl vedeţi pe cel de acolo, care deja se află la locul lui? întrebă Gerald, arătând spre vest.

Vorbi atât de tare, că aproape urlă întrebarea la urechea

lui Elizabeth.

— Da, îl văd, răspunse Elizabeth.

— Şi vedeţi cum se sprijină pe pietrele alea?

Elizabeth încuviinţă, amuzată în sinea ei de entuziasmul răsunător al pajului.

— Între pietrele alea se va face un foc pentru a încălzi nisipul.

— Dar în ce scop? insistă Elizabeth.

— Pentru a încălzi nisipul, repetă Gerald, până când acesta are să fie foarte fierbinte, aproape ca un soare lichid.

— Şi, când va fi aproape ca soarele lichid, ce se va întâmpla? întrebă Elizabeth.

— Atunci va fi propulsat peste ziduri de discurile de metal şi va face multe daune celor care ar încerca să pătrundă… în cazul în care va mai avea loc un alt atac.

Judecând după privirea lungă, pajul era puţin dezamăgit că ea nu arăta mai mult entuziasm.

— Nu am mai auzit de aşa ceva, despre o asemenea armă, recunoscu ea. Şi este cu adevărat eficientă?

— Da, milady. Nisipul poate arde îngrozitor corpul uman. Pfuai, dacă ajunge acolo unde trebuie, poate să orbească…

— Destul, se grăbi Elizabeth să îl întrerupă, pentru că îi descria o imagine prea înfiorătoare pentru ea şi avea sentimentul că de-abia se pornise. M-ai convins, adăugă ea.

Pajul încuviinţă din cap şi zâmbi larg. Elizabeth îi mulţumi pentru timpul pe care i-l acordase şi pentru explicaţii şi se gândi că acest băiat îi amintea de prietenul ei şoim, prin modul în care se împăuna la auzul laudelor ei.

Continuă să îşi caute soţul, dar nu îl găsi în niciuna dintre colibele mici adunate în semicerc în jurul curţii. Observă mulţumită că toate colibele erau deja reparate cu paie care miroseau frumos, cu împletituri de nuiele şi vergele lungi şi subţiri de lemn care le dădeau un plus de rezistenţă. Colibele erau adevărata fundaţie a castelului şi, deşi erau construite

la o scară mai mică decât ar fi dictat standardele altora, erau locuite de meşteri pricepuţi, foarte talentaţi, care lucrau eficient tot ce era necesar pentru bunăstarea castelului. Pielarul locuia în una dintre acele colibe; în alta, stătea brutarul, cu gropi de gătit şi un cuptor de lut; şoimarul cu şoimii şi varietatea lor de cuşti şi stinghii în alta. În alt grup de colibe locuiau tâmplarul şi lumânărarul. Ultima, şi, după standardele tatălui ei, cea mai importantă, era coliba cea mare aşezată lângă castel de una singură, cea mai apropiată de hambar. Acolo se aflau fierarul şi rezervele lui de fier şi oţel. Acolo se făceau armele.

În curtea interioară, imediat dincolo de zidurile castelului, oamenii se ocupau cu sacrificarea animalelor şi supravegheau fermentarea berii cu miere. Se făcuseră planuri pentru a adăuga şi o presă de vin, dar lucrul acesta nu se realizase înainte ca tatăl ei să moară.

Elizabeth se întrebă când fuseseră plătiţi ultima oară meşterii. Acest lucru cădea acum în sarcina ei? Luă în calcul posibilitatea asta. În trecut, tatăl ei îi plătise pe oamenii liberi cu monede şi mâncare. Din banii ăştia se scădea plata pentru protecţie, pentru faptul că li se oferea un adăpost şi pentru numărul de lumânări folosite, cărora le ţinea socoteala Dame Winslow. Soţia lumânărarului nu ştia să scrie, dar metoda ei de-a ţine socoteala era la fel de eficientă.

Ea folosea pietricele mici. De fiecare dată când dădea câte o lumânare, Dame Winslow punea o pietricică în cana omului respectiv. Când venea ziua de plată, cănile erau aşezate în faţa tatălui lui Elizabeth, şi el era cel care trebuia să calculeze sumele. Cine avea să preia această sarcină acum? Asta era altă întrebare pentru soţul ei, îşi dădu seama Elizabeth. Dar Geoffrey nu era de găsit nicăieri. Elizabeth se duse în hambar, unde îşi găsi iapa în unul dintre grajduri; îşi puse în gând să-i mulţumească lui Joseph pentru că îi adusese animalul. Observă că armăsarul uriaş al lui Geoffrey

nu era acolo. Simţi în gât un nod de teamă când îşi dădu seama că el plecase în pădure, unde pândeau pericole multe. O clipă mai târziu, absurditatea propriei reacţii o făcu să râdă. Nu reuşise ea să supravieţuiască afară timp de săptămâni întregi, fără nimic altceva în afară de câinii ei? Iar soţul ei era capabil să-şi poarte singur de grijă, nu?

Gândul că era posibil ca Geoffrey să dea ocol cetăţii ca să vadă daunele suferite de colibele ţăranilor care se întindeau de-a lungul drumului şerpuitor de lângă Montwright o făcu pe Elizabeth să-şi întoarcă privirea în acea direcţie. Ajunse la porţi, dar drumul îi fu blocat de două gărzi.

— Vă rog să deschideţi porţile, spuse Elizabeth.

— Nu putem face asta, milady, răspunse unul din oameni.

— Nu puteţi? întrebă Elizabeth încruntată şi se uită când la unul, când la celălalt.

— Avem ordine, explică celălalt. De la Şoim.

— Ce ordine v-a dat soţul meu? întrebă Elizabeth pe un ton cât se putea de amabil şi de neutru.

— Să rămâneţi în interiorul zidurilor, răspunse unul din paznici pe un ton ezitant.

Nu îi plăcea încruntarea care apăru pe chipul stăpânei sale şi spera că nu avea să-l forţeze să facă altceva decât spuneau ordinele. Nu voia să o supere, deşi avea de gând să îndeplinească ordinele Şoimului indiferent de situaţie.

— Aşadar, eu trebuie să… Elizabeth dădu să comenteze că este prizonieră în propria casă, dar se opri la timp. Avea să discute despre asta cu soţul ei. Nu se cădea ca ea să facă vreun comentariu, de orice natură, către gărzile lui. Ei îşi făceau datoria faţă de lordul lor. Atunci trebuie să vă urmaţi ordinele, adăugă ea în cele din urmă, zâmbind.

Porni înapoi, întrebându-se de ce fusese dat un astfel de ordin. Se aplica tuturor sau numai ei? Oare soţul ei se temea că ar fi putut încerca să plece? Să se întoarcă în pădure? Până ieri-seară, Elizabeth ar fi putut înţelege faptul că nu

avea încredere în ea. Dar în noaptea trecută îi jurase credinţă.

Recunoscuse că îi aparţinea. Ea era soţia lui. Oare el nu-şi dădea seama că, pentru ea, un jurământ de credinţă era la fel de important ca un jurământ sacru? Clătinând din cap, Elizabeth hotărî că nu. Încrederea e ceva ce se câştigă. Şi era convinsă că în timp avea să-i câştige încrederea.

„Dar eu cât de multă încredere pot avea în el?" se întrebă Elizabeth. „Am încredere în el?" Considera că da, pentru că ştia că era un om cinstit. Îşi amintea că îl tratase bine pe tatăl ei. Iar tatăl ei spusese despre el că era un om drept. O laudă semnificativă, având în vedere că venea din partea unui om la fel de zgârcit la vorbe pe cât era cu banii.

Elizabeth îşi dădu seama că nu îl cunoştea prea bine pe soţul ei. Nu ştia nimic despre modul în care se comporta cu femeile, cum avea să se poarte cu soţia lui.

O pată întunecată pe cer îi atrase atenţia. Elizabeth se uită în sus şi îşi văzu şoimul zburând în cercuri, aşa că, fără să acorde vreun pic de atenţie celor din jurul ei, îşi întinse braţul şi aşteptă. Era atât de atentă la cum cobora animalul ei, că nu observă liniştea care se lăsase peste cei care o înconjurau şi nici expresiile uimite.

Şoimul ateriză pe braţul ei şi o privi în ochi cu un gâlgâit puternic în loc de salut. Elizabeth observă că avea pieptul umflat, semn că mâncase recent, şi îi şopti vorbe de laudă pentru calităţile lui de vânător.

Pasărea gâlgâi mai puternic şi începu brusc să dea din aripi, neliniştită.

— Şi eu îl aud, şopti Elizabeth, căci zgomotul copitelor, care semnala sosirea unui cal şi a călăreţului său, răsuna din ce în ce mai aproape.

Vocea ei îl linişti pe şoim, şi acesta încetă să-şi mai fâlfâie aripile. Elizabeth se uită în sus şi îl văzu pe soţul ei, stând pe cal şi privind-o. Câinii ei se aflau de o parte şi de alta a

armăsarului şi răsuflau sacadat din cauza alergăturii. Ştiind cât de nervos devenea şoimul ori de câte ori câinii se aflau prin preajmă, lui Elizabeth i se făcu milă de pasăre şi îi ordonă:

— Du-te!

Şoimul îşi luă imediat zborul de pe braţul ei.

Elizabeth îşi ridică poalele rochiei şi porni spre soţul ei, hotărâtă să-l întrebe dacă îi putea acorda câteva minute. Îi observă linia dură a gurii, îşi aminti de felul în care făcuseră dragoste şi se întrebă ce gândea. Îi simţi pe soldaţi holbându-se la ea şi, după expresiile lor uimite, îşi dădu seama că le oferise un spectacol pe cinste cu şoimul ei. Se simţi stânjenită pentru faptul că reuşise să atragă atâta atenţie. Ţinându-şi privirea aţintită înspre soţul ei, continuă să meargă încet şi cu demnitate.

Uralele o luară prin surprindere. Speriată, se întoarse să vadă care era motivul agitaţiei. Se uitau cu toţii la ea. Şi ovaţionau, înnebuniseră? Se uită înapoi la soţul ei în căutarea unui răspuns, dar chipul lui era ca o mască.

Roger fu cel care îi oferi o explicaţie. Acesta veni în spatele ei şi îi puse o mână pe umăr, dar apoi văzu încruntarea de pe chipul stăpânului său şi îşi retrase repede mâna.

— Ei îl respectă pe Şoim… soţul Domniei Voastre, spuse el, şi o ovaţionează pe stăpâna şoimului. Aţi arătat că sunteţi demnă de asta, milady.

— Dar ei nu ştiu adevărul. Şoimul este pasărea mea, spuse ea şi privi înspre cer. L-am crescut de când era…

— Nu contează, o întrerupse Roger, zâmbind. Şoimul are libertatea lui, şi totuşi se întoarce. Asta se întâmplă datorită Domniei Voastre.

„Ce oameni neghiobi şi superstiţioşi”, gândi Elizabeth. „De ce anume sunt eu demnă?” Să fiu soţia baronului Geoffrey, presupuse. Cu colţul ochiului, îl văzu descălecând şi venind spre ea. Aşadar, avea să îi acorde atenţie şi ei, constată

Elizabeth cu nervozitate. Îşi reprimă agitaţia şi se întoarse pentru a-i zâmbi soţului ei. Probabil avea foarte multe de rezolvat şi nu era nevoie să îl împovăreze şi cu problema ei şi a fratelui ei. Nu era loc acum pentru nervi. În plus, recunoscu Elizabeth, era o reacţie copilărească. Iar ea nu mai era un copil, ci o femeie, o soţie.

Ea vorbi prima:

— Bună dimineaţa, milord.

Făcu o reverenţă mică în timp ce rosti cuvintele şi se întinse înainte, gata să sară în sus şi să îi dea un sărut nevinovat pe obraz, aşa cum făcea mama ei de fiecare dată când îl întâmpina pe tatăl ei, dar încruntarea lui o opri. Era ca şi cum el i-ar fi citit intenţia şi-i transmitea că nu dorea să fie atins.

Elizabeth simţi că i se înroşesc obrajii din cauza acestei respingeri tacite. Se simţea stânjenită. Ruşinată, îşi dezlipi privirea de a lui şi se uită la câini. Instinctiv, îşi lovi şoldul cu mâna, un semn subtil pe care îl folosea pentru a-şi chema câinii alături. Aceştia o ignorară şi continuară să rămână alături de soţul ei, împingându-l cu boturile ca să îi atragă atenţia. Faptul că îi deveniseră loiali lui era ultimul lucru pe care îl mai putea îndura. Simţea că îi venea să ţipe. Ce ar fi gândit soţul ei despre asta? Să facă o asemenea scenă în faţa cavalerilor lui… Vai, se îndoia că el ar fi putut să treacă peste ruşinea asta. Nu că ea ar fi putut să facă vreodată o astfel de scenă; avea mult prea multă mândrie şi demnitate. Totuşi, era o fantezie amuzantă care o ajută să treacă peste umilinţa de mai devreme.

Geoffrey vorbea cu Roger. Elizabeth aşteptă cât de răbdătoare putu ca el să termine de dat ordine şi să îi acorde şi ei atenţie. Băgă de seamă că vorbele soţului ei îl făceau pe Roger să se încrunte din ce în ce mai mult. De ce îşi schimbase atitudinea? făcu câţiva paşi înainte, ca să poată asculta discuţia.

— Câţi vin cu el? îl întrebă Roger pe soţul ei.

— După cum zice Riles, nu mai mult de cincizeci, răspunse Geoffrey.

Amândoi păreau foarte serioşi, apoi Geoffrey îşi întoarse privirea înspre ea, şi, în acel moment, înţelese. Tot timpul acesta îi ajunseseră la urechi nişte sunete din depărtare, care păreau a fi tunete, dar erau de fapt zgomotul făcut de copitele unor cai la galop. Belwain se apropia!

Toată culoarea i se scurse din obraji. Instinctiv, îşi duse mâna la mijloc, la teaca în care se afla pumnalul ei. Scoase arma şi o strânse cu atâta putere, că mânerul părea să facă parte din mâna ei.

Privirea sălbatică din ochi îi oglindea gândurile. „Trebuie să îl găsesc pe Thomas. Trebuie să îl ascund. Unde este?”

Geoffrey urmări cu inima grea cum se transformă soţia lui. Dorea să o ia în braţe şi să o liniştească, să îi aline sălbăticia din priviri, să îi vindece rana. Dar nu putea face asta. Iar ea urma să aibă parte de şi mai multă neliniște până la sfârşitul zilei.

Elizabeth se întoarse fără să ştie încotro se îndrepta, singurul ei gând fiind să îl găsească pe fratele ei. Să îl găsească şi să îl protejeze. Părea că uitase de pumnalul pe care îl ţinea în mână şi de faptul că soţul ei era de faţă.

Geoffrey îşi puse mâinile pe umerii ei şi o scutură cu blândeţe.

— Nu face asta, îi spuse cu voce caldă.

Elizabeth păşi înapoi şi se eliberă din strânsoare. Încercă să îl ocolească, dar el se mută şi îi blocă drumul.

— Trebuie să îl găsesc pe Thomas, îi explică apăsat. Nu mă opri.

— Du-te în dormitorul nostru şi aşteaptă, îi ordonă Geoffrey. Elizabeth începu să clatine din cap, dar el îi ignoră refuzul. Îl voi trimite pe fratele tău la tine.

— Acum? îl vei trimite la mine acum? înainte ca Belwain

să îl vadă? întrebă ea.

Disperarea din vocea ei trecu peste Geoffrey ca un val fierbinte, ca nisipul din butoaie, pârjolindu-l cu durere şi groază.

— Roger, spuse el fără să-şi ia privirea de la soţia lui, băiatul este în coliba tăbăcarului. Du-l în camera lui Elizabeth.

— Da, milord, replică Roger, apoi se întoarse şi porni cu pas grăbit spre coliba despre care era vorba.

Elizabeth se uită după Roger până când simţi mâinile lui Geoffrey peste ale ei. Privind în jos ca un spectator, văzu cum soţul ei îi desface degetele, unul câte unul, de pe pumnal. De abia când îi luă pumnalul reacţiona.

— Îmi trebuie pumnalul meu…

— Nu vei avea nevoie de el. Vei rămâne în camera ta. Era un ordin de necontestat. O trase spre el şi o încercui cu un braţ în timp ce îi ridică bărbia. Vreau să îmi promiţi, Elizabeth.

— Şi m-ai crede dacă ţi-aş promite? întrebă Elizabeth.

Tremura şi ştia că el putea simţi asta.

— Nu am niciun motiv să mă îndoiesc de tine, replică Geoffrey, privind-o adânc în ochi.

— Nu ştiu dacă îţi pot promite, răspunse Elizabeth. Mai întâi trebuie să îmi spui ce vei face cu Belwain.

Geoffrey nu se mânie că îi ceruse aşa ceva, pentru că îi putea înţelege ezitarea.

— Nu trebuie să-mi explic acţiunile în faţa ta, nevastă. Nu uita asta. Îşi îndulci tonul şi adăugă: Ai încredere în mine.

— Şi dacă nu am? întrebă Elizabeth.

— Atunci te voi închide în camera ta şi voi posta gărzi în faţa uşii, răspunse Geoffrey. Până când voi vorbi cu unchiul tău, până voi auzi şi varianta lui…

— El n-are nicio variantă, ci numai minciuni, spuse Elizabeth.

— Destul! Vreau să-mi promiţi.

— Bine, bărbate. Îţi dau cuvântul meu. Voi aştepta până când vei vorbi cu Belwain. Se relaxă în braţele lui, dar privirea ei continua să fie sfidătoare. Dar ascultă bine ce am de zis, bărbate. Voi avea încredere în tine în ceea ce priveşte problema asta, dar, dacă nu te ocupi de Belwain, atunci o voi face eu!

— Elizabeth! Geoffrey ridică vocea, cuprins de dorinţa de-a o zgâlţâi de umeri până când ar fi înţeles poziţia în care se afla el. Nu mă ameninţa! Unchiul tău va avea parte de o audiere dreaptă. Eu urmez legea lui William. Ascult toate părţile implicate înainte să judec. Iar tu te vei supune deciziei mele.

Elizabeth nu îi putea răspunde. În inima ei, ştia că nu avea să fie în stare să accepte orice altă decizie în afară de aceea că unchiul ei era pe deplin vinovat. Totuşi, nu recunoscu acest lucru cu voce tare, convinsă fiind că Geoffrey avea să decidă în favoarea ei. El o credea, aşa spusese atunci când vorbiseră la cascadă şi ea îi povestise ce se întâmplase.

— Mă voi duce în camera mea acum, spuse Elizabeth, sperând să încheie astfel conversaţia.

Geoffrey se hotărî să nu insiste prea mult. Soldaţii care se apropiau aveau să ajungă la porţi în doar câteva minute. Cu toate astea, nu voia să termine discuţia aceasta într-un mod atât de dur.

— Ţi-am promis că îl voi proteja pe fratele tău. Nu uita lucrul acesta!

— Da, bărbate, spuse Elizabeth. Îşi păstră o expresie detaşată şi porni spre uşile castelului. Când ajunse în capul scărilor, se întoarse spre soţul ei, pentru a descoperi că acesta o urmărise cu privirea, şi încuviinţă din cap. Am încredere în tine, milord. Pentru sine, adăugă: Să nu mă dezamăgeşti!

Capitolul 5

Imediat ce Elizabeth ajunse în siguranţă în castel, Geoffrey îşi îndreptă atenţia către oamenii care îl aşteptau.

— Harold, dublează numărul celor de pe ziduri, îi ceru el unui cavaler. Doar lui Belwain i se va permite accesul astăzi, îi zise altuia. Roger îi atrase atenţia şi se opri din a mai da ordine pentru a-l urmări pe bătrânul cavaler cum îl căra pe micuţul Thomas sub braţ, ca pe un sac de cereale, înspre uşile castelului. Trimiteţi-l pe Belwain la mine atunci când soseşte! Voi aştepta înăuntru, adăugă fără să se întoarcă.

Geoffrey porni spre sala cea mare, fiind întâmpinat de pajul său credincios, Gerald. Îl ignoră până când acesta puse mâna pe mânerul uşilor grele. Roger, care îşi îndeplinise deja datoria de a-l duce pe băiat la sora lui, aproape că se ciocni cu pajul grăbit, care se avântase pentru a-i deschide uşa lordului.

— Rămâi afară cu oamenii, îi spuse Geoffrey pajului.

— Aş prefera să stau lângă Domnia Voastră, milord, îl contrazise pajul, şi chipul lui plin de pistrui se încruntă.

— De ce? întrebă Geoffrey.

— Ca să vă apăr spatele, declară pajul.

— Asta este datoria *mea,* aproape că lătră Roger în spatele flăcăului.

Dojana avu efectul scontat asupra roşcovanului. Acesta păru că se face mult mai mic sub ochii lordului.

— Voi doi credeţi că am nevoie de cineva care să-mi apere spatele? întrebă Geoffrey.

— După câte se spun despre Belwain, milord…

— Atunci Roger se va ocupa de asta, anunţă Geoffrey. Tu îmi vei proteja zidurile, adăugă el. Datoria ta este să priveşti şi să asculţi. Şi să înveţi.

Dezamăgirea dată de faptul că nu avea să fie de faţă la

întrevederea cu unchiul noii sale stăpâne se citi clar pe faţa pajului, dar Geoffrey nu avea dispoziţia necesară să îl liniştească. Avea prea multe pe cap.

— Urmează-mi ordinele fără crâcnire, Gerald. Dacă vrei să devii cavaler, nu ai parte de a doua şansă. S-a înţeles?

Pajul duse o mână în dreptul inimii şi îşi plecă supus capul.

— Da, milord. Vă voi urma ordinele.

Se uită în sus, văzu încuviinţarea venită din partea lordului şi plecă repede.

— Flăcăul ăsta trebuie să înveţe să-şi ţină gura, îi spuse Roger lui Geoffrey în timp ce intrau unul lângă celălalt în sala cea mare.

— Da, şi să-şi ascundă emoţiile. Dar e încă tânăr, are doar cincisprezece ani, dacă îmi amintesc. Mai e timp să îl modelăm cum trebuie. Geoffrey zâmbi înspre Roger, apoi adăugă: E foarte priceput pe câmpul de luptă, mereu pregătit să îmi dea orice armă doresc şi pare să nu se teamă de faptul că se poate răni.

— Dar asta e datoria lui, protestă Roger.

— Adevărat, dar o îndeplineşte bine, nu-i aşa?

— Da, aşa e, plus că e loial, recunoscu Roger.

— Poate îl voi pune sub comanda ta, Roger, hotărî Geoffrey. Tu l-ai putea învăţa multe.

— Nu mai multe ca Domnia Voastră, milord, declară Roger. Se aşeză pe bancă şi îşi rezemă coatele de masa de lemn. Ştergarul de pânză fusese dat la o parte, astfel că zgârieturile din lemn erau vizibile. În plus, flăcăul aproape că m-ar înnebuni cu nerăbdarea lui. Eu sunt prea bătrân ca să-mi irosesc stropul de răbdare care mi-a mai rămas.

Geoffrey chicoti.

— Nu eşti cu mult mai în vârstă decât mine, Roger. Nu mai veni cu astfel de scuze mărunte.

— Dacă îmi ordonaţi, mă voi ocupa de antrenarea

flăcăului, acceptă Roger într-un sfârşit.

— Nu-ţi voi ordona asta, prietene. Alegerea este a ta. Gândeşte-te la asta şi dă-mi de veste mai târziu.

— Credeţi că Belwain este responsabil pentru crime? întrebă Roger, schimbând subiectul.

Zâmbetul pieri de pe faţa lui Geoffrey. Se rezemă de marginea mesei şi îşi frecă bărbia, în vreme ce chibzuia.

— Nu ştiu, spuse el după un minut. Soţia mea îl crede vinovat.

— La fel şi servitorii cu care am vorbit, adăugă Roger. Cu toţii îşi amintesc cearta care a avut loc între cei doi fraţi şi cum Belwain l-a ameninţat de multe ori cu voce tare.

— Asta nu e suficient pentru a condamna un om, răspunse Geoffrey. La mânie, oamenii nechibzuiţi spun multe lucruri pe care le regretă mai târziu, iar o gură care vorbeşte la supărare nu indică neapărat vinovăţia. Voi asculta ce are de spus înainte să iau o hotărâre.

— Mi se pare că el e singurul care are de câştigat de pe urma morţii fratelui său.

— Nu e singurul, îl contrazise *Geoffrey* încet. Mai este cineva.

Încruntarea lui îl opri pe Roger să ceară lămuriri. Trebuia să se mulţumească să aştepte şi să vadă ce avea să se întâmple. Nu avea nicio îndoială că lordul lui avea să dezlege misterul şi avea să-l găsească pe cel responsabil.

Pentru că era în serviciul lui Geoffrey de atât de mult timp, Roger ajunsese să înţeleagă cum gândea stăpânul său. Şoimul era un om chibzuit, înclinat spre logică, şi care nu judeca pe nimeni pripit. El credea în dreptate şi rareori îşi baza hotărârile pe bârfe sau pe zvonuri. De fapt, recunoscu Roger cu mândrie, lordul lui era un conducător drept şi chibzuit.

Avea să fie afectată sau influenţată judecata lordului de noua lui soţie? Roger se gândi bine. Ştia că Geoffrey era

fermecat de ea, deşi încercase din răsputeri să se poarte cu detaşare când era ea prin preajmă. Pe de altă parte, şi Roger era fermecat de ea. Nu, chiar dacă era soţia lui la mijloc, Roger era singur că lordul avea să se comporte aşa cum o făcuse de fiecare dată. Nu avea să omoare fără un motiv îndreptăţit.

Uşa se deschise, şi amândoi bărbaţii se întoarseră, pentru a vedea două gărzi şi un străin între cei doi bărbaţi. Sosise Belwain.

Geoffrey le făcu semn gărzilor, şi acestea plecară grabnic. Belwain, mic de statură şi rotunjor, îmbrăcat elegant în veşminte de culoarea verde păun şi galben, ezită la intrarea în sală.

— Eu sunt Belwain Montwright, anunţă el într-un final, cu voce nazală.

În timp ce aştepta răspunsul, îşi şterse nasul cu o batistă de dantelă albă. Geoffrey se uită lung la bărbatul din faţa lui înainte să răspundă.

— Eu sunt baronul tău, spuse el cu voce puternică. Poţi intra.

Lordul rămase rezemat de masa de lemn, privind cum unchiul soţiei sale se grăbea să între în încăpere.

Omul mergea de parcă ar fi fost legat de glezne cu o funie imaginară.

Lui Geoffrey vocea lui Belwain i se păru la fel de ofensatoare ca mişcările sale. Era foarte ascuţită şi tăioasă.

Nu exista absolut nicio asemănare cu Thomas Montwright, observă Geoffrey. El şi-l amintea pe Thomas ca fiind un bărbat înalt şi vibrant. Fratele său mai mic, care acum îngenunchea în faţa lui, părea să fie o bătrânică îmbrăcată în haine bărbăteşti.

— Vă jur credinţă, milord, spuse Belwain cu o mână în dreptul inimii.

— Nu îmi jura credinţă, pentru că nu o voi accepta până

când nu voi afla ce gânduri ai. Ridică-te!

Cuvintele rostite cu asprime avură efectul scontat. Belwain era suficient de intimidat, hotărî Geoffrey.

Ochii lui, sclipind de teroare, îl trădau.

Când Belwain se ridică în faţa lui, Geoffrey vorbi:

— Mulţi te învinovăţesc pe tine pentru ce s-a întâmplat aici. Acum îmi vei spune ce ştii despre asta.

Unchiul luă câteva guri de aer înainte să răspundă.

— Nu ştiam nimic despre atac, milord. Am auzit de el de abia după ce a avut loc. Dumnezeu mi-e martor că nu am avut nimic de-a face cu asta. Nimic. Thomas era fratele meu. *Îl iubeam!*

— Ai un fel ciudat de-a arăta că ţii doliu după fratele tău mort, spuse Geoffrey. La expresia confuză a lui Belwain, Geoffrey continuă: Se cuvine să porţi veşminte negre, iar tu nu o faci.

— M-am îmbrăcat cu cele mai bune haine pe care le am, pentru a-mi onora fratele mort, răspunse Belwain. Lui îi plăceau tunicile colorate, adăugă el şi, în timp ce vorbea, mângâie una din mâneci.

Geoffrey simţi cum dezgustul i se urcă în gât şi-i provoacă o senzaţie amară şi arzătoare. În faţa lui nu stătea un bărbat, ci un molâu. Cu mare greutate, lordul îşi păstră o expresie neutră. Pentru a câştiga mai mult control asupra reacţiilor sale, îi întoarse spatele şi merse până la vatră.

— Ultima dată când l-ai văzut pe fratele tău a avut loc o ceartă? îl întrebă pe Belwain, întorcându-se.

Vocea lui Geoffrey era aproape plăcută acum, de parcă ar fi salutat un vechi prieten.

Belwain nu răspunse imediat. Ochii lui, asemenea unui şoarece încolţit, fugiră de la lordul său la cavalerul care stătea la masă şi din nou la Geoffrey. Părea că ia în calcul variantele de răspuns.

— Aşa este, milord, zise el. Şi pentru restul zilelor voi

purta cu mine povara cuvintelor aspre pe care le-am rostit atunci. Ultima dată ne-am despărţit cu mânie, de asta sunt vinovat.

— Din ce pricină v-aţi certat? întrebă Geoffrey, deloc mişcat de mărturisirea lacrimogenă a lui Belwain.

Ultimul lucru la care se gândea Geoffrey era compasiunea.

Belwain îl privi pe lordul său, văzu că nu fusese impresionat de discursul lui plin de patos şi continuă cu o voce mai puţin dramatică:

— Fratele meu mi-a promis mai mult pământ pentru arat. Cu toate astea, în fiecare an, amâna data în care urma să îmi dea pământul, de fiecare dată dintr-un motiv neînsemnat. Fratele meu a fost un om bun, dar deloc generos. Ultima dată când l-am văzut, eram convins că aveam să primesc pământul. Eram convins! Epuizase toate motivele, adăugă Belwain, dar s-a eschivat din nou în faţa mea pentru ca apoi, în ultimul moment, să se retragă. În timp ce vorbea, faţa lui Belwain se umplu de pete roşii, iar vocea i se pierdu într-un fel de smiorcăială. Ajunsesem la limită şi eram obosit de jocurile lui, continuă el. I-am spus asta, şi am început să urlăm unul la celălalt. El m-a ameninţat atunci, milord. Da, aşa a făcut! L-a ameninţat pe singurul său frate. Am fost nevoit să plec. Ştiţi, Thomas avea o fire îngrozitoare şi mulţi duşmani, adăugă el. Mulţi duşmani.

— Şi tu crezi că unul din aceşti „mulţi duşmani” i-a omorât pe el şi familia lui?

— Da, cred, încuviinţă Belwain cu vehemenţă. Vă spun încă o dată, eu nu am avut nimic de-a face cu asta. Şi am dovada că nu am fost nicăieri prin preajmă. Vă vor spune mulţi asta, dacă îmi veţi permite să-i aduc înăuntru.

— Nu mă îndoiesc că ai prieteni care vor declara că erai cu ei în timp ce fratele tău şi familia sa erau măcelăriţi. Nu am niciun dubiu în privinţa asta, spuse Geoffrey.

Avea o voce calmă, dar ochii îi erau terifianţi.

— Da, spuse Belwain şi se îndreptă de umeri. Eu nu sunt vinovat şi pot dovedi asta.

— Nu am spus că eşti vinovat, replică Geoffrey.

Încerca să păstreze un ton neutru, pentru că nu dorea ca Belwain să ştie ce simţea cu adevărat. Belwain, spera el, avea să fie păcălit de un fals sentiment de siguranţă şi astfel avea să devină, probabil, mai uşor de prins în capcană.

— De-abia am început să investighez problema asta, înţelegi?

— Da, milord. Dar sunt sigur că, în cele din urmă, eu voi rămâne un om liber. Poate chiar noul lord, pe pământurile din Montwright, nu-i aşa?

Belwain se opri la timp. Mai că îşi frecă mâinile de bucurie. Era mai simplu decât anticipase. Suzeranul, deşi destul de impresionant prin înfăţişare, avea o judecată foarte simplă, era de părere Belwain.

— Fiul lui Thomas este moştenitorul din Montwright, răspunse Geoffrey.

— Da, asta este foarte adevărat, milord, se grăbi Belwain să se corecteze. Dar, ca unicul său unchi, am presupus că, odată ce mi se va dovedi nevinovăţia în această faptă îngrozitoare, eu, adică Domnia Voastră… îl veţi plasa pe băiat în grija mea. Asta este legea, adăugă el cu emfază.

— Sora băiatului nu are încredere în tine, Belwain. Ea te consideră vinovat.

Geoffrey urmări reacţia lui Belwain la declaraţia sa şi simţi cum începea să fiarbă de mânie. Belwain rânjea.

— Ea nu ştie nimic! Şi va ciripi cu totul altceva când voi fi eu la conducere, zise el în batjocură. Fătuca asta a avut parte de prea multă libertate.

În tonul lui se simţea un dispreţ sincer şi, fără să ştie, fu aproape să-şi piardă viaţa în clipele de care avu Geoffrey nevoie ca să-şi recapete controlul.

„E un om prost", gândi Geoffrey. „Prost şi slab. O

combinaţie periculoasă.”

— Cea despre care vorbeşti este soţia mea, Belwain!

Declaraţia lui avu efectul dorit. Belwain se făcu alb la faţă şi aproape se prăbuşi în genunchi.

— Soţia Domniei Voastre! Vă cer iertare, milord. Nu am vrut să zic, adică…

— Destul! strigă Geoffrey. Întoarce-te la oamenii tăi şi aşteaptă până când o să trimit din nou după tine.

— Nu voi sta aici? întrebă Belwain pe un ton smiorcăit.

— Pleacă! urlă Geoffrey. Şi fii mulţumit că eşti în viaţă, Belwain. Nu te-am găsit încă nevinovat de acuzaţiile care ţi se aduc în problema asta.

Belwain deschise gura ca să protesteze, apoi se gândi mai bine şi o închise la loc. Se întoarse şi se grăbi să iasă din sală.

— Dumnezeule! Ăsta să fie fratele lui Thomas? vorbi Roger când uşile se închiseră şi mai că se scutură de repulsie.

— Se teme, dar este totodată şi neruşinat, răspunse Geoffrey.

— Ce părere aveţi, Domnia Voastră? El e vinovatul? El e cel care a făcut totul, care a plănuit totul?

— Tu ce crezi, Roger? întrebă Geoffrey.

— E vinovat, răspunse acesta.

— Pe ce temei?

— Pe temeiul… dezgustului pe care mi-l provoacă, recunoscu Roger după o clipă. Nimic mai mult. Mi-ar plăcea să fie vinovat.

— Asta nu e de-ajuns.

— Atunci Domnia Voastră nu credeţi că e vinovat, milord?

— Nu am zis asta. E prea devreme să mă pronunţ. Belwain este un om prost. A vrut să mintă în legătură cu cearta dintre el şi fratele lui, dar până la urmă s-a răzgândit. Am putut să-i citesc nehotărârea în ochi. Şi este un om slab, Roger. Cred că este prea slab pentru a pune la cale un atac atât de

îndrăzneţ. Pare să fie o slugă, nu un conducător.

— Da, nu m-am gândit la situaţie în felul acesta, admise Roger.

— Nu cred că e complet nevinovat, dar nu este el cel care a pus totul la cale. Sunt sigur de asta. Nu, spuse Geoffrey clătinând din cap, altcineva este în spatele acestei fapte.

— Şi acum ce veţi face?

— ÎI voi forţa pe cel vinovat să iasă în faţă, declară Geoffrey. Şi îl voi folosi pe Belwain drept momeală.

— Nu înţeleg…

— Trebuie să îmi regândesc planul, spuse Geoffrey. Cred că îl voi face pe Belwain să se încreadă în mine. Am să-i fac promisiuni false. Am să îi spun că băiatul are să-i fie dat în grijă. Apoi vom vedea ce se întâmplă.

— Şi care e scopul, milord?

— Oricine a plănuit asta, vrea să pună mâna pe pământurile mele. L-au atacat pe Lord Montwright şi, prin urmare, m-au atacat pe mine. Tu pleci de la premisa că cel vinovat urmărea să ia doar Montwright. Eu nu-mi îndrept gândurile într-o singură direcţie, Roger. Eu trebuie să mă uit la toate posibilităţile.

— Uneori, cea mai simplă concluzie este totodată şi cea mai corectă, răspunse Roger.

— Să ştii un lucru, Roger. Nimic nu este aşa cum pare. Dacă te încrezi în lucrurile care sunt cel mai uşor de crezut, atunci doar te amăgeşti singur.

— E o lecţie bună, milord, spuse Roger.

— Una pe care am învăţat-o devreme în viaţă, Roger, mărturisi Geoffrey. Vino, adăugă dintr-odată, sunt multe de făcut astăzi. Puneţi masa afară, iar eu mă voi ocupa de neînţelegerile dintre oamenii liberi şi îi voi plăti pentru munca lor.

— Voi face întocmai, zise Roger şi se grăbi să se ridice.

În graba lui, răsturnă banca, dar nu se deranjă să o ridice.

Lordul său era deja la uşă şi aştepta.

— Roger, îl las din nou în grija ta pe băiat, pe Thomas. Eu mă voi duce sus să vorbesc cu soţia mea şi îl voi trimite pe băiat la tine. Aşteaptă aici.

Roger încuviinţă din cap, întrebându-se în tăcere ce avea să-i spună lordul soţiei sale. Ştia că Lady Elizabeth aştepta execuţia imediată a unchiului ei. Cum avea să reacţioneze când avea să audă hotărârea soţului ei de a aştepta să se facă dreptate? Şoimul avea pretenţii mari de la o simplă femeie. Pe de altă parte, la cum o cunoştea el pe baroneasă, ea era mai mult decât o simplă femeie.

— Milord? întrebă Roger din senin.

Ajuns în dreptul scărilor, Geoffrey se întoarse şi ridică o sprânceană.

— Cum rămâne cu Lady Elizabeth? Doriţi să fiu atent şi la ea astăzi?

— Nu, asta e datoria mea, răspunse Geoffrey. Oricât de inimaginabil ar fi ca o femeie să stea la dreapta mea, astăzi aşa se vor face lucrurile. Voi şti unde se află în fiecare clipă, cât Belwain şi oamenii lui sunt prin preajmă.

— O veţi proteja de Belwain, spuse Roger, încuviinţând.

— Şi pe Belwain de ea, completă Geoffrey aproape zâmbind. Ea va încerca să îl omoare, ştii asta. Şi nu am nicio îndoială că ar putea să-şi ducă la bun sfârşit intenţia.

Roger încuviinţă din nou şi încercă să nu zâmbească.

Elizabeth avu nevoie de ceva timp pentru a-şi controla emoţiile. Îi venea să îl prindă de umeri pe băieţel şi în acelaşi timp să îl strângă în braţe, ca să încerce să îi explice de ce se afla în starea asta.

Micuţul Thomas nu îşi amintea nimic. Nici măcar regulile de la jocul de dame, pe care îl jucaseră amândoi de nenumărate ori în trecut. Ceea ce nu era chiar rău, recunoscu Elizabeth, pentru că mintea ei era prea agitată pentru a se concentra la aşa ceva.

Când Geoffrey deschise uşa, o găsi pe Elizabeth lângă fereastră, ţinându-l de mână pe fratele ei. Băiatul părea uimit.

— Du-te la Roger, băiete. Te aşteaptă la capătul scărilor.

Ordinul lui Geoffrey îl făcu pe Thomas să se lumineze la faţă.

Îşi trase mâna dintr-a lui Elizabeth şi fugi la uşă, dar Geoffrey îl opri.

— Ascultă-mă, Thomas! Nu trebuie să pleci de lângă Roger. Mă înţelegi? vorbi el pe un ton ferm.

Băiatul simţi seriozitatea ordinului.

— Nu voi pleca de lângă el, răspunse încruntat.

Geoffrey încuviinţă din cap, şi băiatul se grăbi să iasă. Încet, în timp ce îşi aduna gândurile şi se întreba cât de multe ar trebui să îi spună soţiei sale, Geoffrey închise uşa. Atitudinea şi chipul ei păreau relaxate, dar ochii trădau adevărul. În ei era gravată suferinţa, însoţită de durere.

Neobişnuit să aducă alinare cuiva, Geoffrey îşi puse cu stângăcie mâinile pe umerii ei.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, Elizabeth, începu el cu voce blândă, că vei asculta ceea ce am de spus. Că vei asculta şi că-mi vei respecta decizia.

Elizabeth se încruntă. Îi cerea ceva imposibil.

— Nu-ţi pot da cuvântul meu, milord. Nu pot! Nu-mi cere asta.

Se strădui să controleze suferinţa care răzbea din tonul vocii ei, dar îi fu imposibil.

— Atunci, măcar mă vei asculta? întrebă Geoffrey.

— L-ai găsit nevinovat pe Belwain.

Geoffrey simţi că umerii lui Elizabeth se lasă în jos sub palmele sale.

— Nu am spus asta, răspunse el.

— Atunci îl vezi vinovat?

— Nu am spus nici asta, izbucni Geoffrey, devenind din ce

în ce mai nervos.

— Dar…

— Încetează! Ţi-am cerut să mă asculţi. Şi nu vreau să mă întrerupi până când nu termin. Poţi să faci măcar asta, nevastă?

Elizabeth îşi dădea seama că soţul ei era nervos şi ştia că îi era greu să-şi păstreze răbdarea. Şi era totodată mirată de comportamentul lui.

— Nu te voi întrerupe, îi promise, şi avea de gând să facă întocmai.

— În primul rând, spuse Geoffrey pe un ton mai blând, nu sunt obligat să îţi spun nimic. Înţelegi lucrul ăsta?

Elizabeth încuviinţă, dorindu-şi ca el să continue.

— Tu eşti soţia mea! Nu sunt obligat să-ţi spun nimic! Pe viitor, e chiar foarte posibil să n-o mai fac deloc. Iar datoria ta nu este să afli ce gândesc eu sau ce fac. Înţelegi şi lucrurile acestea?

În realitate, Elizabeth nu înţelegea. Tatăl ei îşi împărţise toate bucuriile şi grijile cu mama ei. Şi aşa trebuia să fie într-o căsnicie. De ce nu înţelegea şi soţul ei lucrul acesta? Oare părinţii lui erau atât de diferiţi de ai ei? îşi notă în gând să îl întrebe mai târziu. Deocamdată, avea să fie de acord cu el.

Încuviinţă din nou şi îşi împreună mâinile.

Geoffrey îi dădu drumul şi îi întoarse spatele. Se duse la cele două scaune, îşi aranjă sabia şi se aşeză. Proptindu-şi piciorul de marginea patului, se uită la soţia lui.

— Belwain nu seamănă deloc cu tatăl tău, începu el. Îmi vine greu să cred că sunt, într-adevăr, fraţi. Se opri şi privi dincolo de Elizabeth. Soluţia asta este prea simplă, spuse el mai degrabă pentru sine decât pentru soţia lui, vizibil derutată de cuvintele sale.

Elizabeth dorea să îl întrerupă, să îl întrebe ce voia să spună prin asta, dar rămase tăcută.

— Eu nu cred că Belwain este cel care a plănuit masacrul.

Gata, o spusese. Geoffrey urmări reacţia soţiei sale.

Elizabeth îi întâlni privirea şi aşteptă. Simţea că, într-un fel, o testa, dar nu îi înţelegea motivele. El nu ştia prin ce chinuri trecea ea?

Geoffrey fu mulţumit de faptul că Elizabeth îşi stăpânise reacţiile.

— Răspunde-mi la o întrebare, Elizabeth. Ce părere ai despre unchiul tău? Este inteligent? Spune-mi ce ştii despre personalitatea lui.

Elizabeth simţi că răspunsul conta foarte mult pentru soţul ei, deşi nu înţelegea de ce.

— Cred că e egoist şi interesat numai de satisfacerea propriilor plăceri.

— De ce crezi asta? întrebă Geoffrey.

— Ori de câte ori venea în vizită, nu-şi făcea niciodată timp să stea cu surorile mele sau cu fratele meu şi nici cu mine, că tot veni vorba. Nu îl interesa familia. Şi, imediat ce tatăl meu sosea acasă, Belwain începea cu cererile şi nevoile sale. Mereu pretindea mai mult, dar nu oferea nimic. Elizabeth merse până la pat şi se aşeză înainte să continue: Belwain nu are niciun pic de dragoste în inimă, din cauza asta îl cred capabil de aceste crime. Mai mult, nu îl caracterizează nici loialitatea. Nu îţi pot da un exemplu, o întâmplare care m-a făcut să cred lucrul acesta, dar aşa îmi dictează instinctul. Iar pentru mine, nu e nimic mai rău decât lipsa loialităţii. Cât despre inteligenţă, nu, eu nu cred că Belwain îşi foloseşte prea mult mintea. Altfel ar fi învăţat de mult cum să se comporte cu tata. Ar fi folosit o altă abordare ca să obţină ceea ce voia.

— Este un om slab, nu crezi? întrebă Geoffrey.

— Da, este slab, fu de acord Elizabeth. Dar e şi plin de răutate.

— Eu nu-ţi dau dreptate, dar nici nu sunt de acord cu tine, spuse Geoffrey. Comportamentul lui nu e pe placul meu,

recunoscu el.

— Mama i-a spus tatei că Belwain suferă de boala regelui, şopti ea. Eu am auzit-o spunând asta.

— Boala regelui?

Geoffery nu mai auzise niciodată de aşa ceva. Elizabeth se înroşi, dar îi răspunse soţului ei:

— Adică preferă bărbaţi în locul femeilor…

Geoffrey reacţionă de parcă ar fi fost lovit de fulger. Se ridică de pe scaun cu un salt uriaş.

— William ţi-ar tăia limba dacă ar auzi blasfemia asta, urlă el.

— Atunci nu e adevărat? întrebă Elizabeth, fără să bage de seamă furia lui.

— Nu, nu este adevărat! strigă Geoffrey. Să nu mai rosteşti niciodată cuvintele alea, nevastă! Ai putea fi acuzată de trădare!

— Da, bărbate, fu de acord Elizabeth. Mă bucur că nu este adevărat.

— William e căsătorit, se răsti Geoffrey. Şi nu se cade să discuţi…

— Dar poţi fi căsătorit, şi să preferi totuşi compania altor bărbaţi, nu-i aşa?

— Încetează, îţi spun!

Dumnezeule, dar era o femeie exasperantă! Faptul că vorbea despre aşa ceva ca şi cum ar fi vorbit despre o întâmplare oarecare îl înfuria şi îl amuza deopotrivă. Mai avea multe de învăţat.

— Da, milord, zise Elizabeth de parcă s-ar fi căit, dar el se întrebă cât de sinceră era în realitate. Îmi pare rău, bărbate. Te-am îndepărtat de la subiectul discuţiei noastre.

— Mda, mormăi Geoffrey. Se aşeză din nou pe scaun şi scutură din cap, un gest menit să îl ajute să-şi limpezească mintea. Îţi voi spune la ce concluzie am ajuns până acum, nevastă. Unchiul tău este un om slab. Slab şi prost.

— Pot să-ţi pun şi eu o întrebare, bărbate? întrebă ea pe un ton moderat.

— Da, răspunse el.

— Îl omori tu sau trebuie să o fac eu?

Cuvintele acestea, rostite pe un ton liniştit şi calm, îl cutremurară pe Geoffrey.

— Pentru moment, niciunul din noi nu o va face. Avem nevoie de Belwain, Elizabeth. Acum nu mă vei mai întreba nimic până nu voi termina ce am de zis, se grăbi el să adauge, şi ea încuviinţă, încruntându-se. Nu cred că el s-a aflat în spatele masacrului, deşi am impresia că a luat parte într-un fel. E genul de om care urmează un lider şi e prea prost pentru a pune la cale o astfel de faptă.

Elizabeth ştia că soţul ei spunea adevărul. Ei îi venea greu să admită lucrul acesta. Cu toate astea, încă de la început, deşi îşi concentrase toată ura asupra lui Belwain, avea o bănuială enervantă că el nu fusese singurul implicat. Da, era vinovat! Dar mai erau şi alţii implicaţi? Era o posibilitate pe care refuzase să o ia în calcul până acum.

— Belwain va fi momeala, nevastă. Eu cred că el ne va conduce spre cel care stă în umbră. Am un plan, adăugă el, şi tu îmi vei da cuvântul tău că vei coopera.

— Dar cine altcineva mai are de câştigat, bărbate? întrebă Elizabeth, incapabilă să mai rămână tăcută.

— Mai există cineva, spuse Geoffrey, dar nu îţi voi spune numele lui deocamdată. E posibil să mă înşel. În privinţa asta, va trebui să ai încredere în mine, Elizabeth.

Ea nu răspunse, doar continuă să se uite la soţul ei şi să aştepte.

— Ştiu că îţi cer un lucru dificil, spuse el. Vei avea nevoie de curaj.

— Ce anume îmi ceri? întrebă Elizabeth.

— Tu ai văzut ce s-a întâmplat şi îţi aminteşti cum arătau cei care nu purtau măşti, spuse Geoffrey. În noaptea asta, voi

permite ca trupele lui Belwain să între în cetate. Ochii lui Elizabeth se măriră, dar Geoffrey continuă: Nu te teme! Din punct de vedere numeric, îi depăşim cu mult pe soldaţii lui. Nu va fi niciun pericol. Tu vei sta alături de mine la cină şi vei avea şansa să vezi dacă vreunul dintre oamenii lui a luat parte la atac.

— Belwain va sta cu noi la masă? întrebă Elizabeth.

— Da, va sta cu noi, confirmă Geoffrey. Vreau să creadă că e nevinovat în ochii mei, Elizabeth. Dacă se simte în siguranţă, va face o greşeală.

— Îmi ceri multe, şopti Elizabeth. Nu ştiu dacă…

— Te-ai putea mulţumi cu moartea lui Belwain, dar să trăieşti cu gândul că mai există altcineva, la fel de vinovat? întrebă Geoffrey.

Elizabeth răspunse după mult timp:

— Nu, nu aş fi mulţumită. Vreau să aflu tot adevărul.

— Poţi face ce îţi cer?

— Da, răspunse Elizabeth, dar în sinea ei se întreba dacă spusese adevărul. Sincer, nu ştia. Dar nu am putea călări până în tabăra lor din afara zidurilor, în loc să le permitem accesul?

— Nu, spuse Geoffrey. Eşti mai în siguranţă aici.

Elizabeth îşi îndreptă umerii şi se ridică.

— Avem multe de făcut înainte de căderea serii. Îi voi da instrucţiuni bucătarului, spuse ea.

Îi tremurau mâinile. Avea atâtea lucruri la care să se gândească. Elizabeth se simţi copleşită.

— Vino aici, Elizabeth, îi ceru Geoffrey pe un ton blând.

Elizabeth încuviinţă şi merse încet lângă soţul ei. Înainte să poată clipi, el o trase în braţe şi o sărută straşnic pe buze. Avea răsuflarea caldă şi mirosea a mentă. Elizabeth tocmai dădea să îi răspundă, când Geoffrey termină sărutul.

— Nu te-am rănit noaptea trecută? o întrebă el încet şi zâmbi la roşeaţa îmbietoare pe care o adusese în obrajii ei

întrebarea lui.

— Nu foarte tare, răspunse Elizabeth şi îşi îndreptă atenţia spre bărbia lui. Îl simţi cum chicoteşte şi îşi ridică privirea ca să se uite în ochii lui. El o privea cu tandreţe. Dar eu te-am rănit, milord? întrebă ea cu inocenţă.

— Nu tare, răspunse *Geoffrey* după ce reuşi să treacă peste surpriza provocată de întrebarea ei.

Îşi dădu seama că îi plăcea când îl tachina, că îi plăcea să vadă scânteierea din ochii ei. Dumnezeule, dacă ar putea să pună cât mai repede capăt suferinţei pe care i-o provoca ei moartea familiei sale, ar face-o. Dorea să vadă numai bucurie pe chipul ei, să o audă râzând.

O săltă din poala lui şi se ridică şi el.

— Acum nu e vreme de dragoste, nevastă. Suntem în plină zi, îi explică el.

— Adică ne putem arăta sentimentele doar în timpul nopţii? întrebă Elizabeth. Pusese această întrebare în glumă, dar soţul ei încuviinţă cu putere din cap. Vorbeşti serios? insistă ea, aproape izbucnind în râs.

— Sigur că vorbesc serios! Nu mă lua în derâdere, Elizabeth, spuse Geoffrey pe un ton ferm. Nu se cade să ne arătăm dragostea în faţa oamenilor mei. Ai face bine să înveţi asta, o mustră el. Învaţă care ţi-e locul, femeie!

Pentru Elizabeth, tonul lui nu părea mânios, dar îi aminti de un bătrân care îl învaţă pe un tânăr care este mersul lucrurilor la curte. Atitudinea lui o înfuria.

— Şi unde este locul meu, bărbate? întrebă Elizabeth, lăsând furia să iasă la iveală.

Îşi puse mâinile în şolduri în aşteptarea unui răspuns.

Geoffrey se duse la uşă, o deschise, apoi se întoarse spre ea.

— Te-am întrebat, unde este locul meu, bărbate? Unde trebuie să stau?

Pe Geoffrey îl uimea furia evidentă din vocea soţiei sale. Se

purta asemenea armăsarului său, atunci când îi rămânea prinsă sub şa o pietricică ascuţită.

— Unde e locul tău? repetă el, încruntându-se. Ce vrei să spui?

— Da, unde e locul meu, aproape că ţipă Elizabeth. Eu stau lângă tine sau în spatele tău, bărbate? Răspunde-mi!

— Păi, în spatele meu, desigur. Aşa se cuvine.

După expresia de pe chipul soţiei lui, Geoffrey ghici că răspunsul lui nu fusese pe placul ei. Clătină din cap şi trânti uşa după el înainte ca ea să poată spune ceva. Da, avea multe de învăţat nevasta asta a lui. Chiar foarte multe!

„Te înşeli, bărbate", îşi zise Elizabeth imediat ce uşa se trânti. „Eu nu mă voi învârti prin spatele tău", jură ea. „La fel ca mama, şi eu voi sta alături de soţul meu în căsnicia asta." Oh, avea atâtea de învăţat bărbatul ăsta al ei. Chiar foarte multe!

Capitolul 6

Guyton, vătaful responsabil de întregul castel, fusese omorât în timpul atacului, la fel şi Angus, administratorul, primul arendaş care se îngrijea ca pământurile lordului să fie cultivate. Şi Elizabeth ştia că mai erau şi alţii dispăruţi, despre care nu se aflase nimic. Trebuiau numiţi în funcţii alţi oameni, şi asta cât mai curând, căci haosul şi confuzia care plutea în aer deveniseră aproape palpabile.

Deşi soţul ei era responsabil pentru tot ce se întâmpla, Elizabeth ştia că era responsabilitatea ei să îl ajute în orice mod cu putinţă. Mama ei domnise împreună cu tatăl ei, alături de el, şi remarcase deseori că rostul ei în viaţă era să mai uşureze din povara conducerii. Elizabeth nu putea fi mai prejos.

Primul lucru pe care avea să îl îndeplinească era promisiunea pe care i-o făcuse soţului ei. O căută şi o găsi pe

Sara, apoi o însărcină să se ocupe de aranjamentele pentru cină. Era sigură că putea avea încredere în Sara, că aceasta avea să se asigure ca ordinele ei să fie îndeplinite, şi, când servitoarea repetă instrucţiunile stăpânei sale, Elizabeth se simţi mulţumită că totul avea să decurgă aşa cum fusese plănuit.

— După standardele lui Belwain, mâncărurile vor fi sărăcăcioase. Va fi o cantitate suficientă de fripturi de mistreţ, patiserii cu fazan şi plăcinte cu porumbei, dar nicio delicatesă precum păun sau lebădă friptă şi nici păsări de curte. Asigură-te că vor fi îndeajuns de multe prăjituri ca desert şi că au să fie aduse apoi cuişoare şi ghimbir.

— Vom avea nevoie de foarte multă bere, milady, pentru că dulciurile şi condimentele îi vor face însetaţi.

— Ăsta este planul, Sara. Spune-le servitorilor că toate halbele trebuie să fie mereu umplute. Berea le va tulbura minţile şi le va dezlega limbile.

Sara încuviinţă energic din cap.

— Înţeleg planul, stăpână, şi trebuie să spun că mă simt foarte uşurată. La început nu am putut înţelege cum de i s-a permis… omului ăluia să stea la masa tatălui Domniei Tale. Ba chiar mi se părea că încurajaţi un sacrilegiu, adăugă ea în şoaptă.

— Există un motiv. Fără să îşi dea seama, Elizabeth încerca să o liniştească pe bătrână. Trebuie să ai în continuare încredere în mine, Sara. Eu nu mă îndoiesc de motivele mele. Ai încredere în mine.

„Vorbe bine cunoscute”, gândi Elizabeth. „Uşor de rostit, dar destul de greu de îndeplinit.”

Elizabeth o bătu încetişor pe femeie pe braţ şi ieşi din cameră. Se îndreptă spre curte, unde soţul ei convocase toţi oamenii. Arendaşii, cei care lucraseră pentru tatăl ei, dar aveau totuşi drepturi asupra pământului lor, şi slujbaşii, care de obicei nu aveau niciun drept la proprietate, dar îl serveau

pe lord cu loialitate, fuseseră cu toţii informaţi că Geoffrey avea să le asculte păsul şi avea să le ofere soluţii. Elizabeth era nerăbdătoare să îl observe pe soţul ei, să vadă cum punea întrebări, să înţeleagă modul în care ajungea să ia decizii.

Când începu să coboare scările, Geoffrey stătea cu spatele la Elizabeth. Aproape de scară fusese aşezată o masă lungă de lemn, iar soţul ei stătea pe acelaşi scaun cu spătar înalt pe care îl folosise tatăl ei. Roger se afla în spatele lui Geoffrey, cu mâna odihnindu-se pe mânerul săbiei pe care o avea la cingătoare. Se adunaseră o mulţime de oameni, toţi bărbaţi, împărţiţi în două tabere în faţa mesei. Un bărbat singuratic, pe care Elizabeth îl recunoscu ca fiind unul dintre pielari, stătea în centru, cu capul plecat.

Pajul îi făcu semn lui Elizabeth şi îi arătă un scaun de lângă el. Ea merse lângă băiat.

— Milady, trebuie să staţi aici, o informă pajul pe Elizabeth.

— Din ordinele soţului meu? întrebă Elizabeth în şoaptă, ca să nu întrerupă judecata.

Pajul încuviinţă, mulţumit că stăpâna lui înţelesese.

Elizabeth se întoarse şi privi fix la ceafa soţului ei, dorindu-şi ca el să se uite la ea peste umăr. „Aşadar, uite că şi stau în spatele tău, bărbate? Merg în spatele tău, stau în spatele tău… Aşa vezi tu lucrurile?” se întrebă ea. „Ei bine, eu nu prea cred, baronule Geoffrey. Ai multe de învăţat, bărbate, şi lecţiile vor începe acum.”

Elizabeth surâse mai mult pentru sine decât la pajul care zâmbea larg şi ridică scaunul de lemn. Pajul nu putu să facă altceva decât să se holbeze în timp ce stăpâna lui cără scaunul la masă. Elizabeth îşi dădu seama că Roger se uita la ea şi îşi ridică privirea ca să-i vadă reacţia. El scutură uşor din cap în direcţia ei, sperând ca ea să înţeleagă că ceea ce avea de gând nu era acceptabil, dar Elizabeth zâmbi şi mai

larg la gestul lui şi îi făcu semn că înţelesese ce era de înţeles. Încruntarea lui Roger lăsă loc unei expresii neutre, aproape plictisite, pe care probabil o perfecţionase în ani de zile, dar noua lui stăpână nu se lăsă păcălită. Ea putea să vadă că ochii îi râdeau.

Oh, ea spera doar ca Geoffrey să nu facă scandal! Vai, nici măcar nu ştia dacă el era genul care-şi lovea soţia. Şi, deşi auzise că avea un temperament fioros, încă nu îl văzuse manifestându-se.

Ei bine, era mult prea târziu să se răzgândească. Luă o gură mare de aer pentru a se calma şi puse scaunul jos, lângă soţul ei.

Aranjându-şi rochia, se aşeză şi îşi împreună cu modestie mâinile în poală. Deşi îşi dorea mai mult ca orice să tragă cu ochiul la expresia de pe chipul soţului ei, nu făcu asta. Concentrată, îşi menţinu privirea drept înainte şi aşteptă.

Geoffrey se afla în mijlocul unei propoziţii când soţia lui apăru alături de el. În timp ce o vedea cu coada ochiului cum ia loc lângă el, îşi pierdu şirul gândurilor. Fu într-atât de uimit de îndrăzneala ei, încât nu mai putu să rostească niciun cuvânt.

Elizabeth îi simţi mânia ca pe un vânt fierbinte şi se îmbărbătă pentru a face faţă exploziei. Oare îl judecase atât de greşit? Se gândise că nu avea să facă o scenă în faţa oamenilor lui. Acum nu mai conta, ceea ce avea să vină nu mai putea fi oprit. „Dar, dacă începe să mă critice şi să bată câmpii şi dacă sunt îndepărtată şi trimisă înapoi înăuntru, mă voi întoarce alături de el, iar şi iar, până când va trebui să mă lege în lanţuri ca să mă ţină în spatele lui.

Geoffrey refuză să o bage în seamă pe Elizabeth, care stătea acum alături de el. Nu dorea să stârnească agitaţie, să le dea celor de faţă impresia că soţia lui nu se temea de el, că era nesupusă. Mai târziu, gândi el încruntându-se, mai târziu urma să aibă grijă să o pedepsească.

Elizabeth simţi că ameninţarea pericolului trecuse. Vântul îi răcori pielea înfiorată. Ciudat, constată ea, dar nu îşi dăduse seama cât de agitată fusese. Mai mult, fusese aproape speriată!

„Aproape", îşi reaminti.

Îi era greu să nu zâmbească, dar se strădui cu toată fiinţa. Nu era atât de dificil să îl îmblânzească pe noul ei soţ, nu era greu deloc.

„Ai multe de învăţat, Elizabeth", îşi zise în gând Geoffrey, enervat. Crezuse că nu avea să fie o sarcină solicitantă, odată ce soţia lui avea să-i înţeleagă regulile şi modul de gândire. Că nu avea să fie deloc dificil.

Geoffrey îşi drese glasul şi încercă să-şi aducă aminte ce spunea înainte să fie întrerupt.

— Unde rămăsesem? mormăi el peste umăr, la Roger. Vasalul se aplecă şi spuse câteva vorbe la urechea lordului, dar se opri atunci când Geoffrey încuviinţă din cap. Acuzaţia împotriva ta este gravă, într-adevăr. Înţelegi că este interzis să vânezi în pădurea lordului tău?

— Eu înţeleg regulile, baroane, replică pielarul. Am fost un om liber, dar credincios lui Thomas Montwright mulţi ani de zile.

Câţiva oameni din mulţime îi dădură dreptate încuviinţând din cap. Elizabeth îl cunoştea pe omul care stătea în faţa soţului ei şi se întreba ce acuzaţie îi fusese adusă. Numele lui era Mendel, îşi aminti ea, şi era amabil din fire. Nu şi-l putea imaginea pe Mendel vinovat de vreo infracţiune, fie ea mică sau mare. Elizabeth se luptă cu tendinţa de a-l întreba pe soţul ei cine îl acuzase pe acest bărbat, dar hotărî să aştepte.

Nu îi plăcea perspectiva de-a fi mustrată în faţa unei mulţimi.

— Acuzaţia este că ai vânat în pădurea lordului, repetă Geoffrey, şi, deşi am înţeles că Lord Thomas, odihnească-se-

n pace, permitea vânarea anumitor animale, căprioara era interzisă tuturor, mai puţin lui. Cu toate astea, ai fost văzut târând după tine cadavrul unei căprioare.

— Nu neg asta, răspunse Mendel. Eu am omorât animalul, dar am avut un motiv întemeiat.

Lui Elizabeth îi veni să încuviinţeze din cap în semn de încurajare, dar se abţinu la timp. Era extrem de dificil să rămână un martor imparţial la judecată, şi abia atunci îşi înţelese ce greutate apăsa pe umerii soţului ei. Dreptatea era o povară grea.

— Rosteşte motivul, ordonă Geoffrey.

— Căprioara era rănită şi suferea, răspunse Mendel. Piciorul drept din faţă era rupt. Nu ştiu cum s-a întâmplat asta, dar, când am găsit-o eu, am văzut că era în agonie. Am omorât-o pe loc pentru a-i curma suferinţa, şi aduceam cadavrul când am fost luat de soldaţii Domniei Voastre. Asta este adevărul aşa cum îl ştiu eu, spuse Mendel.

— E cineva de faţă care poate sta ca martor că omul acesta e de bună-credinţă?

— Da, milord, strigă o voce. Mulţimea se despărţi, şi Maynard, grăjdarul-şef, păşi până în centru.

— Spune ce ai de zis, îi ceru Geoffrey.

— Îl cunosc pe Mendel de mulţi ani, milord, şi mereu a fost un om sincer şi onest.

— Roger? Ai verificat animalul, aşa cum am ordonat? întrebă Geoffrey.

— Da, baroane. Osul era rupt, zise el.

— Spune-mi un lucru, Mendel. De ce te aflai în pădure? Ca să vânezi iepuri, cumva? întrebă el pe un ton moderat.

— Nu, milord. Am plătit un ban şi jumătate pentru dreptul de-a ţine doi porci în zona aceea şi nu făceam altceva decât să îi verific.

— Hmm, mormăi Geoffrey. Se uită lung la omul din faţa lui, în timp ce mulţimea se agita neliniştită. Te găsesc

nevinovat, Mendel.

Mulţimea se arătă mulţumită. Oamenii începură să ovaţioneze, şi Elizabeth zâmbi de bucurie.

Se simţi mândră să stea alături de soţul ei în următoarele două ore şi să asculte cum, unul după altul, oamenii veneau înaintea lordului lor ca să-şi spună păsul.

Când Geoffrey termină de judecat pentru acea zi, Elizabeth îşi dădu *seama că* ajunsese să înţeleagă mai bine modul în care gândea soţul ei. Întrebările lui erau mereu directe şi la obiect; cu toate astea, când doi oameni relatau faptele diferit, Geoffrey descoperea repede adevărul. Văzându-l cum judeca pricinile oamenilor, se simţi încrezătoare că el avea să fie în stare să-i găsească şi să-i pedepsească pe *toţi* cei responsabili de uciderea familiei ei.

Mulţimea începu să se risipească, şi Elizabeth se gândi că era înţelept să-şi ceară scuze de la soţul ei înainte ca acesta să-şi îndrepte atenţia asupra ei. Nu voia să îl forţeze prea mult cu prima lui lecţie despre unde anume era locul ei.

Din nefericire, nu se grăbi suficient. El îşi puse mâna grea cât trei catapulte pe braţul ei.

— Ţi-am permis astăzi acest comportament îndrăzneţ pentru că Belwain şi oamenii lui sunt prin preajmă. O strânse de mână şi adăugă: Am făcut o excepţie, nevastă. Ai înţeles?

— Te aud, milord, deşi nu înţeleg de ce eşti atât de supărat. Mama mea stătea mereu alături de tata. E în firea lucrurilor, spuse ea, privindu-l inocentă.

— *Nu e* în firea lucrurilor, răspunse soţul ei.

Ridicase vocea, şi cicatricea de pe obrazul lui deveni albă în contrast cu pielea lui bronzată, un semn de rău, după cum aflase Elizabeth destul de repede, care arăta mereu că el era cu adevărat furios. O strânse mai puternic de mână, obligând-o să-şi piardă calmul.

— Nu e? întrebă Elizabeth cu cât de multă uimire

nevinovată reuşi să afişeze. Îşi puse uşor mâna peste a lui. Nu am făcut decât să urmez exemplul părinţilor mei, milord.

Geoffrey îşi retrase mâna şi se feri de atingerea ei.

— *Nu* se cade să mă atingi astfel în public, nevastă. Oftă când îşi dădu seama, după expresia pe care o avea pe chip, că ea nu-i dădea dreptate. Mai mult, părea chiar uimită de ceea ce îi spusese. Acum nu e momentul să avem o discuţie, Elizabeth, hotărî el cu voce tare. La noapte îmi voi face timp să te instruiesc în ceea ce priveşte îndatoririle pe care le ai şi locul pe care trebuie să îl ocupi.

— De-abia aştept lecţia, răspunse Elizabeth, încercând din greu să nu îşi trădeze iritarea.

„La noapte te voi instrui şi eu, milord", spuse ea în gând.

Geoffrey o studie pe soţia lui şi îi observă cu surprindere supărarea. Chiar nu-şi dădea seama cât de răbdător era cu ea? Bănuia că nu, şi lucrul acesta îl frustra peste poate. Trecuse prin multe încercări şi ştia că nervii ei fuseseră întinşi la maximum. Din acest motiv, avea să se arate în continuare răbdător.

„De unde îi vin ideile astea?" se întrebă Elizabeth în gând. „Fără atingeri în public? Să nu-şi arate afecţiunea decât noaptea, în intimitatea dormitorului? Ce ridicol!" spuse ea batjocoritor. Nu era nimic în neregulă ca un soţ să îşi întâmpine soţia cu un sărut sau ca o soţie să îi ofere un sărut cast pe obraz soţului ei atunci când se întâlneau în timpul zilei. Cine îl crescuse? Poate o haită de lupi? Ea ştia că părinţii lui muriseră deja, aşa îi spusese Roger, dar oare cum se purtaseră unul cu celălalt când soţul ei era mic? Nu îşi arătaseră niciodată afecţiunea? „Poate că între ei nu a existat iubire", conchise ea. „De altfel, nici între mine şi Geoffrey nu există iubire. Era prea devreme pentru asta, nu-i aşa? Dar nu e nevoie de atingeri, de exprimarea consideraţiei reciproce pentru a da naştere unei iubiri sincere şi durabile? Oh, ce zăpăceală!" Elizabeth simţi că o ia ameţeala de la toate

regulile pe care i le puncta soţul ei. „Oare eu sunt cea care gândeşte greşit?” se întrebă Elizabeth. „E greşit să-mi doresc râsete şi secrete împărtăşite sau o îmbrăţişare ocazională care să arate cât de specială sunt pentru el?” Un trai în care avea să tânjească după aceste lucruri nu aducea decât tristeţe şi singurătate. Fără să-i mai adreseze alt cuvânt soţului ei, Elizabeth se ridică şi se îndepărtă cu paşi înceţi. Sara o prinse din urmă, şi Elizabeth îşi alungă cu bucurie din minte gândurile derutante legate de soţul ei şi de comportamentul acestuia. Erau multe treburi de îndeplinit.

O oră mai târziu, Elizabeth era moleşită din cauza oboselii. I Se părea că niciun ordin nu era îndeplinit până nu îl rostea ea însăşi, uneori repetat într-una până când servitorii înţelegeau ce voia de la ei. Cei mai mulţi dintre aceştia nu se pricepeau la sarcinile pe care li le dădea ea, dar Elizabeth îşi păstrase răbdarea. Se descurcau cât de bine puteau.

— Dacă Gerty mai sparge încă o halbă, nu vom avea suficiente pentru băuturi, Sara, mormăi Elizabeth când auzi, pentru a treia oară, sunetul unei halbe făcute ţăndări.

Elizabeth nu putu auzi răspunsul Sarei din cauza vacarmului care venea de afară. Recunoscu vocea şi ştiu că micuţul Thomas era foarte supărat. Tocmai când era pe cale să meargă să vadă care era problema, uşile se dădură de perete şi băieţelul intră în fugă în sala cea mare.

Roger apăru imediat după el, încercând să îi prindă pe cei doi dulăi care erau foarte ocupaţi să-l împingă cu botul pe băiat, înghiontindu-l înainte.

— Ei cred că te joci, Thomas, trebui să strige Elizabeth peste ţipetele copilului, pentru a se face auzită. Îl prinse pe Thor, cel mai mare dintre câini, de blana de pe ceafă şi îl urmări pe Roger cum se aruncă şi îl ratează pe celălalt, prăbuşindu-se pe podea cu un bufnet răsunător. Fu şi ea cât pe ce să cadă când băieţelul se agăţă de fusta ei. Nu mai ţipa, strigă Elizabeth, altfel va trebui să-ţi dau un motiv serios s-o

faci.

— Amin pentru asta, bolborosi Roger, chinuindu-se să se ridice.

Era o sarcină dificilă, pentru că Garth, un câine foarte iubitor, stătea cu labele din faţă pe pieptul cavalerului şi îl lingea pe faţă.

— Ce se petrece aici?

Elizabeth şi Roger îşi ridicară amândoi privirile şi îl văzură pe Geoffrey stând în dreptul uşii. Chiar şi micul Thomas trase cu ochiul de după fusta lui Elizabeth. Soţul ei părea scos din sărite, după felul în care stătea cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri. De altfel, şi ea era. În fundal se auzi alt vas făcut ţăndări, şi lui Elizabeth îi veni să scrâşnească din dinţi.

— Vino aici, Thomas, ordonă Geoffrey.

Vocea lui era aspră, şi Elizabeth simţi impulsul de a-şi apăra frăţiorul de mânia soţului ei. Nu credea că *Geoffrey* i-ar face rău băiatului, dar se temea că vorbele lui grele l-ar putea supăra pe fratele ei sensibil.

Cu o mişcare sigură, Geoffrey luă câinele de pe cavaler.

— Şezi, îi spuse animalului, şi, slavă Domnului, câinele se hotărî să îl asculte. Aştept, băiete, zise Geoffrey către fratele ei şi îşi încrucişă braţele peste piept.

„Nu poate folosi un ton mai blând pentru a se adresa unui copil atât de mic?" se întrebă Elizabeth. Se încruntă la soţul ei, sperând ca el să îi vadă nemulţumirea şi să îşi spună comenzile pe un ton mai domol.

Micuţul Thomas văzu că amândoi câinii se liniştiseră şi, ocolindu-l într-un cerc larg pe cel ţinut de sora lui, fugi spre Geoffrey.

— Pe tine te-am auzit tocmai de dincolo de ziduri, bocind ca un bebeluş? îl întrebă el pe băiat.

Faptul că făcuse referire la un bebeluş avu efectul dorit. Micuţul Thomas se opri din plâns şi îşi şterse lacrimile cu

mâneca tunicii.

— Nu îmi place de ei, se bâlbâi el. Vor să-mi muşte braţele.

Elizabeth nu mai putea rămâne tăcută.

— Asta-i o prostie, Thomas, izbucni ea. Vezi cum dau din coadă? Ei fac asta numai când sunt fericiţi.

— O să ţin câinii legaţi pentru câteva zile, Thomas, spuse Geoffrey. Dar, de acum înainte, va fi datoria ta să le duci mâncare şi să te asiguri că au suficientă apă. Şi dacă aud că nu ţi-ai îndeplinit sarcina asta, vei fi pedepsit. Mă înţelegi?

— O voi face, milord, răspunse Thomas. Şi nu o să-mi fie frică. Dacă sunt legaţi, nu mă pot muşca.

Geoffrey scoase un oftat şi încuviinţă.

— Nu, nu te pot muşca, şi, după ce te vei îngriji să aibă de mâncare, vor ajunge să aibă încredere în tine.

— Stăpână? se auzi din spate vocea Sarei. Noul butoi de bere s-a vărsat. A fost un accident.

Elizabeth închise ochii când auzi de un nou accident.

— Ai grijă să fie totul curăţat, Sara, fu singurul ei răspuns.

— Îi voi lega pe câini în lanţuri, interveni Roger. Băiete, tu vii cu mine.

Un strigăt anunţă că cineva se apropia de porţile castelului, şi cavalerul se opri. Se uită la Geoffrey, după care îl prinse pe Thomas şi îl ridică pe un umăr.

— Avem companie, anunţă Geoffrey. În timp ce vorbea, se uită la soţia lui. E bunicul tău.

Vestea asta rostită cu calm avu menirea să îndepărteze oboseala şi frustrarea lui Elizabeth. Fu invadată de bucurie şi aproape că îl îmbrăţişă pe soţul ei.

— Chiar este aici? întrebă pe nerăsuflate, netezindu-şi părul cu un gest instinctiv.

Geoffrey privi cu zâmbetul pe buze entuziasmul soţiei sale. Era mulţumit că această veste o bucura şi îşi dădu seama că îi plăcea nespus să o vadă zâmbind. „Curând", îşi zise el în gând, „are să-şi dea seama de norocul ei şi are să-

mi zâmbească aşa." Nu că ar fi contat dacă zâmbea sau nu. Totuşi, ar fi uşurat situaţia. Nu se întreba care era explicaţia, de ce îi plăcea să o vadă mulţumită, pentru că i se părea un fapt lipsit de importanţă. Fericită sau nu, ea era a lui. Aşa stăteau lucrurile.

— Eşti bucuroasă? se trezi întrebând.

— Da, milord, foarte bucuroasă, răspunse Elizabeth şi îşi strânse mâinile la piept. Apoi porni în grabă pe lângă el, hotărâtă să îl întâmpine pe bunicul ei, dar mâna lui Geoffrey o opri.

— Îl vom întâmpina împreună, anunţă el.

Elizabeth îşi dădu seama că aşa se cuvenea şi încuviinţă. Geoffrey îi eliberă braţul şi merse alături de ea până la capul scărilor care duceau spre curte.

La ordinele soţului ei, porţile se deschiseră, şi bunicul ei, călare pe un cal de luptă alb pe care Elizabeth nu îl mai văzuse până atunci, intră galopând în curte. Aşa cum se întâmpla întotdeauna, purta o tunică gri şi pantaloni, iar o blană de animal sălbatic ce ţinea loc de pelerină îi acoperea umerii şi atârna în jurul picioarelor.

O altă fâşie de blană îi acoperea mare parte din părul blond, aproape alb, căzând peste unul din ochii albaştri. Stătea drept şi mândru în şa, bunicul acesta excentric al ei.

Dacă Geoffrey fu uimit de personajul care descăleca în faţa lui, îşi ascunse bine sentimentele. Elizabeth se uită la el cu un zâmbet întipărit pe chip.

Bunicul ei era un bărbat extraordinar de înalt cu un pas pe măsura staturii sale. Cu aceeaşi cutezanţă dintotdeauna, lovi calul cu dosul palmei şi îl îndepărtă, după care se îndreptă spre Elizabeth.

— Am venit imediat ce am primit misiva, începu bunicul ei cu vocea lui puternică. Domnia Voastră sunteţi baronul de aici? întrebă el.

— Eu sunt, recunoscu Geoffrey

Uriaşul încuviinţă în timp ce îl studia pe omul care stătea alături de nepoata lui. Când termină de evaluat, încuviinţă încă o dată din cap şi îşi îndreptă atenţia către Elizabeth.

— Nu îi sari în întâmpinare bunicului tău? o întrebă cu voce moale.

O privea îndeaproape, şi văzu oboseala din ochii ei şi liniile pe care grijile i le brăzdaseră pe frunte.

Elizabeth nu mai avu nevoie de alte îndemnuri. Şi nici nu se întoarse spre soţul ei pentru a-i cere aprobarea. Fugi în jos pe scări şi se aruncă în braţele deschise ale bunicului ei, împreunându-şi mâinile la ceafa lui.

— Slavă Domnului că ai venit, îi şopti la ureche atunci când acesta o ridică sus de tot.

— Vom vorbi mai târziu, copilă, murmură la rândul lui bunicul ei. Apoi adăugă cu voce tare şi folosind porecla ei: Eşti bine, micuţă vikingă?

— Nu mai sunt micuţa ta vikingă, bunicule, acum sunt baroană. Pune-mă jos, şi îţi voi face cunoştinţă cu soţul meu, spuse ea. Se uită înspre Geoffrey, îl văzu încruntat şi adăugă, pentru lauda şi mândria lui: Soţul meu este un bărbat foarte răbdător atunci când nu mă comport cum se cuvine.

Deşi ştia că bărbatul care îi îmbrăţişa nevasta era bunicul ei, Geoffrey tot se simţi iritat de faptul că un altul o atingea.

Bunicul o aşeză pe Elizabeth la loc pe pământ, o mai strânse o dată în braţe cu entuziasm, după care se întoarse spre Geoffrey.

— Nepoată, căsătoria asta a fost forţată? o întrebă, privindu-l pe războinic.

În vocea lui se putea auzi o notă ameninţătoare, dar Geoffrey rămase calm, întorcându-se către soţia lui în aşteptarea răspunsului. Cuvintele ei aveau să îi hotărască următoarele acţiuni.

— Nu, bunicule, nu a fost forţată. În timp ce vorbea, Elizabeth se uită la soţul ei cu o expresie serioasă. Eu sunt

mulţumită.

Umerii lui Geoffrey părură că se relaxează un pic la auzul vorbelor ei, deşi pe chipul lui nu răsări nici urmă de zâmbet.

Dar el zâmbea rar, îşi aminti Elizabeth. Mai mult, să-l înveţe să aibă o expresie mai amabilă era la fel de dificil ca încercarea de a forţa soarele să strălucească în timpul unei furtuni. Pur şi simplu era peste puterile ei.

Vocea bunicului îi întrerupse şirul gândurilor.

— Atunci, de ce atâta grabă, te întreb. Mie mi-ar fi plăcut să te văd măritându-te, spuse el.

— A fost un haos de nedescris, şi soţul meu s-a gândit că e mai bine să ne grăbim cu jurămintele. Şi nu ar fi fost cuviincios să sărbătorim evenimentul după ceea ce s-a întâmplat aici, bunicule.

— Încă un motiv să aşteptaţi, comentă bunicul ei.

Bătrânul nu-şi luase privirea de la războinicul înalt, şi Elizabeth observă că nu vorbea pe un ton prietenos. Nu era de acord cu căsătoria, îşi dădu seama Elizabeth când îl văzu cum îşi încrucişează braţele peste piept şi continuă să îl fixeze pe soţul ei cu privirea. „Oare de ce face acest joc? Ce urmăreşte?" se întrebă din ce în ce mai neliniştită.

— A fost hotărârea *mea,* răspunse Geoffrey. Vorbi pe un ton asemănător cu al bunicului ei, şi Elizabeth constată că ei doi păreau acum aproape adversari. Să nu îndrăzneşti să pui sub semnul întrebării deciziile mele.

Geoffrey ştia prea bine că era supus unui test, deşi nu înţelegea raţiunea din spatele acestuia. Indiferent de motiv, era timpul să îi arate noului oponent cine se afla la comandă.

— Tu nu eşti un supus de-al meu, spuse Geoffrey. Nu mi-ai jurat credinţă, deşi ştii că eu sunt baron pe meleagurile astea.

Mâna i se odihni pe teaca săbiei, ca un mesaj tăcut că era pregătit să se lupte la nevoie.

— Eu sunt un proscris, răspunse bunicul ei. Mi-aţi accepta

jurământul ca fiind unul de onoare? Ca semn de credinţă?

— Da, încuviinţă Geoffrey.

Trăsăturile bunicul ei se mai relaxară în timp ce se gândea la următoarea mişcare.

— Şi ştiţi toate amănuntele despre mine, milord? Sunt saxon get-beget şi aveam rang de nobil odinioară. Încă îmi mai cereţi să vă jur credinţă? Eu nu am pământuri de protejat.

— Voi avea loialitatea sau viaţa ta. Alegerea îţi aparţine.

Elizabeth nu putea înţelege ce se petrecea între cei doi bărbaţi. Privind bătălia psihică dintre soţul şi bunicul ei, fu cuprinsă de frică. Viaţa lui? îi ceruse loialitatea sau viaţa? „Nu, nu îi cere asta", voia ea să strige. „El e propriul lui stăpân, nu e loial nimănui, decât familiei sale." Familia, îşi dădu ea seama, asta era cheia jocului înspăimântător pe care îl jucau cei doi.

Oare atunci când îi ordona să-i jure credinţă, Geoffrey îi cerea de fapt să îl accepte? Şi, dacă da, atunci din ce motiv?

Geoffrey văzu neliniştea ei şi speră că nu avea să intervină între ei. Era absolut necesar ca el să aibă încrederea şi loialitatea bunicului ei, şi, deşi nu îi împărtăşise motivele sale lui Elizabeth, spera ca ea să rămână tăcută.

— Du-te la soţul tău!

Geoffrey auzi şi el sfatul rostit cu voce domoală.

Elizabeth se simţi sfâşiată între ei doi. Voia să aibă timp să îi vorbească soţului despre firea bunicului ei, iar bunicului să îi explice comportamentului lui Geoffrey, dar nu mai avea când. Se retrase din îmbrăţişarea bunicului ei şi se duse pe scări, alături de soţul ei.

Tăcerea umplu încăperea în timp ce amândoi uriaşii se analizau reciproc. Era un moment extrem de dificil pentru Elizabeth.

Nu ştia ce urma să facă dacă bunicul ei refuza să se supună voinţei lui Geoffrey, nu ştia dacă soţul ei avea într-adevăr

intenţia să ducă până la capăt ameninţarea…

Jocul se sfârşi. Cu o detaşare evidentă, bunicul ei îşi scoase acoperământul de pe cap şi îngenunche într-un picior în faţa soţului ei. Îşi puse mâna dreaptă în dreptul inimii şi vorbi cu voce clară şi puternică:

— Eu, Elslow Kent Hampton, vă ofer loialitatea mea şi jur în această zi să nu vă trădez niciodată.

Era un moment emoţionant pentru Elizabeth. Nu îl mai văzuse niciodată atât de hotărât pe bunicul ei. Cuvântul lui era demn de încredere şi reprezenta toată avuţia lui. Onoarea şi sufletul lui. Oare soţul ei simţise acest lucru în ceea ce îl privea pe bunicul ei? Nu, nu avea cum, pentru că de abia dacă îl cunoştea. Era posibil să nu ştie că loialitatea bunicului ei era la fel de aprigă ca a ei.

— Ridică-te, spuse Geoffrey pe un ton lipsit de asprime, şi Elizabeth îşi dădu seama că era mulţumit. Soţul ei coborî treptele şi îşi puse mâna pe umărul noii sale rubedenii. Acum, că mă pot baza pe loialitatea ta, avem multe de discutat înainte de căderea nopţii.

Geoffrey nu se aşteptă la lovitura puternică pe care o primi pe umăr, nici la hohotul de râs răsunător care îi umplu urechile şi le făcu să ţiuie.

— Îmi pun timpul la dispoziţia Domniei Voastre, milord, pentru că e tot ce am de oferit. Şi eu am multe pe cap… Multe lucruri despre care aş vrea să vă întreb.

— Aşa să fie, răspunse Geoffrey.

— V-aţi fi luptat cu mine dacă nu aş fi depus jurământul? îl întrebă bunicul, chicotind.

— Da, şi aş fi câştigat, replică Geoffrey zâmbind.

— Nu fiţi atât de sigur. Oasele astea bătrâne ale mele încă mai au forţă în ele. Mă gândesc că aş fi avut avantajul dat de înţelepciunea vârstei. Ochii îi străluciră ca răspuns la reacţia lui *Geoffrey.*

Lordul începu să râdă.

— Nicio şansă, răspunse el. Oasele mele au forţa tinereţii, bătrâne, şi te-aş fi răpus rapid, dintr-o lovitură.

— Ha! Acum nu vom şti niciodată cu siguranţă, nu-i aşa? îl tachină bunicul ei. Îşi puse braţul pe după umerii lui Geoffrey de parcă ar fi fost prieteni din copilărie şi schimbă subiectul înainte ca soţul ei să poată răspunde. Aveţi idee ce comoară este soţia Domniei Voastre? întrebă el. Şi apoi, înainte ca Geoffrey să poată vorbi, adăugă: îmi arde gâtlejul după o băutură rece, baroane. Hai să înălţăm împreună un toast pentru căsătoria voastră.

Geoffrey râdea pe înfundate în timp ce urcau împreună scara, şi dispărură în spatele uşilor. Bunicul ei spuse ceva încet, şi la urechile lui Elizabeth ajunse hohotul de râs al soţului ei.

Chiar râdea! Elizabeth se uită la cer şi văzu că soarele strălucea. „Uimitor”, îşi zise în gând. Cerul nu era acoperit de niciun nor de ploaie!

Se apropia ora cinei şi Geoffrey încă mai discuta intens cu bunicul lui Elizabeth. Stăteau la masa cea lungă, faţă în faţă, cu paharele de bere înainte. Ea încercase săli se alăture de două ori, dar de fiecare dată discuţia înceta şi amândoi se uitau lung la ea. Îi dădură foarte clar de înţeles că nu voiau ca ea să fie de faţă.

Ştia că vorbeau despre Belwain şi despre „celălalt” pe care Geoffrey îl considera implicat şi se gândi că puneau la cale un plan de atac. „Dumnezeule, dă-mi puterea să văd şarada asta dusă la bun sfârşit, să ajung să mă pot uita la Belwain fără să îi împung un pumnal în inimă.”

Elizabeth deveni din ce în ce mai neliniştită. Voia să fie singură, aşa că plecă la plimbare şi, deşi nu se simţea în stare să viziteze mormintele, se îndreptă în direcţia lor. În depărtare, pe deal, putea vedea crucile de lemn care sfinţeau pământul proaspăt întors, marcând zona în care zăcea îngropată familia ei.

— Nepoată? Vocea bunicului ei îi pătrunse în gânduri, şi se întoarse ca să îl vadă apropiindu-se de ea.

— Chiar acum mă gândeam că aş vrea să fii alături de mine, spuse ea zâmbind. Bunicule, sunt atât de fericită că eşti aici.

Îi prinse mâna într-ale ei şi i-o strânse cu putere.

— Mergeai la morminte? o întrebă bunicul ei.

— Nu, recunoscu Elizabeth. Încă nu îmi pot lua rămas-bun.

— Dar ai plâns după surorile şi părinţii tăi? întrebă el pe un ton blând.

— Nu. Poate că atunci când toate astea se vor termina, când Belwain va fi pedepsit…

— Nu mai aştepta, spuse bunicul ei. Jeleşte-i acum, înainte să aduni prea multe lacrimi în tine. Ele îţi vor sfâşia sufletul şi te vor umple de amărăciune. Mama ta nu ar fi vrut asta.

Elizabeth îi luă în consideraţie sfatul şi încuviinţă.

— Dacă asta îţi face plăcere, voi încerca, bunicule.

— Tot ce faci tu e pe placul meu, nepoată. Nu ştii asta?

Elizabeth zâmbi. Ceea ce spusese era adevărat. El îi oferise dragostea sa fără rezerve, fără să îi impună vreo regulă. Şi, cel mai important, el o accepta aşa cum era.

— Acum ai o viaţă nouă, Elizabeth. Eşti cu adevărat mulţumită de Geoffrey? o întrebă.

— E prea devreme ca să mă pronunţ, răspunse Elizabeth. Îi dădu drumul la mână, şi începură să se plimbe împreună, unul lângă celălalt. Când vine vorba despre rolul de soţie, eu încerc să urmez exemplul mamei, dar am descoperit că asta e o sarcină foarte dificilă. Geoffrey nu seamănă deloc cu tata. E atât de aspru… de neînduplecat. Şi îşi ascunde sentimentele, astfel că nu sunt niciodată sigură de ceea ce gândeşte. Nu cred că e mulţumit de mine, dar şi pentru a trage o asemenea concluzie e prea devreme.

— Ce te face să crezi că e nemulţumit de tine? continuă

bunicul ei. A trecut doar o zi de când sunteţi căsătoriţi, spuse el, străduindu-se să nu zâmbească.

— Aproape două, bunicule, dar ai dreptate, e prea devreme ca să ajung la o asemenea concluzie. Cu toate astea, are regulile lui… Elizabeth făcu o pauză şi îşi adună gândurile. Faptul că vorbea despre soţul ei cu bunicul era, oare, o dovadă de lipsă de loialitate?

— Reguli? interveni bunicul ei, forţând-o să ia o hotărâre.

— Da, răspunse Elizabeth. Reguli legate de cum ar trebui să mă comport, ce ar trebui să fac. Cred că nu mă consideră pregătită să-i fiu soţie, şi, sinceră să fiu, are dreptate. Eu joc doar un rol, şi nu ştiu cât mai pot să port masca asta.

— Nu înţeleg, zise bunicul ei.

— De când l-am întâlnit pe Geoffrey, nu am avut nicio răbufnire şi am încercat să am un comportament cât mai supus. Ea văzu că bunicul ei aproape pufnea de râs şi se încruntă la el. În astea două zile, am fost o soţie blândă şi ascultătoare.

— Cred că te chinuieşti îngrozitor, spuse bunicul ei, chicotind. Apoi adăugă pe un ton serios, dar cu aceeaşi sclipire în ochi: înţeleg care este problema ta. Tu vrei să te arăţi docilă, dar îţi dai seama că nu-ţi stă-n fire să fii aşa.

— Într-adevăr. Elizabeth se bucură că bunicul ei o înţelegea. Este teribil de greu să nu pot spune ce gândesc.

— Oare vrei să fii tu stăpâna aici? o tachină el.

— Nu, sigur că nu! Elizabeth fu luată prin surprindere de întrebarea lui. Te rog, nu glumi cu mine. Eu vorbesc foarte serios.

— Atunci ce doreşti?

Elizabeth se opri şi se întoarse spre bunicul ei.

— Să fiu o soţie bună, să domnesc împreună cu soţul meu, să îi stau alături.

— Şi nu crezi că se va întâmpla asta? o întrebă bunicul ei.

— Nu, nu cred, răspunse Elizabeth şi clătină din cap

pentru a-şi sublinia cuvintele. Mă tem că are să mă închidă în castel, fără să-mi permită să protestez măcar. Şi, când va descoperi că nu sunt deloc talentată la cusut sau la treburile gospodăreşti, fără îndoială va ajunge la disperare. Oh, îmi doresc să fi stat mai mult cu mama! Pentru Geoffrey nu o să însemne nimic faptul că pot pleca la vânătoare cu cei mai buni oameni ai lui şi că pot aduce la fel de mult vânat ca ei. Mai rău, când mă va vedea fără masca aceasta de soţie docilă, mă tem că va…

— De ce crezi că s-a însurat cu tine?

— De dragul tatei şi din cauză că nu a reuşit să îl ajute în timp util, răspunse Elizabeth.

Era o concluzie atât de evidentă, că nu înţelegea cum de bunicul ei nu-şi dăduse seama de asta.

— Ai impresia că se însoară ori de câte ori se află într-o situaţie ca asta?

— Ei, sigur că nu, dar asta e prima dată când a fost chemat…

— Elizabeth, te zăpăceşti singură cu gânduri şi concluzii false. Soţul tău nu e vinovat de ceea ce s-a întâmplat aici. Siguranţa celor dinăuntrul acestor ziduri depindea de tatăl tău. I s-a întins o capcană, iar Geoffrey nu ar fi putut să prevină în niciun fel cele petrecute.

Bunicul ei părea uşor exasperat, şi Elizabeth se enervă.

— Atunci de ce crezi că s-a însurat cu mine? îl întrebă.

— Nu cred că Geoffrey face vreodată ceva ce nu doreşte. Cred că a vrut să te ia de nevastă.

— Pentru că eu eram responsabilitatea lui, interveni Elizabeth. A simţit că este de datoria lui, oftă ea şi adăugă: Motivul este onoarea; este un bărbat onorabil.

— Sunt de acord că încă nu te cunoaşte întru totul, dar eu cred că va fi foarte încântat când vei renunţa la „masca” asta şi vei fi tu însăţi. Nu încerca să o imiţi pe mama ta. În timp, vei învăţa ce responsabilităţi îi revin unei soţii bune, la fel

cum şi Geoffrey va învăţa cum să fie un soţ bun.

— Îţi place de el, bunicule? întrebă Elizabeth. Răspunsul era important pentru ea, căci avea încredere în părerile lui.

El se pricepea să aprecieze caracterul oamenilor şi nu era uşor de păcălit. Ea spera ca răspunsul să fie în favoarea lui Geoffrey şi recunoscu pentru sine să îşi dorea ca bunicul ei să îi admire soţul. Nu-şi putea explica însă de ce simţea asta.

— Da, îmi place de el. Pare să fie un bărbat cinstit. Din câte am putut afla, e mult mai tânăr decât ceilalţi baroni de rangul lui. Şi e unul dintre favoriţii regelui.

Elizabeth simţi că se umflă de mândrie, de parcă ea ar fi fost cea care primea complimentele. Încuviinţă din cap şi spuse:

— Roger mi-a dat de înţeles că i-a salvat viaţa regelui.

— Cred, fu de acord bunicul ei. Pare să aibă multe calităţi, nepoată.

— Dar are şi defecte, spuse Elizabeth pentru a mai contracara din laude. Nu voia ca bunicul ei să fie prea impresionat şi să îl urce pe Geoffrey pe un piedestal. El era, la urma urmelor, doar un om, iar piedestalurile se puteau prăbuşi. Este foarte încăpăţânat, bunicule.

— Şi tu nu eşti?

— Nu! Eu sunt o persoană foarte înţelegătoare.

— Atunci nu vei avea nicio problemă să te adaptezi la regulile baronului? o tachină bunicul ei.

— Nu am spus asta, replică Elizabeth, amuzată de modul în care îi întorsese vorbele. Poate ar fi mai simplu dacă aş ignora cu totul regulile. Ce părere ai de asta?

— El nu se va lăsa condus atât de uşor, Elizabeth, o avertiză bunicul ei. Dar cred că bătălia asta va fi presărată cu bucurii.

— L-ai văzut pe nepotul tău? îl întrebă ea, schimbând subiectul.

— Da, mi l-au adus, răspunse bunicul ei. Nu m-a

recunoscut, şi îmi venea să plâng ca o muiere din cauza asta.

Elizabeth nu şi-l putea imagina pe bunicul ei plângând şi clătină din cap.

— Şi tu îţi porţi durerea în suflet, bunicule. Vai, dar în toţi anii aceştia, singura dată când te-am văzut plângând a fost atunci când l-ai întrecut pe tata şi ai râs atât de puternic, încât au început să-ţi curgă lacrimile.

— O să le duc dorul tuturor, spuse el pe un ton domol.

— Chiar şi tatei? întrebă Elizabeth.

— Mai ales lui. O să-mi fie dor de felul în care ne duelam prin cuvinte, de festele pe care ni le jucam reciproc. A fost un adversar pe măsură şi un soţ bun pentru fiica mea. A făcut-o fericită.

— Da, au fost fericiţi, admise Elizabeth, simţind ameninţarea unui nou val de tristeţe.

— Mă doare inima că micuţul Thomas nu îşi aminteşte de ei. Chiar mă doare.

— Dar, bunicule, a văzut cum s-a petrecut totul. Şi a fost mai mult decât putea îndura el, replică Elizabeth. Geoffrey spune că îşi va aminti cu timpul, când mintea lui va înceta să îl mai protejeze de ororile la care a asistat.

— Îi vom găsi pe cei care au făcut asta, murmură bunicul ei. O să moară cu toţii.

— Ţi-a spus Geoffrey ce are de gând? Eu cred că Belwain este cel responsabil, dar el e de părere că unchiul meu a acţionat la comanda altcuiva. Mi-a dat de înţeles că mai există cineva care avea de câştigat la fel de mult.

— Aşa-i, am vorbit şi mi-a spus ce gândeşte. El crede că trebuie să nu excludem nicio variantă.

— Şi tu ce crezi, bunicule?

— Eu sunt un om bătrân şi am nevoie de timp ca să mă gândesc la asta, zise el în încercarea de-a nu-i da un răspuns mai clar.

— Tu îţi aduci aminte de vârsta ta doar atunci când îţi

convine, replică Elizabeth.

— Iar tu mă cunoşti foarte bine, răspunse bunicul ei. Spune-mi ceva. Îţi aminteşti poveştile despre Hereward cel Treaz?

— Doar că, atunci când s-a purtat bătălia pentru dominaţia asupra Angliei, Hereward a fost cel care a dus cea mai îndelungată luptă.

— Era un nobil saxon puternic şi a rezistat cel mai mult în faţa invadatorilor normanzi. A luptat în preajma mlaştinilor de lângă Ely.

— Am auzit balade închinate lui, şopti Elizabeth, deşi nu cred că regele nostru ar fi bucuros să le asculte. Cântecele îl laudă pe inamicul lui. De ce ai adus asta în discuţie? întrebă ea, încruntându-se. Ce treabă are Hereward cel Treaz cu Montwright? Există vreo legătură?

— Poate, spuse bunicul ei. Hereward e mort de mult, dar încă mai are adepţi credincioşi. Şi recent li s-au alăturat mai mulţi, unii care vor ca William să fie înlăturat de la putere şi să se revină la vechile tradiţii. Geoffrey ştie de existenţa acestui grup şi trebuie să ia în consideraţie varianta că Montwright a fost atacat pentru a se stârni haos.

În timp ce se gândea la vorbele bunicului ei, Elizabeth făcu ochii mari.

— De unde ştii tu despre grupul acesta de rebeli? întrebă ea după o vreme.

— Mi-au cerut să mă alătur lor, recunoscu bunicul ei. O privi cu atenţie, încercând să descifreze reacţia ei.

Elizabeth era îngrozită.

— Vorbeşti despre trădare, şopti ea. Oh, doar nu ai…

Bunicul ei zâmbi.

— Nu, spuse el, nu aş face aşa ceva. Nu e un gest onorabil, pentru că eu deja l-am acceptat pe William.

— I-ai spus lui Geoffrey că tu…

— Nu i-am spus că am fost căutat de unul dintre

conducătorii lor, copilă. Dar i-am zis că ei reprezintă o ameninţare şi că trebuie să fie cu băgare de seamă. Mă simt prins în mijlocul acestei lupte, Elizabeth. Unii dintre conducători sunt bătrâni acum, strămutaţi şi plini de ură pentru toate lucrurile la care au fost nevoiţi să renunţe. Nu le sunt loial, dar nici nu am de gând să le dau numele în vileag.

Elizabeth îl strânse din nou de mână pe bunicul ei.

— De ce insistă rebelii ăştia, bunicule? William e regele nostru de mulţi ani deja. Nu îl pot accepta?

— Au avut loc multe revolte de-a lungul anilor, mare parte din ele în primii doi ani de domnie ai lui William, dar mă tem că nimic de o asemenea amploare cum va avea ceea ce va să vină în curând. Motivul lor este lăcomia, cred eu. Oamenii aceştia nu vor o viaţă mai bună pentru toţi, ci numai pentru ei. Le fac promisiuni la repezeală şi fără să gândească tuturor celor care se arată dispuşi să îi asculte şi promit chiar că taxa Danegeld[1] are să fie eliminată după ce William are să fie detronat.

— Dar nu au mai fost impuse taxe şi înaintea lui William? întrebă Elizabeth. Poate că aveau altă denumire, dar…

— Nu are importanţă, copilă. Ceea ce contează este că sunt nişte proşti cu toţii, rebelii ăştia, dar au un scop letal.

— Mă tem pentru tine, bunicule. O să fii sancţionat fiindcă nu te-ai alăturat acestui grup?

Elizabeth îşi dădu seama că, fără să vrea, îşi frământa mâinile şi se opri.

— Nu ştiu, murmură el. Poate că nu e întâmplător faptul că singura mea fiică şi mare parte din familia ei au pierit la numai câteva zile după refuzul meu. Nu am de unde şti, spuse bunicul ei, dar Dumnezeu îmi e martor că voi afla adevărul.

---

[1] Taxă impusă pentru prima dată la sfârşitul secolului al IX-lea, în Anglia, pentru a se oferi protecţie împotriva invadatorilor vikingi (n.tr.)

Elizabeth şi bunicul ei auziră paşii care se apropiau pe cărare. Se întoarseră amândoi odată şi îl văzură pe Roger în depărtare.

— Vine Roger, spuse Elizabeth. Ai vorbit deja cu vasalul soţului meu? El stă de obicei alături de Geoffrey.

— L-am întâlnit, răspunse bunicul ei, dar nu mai adăugă nimic.

— Baronul doreşte să vă vorbească, spuse el, adresându-i-se lui Elizabeth în clipa când ajunse în faţa lor.

Elizabeth încuviinţă şi porni pe cărare. Bunicul ei nu o urmă, aşa că ea se întoarse pentru a-l aştepta.

— Bunicule?

— Ia-o înainte, Elizabeth. Eu mă voi duce la morminte mai întâi. Am de gând să-mi iau rămas-bun de la fiica mea.

Elizabeth încuviinţă din cap, înţelegând că avea nevoie să rămână singur câteva clipe. Îi făcu semn lui Roger, şi porniră împreună înapoi spre castel.

— E adevărat că soţul meu i-a salvat viaţa regelui? întrebă ea.

— Aşa-i, şi pe vremea aia era doar un copilandru, spuse Roger.

— Povesteşte-mi, te rog, îi ceru Elizabeth.

— În vinul pe care Geoffrey i-l ducea lui William era otravă, spuse el. Geoffrey ştia asta, pentru că văzuse cu ochii lui cum unul dintre nobili o turnase acolo. În timp ce se apropia de locul în care stătea William, s-a împiedicat, şi vinul s-a scurs pe podea. William s-a mâniat din cauza acestei neîndemânări şi era pe cale să-l pedepsească, când unul din câini a început să lângă vinul de pe jos. În câteva secunde, câinele a căzut lat şi a murit. Pentru William a fost clar că vinul era cauza. I-a alungat pe toţi din sală, în afară de Geoffrey, apoi l-a luat la întrebări. Complotul a fost descoperit, şi cel vinovat şi-a primit pedeapsa.

— De ce nu a zis de la început în gura mare ceea ce a

văzut? întrebă Elizabeth.

— Era paj la curtea lui William de scurt timp, dar ştia că nu trebuia să vorbească decât dacă era întrebat. Asta era o regulă pe care nu avea de gând să o încalce.

— Da, se pare că soţul meu acordă o mare importanţă regulilor, comentă Elizabeth şi zâmbi ca pentru sine.

— Aşa funcţionează lucrurile, replică Roger folosind una dintre frazele specifice lordului său. Fără reguli, ar fi haos.

— Dar să fii mereu atât de neînduplecat, începu Elizabeth, pare un lucru aproape previzibil. Uneori surprizele sunt o schimbare bine-venită, care ne ia gândul de la greutăţile zilnice. Nu crezi?

Roger se uită la stăpâna sa şi clătină din cap.

— A fi surprins înseamnă a fi luat pe nepregătite. Lord Geoffrey e mereu pregătit.

— Prin urmare, nu îl poate surprinde nimic? întrebă Elizabeth.

— Nimic.

— ÎI faci pe soţul meu să pară un om foarte previzibil, Roger.

— Îi fac un compliment.

Elizabeth nu fu de acord că descrierea soţului ei drept un om rigid şi previzibil era vreun soi de compliment. Rigiditatea nu prea mai lăsa loc spontaneităţii. Nu, nu era deloc un compliment, hotărî ea. De fapt, suna destul de plictisitor.

— Şi toţi urmează regulile lui, Roger? se trezi întrebând.

Roger păru surprins de întrebarea ei.

— Sigur că da, răspunse el. Nu ar accepta o altă situaţie. Şi nici noi! El e lordul nostru, conducătorul nostru.

— Nu te încrunta aşa, Roger. Nu voiam să stric reputaţia soţului meu şi nici să pun sub semnul întrebării loialitatea ta. Vreau doar să aflu cât mai mult posibil despre el, atât.

Explicaţia ei fu de ajuns pentru cavaler şi îl făcu să îşi

domolească încruntătura.

Ea hotărî să schimbe subiectul.

— Roger, vreau să îţi mulţumesc că veghezi asupra fratelui meu. Ştiu că faci asta pentru că ţi-a ordonat soţul meu, dar e, probabil, o sarcină apăsătoare, şi eu…

Roger tuşi, iar Elizabeth bănui că o făcuse pentru că se simţea stânjenit.

— Eu îmi fac datoria, murmură el, şi mi-aş da viaţa ca să-l apăr pe băiat.

Elizabeth zâmbi pentru că ştia că rostea adevărul.

— Îmi fac mai puţine griji ştiind că este sub protecţia ta, recunoscu ea. În noaptea asta…

— Va fi păzit, o întrerupse Roger. Nu vă temeţi pentru el.

— Cu tine prin preajmă, nu mă tem. Îţi mulţumesc, Roger.

El era pe cale să spună că nu făcea decât ceea ce îi ordonase lordul său, dar recunoscu pentru sine că asta era o minciună. L-ar fi protejat pe băiat indiferent dacă ar fi fost de datoria lui sau nu. Stăpâna lui nu-l ajutase, la rându-i, la nevoie? Atunci când lordul lui zăcea pe patul de moarte şi el nu avea habar ce să facă? Iar acum el avea ocazia să îi domolească temerile. Nu putea refuza asta şi nici nu îşi dorea. Ea îi câştigase loialitatea.

Încuviinţă din cap, lăsând să se înţeleagă că auzise remarca ei. Complimentele îl făceau să se simtă ciudat, îşi dădu seama Elizabeth. Tocmai din acest motiv, nu zâmbi şi nu glumi pe seama stânjenelii sale, ci schimbă din nou subiectul conversaţiei.

— Mă tem că încăperea în care au locuit părinţii mei este invadată de şobolani. Oftă şi continuă: Trebuie pregătită pentru bunicul meu, şi sunt sigură că nu-i place deloc compania lor.

Sporovăiala ei încetă atunci când singurul răspuns pe care îl primi din partea lui Roger fu un mormăit familiar care, după câte îşi dădu ea seama, lăsa să se înţeleagă că nu era

deloc interesat de problemele ce ţineau de gospodărie.

Ajunseră la porţi, şi Roger o conduse în sala în care aştepta soţul ei. Înăuntru se aflau mai mulţi oameni de-ai lui Geoffrey, toţi cu chipurile marcate de seriozitate. În aer se simţea încordarea, şi Elizabeth înţelese că tocmai discutaseră despre probleme importante.

Mai târziu avea să-şi ceară iertare pentru comportamentul dictat de încordare şi de neliniştea care mocnea în ea din cauza viitoarei întâlniri cu Belwain, dar acest lucru era numai pe jumătate adevărat, recunoscu în sinea ei. Aşa cum stătea acolo, Geoffrey părea extrem de puternic, de neînduplecat. Iar mâinile sale, mâinile alea catifelate şi le strânsese în pumni şi le rezema acum de şolduri, de parcă ar fi fost pe cale să răbufnească de mânie. Oh, era atât de previzibil soţul ei, observă ea în timp ce stătea în uşă şi aştepta să-i acorde atenţie. Într-adevăr, foarte previzibil. „Şi acesta", îşi zise ea mai târziu, „acesta e celălalt motiv. El e atât de sigur de reacţiile celorlalţi şi da, şi de comportamentul lor. E prea sigur!"

Se săturase să aştepte. Ştia că o văzuse cu colţul ochiului în timp ce asculta ce avea de spus unul din cavaleri. Încercă şi ea să tragă cu urechea, dar era prea departe, şi cavalerul vorbea prea încet.

Când Geoffrey încuviinţă din cap în direcţia vasalului, Elizabeth luă acest gest ca pe un semn că bărbatul era liber să plece, aşa că porni înspre soţul ei. Geoffrey se întoarse spre ea şi o urmări cu o expresie imposibil de descifrat. Oare îi putea citi hotărârea din privire? Ea spera că nu, şi brusc îşi înteţi paşii, mai să o ia la fugă.

Se aruncă îl braţele lui. Geoffrey reacţionă instinctiv; îşi aşeză ambele mâini în jurul mijlocului ei pentru a o opri şi o privi surprins. Ea îi prinse expresia, şi şocul lui o mulţumi peste măsură. „Eu *nu* sunt previzibilă, nu sunt atât de uşor de modelat, bărbate", voia ea să strige.

Dar nu terminase. Înainte ca el să-şi poată ascunde reacţia şi să se îndepărteze de ea, Elizabeth îşi prinse mâinile după gâtul lui şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

— Bună seara şi ţie, milord, şopti ea şi îi dădu drumul când îl văzu că inspiră adânc, dar continuă să zâmbească. Făcu un pas înapoi şi încercă să ia o postură care spera să fie docilă şi supusă, deşi nu mai practicase niciodată arta docilităţii. Voiai să îmi vorbeşti? adăugă.

Vocea ei melodioasă, strălucirea pe care o avea în ochi… Uimit de veselia pe care o adusese cu ea, Geoffrey se simţi ca şi cum soarele ar fi pătruns prin ziduri. Se uită împrejur şi văzu că soldaţii îi urmăreau zâmbind.

Desigur, nu-i putea permite să arate această latură independentă a ei, această nevoie de a nu se supune nici celui mai simplu ordin al lui, acela de a se purta în public cu o decenţă absolută. Vai, dar ea îl sfida în mod deliberat! Da, acesta era adevărul, îşi dădu el seama. De ce voia să îl enerveze? Ce urmărea de fapt?

După atitudinea pe care o afişa, se părea că Elizabeth aştepta reacţia lui. Tocmai voia să sară cu ameninţări pe care să lase impresia că avea să le aplice mai târziu, ca să îi confirme aşteptările, dar privirea provocatoare cu care îl tachina îl făcu să se oprească. Era exact ceea ce aştepta, îşi dădu el seama.

Adoptă din nou o expresie neutră, aşa că Elizabeth fu prinsă nepregătită pentru ceea ce avea să se întâmple mai departe. Fără să spună un cuvânt, Geoffrey o prinse de umeri şi o trase spre el. Zâmbi când văzu surprinderea de pe chipul ei şi îi dădu de înţeles ce avea de gând cu numai câteva secunde înainte să-şi lipească gura de a ei. De la început şi până la sfârşit, acela nu fusese un sărut tandru. Gura lui se lipi deschisă de a ei, pretinzând un răspuns.

Elizabeth se simţi copleşită şi destul de stânjenită, îi simţi mâinile pe şolduri într-un mod cât se poate de intim. Încercă

să se îndepărteze de el, dar nu reuşi. El era prea puternic.

Cum îndrăznea? se întreba în timp ce încerca să îi împingă limba cu a ei. Cum îndrăznea să se poarte atât de sălbatic cu ea?

Pentru câteva secunde, furia o făcu să nu reacţioneze, dar apoi aceasta se spulberă, şi fu împresurată de căldura îmbrăţişării lui, de pasiunea din noaptea trecută. Se trezi că îi răspunde, în ciuda intenţiilor ei. Iar asta era chiar mai umilitor decât faptul că era sărutată atât de pasional în faţa atâtor oameni.

Geoffrey îşi dădu seama că ea ceda şi slăbi strânsoarea. O sărută în continuare, dar se opri atunci când constată că era mai afectat decât voia. Avea un gust îmbătător, asta era clar.

O mai sărută o dată pe frunte şi râse pe înfundate la expresia uimită întipărită pe chipul ei.

— Uiţi cum trebuie să te porţi, şopti ea cu voce furioasă şi îi împinse mâinile care încă mai poposeau pe talia ei.

— Eu nu uit niciodată, răspunse Geoffrey zâmbind. Prin îmbrăţişarea ta, mi-ai dat de înţeles că doreşti să fii tratată ca o…

Doar atât reuşise să spună. Elizabeth lovi cu piciorul în podea, cu o exclamaţie de indignare.

— Târfă? îl întrerupse ea. Urma să zici târfă? Ei bine, te înşeli amarnic, baroane. Eu doresc afecţiune, şi tu mă tratezi brutal. El continua să zâmbească, aşa că Elizabeth explodă. Prea bine, milord, stăpânul meu! Am învăţat lecţia asta. Pe viitor, nu îmi voi mai arăta afecţiunea. În niciun fel! Te voi trata cu indiferenţa şi răceala pe care ţi le doreşti.

Era o ultimă replică perfectă, considera Elizabeth, dar soţul ei părea să nu fie de acord. Nu voia să îi dea drumul.

— Am auzit de temperamentul tău, milady, spuse el cu voce blândă şi liniştitoare, total opusă furiei pe care îşi închipuia ea că aveau s-o stârnească vorbele ei. Poate că mai târziu vom găsi timpul necesar să discutăm despre urletele

astea ale tale, nedemne de o lady. Eşti norocoasă că ai un soţ atât de temperat.

Ea nu făcu decât să îi asculte cuvintele cu gura căscată şi nu se putu gândi la nicio replică pentru analiza aceea atât de ridicolă pe care o făcuse la adresa comportamentului ei.

Şi în clipa următoare ea ieşi din cameră, şi nu se mai auzi decât ecoul râsului lui.

Elizabeth clătină din cap cu disperare. „Şi gata cu caracterul lui previzibil", gândi ea. „Mda, chiar că previzibil!"

Capitolul 7

Când Elizabeth îşi termină îndatoririle şi îi ajută pe servitori să cureţe camera părinţilor ei de insecte şi şobolani, se duse în dormitorul ei. Era toată plină de praf, mai ceva ca mătura. Se spălă şi se schimbă într-o rochie de un verde pal, cu tunică într-o nuanţă mai închisă şi decorată cu fire arginţii în partea de sus. Sara o ajută să îşi aranjeze părul într-o cunună împletită deasupra capului, asigurând-o că arăta chiar frumos, în ciuda şuviţelor ondulate care îi tot alunecau din coc.

Elizabeth aşteptă ca Sara să plece din dormitor şi, cu ajutorul unei panglici, îşi legă la coapsă, pe sub rochie, un cuţit. Îşi prinse lanţul de argint care se asorta cu tunica ei în jurul taliei şi îl lăsă să atârne până jos, imediat deasupra coapselor, apoi îşi băgă în teacă şi celălalt pumnal. Pe acesta avea să îl folosească pentru a tăia carnea, căci era singura ustensilă folosită şi fiecare om trebuia să o aducă pe a sa, astfel că nimănui nu i s-ar fi părut neobişnuit să îl poarte asupra ei. De asemenea, putea fi folosit pentru a-l ucide pe Belwain, la nevoie.

Micuţul Thomas şi Gerald, principalul paj al lui Geoffrey, aşteptau pe hol când ea deschise uşa.

În spatele lor stăteau trei soldaţi, toţi cu săbii în mâini.

— Cu permisiunea dumneavoastră, trebuie să stăm în camera asta până când vor pleca musafirii, anunţă pajul. Eu trebuie să îi ţin companie fratelui dumneavoastră, iar ei, începu el şi arătă cu o înclinare a capului spre cei trei bărbaţi, ei vor păzi uşa.

Elizabeth făcu un pas în spate şi le permise să treacă. Îl bătu uşor pe cap pe fratele ei şi i se adresă lui Gerald:

— În dulapul de lângă vatră aveţi un joc de şah şi dame.

— Mă pricep destul de bine la amândouă jocurile, se lăudă pajul.

— Eu nu ştiu să joc, spuse fratele ei.

— Ba sigur că ştii, Thomas, răspunse Elizabeth. Doar că ai uitat, în timp, îţi vei aminti.

Închise uşa în urma ei şi porni cu paşi mărunţi spre scări. După sunetele care veneau de jos, îşi dădu seama că Belwain şi oamenii lui sosiseră deja. Ezită în faţa primei trepte, simţi cum curajul dă s-o părăsească şi recunoscu cu sinceritate că nu ştia cum avea să treacă peste seara asta fără să încerce să îl omoare pe unchiul ei.

Puse mâna pe pumnalul de la coapsă, îl bătu uşor cu mâna ca şi cum ar fi fost viu şi şopti ca pentru sine:

— Va veni şi vremea noastră.

— Cu cine vorbeşti? auzi din spate întrebarea bunicului ei.

Elizabeth se întoarse şi încercă să zâmbească. Se simţea uşurată să îl vadă, pentru că ştia că el avea să o ajute să treacă peste seara aceea.

— Cu pumnalul meu, zise ea. Îmi consolez arma. Nu crezi că am înnebunit, nu?

— Nu, răspunse el clătinând din cap. Şi are şi un nume pumnalul ăsta al tău?

— Acum râzi de mine, spuse Elizabeth şi zâmbi într-un fel care bunicului ei i se păru mult mai natural.

— Nu te tachinez, veni răspunsul lui. E ceva obişnuit ca un războinic să dea nume săbiei sau pumnalului său.

— Aveam impresia că numai regii îşi numeau săbiile.

— Şi ei, copilă. Îţi aminteşti poveştile puternicului rege Carol cel Mare? După ce ea încuviinţă, continuă: Există cântece despre dragostea pe care o avea pentru sabia lui, numită Joyosa. Nu sunt minciuni.

— Numele săbiei de la brâul lui Roland era Durindana, şi există cântece şi despre ea, adăugă Elizabeth.

— Aşadar, nu eşti atât de nebună fiindcă vorbeşti cu pumnalul tău, copilă, spuse bunicul ei. Pun pariu că şi soţul tău face la fel, adăugă.

Elizabeth se îndoia de lucrul acesta.

— Ştiu că e foarte mândru de arma lui, dar nu cred că vorbeşte cu ea. Se trezi chicotind din cauza acestei conversaţii ridicole.

Cavalerii au mintea plină de superstiţii, cred. Să dea nume armelor, să…

— Treaba asta, de a omorî şi de-a fi omorât, e un lucru foarte serios. Un cavaler ştie că, fără armele lui, este neputincios. Acesta este motivul pentru care le respectă. Fiecare obiect pe care îl deţine are o semnificaţie anume.

— Iar râzi de mine, spuse Elizabeth. Nu te cred.

— Nu ai prea multă educaţie în privinţa asta, nepoată, răspunse bunicul ei. O prinse de mână şi porni în jos pe scări. De exemplu, suliţa cavalerului, adăugă el. Ei bine, asta e o armă foarte folositoare, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Faptul că este dreaptă simbolizează faptul că va apăra cu loialitate credinţele şi modul de gândire al cavalerului, iar vârful de fier sugerează putere.

— Aşadar, o suliţă curbată nu ar fi bună niciodată, spuse Elizabeth, zâmbind la remarca ei absurdă.

— Sigur că nu, răspunse bunicul ei, şi ar fi şi foarte ineficientă.

— Şi cum rămâne cu restul armelor?

— Coiful semnifică modestie, iar pintenii, sârguinţă.

— Soţul meu nu-şi poartă mereu coiful, deci nu este modest? întrebă ea pe un ton amuzat.

— Nu mă tachina acum, când încerc să te învăţ ceva.

Bunicul ei mai avea puţin şi izbucnea în râs.

Ajunseră la capătul scării şi intrară în sala cea mare. Simţi că mâna nepoatei lui îl strângea mai puternic, semn al neliniştii care pusese stăpânire pe ea. Cu toate astea, îi vorbi în continuare pe un ton la fel de calm.

— Continuând, pentru un cavaler, scutul este aproape la fel de important ca sabia sa, deşi nu se îngroapă cu el, desigur.

— Şi ce simbolizează scutul?

— Că, dacă îl foloseşte, îşi salvează trupul, şi, prin urmare, îşi aminteşte că trebuie să îşi folosească trupul pentru a-l proteja pe lordul său. Lordul soţului tău este regele William.

— Dar arcul şi săgeţile pe care le-ai făcut pentru mine? Ele ce semnificaţie au?

— Ştii că soldaţii nu folosesc arcurile mici, o mustră bunicul ei. Ele sunt potrivite pentru cavaleri.

— Tata zicea că noua mea armă este…

— Ineficientă?

— De fapt, a zis că e o prostie fără rost.

— Destul! Mă răneşti, pentru că am sculptat cu mâna mea săgeţile, şi o ştii prea bine! apoi râse şi adăugă în şoaptă: De ce crezi că ţi-am dat un cadou atât de neobişnuit?

— Ca să îl enervezi pe tata, desigur, răspunse Elizabeth zâmbind. Privind scânteierea din ochii bunicului ei, nu observă că se aflau deja în mijlocul sălii, înconjuraţi de oamenii lui Geoffrey şi ai lui Belwain.

— Recunosc, admise bunicul ei şi râse din nou.

— Şi tot din cauza asta mi-ai făcut cadou şi dulăii. Erau foarte mici când am început să am grijă de ei, dar tu ştiai, nu-i aşa? Tu ştiai cât de uriaşi aveau să devină.

— Într-adevăr, ştiam, răspunse imediat bunicul ei. Deşi nu i-am oferit şi tatălui tău această informaţie.

— Mă mir că nu te-a provocat la luptă.

Declaraţia lui Geoffrey captă atenţia bunicului ei. Stătea alături de Elizabeth, cu un zâmbet pe buze.

— Era doar un joc între noi, explică bunicul ei, apoi luă mâna lui Elizabeth şi o aşeză peste a lui Geoffrey. Nu numai că Thomas aştepta cu nerăbdare vizitele mele, dar chiar mă invita să vin. Elizabeth nu-şi ascunse surprinderea la cuvintele lui, şi bunicul ei încuviinţă din cap. E adevărat, adăugă. El trimitea după mine. Ce, credeai că apăream aşa, când aveam chef? Ea încuviinţă, şi el continuă: Thomas îmi trimitea vorbă că nu-mi îndeplineam cu seriozitate datoria de tată faţă de soţia lui. Atunci călătoream până în Montwright, iar el se arăta la fel de surprins ca toţi ceilalţi de venirea mea. Îi făcu cu ochiul lui Geoffrey. Eu am adus-o jos, milord. Vă las dumneavoastră sarcina de a-i lua pumnalul pe care îl are ascuns.

Geoffrey încuviinţă din cap şi o trase pe Elizabeth mai aproape.

— Nu doreşti să mă saluţi în seara asta? o întrebă cu voce blândă. Nu îmi place când îţi prinzi părul aşa, în vârful capului. Să îl porţi liber când suntem împreună.

Fără să-şi dea seama, Elizabeth îşi duse mâna la păr. Apoi îşi dădu seama ce urmărise el de fapt.

— Eşti la fel de rău ca bunicul meu, milord. Mă ameţeşti cu vorbe fără rost, când, de fapt, noi trebuie să discutăm despre chestiuni mult mai serioase. Chiar nu îţi place părul meu aranjat astfel?

Nu se putu abţine să nu întrebe, dar aproape că îşi muşcă buza de jos pentru prostia asta.

— Nu îmi place, răspunse Geoffrey. Şi nici veşmintele tale nu prea sunt pe gustul meu, adăugă el. O văzu că-şi îndreptă spatele în semn de protest şi făcu tot posibilul să nu

zâmbească. Mâine ne vom ocupa să ţi se facă altele.

— E ceva ce îţi place la mine? întrebă Elizabeth şi îşi arătă nervozitatea smulgându-şi mâna de pe braţul lui.

— Poate, răspunse Geoffrey. Va trebui să mă gândesc la asta şi să-ţi dau de ştire mai târziu.

Strategia lui funcţiona. O forţa pe soţia lui să se gândească la alte probleme şi spera că nu avea destul timp să-şi adune toată furia înainte de-a ajunge faţă în faţă cu Belwain. Acum era ca un foc mocnit, şi, atâta timp cât el şi bunicul ei continuau să îi domolească avântul, nu avea cum să crească în intensitate, să devină un infern de emoţii, să îşi piardă controlul.

Elizabeth se uită în jurul ei şi văzu că oamenii lui Geoffrey erau prietenoşi cu soldaţii nou-veniţi. Toată lumea sorbea din halbele cu bere şi în încăpere domnea o atmosferă relaxată.

— El unde este? întrebă ea, cu vocea lipsită de orice inflexiune.

— Afară, o informă soţul ei. Studiază reparaţiile şi schimbările care s-au făcut.

— Poate ar fi mai bine să merg afară să îl întâmpin, sugeră Elizabeth pe un ton neutru.

— Nu prea cred, răspunse Geoffrey. La expresia ei întrebătoare, el continuă: Am cuvântul tău că nu vei încerca să îl răneşti şi ştiu că îl vei respecta.

— Atunci de ce…

— Haide să mergem la masă, spuse el, schimbând subiectul, în seara asta nu trebuie să pleci de lângă mine.

Elizabeth încuviinţă şi se prinse din nou de braţul lui Geoffrey. Mulţimea se dădu la o parte, ca să le facă loc să treacă spre masa lungă şi să se aşeze. Geoffrey se aplecă spre soţia sa şi îi şopti:

— Uită-te în jurul tău, nevastă. Recunoşti pe careva dintre oamenii lui?

— Încă nu, răspunse ea şi îşi întoarse capul în aşa fel încât să fie la câţiva centimetri de al soţului ei. Se simţea pe deplin protejată când stătea atât de aproape de el, şi lucrul acesta îi dădu curajul să se uite prin încăpere, să analizeze fiecare nou-venit. Foarte mulţi purtau glugă, îi aminti în şoaptă soţului ei.

Când Geoffrey o prinse de mână şi îi înconjură cu dezinvoltură talia cu braţul lui, Elizabeth îşi dădu seama că Belwain intrase în sală. Simţi cum mâna lui se opreşte pe teaca pumnalului ei.

Elizabeth îşi îndreptă umerii şi îi dădu cu blândeţe mâna la o parte.

— Ai încredere în mine, la fel cum am şi eu în tine? întrebă ea.

Geoffrey se uită la ea şi încuviinţă.

După asta, îi întoarse spatele şi îl privi pe unchiul ei apropiindu-se. Roger era alături de el, cu o expresie plină de dezgust întipărită pe chip.

Elizabeth îşi studie unchiul fără să clipească, cu o privire la fel de rece ca gheaţa. Belwain era îmbrăcat ca un cocoş, în nuanţe puternice de roşu, singura excepţie făcând-o pata maronie din centrul burţii, şi i se părea că şi merge la fel de ţanţoş ca un cocoş.

Belwain se uită la ea, enervat de intensitatea privirii ei. Se poticni, după care se întoarse către soţul ei.

— Bună seara, baroane, spuse el când ajunse la masă. Fu nevoit să se întoarcă spre nepoata lui pentru a o saluta, deşi acest lucru nu îi făcea deloc plăcere. Arăţi bine, nepoată.

Elizabeth continuă să îl privească fix, dar nu îi răspunse. Belwain tuşi, după care se aşeză vizavi de cei doi.

— Mă doare inima pentru pierderea ta, Elizabeth. Şi eu sunt foarte trist, adăugă el în grabă.

În faţa lui fu aşezată o halbă cu bere, iar el o înşfăcă, aproape răsturnând-o în graba lui nervoasă. Bău toată berea

din două înghiţituri şi încercă să râgâie pe ascuns, ştergându-şi gura cu marginea mânecii.

— Unde este băiatul? întrebă apoi.

— Nu o să-l vezi, răspunse Elizabeth cu asprime.

— E trecut de ora lui de somn, zise Geoffrey cu voce aproape prietenoasă.

„Nu pot să fac asta", îşi dădu seama Elizabeth în timp ce îl privea pe omul care stătea atât de calm în faţa ei. „Nu pot să mănânc la aceeaşi masă cu creatura asta dezgustătoare." Se întoarse către soţul ei, rugându-se ca el să înţeleagă, după care dădu să se ridice. Geoffrey nu avea să-i permită asta. Puse mâna pe umărul ei pentru a o opri, deşi, pentru Belwain, care urmărea comunicarea tăcută dintre cei doi, gestul acesta părea mai degrabă o manifestare ciudată de afecţiune din partea lordului. Privirea lui Belwian ţâşnea de la unul la celălalt, şi prin minte îi goneau o mulţime de gânduri. „Slavă Domnului că nu i-am dezvăluit soţului ei ce simt cu adevărat faţă de Elizabeth", îşi zise Belwain şi se cutremură. „Din cine ştie ce motiv, baronul o place pe afurisita asta, şi probabil ar fi mânios dacă ar afla ce gândesc despre ea."

Belwain se uită la Elizabeth şi zâmbi. „Ce păcat că nu a murit şi ea odată cu ceilalţi", gândi el. O fiinţă atât de nesupusă şi de slobodă la gură, mereu neimpresionată de încercările lui de a-i câştiga atenţia. Părea capabilă să-i citească gândurile şi conştientă de ura lui. El nu o plăcea, aşa era, ba chiar o ura… îi ura pe toţi. „Şi, când voi fi eu stăpân aici, ea va fi alungată, împreună cu baronul. Mare păcat!" I-ar fi plăcut să aibă ocazia să o umilească, să o facă să se simtă la fel de mizerabil pe cât se simţea el acum. Să aibă şansa să se răzbune pe ea. Avea să-i şteargă expresia aia de dispreţ glacial de pe faţă cu tot cu piele, după care avea s-o dea de nevastă unuia dintre prietenii lui.

La cât de sadici erau ei cu femeile, Elizabeth avea să

primească o lecţie de s-o ţină minte până-n iad. Zâmbi şi mai larg gândindu-se la asta şi aproape că-i venea să râdă. Se opri la timp şi tuşi în schimb.

— V-aţi gândit la cererea mea de drept? îl întrebă Belwain pe Geoffrey, accentuând cu grijă cuvintele „de drept".

„Ce cerere?" se întrebă Elizabeth. Se întoarse către soţul ei în aşteptarea răspunsului.

— Nu avem timp să vorbim în seara asta despre lege şi despre cererea ta, zise Geoffrey şi le făcu semn servitorilor că halba lui Belwain era goală.

Belwain ştia că nu trebuia să insiste. Încuviinţă supus din cap. Putea să aştepte. Şi avea să câştige, nu încăpea îndoială, se asigură el. Legea era de partea lui.

Se uită din nou la Elizabeth, dar se văzu nevoit să-şi mute privirea rapid. „Ea ştie, dar nu poate face nimic!" gândi Belwain. Miji ochii, şi umerii începură să îi tremure din pricina efortului de a-şi reprima râsul. Simţi că se excită din cauza asta şi îşi strecură mâna între picioare, pe sub faţa de masă.

„Ea nu poate face nimic", îşi repetă în timp ce îşi mângâia organul. „Nimic. Nu ai nicio dovadă, afurisito", striga mintea lui cu bucurie.

Oh, dacă i-ar putea spune tot! Da, i-ar zice: „Eu am ajutat la plănuirea atacului şi la tot! Eu am fost cel care le-a dat schemele castelului şi le-a spus punctele slabe ale fortăreţei, şi singura remuşcare e că nu am putut să fiu aici atunci când au fost omorâţi cu toţii. Cu toate astea, mi-a făcut mare plăcere să ascult relatarea… Atâta plăcere, că am avut nevoie de toţi cei trei amanţi ai mei, pe rând, pentru a mă simţi satisfăcut. A fost cea mai importantă zi din viaţa mea".

Îndrăzni să arunce o privire în direcţia baronului, şi zâmbetul îi pieri de pe buze. Târfa îl convinsese cu vorbele ei! „L-a montat împotriva mea cu minciuni sfruntate, de asta se uită el la mine cu atâta dezgust. Dar nu contează", se

consolă singur. „Legea e lege, baroane. Nici măcar tu nu poţi face nimic; eşti un om prea onorabil”, gândi el, şi aproape că pufni în râs. „înainte să mă provoci la luptă sau să îmi refuzi cererea, vei vrea dovada.”

Elizabeth îşi dădu seama că nu se mai putea uita nicio clipă la unchiul ei. Îţi ţinu privirea în jos şi nu mai spuse niciun cuvânt până la sfârşitul mesei. Refuză să se atingă de mâncare. Hrana era ca şi otrăvită din cauză că Belwain şedea la masă. Nu putea lua nicio înghiţitură, dar observă că Belwain mânca de parcă ar fi fost ultima lui masă pe pământul acesta. „Şi se poate să fie chiar aşa”, gândi ea numai pentru a-şi mai alina suferinţa. Poate că Geoffrey avea să-şi schimbe părerea, poate avea să-şi dea seama că Belwain era singurul responsabil de crime. Ea ştia că se amăgea singură, că Belwain nu fusese singurul implicat în măcel. Raţionamentul soţului ei era corect. Belwain era prost, prea prost… Dar, sinceră să fie, aşteptarea devenea de nesuportat.

Când masa luă sfârşit şi vasele fură strânse, Belwain se ridică şi începu să se plimbe ţanţoş prin sală. „Băutura îl face din ce în ce mai îndrăzneţ”, observă Elizabeth. „Şi face pe prostul.”

Închise ochii ca să nu-l mai vadă şi îşi dori să-şi poată astupa şi urechile. Gălăgia făcută de bărbaţii care se afundau în băutură devenea asurzitoare.

Şi atunci îl auzi. Râsetul acela. Era mai degrabă ca un ţipăt strident, un sunet neobişnuit, dar unul pe care îl mai auzise înainte, în ziua masacrului. Îl recunoscu, şi ochii i se măriră brusc. Încercă să îl identifice pe cel care râdea, dar vederea îi era blocată de o mulţime de oameni. Avea să-l găsească, da. Se ridică şi îl lovi pe soţul ei din greşeală, dar nu se uită deloc la el. Privirea ei continua să cerceteze mulţimea, observând, analizând.

Râsetul acela se auzi din nou, şi atunci îi descoperi sursa.

Bărbatul stătea lângă arcadă, râzând împreună cu un grup de oameni.

Îşi întipări în minte trăsăturile lui şi apoi se aşeză la loc. Cu o expresie de calm profund, se întoarse spre soţul ei şi spuse:

— Lângă uşă. El a fost acolo.

Geoffrey se întorsese în clipa când Elizabeth mai că sărise în picioare. Îi observase paloarea şi postura care-i trăda încordarea, îi venea să-şi scoată sabia şi să se aşeze în faţa ei, să o protejeze, dar nu putea. Nu şi dacă voiau să găsească dovezi. Aşa că rămase în continuare aşezat, afişând o atitudine aproape plictisită, în caz că Belwain sau oricare altul dintre oamenii lui observa comportamentul ciudat al soţiei sale.

Se simţi uşurat când îl observă pe unul din atacatori. Nu o mai întrebă dacă era sigură, pentru că el ştia că Elizabeth nu se înşela.

— Nu ţi-am spus că unchiul tău e un om prost? întrebă el.

Elizabeth nu putea răspunde. Îşi ţinea privirea aţintită asupra soldatului aceluia.

— Numai un prost i-ar aduce pe făptaşi înapoi la locul crimei, murmură el.

— Purta o mască, spuse Elizabeth întorcându-se spre soţul ei. Dar râsul lui era strident şi neobişnuit… Şi mi l-am amintit. Acum ce vei face?

— Mă voi ocupa de asta, zise Geoffrey.

Vorbise pe un ton sobru, dar cuvintele lui nu ofereau prea multe lămuriri.

— Nu mi-ai răspuns, replică Elizabeth.

Descoperi că i se înceţoşa privirea din cauza lacrimilor şi înţelese că ajunsese la limita rezistenţei. Trebui să îşi şteargă colţul ochilor ca să nu lase lacrimile să i se prelingă pe obraji.

Geoffrey îi mângâie faţa cu palma şi îi şterse o lacrimă.

— Nu îl lăsa să te vadă plângând. L-ar încânta peste

măsură şi l-ar face să zâmbească. Şi atunci ar trebui să îl omor, iar planurile noastre pentru a-i găsi pe ceilalţi s-ar duce pe apa sâmbetei.

Elizabeth fu copleşită de cuvintele lui pline de blândeţe, de atingerea lui tandră. Privi adânc în ochii lui şi observă afecţiunea pe care i-o purta şi, pentru o clipită, îl văzu pe omul dinăuntru, cel care era de obicei atât de bine ascuns de aparenţa de bărbat dur.

Era pe cale să întrebe dacă ar face asta pentru ea, dar nu rosti niciun cuvânt, pentru că îl ştia în stare. În schimb, şopti:

— Ai uitat, milord. Ţi-am spus că eu nu plâng niciodată.

Îi dărui un zâmbet, şi lui Geoffrey i se păru cel mai frumos dintre toate darurile pe care le primise vreodată.

Trebui să se controleze ca să nu o atingă. Îşi dădu seama că în ultima vreme se trezea mai mereu atingând-o, mângâind-o, ba chiar sărutând-o în faţa oamenilor. Ştia că nu trebuia să facă asta, dar, când o avea prin preajmă, nu prea îi mai păsa. „Dacă nu am grijă, o să mă facă să mă plimb ca un căţeluş pe urmele ei, şi atunci oameni mei nu mă vor mai urma” Tuşi ca să alunge gândurile astea şi spuse:

— Şi tu uiţi unde te afli, nevastă. Ţi-am spus că trebuie să ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine, protestă Elizabeth, şi îţi respect hotărârile. Dacă nu ar fi fost aşa, Belwain ar fi fost mort acum.

Geoffrey nu-şi putu reţine zâmbetul. Îi plăcea felul în care soţia lui îşi evalua propriile puteri. Se ridică şi o prinse de cot.

— Ai dat dovadă de foarte mult curaj în seara asta, Elizabeth, deşi nici nu mă aşteptam să fie altfel, desigur. Cu toate astea, trebuie să-ţi spun că sunt încântat.

— Deci ai găsit la mine ceva care îţi place, remarcă Elizabeth, brusc înveselită de buna lui dispoziţie. Geoffrey încuviinţă, şi atunci ea adăugă: Atunci, dacă eşti atât de

încântat de mine, îmi vei spune şi ce ai de gând să faci cu…

— Îţi voi spune în curând, o întrerupse Geoffrey. Mai întâi, trebuie să mă ocup de pregătirile necesare. Acum cred că e vremea să te retragi. Cântecele devin din ce în ce mai deocheate, şi prezenţa ta nu face decât să îi ţină în frâu pe soldaţi.

— Să-i ţină în frâu? Tu crezi că îmi pasă dacă…

— Berea le-a dezlegat limbile, o întrerupse Geoffrey vorbind încet. Şi, după plecarea ta, vor vorbi mai liber, fără precauţie.

Trebuia să admită că avea dreptate.

— O să te aştept până termini aici, spuse ea. Oricât va fi de târziu, eu te voi aştepta. Atunci îmi vei dezvălui planurile tale?

— Vom vedea, spuse el încercând să amâne un răspuns direct.

O însoţi până la dormitorul lor. Când ajunseră la uşă, ea nu se ridică pe vârfuri să îl sărute, şi se simţi dezamăgit de asta. Se obişnuise cu modul ei inadecvat de a-şi arăta afecţiunea şi nu înţelegea de ce nu o făcuse şi acum. Dar nu avea timp să înţeleagă. Avea multe de făcut până la ivirea zorilor.

Elizabeth îl găsi pe micuţul Thomas ghemuit în mijlocul patului ei, dormind profund.

— Când are coşmaruri, începe să ţipe, îi spuse pajul pe nume Gerald.

— Îţi mulţumesc pentru ajutorul din seara asta, Gerald, zise Elizabeth. Nu mi-am făcut griji ştiind că tu veghezi asupra fratelui meu.

Pajul roşi ca urmare a laudelor primite. Se oferi să care copilul în camera lui, dar Elizabeth îi spuse că Roger sau bunicul ei aveau să facă asta în locul lui.

Când rămase singură, îşi dădu seama că îi tremurau mâinile. Se descălţă şi se aşeză pe pat pentru a-şi despleti părul. Oare unde dispăruse bunicul ei? Plănuise să-l întrebe

pe Geoffrey dacă absenţa lui de la cină avea vreun motiv, dar nu avusese ocazia.

Era mai bine că nu fusese prezent, considera Elizabeth, şi probabil fusese chiar ideea lui. Nu şi l-ar fi putut închipui rămânând calm în prezenţa unchiului ei.

Fratele ei începu să se agite în somn. Elizabeth se întinse alături de el şi îl mângâie pe spate ori de câte ori ţipa. Vocea ei păru a-l linişti, şi începu să respire la intervale regulate. În câteva minute, adormi şi Elizabeth.

Geoffrey se întoarse în camera lor abia la primele ore ale dimineţii. O găsi pe soţia lui dormind complet îmbrăcată, deasupra cuverturilor, cu fratele ei ghemuit alături. Văzu că era desculţă şi zâmbi. Părea mai vulnerabilă când nu era încălţată, îşi zise şi, ridicându-l pe băiat, îl purtă pe braţe până la uşă, acolo unde aştepta Roger.

— Du-l la bunicul lui şi lasă-l să doarmă cu el, îi ordonă încet, închise uşa şi se întoarse la soţia sa. Elizabeth părea atât de liniştită, atât de inocentă aşa adormită. Descoperi că-i era greu să se dezbrace, că ar fi preferat să stea şi să se uite la ea, şi, din neatenţie, scăpă sabia. Aceasta zăngăni pe podeaua de piatră cu un zgomot care lui Geoffrey i se păru suficient de puternic cât să trezească morţii.

Singura reacţie a soţiei sale fu să strâmbe din nas şi să se întoarcă pe burtă.

Îşi scoase restul hainelor, după care începu să o dezbrace pe Elizabeth. Catarama mică de la spatele rochiei îi dădu bătăi de cap, dar insistă până când reuşi să o deschidă. Geoffrey se opri ca să îi mângâie pielea fină şi perfectă, dar observă că, oriunde o atingea
i se făcea pielea de găină, mai ales în zona taliei. Elizabeth începu să tremure de frig, şi Geoffrey se grăbi să termine ceea ce începuse. Îi trase în jos lenjeria de corp, şi apoi trebui să se oprească din nou. Făcu o grimasă când observă pumnalul prins de coapsă şi clătină din cap ca reacţie la

prudenţa de care dăduse dovadă soţia sa. „Are mare încredere în capacitatea ei de a se apăra singură”, gândi el, şi se întrebă dacă Elizabeth îşi pusese vreodată problema că acel pumnal i-ar putea fi smuls din mână şi folosit chiar împotriva ei. Probabil că nu, conchise el. Îi plăcea că avea atât de multă încredere în ea, că se credea atât de capabilă, dar asta îi îngreuna lui şi munca. Nu era normal ca femeile, din cauza naturii lor sensibile, să leşine la vederea bătăliilor şi să se agaţe, pline de recunoştinţă, de protectorii lor? Nu se ştia că sunt fiinţe slabe şi că îşi găseau forţa şi încrederea în cavalerii lor? Ei bine, decise el, se întâmplase ca, undeva de-a lungul timpului, Elizabeth a lui să nu afle această informaţie atât de importantă despre calitatea ei de femeie. Nu o învăţase nimeni, nu-i spusese nimeni că este slabă şi că are nevoie continuă de ajutor pentru a şti ce să facă în viaţă. Deşi era un lucru ciudat, faptul că nu învăţase această lecţie era pe placul lui.

Îi era suficient să ştie că avea nevoie de el… Deşi nu avea!

După ce stătuse de vorbă cu bunicul ei, Geoffrey îşi făcuse o idee clară despre cum ajunsese soţia lui să aibă o părere atât de neobişnuită despre ea însăşi. Într-adevăr, Elslow era un personaj deosebit, atât din punctul de vedere al veşmintelor, cât şi al manierelor, dar era pe deplin loial şi avea şi alte calităţi care compensau pentru firea lui excentrică. „E bine că eu nu judec niciun om după aparenţe”, se lăudă Geoffrey în sinea lui.

Geoffrey căscă pentru a treia oară. Era mulţumit că soţia lui dormea şi nu dorea să o trezească. Altfel, cel mai probabil i-ar cere să-i răspundă la toate întrebările, iar el era prea obosit ca să-i ofere toate explicaţiile de care avea ea nevoie. În condiţii normale, nu ar discuta astfel de probleme cu soţia sa, dar, în situaţia asta, era dreptul ei să afle, pentru că familia ei zăcea îngropată în curtea din spate.

Trupul lui Elizabeth fu din nou cuprins de un frison.

Geoffrey o ridică în braţe, trase cuvertura, apoi o aşeză pe cearşaf.

Când o atinse, îşi dădu seama că trebuia să-şi ţină în frâu instinctele care îi puneau stăpânire pe gânduri şi reacţiile trupului. „Are nevoie de somnul ăsta", îşi zise el în timp ce îşi plimba degetele în jos pe coapsa ei. Oftă resemnat şi se îndreptă spre sabia lui, căzută pe podea. O ridică şi o puse de cealaltă parte a patului, după care se întinse lângă soţia lui.

Rana de la spate care se vindeca îi provoca mâncărimi, aşa că se foi puţin înainte să-şi găsească o poziţie confortabilă. Tocmai voia să o tragă la el în braţe şi să doarmă aşa, când Elizabeth avu aceeaşi idee şi se mişcă mai repede. Ea se întoarse, se lipi de el şi îşi ridică piciorul peste coapsa lui într-o mişcare prea rapidă pentru ca el să se poată feri. Lovitura îl făcu să geamă.

Elizabeth încercă să nu chicotească, dar nu reuşi.

— Nu dormi, nevastă?

Tonul surprins al vocii lui o făcu să râdă şi mai puternic.

— Cum aş putea să dorm? replică ea.

— De când eşti trează? o întrebă şi o împinse pe pat în aşa fel încât s-o poată privi în ochi.

— Din clipa în care ai deschis uşa, milord, recunoscu Elizabeth.

Zâmbi şi încercă să se rostogolească la loc în braţele lui, dar

Geoffrey o ţinu pe loc şi se uită la ea cu exasperare.

— Şi, cu toate astea, m-ai lăsat să te dezbrac eu, când, de fapt, tu ar fi trebuit să faci asta cu mine? o mustră pe un ton arţăgos.

— Asta e altă regulă, bărbate? îl tachină Elizabeth.

— Da, o anunţă Geoffrey. Şi tu ai încălcat-o. Ochii lui o ispiteau, la fel şi pieptul lui, care se freca încet de sânii ei.

— Şi pedeapsa care este, bărbate? şopti Elizabeth, descoperind că îi era greu să continue conversaţia pe tonul

acela glumeţ.

Apropierea lui îi făcea sângele să clocotească în vene, şi îşi dădu seama că-şi dorea să o sărute.

Geoffrey îi citi dorinţa în privire şi zâmbi.

— Te voi lăsa pe tine să hotărăşti care e pedeapsa, nevastă, spuse el răguşit.

— Va trebui să te sărut, milord, rosti repede Elizabeth, oftând de parcă era o sarcină ce nu-i făcea plăcere.

— Şi asta este o pedeapsă? întrebă Geoffrey ridicând din sprânceană.

Vorbea pe un ton morocănos şi o privea cu ochii lui parcă pictaţi cu auriu.

Elizabeth nu răspunse, ci doar continuă să se uite la soţul ei cu o privire care aproape îi făcea vintrele să explodeze de dorinţă. „Calmează-te", îşi zise el, „ia-o mai încet, pentru binele ei." Inspiră profund, şi trupul i se cutremură, apoi se întoarse pe spate.

— Atunci dă-mi un sărut, Elizabeth. Dar, mai întâi, mai întâi trebuie să îmi zici pe nume… Geoffrey.

— De ce? întrebă Elizabeth mirată şi se sprijini într-un cot, studiindu-şi soţul.

— Îmi place cum sună numele meu pe buzele tale. Şi nu îl rosteşti destul de des.

— După cum ţi-e voia, Geoffrey, îi şopti Elizabeth la ureche, îşi înălţă capul şi, văzându-l cum zâmbeşte, se simţi mulţumită. Şi acum o să te sărut, îi zise. Am permisiunea ta pentru asta, Geoffrey? îl tachină.

— Da, Elizabeth, răspunse el.

— Atunci vino aici, milord, îi ceru ea şi aşteptă.

Geoffrey nu se mişcă. Elizabeth începu să bată darabana pe pieptul lui, dar nici acest gest nu îl făcu să reacţioneze în vreun fel.

— Sunt obosit, o anunţă Geoffrey. Va trebui să vii tu la mine.

— Eşti prea obosit ca să te întorci spre mine? se miră ea, încercând să pară enervată.

— Da, ăsta-i adevărul, zise el. Oricum, tu eşti cea care trebuie să vină la mine. Întotdeauna, Elizabeth. Dintr-odată, vocea îi deveni pătrunzătoare, şi Elizabeth se întrebă ce semnificaţie aveau, de fapt, vorbele lui.

Se ridică în şezut şi îşi dădu părul pe spate. Geoffrey trebui să facă un efort ca să nu îşi întindă mâinile să o atingă. Voia ca ea să fie cea care îl atingea, dar nu îşi putea explica motivul; pur şi simplu voia ca ea să ia de la el tot ceea ce dorea. Îşi împreună mâinile la ceafă şi îi zâmbi.

Gândul că avea să îl atingă o incita. Cu toate astea, era mai bine să nu îşi arate nerăbdarea, pentru că, dacă el ar afla ce efect avea asupra ei, ar obţine încă o armă împotriva sa. Nu, nu trebuia să-i vadă nerăbdarea, hotărî ea. Mai întâi, înainte să-şi dezvăluie sentimentele pentru el, avea să-l facă pe Geoffrey să o dorească la fel de mult. „Ba poate chiar mai mult", îşi zise cu o încredere neobişnuită pentru ea.

Îşi aşeză palmele de o parte şi de alta a pieptului său şi se aplecă uşor înspre gura lui. Când mai erau doar câţiva centimetri până gurile aveau să li se atingă, îşi schimbă direcţia şi îl sărută pe bărbie. Era nebărbierit, şi părul crescut îi gâdilă buzele. Zâmbi în sinea sa şi îl sărută din nou, de data asta pe piept, lăsându-şi sânii să îl mângâie aşa cum nu o puteau face mâinile ei. Geoffrey nu rosti niciun cuvânt, dar răsuflarea i se înteţi, şi Elizabeth ştiu atunci că nu era insensibil la farmecele ei. Îl atinse cu buzele mai jos, pe sfârcurile ascunse în părul des de pe pieptul lui de bărbat şi îl încercui cu limba pe fiecare, într-o mişcare care îl făcu să tresară. Dar tot nu zise nimic, şi Elizabeth râse scurt, gutural. Se simţea ispititoare ca o nimfă, având o putere absolută asupra bărbatului care răspundea la atingerea ei. Era un sentiment încântător.

Geoffrey îi cuprinse chipul în palme şi o sălută cu blândeţe.

— Eu încă mai aştept sărutul ăla, spuse el cu voce suavă şi pătrunzătoare.

— Aici? întrebă ea cu inocenţă, arătând spre buzele lui. Sau aici? îi sugeră, atingându-i vârful nasului. Sau poate… aici? adăugă şoptit, şi mâna îi alunecă mai jos de talie.

Din privirea lui înţelese că nu avea să mai rămână nemişcat multă vreme. Cu fiecare atingere, îl făcea să-şi piardă controlul. El ştia ce urmărea Elizabeth şi era uimit de atingerile ei lipsite de inhibiţii; mintea lui ar fi permis ca ea să continue, să vadă cât de departe ar fi mers, dar trupul îi devenise prea încordat de pasiune şi, cu fiecare secundă care trecea, îi cerea să acţioneze.

— O să mă săruţi acum, îi ordonă şi îi mângâie umerii pentru a-şi mai îmblânzi cuvintele aspre.

— După cum ţi-e voia, Geoffrey, şopti Elizabeth.

Nu mai zâmbea când se lipi de el şi îi atinse gura cu a ei. Sărutul acesta puse capăt jocului de până acum. Îşi deschise buzele pentru a se lăsa invadată de limba lui şi îi cuprinse faţa în mâini pentru a-l ţine pe loc. Apoi flăcările pasiunii izbucniră cu atâta forţă, încât Elizabeth îşi pierdu controlul. Părea că nu se mai sătura de el şi îl trăgea de părul de la ceafă pentru a-l face prizonierul ei.

Geoffrey se rostogoli şi îi acoperi trupul cu al lui în timp ce o săruta. Gustul ei, îndulcit de berea pe care o băuse mai devreme, îl făcea să o dorească şi mai mult. Mâinile lui îi mângâiau şi îi frământau trupul cu o nerăbdare aproape brutală, iar când alunecă între coapsele ei şi simţi umezeala de acolo, ştiu că în ea mocnea o pasiune la fel de mare ca a lui.

Nu mai putea aştepta. Şi nici Elizabeth. Ea îşi desfăcu picioarele şi se arcui înspre el, nerăbdătoare să îl simtă înăuntrul ei. Răsuflarea lui Geoffrey era atât de sacadată, că nu mai putea vorbi, nu putea să dea glas iubirii pentru ea; reuşi doar să geamă de pasiune. Se împinse adânc,

cutremurându-se în încercarea de a-şi recăpăta controlul, şi o auzi cum ţipă. Unghiile ei îi zgâriau umerii în timp ce încerca să îl îndepărteze.

— Mă răneşti, Geoffrey, suspină la urechea lui în timp ce continuă să se lupte cu el.

O auzi şi încetă să se mai mişte. Se ridică sprijinindu-se pe coate, o privi în ochi şi îi văzu lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

— Ssst, o alină el, nu o să dureze mult, Elizabeth. Durerea o să treacă. Se aplecă să o sărute, dar ea îşi întoarse faţa.

— Mă doare prea tare, şopti ea, trebuie să te opreşti. Acum plângea atât din cauza durerii, cât şi din cauza dorinţei atât de contradictorii pe care o simţea. Dar nici eu nu vreau să te opreşti, Geoffrey.

El nu se putea opri, voia să-i spună că nu putea, dar ştia că ea nu ar fi înţeles. Ştia prea puţine lucruri despre bărbaţi pentru a înţelege. Oftând, se rostogoli pe o parte odată cu ea, forţându-se să-şi păstreze controlul; o ţinu strâns de şolduri pentru a rămâne înăuntrul ei şi, în tot acest timp, continuă să-i şoptească vorbe de alint.

Geoffrey îi ridică un picior şi-l sprijini pe şoldul lui.

— Acum va fi mai bine, spuse el şi înţelese că avea dreptate atunci când Elizabeth încetă să mai suspine.

Atunci o sărută din nou prelung şi cu pasiune, un sărut menit să îi topească rezistenţa şi să îi reaprindă dorinţa. După o vreme, Elizabeth începu să îi răspundă. Mâinile ei încetară să îl mai împingă şi începură să-i mângâie din nou pieptul. Iar durerea fie dispăruse, fie devenise suportabilă ca urmare a pasiunii pe care o simţea.

— E mai bine? o întrebă, gândindu-se că nu mai putea rămâne pentru multă vreme nemişcat înăuntrul ei.

Elizabeth îi răspunse cu un geamăt şi începu să-şi mişte şoldurile. Era singurul indiciu de care Geoffrey avea nevoie. Îi acoperi gura cu a lui, înghiţindu-i suspinele, în timp ce

mâinile lui îi trăgeau coapsele şi mai aproape. Intenţionase să o ia încet, dar nu reuşi; o pătrunse iar şi iar, din ce în ce mai adânc. O auzi cum ţipă din nou şi se gândi că o durea din nou, dar nu se putu opri până când orgasmul nu îl aruncă de pe culmea pe care îl urcase pasiunea. O simţi tremurând sub el şi de-abia atunci îşi dădu seama că se afla deasupra ei, că picioarele ei îl strângeau instinctiv, ca urmare a orgasmului zguduitor.

Când reuşi să-şi tragă sufletul şi începu să respire lin, o simţi cum se relaxează sub el.

— Eşti bine? întrebă Geoffrey.

Ea încuviinţă din cap, lipită de umărul lui, şi el se destinse. Se rostogoli pe o parte şi o trase lângă el pentru a o privi în ochi. Văzu că strălucirea pasiunii persista în privirea ei şi se gândi că pofta ei rămăsese neîmplinită.

— Nu te-am satisfăcut? întrebă el îngrijorat.

Elizabeth se foi lângă el şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Sunt pe deplin satisfăcută, Geoffrey, şopti ea.

Vocea ei îi trăda uimirea şi plăcerea somnoroasă. „Îşi face griji că nu mi-a fost pe plac", îşi dădu ea seama şi se lăsă învăluită de căldura provocată de acest sentiment de mulţumire. „Curând", gândi ea, „o să înţeleagă cât de mult începe să ţină la mine. Şi, într-o zi, într-o zi o să rostească vorbele acelea."

— Dar eu te-am satisfăcut? întrebă ea, deşi în inima ei ştia că asta se întâmplase.

Îl auzise strigându-i numele şi simţise momentul în care puterea lui explodase în acel dulce abandon, cu câteva secunde înaintea ei. Da, îşi amintea şi cum îl strigase la rândul ei.

Elizabeth dormea deja când Geoffrey îi răspunse. Râse în sinea lui şi închise ochii.

Prin încăpere plutea un aer de mulţumire. Era ceva palpabil, prezent ori de câte ori Elizabeth se afla alături de

el. Admise asta fără împotrivire şi adormi cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, când Elizabeth deschise ochii îi trecură prin gând o mie de întrebări.

Geoffrey încă mai dormea adânc şi cu un braţ o ţinea prizonieră, lipită de el.

Se hotărî să-l lase să doarmă pentru încă o vreme şi se chinui din greu să nu îl deranjeze când se strecură afară din pat. Hainele erau împrăştiate peste tot pe podea şi după ce se acoperi cu halatul, Elizabeth începu să le strângă. Va trebui să-i spună că sforăie, îşi zise ea şi zâmbi pentru sine. Nu avea să-i cadă bine să audă asta, ştia precis, iar lucrul acesta îi făcea şi mai multă plăcere. Ah, ce-i mai plăcea să-l tachineze pe soţul ei! Moştenise prea multe dintre trăsăturile de caracter ale bunicului ei, presupuse ea şi ridică din umeri. Iar el era maestru la jocul ăsta. Geoffrey era o victimă atât de uşoară, cu atitudinea lui serioasă şi tendinţa de-a se încrunta mare parte din zi. Vai, dar chiar personalitatea lui o determina să încerce să-l provoace, recunoscu ea fără vreo remuşcare.

Elizabeth se duse la fereastră şi ridică bucata de blană. Privind afară, observă că era o zi superbă, dacă soarele luminos şi aerul cald puteau fi considerate indicii în acest sens. Era la fel de cald ca vara, iar vântul îi mângâia chipul cu blândeţe.

O zi superbă, îşi zise din nou, pentru că astăzi avea să primească nişte răspunsuri. Privirea i se întoarse spre marginea pădurii, acolo unde îşi făcuseră tabără unchiul ei şi oamenii lui. Astăzi omul acela avea să primească ce i se cuvenea, se gândi ea în timp ce scruta orizontul. Ceva era în neregulă, dar mintea ei nu putea înţelege ce anume. Oamenii

dispăruseră! Nu, nu se putea aşa ceva, se mustră singură. Smulse blana de pe perete şi se aplecă în afară pe pervaz, ca să vadă mai bine, dar lucrurile rămaseră aşa cum le văzuse. Belwain şi oamenii lui dispăruseră – fugiseră în timpul nopţii.

Furioasă, se întoarse spre soţul ei. Dumnezeule, cât de mânios avea să fie, presupuse ea. De ce nu se dăduse alarma când începuse Belwain să-şi ridice tabăra? De ce nu fusese informat soţul ei?

— Geoffrey! Au plecat! îi strigă ea vestea. Au dispărut cu toţii.

Reacţia lui nu îi plăcu. El deschise ochii, se încruntă şi se întoarse pe cealaltă parte, mai departe de ea.

„Nu înţelege ce-i spun", se gândi Elizabeth. Se grăbi spre el şi îngenunche pe pat ca să-l împingă cu palma pe umăr.

— Au plecat, Geoffrey, repetă ea. Trezeşte-te şi limpezeşte-ţi mintea. Trebuie să te dai jos din pat acum. Trebuie să… faci ceva.

Geoffrey mârâi, asemenea unei bestii mânioase, şi se rostogoli pe spate.

— Nu mai zbiera, strigă el.

— Nu mă asculţi. Belwain s-a dus, a fugit, spuse din nou Elizabeth la fel de tare. Trebuie să te îmbraci. Trebuie să ne ducem după el. Trebuie să…

— Ştiu că a fugit, zise Geoffrey atunci. Văzându-i privirea uluită, oftă şi se ridică din pat. L-am trimis înapoi acasă.

Nu-i venea să creadă ce-i auziseră urechile. ÎI lăsase pe Belwain să plece?

— Şi soldatul pe care ţi l-am arătat seara trecută? întrebă cu voce slabă. L-ai lăsat şi pe el să plece?

— Da, răspunse Geoffrey, căscând.

Se apropie de scrin şi se aplecă să-şi spele faţa cu apa rece din ligheanul care fusese aşezat acolo noaptea trecută.

Elizabeth îi urmărea mişcările. Încerca să rămână calmă,

gândindu-se că probabil Geoffrey avusese o motiv bun. În sufletul ei mocnea furia, dar o ţinea sub control.

— Îmi spui de ce ai permis lucrul acesta? îl întrebă în cele din urmă, încă mai stătea în genunchi pe pat, dar capul îi căzuse înainte într-un gest de disperare fătişă, iar şuviţele lungi de păr auriu îi ascundeau suferinţa de ochii lui Geoffrey.

El auzi tonul ameninţător din vocea ei şi, aşa cum nu i se întâmpla niciodată în cele mai plăcute momente ale dimineţii, se trezi că ţipă la ea.

— Mereu mă iei la întrebări, femeie! Ştiu cât de important e pentru tine şi din cauza asta îţi voi dezvălui planurile care sunt puse în aplicare. Se întoarse la pat şi îi ridică bărbia. Dar vrei să te linişteşti şi să mă laşi să mă trezesc de-a binelea mai întâi? înţelegi asta, nevastă?

Elizabeth îi ascultă tirada de cuvinte reci şi aspre, rostite cu glas răguşit, şi nu reuşi decât să dea din cap. Era prea nervoasă ca să-i răspundă altfel. Ei bine, războinicul cel blând se transformase iarăşi în bestia furioasă, se gândi ea. „Fie", îşi zise, „dar dacă răspunsurile nu vor fi pe placul meu, mă voi ridica la nivelul lui, îi voi răspunde în acelaşi fel la fiecare cuvânt, la fiecare strigăt."

I se supusese prea mult, orbeşte, şi avusese prea multă încredere în el, după cum îi ceruse. „Da, el îmi ordonă să am încredere, dar nu îmi dă niciun motiv să fac asta. Destul! Nu mă voi mai supune dorinţelor sale."

— Ţi-am oferit încrederea mea, bărbate, şi acum vreau să ştiu dacă am greşit făcând asta, îi zise pe un ton la fel de glacial şi de aspru.

Geoffrey îi ignoră explozia de cuvinte şi continuă să se îmbrace. Ştia că o auzise, ar fi trebuit să fie mort ca să nu o audă, dar nu se uita la ea şi nu-şi putea da seama de reacţia lui. Ei bine, o să îl facă să reacţioneze, să îi acorde atenţie. Coborî din pat şi se duse în faţa uşii, blocând-o. Rămase

acolo cu braţele încrucişate. „Să vadă că îl sfidez, să vadă cum mă răzvrătesc. O să primesc răspunsurile pe care le vreau!”

După ce îşi prinse bine sabia la mijloc, Geoffrey se duse în faţa soţiei sale şi o scrută cu privirea. Chipul lui nu ascundea nimic, pentru că voia să se vadă cât de furios era din cauza cuvintelor ei. Mişcându-se ca şoimul căruia îi împrumutase numele, Geoffrey o prinse de umeri înainte ca ea să-şi poată da seama ce intenţionează să facă. Pur şi simplu o ridică de pe pământ atât de sus, încât se priveau direct, la acelaşi nivel.

— Niciodată, începu el să şoptească pe un ton atât de dur încât îi îngheţă sângele în vine, niciodată să nu îmi mai impui ceva.

O scutură de umeri şi Elizabeth simţi că îi tremurau mâinile. Arăta gata să-şi iasă din fire, se gândi ea, observând că sclipirile aurii din ochii lui întunecaţi păreau acum ca nişte aşchii de gheaţă; chiar şi aşa, Elizabeth refuză să fie precaută. Deschise gura ca să protesteze, să îi spună că era dreptul ei să ştie ce intenţiona să facă, dar Geoffrey o scutură din nou.

— Nu-mi mai spune nimic, dacă nu ai de gând să-ţi ceri scuze.

Închise imediat gura. Nu-şi va cere scuze, ea era cea care ar fi trebuit să primească scuze din partea lui, hotărî Elizabeth.

— Aşa să fie atunci, mormăi Geoffrey.

După expresia de pe chipul ei şi din privirea ei întunecată, ştia că nu avea să primească scuze. Nu lovise niciodată o femeie la furie, dar Dumnezeu îi era martor că nevasta asta neruşinată a lui făcea ca gândul acela să nu-i mai pară atât de revoltător. Scutură din cap, dezgustat de propriile gânduri.

— Eşti încăpăţânată ca un catâr, bombăni din nou.

O aşează la loc pe podea, departe de uşă. Îi mai aruncă încă o privire şi dispăru.

— Fie cum vrei, murmură din nou, în timp ce cobora scările.

„Fătucă încăpăţânată!” O, dar avea darul să-l înfurie ca nicio altă femeie până atunci. Îşi jură că o va face să plătească pentru încăpăţânarea şi nesupunerea ei. O va lăsa să aştepte toată ziua înainte să-i vorbească din nou. Presupuse că până la căderea nopţii avea să-şi ceară scuze.

Trânti de perete uşile mari şi ceru să i se aducă calul. Avea să gonească prin pădure ca să-şi elibereze mintea şi să scape de furie. Ori făcea asta, ori se ducea înapoi în dormitor să-i dea o lecţie soţiei sale. Zâmbi la gândul acesta ridicol, căci ştia că nu ar fi putut niciodată să îi facă rău şi simţi cum o parte din frustrarea lui se evaporă în razele soarelui. „Ah, nevastă, ai multe de învăţat despre obedienţă”, îşi zise el în timp ce se îndrepta spre grajduri.

Imediat ce auzi uşile trântindu-se, Elizabeth îşi smulse halatul de pe ea. Bombănea şi blestema – în latină, în caz că o auzea cineva din întâmplare – în timp ce se îmbrăca. Alese o tunică albastră, potrivită cu starea ei de spirit, cu o croială serioasă şi împodobită pe placul ei. Era atât de furioasă, că îi era greu să se gândească la ce avea de făcut. Trebuia să iasă afară, să simtă soarele pe chip şi vântul în păr, să simtă libertatea pe care nu o regăsea decât atunci când se afla în galop, călare pe iapa ei. Mişcarea avea să o calmeze, să o facă să gândească limpede din nou.

Îşi perie părul şi-l lăsă liber, apoi se îndreptă spre grajduri şi nu se opri în drum decât pentru a-şi lua arcul mic şi săgeţile, îşi trecu arcul peste un umăr, săgeţile le vârî cu grijă în gentuţa pe care i-o făcuse bunicul ei, apoi o prinse de o sfoară subţire de piele înnodată şi o trecu peste celălalt umăr.

Geoffrey tocmai pleca în momentul în care Elizabeth

ajunse la grajduri. Nu o băgă în seamă, deşi se simţea foarte mulţumit de faptul că venise să îl caute. „Deja mă caută ca să-şi ceară scuze”, îşi zise cu satisfacţie.

Soţul ei trecu pe lângă ea fără să-i adreseze o vorbă, iar lucrul acesta îi convenea lui Elizabeth. Nici ea nu-i oferi mai mult decât o privire trecătoare, în timp ce dădea ordine să i se înşeueze iapa.

Geoffrey plecase înainte să dea ordinele. Grăjdarul presupuse greşit că lordul îi dăduse permisiunea şi se grăbi să îndeplinească ordinul. Fără îndoială, stăpânul avea s-o aştepte pe soţia lui în afara cetăţii.

Porţile fortăreţei tocmai se închideau când Elizabeth trecu în galop, în plină viteză, prin deschizătura îngustă.

Nu avea de gând să se îndepărteze prea mult, îşi zise ea în timp ce galopa în jos pe drumul şerpuitor, ştiind, chiar şi aşa furioasă cum era, cât de mult ar fi riscat dacă făcea altfel. Da, avea să dea ocol zonei, să rămână la o distanţă suficientă cât să poată vedea zidurile cetăţii, acolo unde tâlharii nu îndrăzneau niciodată să se aventureze.

Geoffrey făcu o pauză, auzi zgomotul făcut de călăreţul care se apropia şi se întoarse din drum. Imaginea soţiei sale, galopând cu o viteză periculoasă pe cărăruia unduitoare aproape că îl făcu să cadă din şa. Lăsă să-i scape un strigăt de furie înainte să-şi amintească faptul că o ignora şi clătină din cap când se gândi la comportamentul său. Dădu pinteni armăsarului şi porni după ea, în speranţa că o putea ajunge până când intra pe poteca din pădure, prea îngustă chiar şi pentru un singur călăreţ.

Elizabeth îl văzu pe Geoffrey apropiindu-se şi se pregăti pentru altă confruntare. Îşi struni iapa să se oprească, trase puternic aer în piept şi îl aşteptă.

— Mă sfidezi din nou, nevastă, strigă Geoffrey pe când ajunse suficient de aproape încât să îl poată auzi.

— Nu este adevărat, îi strigă Elizabeth. Tu niciodată nu

ai…

— Tăcere!

Era un urlet de care nu avea cum să nu ţină cont. Dădu din cap în semn de încuviinţare şi îşi dădu seama că, brusc, îi este frică. Acum ar fi preferat să aibă în faţă o ceată de tâlhari, şi nu pe soţul ei, se gândi ea cu disperare. O s-o bată? se întrebă. Privirea din ochii lui, atunci când ajunse alături de ea, arăta că era capabil de un asemenea gest brutal. Totuşi, nu-l credea în stare s-o facă. Era o practică destul de obişnuită ca soţii să-şi bată nevestele pentru a le supune, dar Geoffrey nu era un bărbat obişnuit.

— N-o să mă loveşti.

Declaraţia ei, făcută pe un ton calm, fu ca o palmă dată mândriei lui Geoffrey. Desigur că nu avea s-o bată, aproape că îi venea să strige. Trase aer în piept şi îi smulse frâiele din mâinile încleştate.

— N-o s-o fac, recunoscu el încet. Sunt un bărbat înţelegător, Elizabeth, iar cei ca mine nu îşi bat nevestele. Poate că aş vrea s-o fac, dar n-o să transform în faptă gândul acesta. Aşteptă ca mintea ei să înţeleagă ceea ce tocmai îi spusese, apoi continuă: Acum spune-i omului acesta înţelegător de ce călăreşti fără escortă. Intenţionai să mă prinzi din urmă?

Ea nu îndrăzni să zâmbească. Ciudat, dar îi venea să zâmbească, şi îşi dădu seama că nu mai era furioasă. Înţelese că el voia să deţină controlul asupra ei şi hotărî că trebuie să afişeze un comportament cât mai docil. Desigur, problema era că ea nu era sigură că ştia ce anume înseamnă asta.

— Sinceră să fiu, e posibil ca răspunsul meu să te înfurie, spuse ea cu privirea în pământ.

— Nu se poate, o contrazise Geoffrey. Nu pot fi mai mânios decât sunt acum. Iar tu trebuie să-mi spui întotdeauna adevărul, Elizabeth.

— Prea bine, zise ea cu un oftat. Nu încercam să te prind

din urmă, Geoffrey. Aveam nevoie doar să călăresc, să mă simt liberă, să fug pentru o vreme de grijile mele, recunoscu ea în grabă, cu o sinceritate fățișă și cu ochii larg deschiși. Nu îmi place când țip la tine… și nici când țipi tu la mine. E un obicei foarte neplăcut pentru începutul căsătoriei noastre.

Puterea discursului ei îl uimi și îl făcu să renunțe și la ultima fărâmă de mânie.

— E important ca atunci când gândim în cuvinte aspre, să încercăm să rămânem tăcuți. Am învățat asta de la mama mea, Geoffrey. Altfel, căsătoria asta va fi foarte dezagreabilă. Am putea spune cuvinte pe care le-am regreta a doua zi, dar atunci ar fi deja prea târziu. Suferința ar fi deja pricinuită. Îi oferi un zâmbet timid, apoi continuă: Desigur, cuvintele tale nu mă pot răni pentru că eu… vreau să spun noi, între noi nu există o iubire atât de profundă ca aceea pe care o împărtășeau părinții mei. Dar dacă ar fi să existe așa ceva, adică… O, cred că n-am explicat deloc bine.

Își făcu de lucru cu părul, aranjându-l după umeri, stânjenită că rostise astfel de cuvinte. Era prea devreme să îi vorbească despre asta.

— Îți dorești să existe iubire între noi? întrebă el pe un ton amuzat și Elizabeth crezu că vede o scânteie de aroganță în ochii lui.

— Nu am vrut să spun asta, se bâlbâi Elizabeth. Eu vreau doar să ne înțelegem bine, dar nu ca o simplă supusă a ta, Geoffrey. Eu sunt soția ta și ar trebui să-ți fiu alături… nu să rămân undeva în spate. Cred că ideile tale despre căsătorie sunt foarte ciudate.

— La fel cred și eu despre ale tale, nevastă. Ideile tale sunt cele ieșite din comun, își apără el punctul de vedere. Și tocmai din cauză că ești atât de dificilă îmi pierd atât de repede răbdarea. Crezi că situația se va schimba când te vei instala în casa mea?

Elizabeth ridică din umeri.

— Se pare că tu eşti cel care are o problemă, milord, pentru că ai recunoscut că ţi-e greu să-ţi păstrezi răbdarea. Zâmbi la raţionamentul ei perfect şi la expresia care apăru pe chipul lui. Te voi ajuta bucuroasă să treci peste această problemă, adăugă ea, dacă îmi vei permite.

— Nu eu sunt cel care are o problemă, răspunse Geoffrey. Îi zâmbi şi adăugă: Mă provoci să ţip din nou, nu-i aşa? Asta intenţionezi?

Elizabeth nu îi răspunse imediat. Ridică din umeri şi îşi întoarse privirea de la el.

— Ataci leul şi rişti să fii muşcată, spuse el frecându-şi bărbia.

— Şi tu eşti leul, milord? întrebă Elizabeth, gândindu-se cum să-i întindă altă capcană.

— Da, recunoscu Geoffrey şi se întrebă care era motivul pentru care îi străluceau ochii atât de tare.

— Asta înseamnă că eu sunt leoaica, nu-i aşa? îl iscodi ea mai departe.

— Nu m-am gândit la asta, dar da, ar însemna că tu eşti leoaica mea, spuse el amuzat.

— Interesant, zise Elizabeth. Ştiai că leoaica este cea care vânează şi care îi aduce mâncare soţului ei?

— Doar pentru că îi permite el, declară Geoffrey plin de convingere.

— Şi îmi vei permite şi mie astăzi? întrebă ea.

Geoffrey se încruntă.

— Ce anume îmi ceri?

— Să călăreşti împreună cu mine în pădure. O să vânez pentru tine, îţi voi pregăti mâncarea şi apoi ne vom întoarce la îndatoririle noastre. „Şi poate", îşi zise în gând, „atunci când vom fi singuri şi lipsiţi de griji, îmi vei dezvălui planurile pe care le ai cu Belwain."

Geoffrey îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Armăsarul lui tropoti cuprins de agitaţie.

— Crezi că eşti atât de iscusită?

Elizabeth încuviinţă, iar el râse şi mai puternic. Geoffrey ştia că avea multe de făcut, că avea de dat ordine importante, dar cântări toate aceste îndatoriri faţă de momentele de bucurie pe care i le propunea soţia sa. Ah, dar era o oportunitate prea bună pentru a o lăsa să scape, hotărî Geoffrey cu înfumurare; era şansa lui să-i arate lui Elizabeth care sunt limitele ei, ca femeie.

— Arată-mi drumul, leoaico, spuse el şi îi aruncă înapoi frâiele. Leul tău este înfometat.

Elizabeth râse de plăcere, simţindu-se aproape ca un copil care era pe cale să joace un joc nou. Toate problemele aveau să rămână acolo la finalul jocului, dar faptul că lua o pauză de la ele era o ocazie bine-venită. În ziua aceasta, hotărî Elizabeth, avea să-şi lase deoparte tristeţea. Şi, pe parcurs, avea să-i arate soţului ei înfumurat câte ceva despre ea.

Dădu pinteni iepei şi o struni să se mişte, stăpânită de nerăbdare. Geoffrey rămase imediat în urma ei, lăsând-o pe ea să stabilească viteza în timp ce galopau prin pădure şi părul ei auriu flutura în vânt, în spatele ei. O auzi râzând şi începu şi el să râdă. Entuziasmul ei era molipsitor, îşi zise el, simţindu-se dintr-odată uşurat, un sentiment pe care nu ştia că îl poate avea.

În cele din urmă, cursa istovitoare o făcu pe Elizabeth să se oprească. Alunecă de pe cal înainte ca soţul ei să o ajungă din urmă. Îl prinse de mână şi îl conduse la un copac viguros; acolo îi ordonă să stea jos şi să se odihnească, în timp ce ea avea să se ocupe de mâncarea lor.

El nu putea face asta şi îi zise lucrul acesta.

— Nu voi interveni în vânătoarea ta, dar trebuie să stau alături de tine. Altă posibilitate iese din discuţie, adăugă el când o văzu că dădea să protesteze.

— Atunci să nu faci niciun zgomot, altfel nu vei avea nimic de mâncare, îl avertiză ea.

Geoffrey o urmări cum ia o săgeată şi o aşază în arcul micuţ şi nu se mai putu abţine. Începu din nou să râdă.

— Ai de gând să foloseşti… jucăria aia ca să vânezi? întrebă el.

— Da! izbucni Elizabeth.

— Atunci voi flămânzi cu siguranţă, prevesti Geoffrey, deşi trebui să recunoască faptul că gândul acesta nu îl deranja deloc.

Elizabeth îi ignoră gluma. Se opri la mică distanţă de cai şi rămase pe loc, la fel de nemişcată precum copacul de lângă ea, aşteptând. Săgeata era pregătită… Numai să aibă şi iepurele de gând să coopereze!

Câtă concentrare, se gândi Geoffrey privind-o pe soţia lui. Se afla aproape, în spatele ei, ascultând sunetele pădurii cu mâna poziţionată pe mânerul săbiei. Oare când avea de gând să renunţe la teatrul ăsta? se întrebă. Când avea să admită că era nepregătită şi că avea nevoie de ajutorul lui? Avea să mai dureze ceva, bănui el, pentru că Elizabeth era o făptură extrem de încăpăţânată. Oftă şi îşi mută greutatea corpului pe celălalt picior, hotărât să reziste mai mult decât ea.

Atunci Elizabeth se întoarse şi se holbă la el. Geoffrey încetă să mai facă gălăgie.

Nu-i scăpă expresia lui de îngâmfare, dar îşi dorea să nu o fi observat. Era atât de încrezut, atât de sigur doar de el însuşi şi de calităţile sale. „Aşteaptă să ratez ca să se poată bucura", se gândi ea. „Se pregăteşte să râdă şi să facă glume pe seama mea."

Elizabeth jură că, dacă trebuia, avea să stea acolo toată ziua şi până noaptea târziu. Nu-şi va permite să rateze, nu şi dacă voia să-şi păstreze mândria intactă.

În cele din urmă, rugăciunile ei pentru victorie fură ascultate. Un iepure gras şi foarte sprinten goni prin poieniţa mică din faţa lor; Elizabeth îl ţinti şi trimise săgeata şuierând prin aer atât de rapid, că dacă ar fi clipit, Geoffrey nu ar fi

văzut lovitura mortală. Iepurele se prăbuşi, ţintuit la pământ de săgeata soţiei lui.

Rămase cu gura căscată înainte să se gândească la ce avea să zică. Adevărul era că rămăsese fără grai, recunoscu el oarecum uimit.

O, cât de mult şi-ar fi dorit să se uite peste umăr ca să vadă reacţia soţului ei! Desigur, nu se uită, pentru că voia să afişeze o atitudine blazată faţă de acurateţea de care dăduse dovadă şi ştia că dacă s-ar fi uitat la el, Geoffrey i-ar fi citit în privire entuziasmul. Trase altă săgeată din tolbă şi o aşeză pe firul întins al arcului cu un zâmbet timid pe buze.

Elizabeth aşteptă până când braţele începură să o doară, apoi îşi schimbă strategia. Cu paşi mărunţi şi foarte uşori, începu să pătrundă în desiş, în speranţa că va speria vânatul şi-l va face să o ia la fugă. Planul ei funcţionă, iar Elizabeth doborî încă un iepure.

Când îi luă de jos pe amândoi, se întoarse spre soţul ei şi zâmbi.

— Sunt foarte norocoasă că iepurii nu ştiu că mă folosesc de o jucărie, milord. Nu eşti de acord?

Geoffrey râse.

— Sunt animale foarte proaste, nevastă, dar chiar şi aşa, trebuie să-ţi spun… că te-ai descurcat bine.

Elizabeth făcu o plecăciune formală.

— Îţi mulţumesc pentru compliment, Geoffrey. Cred că e primul pe care mi-l faci. Ai preţuirea mea pentru cuvintele binevoitoare.

Ochii ei începură să strălucească de bucurie. Îi venea să râdă în hohote, atât de fericită era.

— Mai degrabă aş vrea un sărut, spuse Geoffrey şi de-abia apoi îşi dădu seama cât de mult dorea să o atingă.

Lui Elizabeth îi venea să-l întrebe dacă uitase că e zi şi că o informase că săruturile trebuiau date numai în intimitatea dormitorului lor. Geoffrey îşi încălca una din propriile reguli

şi lucrul acesta îi plăcea foarte mult.

— Atunci o să-l ai, bărbate, răspunse ea.

Lăsă iepurii pe iarbă şi se îndreptă spre el, legănându-şi şoldurile într-o mişcare provocatoare. Îşi puse palmele pe umerii lui şi, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut, îşi umezi buza de jos cu vârful limbii înainte să-i tragă capul spre ea. Buzele lor se întâlniră într-un sărut lung şi meticulos, care îi lăsă pe amândoi nesatisfăcuţi. Aşa că se sărutară din nou.

Brusc, atitudinea jucăuşă dispăru, şi Geoffrey deveni mai insistent. O cuprinse cu braţele şi o trase în sus, spre pieptul lui. Ea răspunse cu un entuziasm vădit – se prinse cu braţele de el în timp ce îşi rotea şi îşi încolăcea limba cu a lui, într-o luptă plină de senzualitate care îi satisfăcea pe amândoi. O întoarse şi o lipi de scoarţa unui copac, fără să-şi ia mâinile de pe şoldurile ei. Faptul că îi mângâia sânii prin materialul rochiei nu îi satisfăcu apetitul, şi nici felul în care ea îşi rotea şoldurile, frecându-le într-o manieră atât de seducătoare de ale lui, nu îi oferea vreo uşurare.

Geoffrey gemu şi Elizabeth îi răspunse cu un scâncet. Nevoia de a-i atinge pielea fină ca mătasea îi alungă toate gândurile. Îi ridică marginea rochiei cu amândouă mâinile până când materialul îi ajunse la mijloc şi apoi mângâie locul acela catifelat, simţind o plăcere incredibilă când o văzu tremurând sub degetele lui. Îşi sprijini un braţ de trunchiul copacului, deasupra capului ei, în încercarea de a mai scăpa de durerea din ce în ce mai puternică din vintre. Puse capăt sărutului şi îşi odihni capul de obrazul ei, abia respirând.

— Asta e o nebunie, nevastă. Trebuie să ne oprim. Nu suntem în siguranţă aici, zise, şi vocea lui, aspră din cauza frustrării şi dorinţei, părea că vine de undeva de departe.

Elizabeth îl sărută pe obraz şi îi atinse cicatricea cu vârful limbii.

— Suntem în siguranţă, şopti ea. Mereu sunt în siguranţă

când eşti cu mine. Apoi îi prinse gura într-un sărut plin de pasiune. Te rog, Geoffrey, gemu ea atunci când el încercă să se desprindă.

— Există alte feluri în care îţi pot uşura chinul, murmură Geoffrey cu o voce răguşită.

O surprinse cu un sărut devastator care promitea satisfacţie şi îşi strecură mâna pe sub lenjeria ei.

Când o atinse şi începu să mângâie locul fascinant şi umed dintre picioarele ei, Elizabeth ţipă de plăcere.

Limba lui Geoffrey începu să între şi să iasă din gura ei, în timp ce degetele lui repetau aceeaşi mişcare jos. Atunci, Elizabeth începu să-şi arcuiască şoldurile şi mai puternic înspre mâna lui; îşi lipi capul de curbura umărului său, tremurând din cauza dorinţei şi a pasiunii care îi străbăteau trupul cu fiori. Eliberarea veni atât de repede şi o cutremură cu o asemenea forţă, că Elizabeth se prăbuşi peste el.

Geoffrey crezuse că avea să reziste în faţa chinului dulce pe care-l simţea când o ţinea pe Elizabeth în braţe atât de aproape şi când îi oferea plăcerea pe care o merita, dar descoperi că acest lucru nu era suficient. O ţinu strâns în braţe până când respiraţia lui Elizabeth reveni la normal şi încetă să mai tremure, apoi făcu un pas înapoi. Fără un cuvânt, începu să-şi dea hainele jos, dându-i de înţeles, din priviri, să facă şi ea la fel.

Elizabeth fu mai rapidă decât el şi rămase în picioare mândră, deşi timidă, înaintea lui, cu hainele căzute în jurul tălpilor.

Geoffrey o privi pe îndelete, cu o pasiune plină de afecţiune şi promisiuni. Sânii ei erau grei de dorinţă, iar sfârcurile drepte aşteptau şi tânjeau după atingerea lui.

Elizabeth era impresionată de controlul de care dădea dovadă soţul ei. Îl privi cum îşi aşază tunica pe covorul de muşchi de la baza copacului şi rămase aproape copleşită de frumuseţea trupului său. Se gândi că seamănă cu un zeu

viking despre care îi povestise bunicul ei, pentru că şi el avea un corp la fel de minunat. „Şi este al meu", îşi zise cu uimire, „la fel cum şi eu sunt a lui."

Geoffrey întinse mâna şi Elizabeth fugi în îmbrăţişarea lui. El părea mulţumit să o ţină strâns şi să îi mângâie spatele oftând de plăcere şi inspirând mirosul ei dulce.

Apoi îngenunche lângă tunică şi o trase jos, alături de el, pe spate, înainte să se întindă lângă ea. Mişcările lui erau lente, aproape leneşe acum, când îi contură cu degetul un sân, apoi celălalt.

Elizabeth îi trase capul în jos şi îi sărută cu pasiune buzele, în încercarea de a-l face să-şi piardă controlul.

— Dumnezeu mi-e martor, Elizabeth… mă faci să-mi fiarbă sângele de dorinţă, murmură Geoffrey.

— La fel mi se întâmplă şi mie, Geoffrey, recunoscu Elizabeth şi se îmbujoră. Mă tem că o să zici despre mine că sunt cam uşuratică, adăugă.

Îşi desfăcu picioarele şi încercă să-l tragă deasupra ei, dar el rămase pe loc.

— Nu încă, îi şopti în timp ce-şi plimbă gura deasupra sânilor ei.

Îi atinse cu limba pe rând, mereu în apropierea sfârcurilor, dar fără să-i atingă. O înnebunea cu tortura asta dulce, aşa că îl trase de păr ca să-l oprească. Îl auzi cum râde uşor, apoi gura lui îi oferi ceea ce îşi dorea, atingerea pentru care îl implorase în tăcere – îi mângâie sfârcul cu limba şi apoi îl acoperi cu gura lui.

Elizabeth gemu de plăcere şi lăsă acest sentiment neobişnuit de satisfacţie să îi invadeze trupul. Îşi simţea mâinile şi picioarele moi. Geoffrey se ridică pentru o clipă, o privi în ochi şi îşi dădu seama că o satisfăcuse, aşa că se hotărî ca, înainte să obţină el însuşi aceeaşi satisfacţie, să îi arate şi mai multe din plăcerile lumii în care o introdusese.

Nevoia de-a o atinge îl conduse mai departe. Trasă cu gura

săruturi mici în jurul buricului şi apoi se mişcă încet în jos. Găsi locul fierbinte şi umezeala pe care i-o provocase, ascunse în triunghiul de cârlionţi blonzi şi începu să îi arate cum era să facă dragoste cu gura şi limba lui pătrunzătoare.

Elizabeth fu şocată de prima atingere. Nu ştia că un bărbat şi o femeie se pot iubi astfel şi vru să protesteze, dar cuvintele i se opriră în gât, domolite de valurile de plăcere pe care i le oferea soţul ei. Îl prinse de umeri, încordându-se înaintea lui în timp ce se lupta cu tensiunea care se acumula în trupul ei.

— Geoffrey!

Era o rugăminte, îndulcită de geamătul care o urmă. El ştia ce voia, ce îi trebuia pentru a atinge împlinirea, dar se forţă să se abţină şi să o reţină pe marginea culmii până când avea să fie sigur că îşi pierduse complet controlul. Gemetele ei guturale şi felul în care îşi mişca şoldurile îi dădură de înţeles că era timpul, îşi ridică uşor capul şi o privi în ochii inundaţi de pasiune în timp ce o pătrunse cu degetele o singură dată. Trupul lui Elizabeth se arcui de plăcere, apoi începu să tremure de plăcerea climaxului.

Simţi că pluteşte pe o mare de culori, toate explodând şi amestecându-se, pentru ca în cele din urmă să se estompeze.

Îşi deschise ochii şi îl văzu pe soţul ei zâmbind, cu o expresie de satisfacţie arogantă întipărită pe chip.

— Mă crezi îngrozitoare? şopti ea stânjenită.

— Cred că eşti frumoasă, răspunse Geoffrey cu o voce tremurândă şi Elizabeth se simţi recunoscătoare pentru controlul de care dăduse dovadă.

Iar acum era rândul lui, hotărî ea. Nu era sigură ce avea de făcut, dar îl privi în ochi când îi zise:

— Şi o soţie îşi atinge soţul în acelaşi fel?

— Da, replică Geoffrey cu voce joasă.

— Aşa? întrebă Elizabeth, prinzându-l de mână.

Încet, îi atinse un deget cu vârful limbii, apoi îl trase de tot

în gură.

Geoffrey îşi pierdu controlul. Geamătul lui de plăcere fu singurul semn de avertizare înainte să îi acopere trupul cu al lui *şi să o* pătrundă. *Îi* prinse suspinele în *sărutări în timp ce punea* stăpânire pe trupul şi pe sufletul ei, cu mişcări din ce în ce mai puternice.

Elizabeth îşi încolăci picioarele în jurul coapselor lui puternice şi i se alătură într-un ritm zguduitor, îndreptându-se, din nou, spre eliberare. Acum el era războinicul hotărât să obţină victoria, dar Elizabeth era acolo cu el, şi împărţeau ultima cucerire.

— Blândul meu războinic, şopti ea atunci când furtuna de emoţii se potoli, permiţându-i din nou soarelui să strălucească.

Geoffrey o auzi şi zâmbi. Se rostogoli pe o parte cu un oftat mulţumit.

— Te înşeli, nevastă. Eu cred că mai degrabă tu eşti războinica mea blândă, tu, cu un pumnal la cingătoare şi încă unul ascuns pe sub fuste; mda, tu ai fi o războinică dacă ai putea, dar ţi-ai stabilit o sarcină imposibilă, pentru că nu vei reuşi niciodată să nu mai fii blândă.

După ce rosti aceste cuvinte, îi sărută tâmplele, văzu că vorbele sale o impresionară până la lacrimi şi se simţi mulţumit. Descoperi că îi era din ce în ce mai uşor să-şi dezvăluie sentimentele în faţa ei şi recunoscu faptul că nu se simţea deloc rău după aceste confesiuni.

— Leul devine din ce în ce mai înfometat, strigă el, prefăcându-se fioros şi bătând-o zgomotos pe şolduri.

— Leului îi e mereu foame, râse Elizabeth frecându-şi coapsa.

Se ridică o dată cu el şi îl îmbrăţişă numai de două ori în timp ce se îmbrăcau.

— Văd că îţi *e* foarte greu să-ţi ţii mâinile departe de mine, spuse Geoffrey pe un ton foarte îngâmfat. Nu te mai preface

jignită, adăugă el zâmbind, când ea făcu ochii mari. Presupun că va trebui să mă obişnuiesc cu obiceiul ăsta al tău de-a sări pe mine, mai zise el şi oftă prefăcut.

— Şi asta e atât de îngrozitor, bărbate? întrebă Elizabeth şi, luând iepurii de jos, se îndepărtă de el în căutarea unui loc în care să facă focul.

— Nu, doar că nu sunt obişnuit, atâta tot, răspunse Geoffrey. O să jupoi vânatul în timp ce tu vei aduna lemne pentru foc, o anunţă.

Elizabeth dădu din cap şi îi aruncă iepurii.

— De ce nu eşti obişnuit? întrebă în timp ce-şi strânse marginea fustei în aşa fel încât să adune în ea crengi.

— Poftim? repetă Geoffrey. Era ghemuit la pământ, cu un cuţit mic în mână şi îşi ridică privirea spre ea. Zâmbi când văzu că este încă desculţă şi îşi zise că soţia lui arată ca o nimfă a pădurii.

— De ce nu eşti obişnuit cu dovezile astea de afecţiune, Geoffrey? Părinţii tăi nu se purtau aşa?

Geoffrey fu surprins de întrebarea ei, dar îşi pierdu şirul gândurilor când îi privi curbura atrăgătoare a gleznelor.

— Încalţă-te, înainte să te răneşti.

— După ce îmi răspunzi la întrebare, zise ea pe un ton plin de dârzenie, apoi, când îl văzu că încă se mai uită la picioarele ei, zâmbi şi adăugă: îmi place să merg desculţă.

— Au murit înainte ca eu să mi-i pot aminti cu adevărat, veni răspunsul lui Geoffrey. Acum pune-ţi încălţămintea sau o voi face eu pentru tine.

Elizabeth dădu drumul rochiei şi rămurelele căzură lângă Geoffrey. Zări una din ghete la baza copacului, dar nu o văzu pe cealaltă.

— Şi cine te-a crescut? întrebă ea în timp ce îngenunche ca să cerceteze mai bine un tufiş ţepos.

Se vedea vârful ghetei ei negre şi fu nevoită să se lipească de pământ ca să se strecoare suficient de aproape pentru a o

recupera. Nu era o poziţie demnă de o lady, dar era necesară. Iar Geoffrey observase toată scena.

— Ai arătat atâta exces de zel când ţi-ai scos hainele, remarcă el cu un chicotit. Mereu te grăbeşti aşa, o mustră. Strălucirea din ochii lui era pe măsura tonului său şi Elizabeth îi dădu dreptate.

— Nu îmi place deloc să aştept, răspunse cu sinceritate. Se aşeză pe jos şi îşi scuturã ghetele, ca să nu aibă vreo surpriză când avea să-şi vâre picioarele în ei. Şi mai ales nu îmi place când cineva schimbă subiectul discuţiei tot timpul. Acum îmi răspunzi, te rog?

— Ce să răspund? întrebă Geoffrey.

— Cine te-a crescut?

Elizabeth nu reuşi să-şi ascundă exasperarea din voce.

— Însuşi regele, veni răspunsul lui. Aruncă-mi pumnalul tău, îi ordonă, al meu e prea mare pentru ce am de făcut. Încă mai stătea ghemuit în mijlocul poieniţei, privind săgeţile pe care tocmai le *scosese* din vânat şi analizând modul în care erau făcute. Bunicul tău a făcut săgeţile astea? o întrebă când observă că îl priveşte.

Elizabeth se ridică şi începu să-şi şteargă mizeria de pe fustă.

— Eu le-am făcut pe-astea, se lăudă ea, după ce mi-a arătat bunicul cum. Sunt foarte eficiente, nu-i aşa?

— Aşa-i, deşi sunt prea micuţe pentru un cavaler, spuse Geoffrey.

Elizabeth îi înmână pumnalul şi îngenunche alături de el. Începu să aranjeze crenguţele într-o grămadă rotundă, apoi întrebă:

— Câţi ani aveai când te-ai dus la rege? Ai devenit pajul lui?

— Unul dintre cei mulţi, răspunse Geoffrey. Aveam şase ani, poate chiar şapte.

— Şase! Dar erai atât de mic. Trebuie să ai cel puţin opt

ani ca să devii paj, nu-i aşa? spuse ea şi se lăsă pe călcâie, încruntându-se.

— Da, aşa este de obicei, recunoscu Geoffrey, deşi unii tineri pleacă de la casele lor până să împlinească şapte ani. Eu nu mai aveam pe nimeni în afară de rege, iar el fusese un prieten apropiat al tatălui meu.

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi. Îţi aminteşti cum arătau? întrebă ea.

— Nu, nu îmi amintesc, răspunse Geoffrey cu o voce morocănoasă. Părea enervat de întrebarea ei şi Elizabeth se întrebă care era de fapt motivul. Acum încetează cu sporovăiala şi fă-mi de mâncare, îi ordonă.

Nu mai rostiră niciun cuvânt până când nu terminară de fript şi de mâncat carnea de iepure. Geoffrey devoră cea mai mare parte din vânat, iar Elizabeth se mulţumi să ciugulească unul dintre picioarele fripte.

Geoffrey luă plosca din piele de oaie pe care o purta la şa şi îi oferi de băut soţiei sale. Crezând că e umplută cu apă, Elizabeth bău cu nesaţ, pentru ca apoi să se înece. El o prinse şi începu să o bată pe spate, iar Elizabeth nu se putea hotărî ce era mai rău… să moară din lipsă de aer sau din pricina loviturilor lui.

— Mereu te grăbeşti, se răsti Geoffrey când ea se opri din tuşit şi îl putu auzi. Sunt uimit că ai rezistat atât de mult.

Dădu din cap, apoi hotărî să o apuce de umeri şi să o scuture.

— Am crezut că e apă, spuse Elizabeth în apărarea ei. Şi îmi era sete. Iar tu probabil că mi-ai învineţit spatele, la cât m-ai ajutat.

— Încă mai eşti roşie la faţă, spuse Geoffrey fără să bage de seamă sarcasmul ei. Nu făcuse decât să o lovească uşor între umeri, dar ajunsese deja la concluzia că soţiei sale îi plăcea să exagereze. Era un defect pe care trebuia să se obişnuiască să-l treacă cu vederea. Vino, îi zise şi o trase în

braţe.

O ridică în aer, apoi se prefăcu că era gata s-o scape, iar ea nu fu deloc amuzată de glumă, privindu-l fix şi strângându-l cu şi mai multă putere.

Geoffrey se aşeză jos la baza copacului şi îşi rezemă spatele de trunchi, ţinând-o în braţe. Cu un oftat, Elizabeth îşi lipi capul de umărul lui. Se mulţumiră să stea în linişte pentru câteva minute lungi, fiecare cu gândurile lui.

„Acum este momentul să aduc vorba de Belwain", îşi zise Elizabeth. „E vesel şi poate că va fi mult mai dispus să-mi spună care sunt planurile lui."

— Fratele tău va merge la rege, să-i fie paj. Nu m-am hotărât încă la o dată. Probabil la toamnă.

Declaraţia lui o făcu să se cutremure şi vorbi fără să se gândească.

— N-o să faci asta! E încă un copilaş. Iar eu am auzit poveşti îngrozitoare despre rege. Nu voi permite aşa ceva.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Elizabeth ştiu că nu fuseseră pe placul soţului ei. Îl simţi cum îşi încordează muşchii şi îşi întăreşte strânsoarea braţelor în jurul ei. Înainte să-i răspundă, Elizabeth se grăbi să adauge:

— Ştiu că nu depinde de mine, că nu contează dacă sunt sau nu de acord, dar nu-mi vine să cred că ai face un lucru atât de crud. Sigur glumeşti! rosti pe un ton blând şi sincer. Îşi ridică uşor capul ca să-l privească şi îşi plimbă degetul pe fruntea lui încruntată. Acum că sunt tutorele lui îmi dau seama de povara responsabilităţii, şi pentru că este atât de mic faţă de mine, eu…

— Elizabeth, începu Geoffrey, rostindu-i numele într-un oftat, acum că sunt soţul tău, eu sunt tutorele băiatului şi, în viitorul apropiat, lordul lui. Ce prostii spui despre rege? Ar trebui să fii mândră că fratele tău va merge la curte. Nu eşti conştientă de onoarea pe care i-o ofer, trimiţându-l acolo?

Îi îndepărtă mâna de pe frunte şi o opri la pieptul lui.

Atingerea ei avea un efect neliniştitor asupra simţurilor sale, iar el trebuia să-şi păstreze mintea limpede când avea de-a face cu soţia lui cea mereu pusă pe gâlceavă.

Elizabeth încuviinţă, deşi în mintea ei încerca să găsească o cale prin care să-l poată face să înţeleagă.

— Ce poveşti ai auzit despre William? o întrebă pe jumătate interesat.

O trase înapoi la pieptul lui şi începu să-i frece braţele ca s-o încălzească.

— Că are un temperament îngrozitor şi că nu e foarte iertător, spuse Elizabeth. Nu vreau ca frăţiorul meu să ajungă într-o situaţie neplăcută. Deja a trecut prin multe.

— Mulţi spun şi despre mine că am un temperament îngrozitor, Elizabeth, şi cu toate astea se pare că tu nu te sperii de mine.

Râse scurt ca reacţie la propriile cuvinte, mulţumit în sinea sa că ea nu arătase niciodată că i-ar fi fost frică de el.

— Dar ei nu te cunosc atât de bine ca mine, se bâlbâi Elizabeth, iar tu eşti un om rezonabil. Chiar tu ai spus-o. Pe de altă parte regele William…

— Da? întrebă Geoffrey încurajând-o să-şi continue propoziţia. Ce e cu regele William?

— Nu ai auzit de oraşul Alençon? şopti Elizabeth şi îşi închise ochii în aşteptarea răspunsului.

— Ah, Alençon. Dar asta a fost cu mult timp în urmă, când William era tânăr, lipsit de înţelepciune şi pornit să câştige partea care i se cuvenea, explică Geoffrey.

— Deci este adevărat? Chiar a înnebunit atunci când un netot i-a strigat că e bastard şi, drept pedeapsă, a tăiat picioarele şi mâinile a şaizeci de oameni? E adevărată povestea asta?

— Nu, nu e adevărat, o corectă Geoffrey şi Elizabeth se simţi uşurată. Nu erau decât treizeci şi doi de oameni, nu şaizeci.

— Cum? Chiar a făcut un lucru atât de îngrozitor?

Aproape căzuse din poala lui, atât de şocată era de faptul că povestea era chiar adevărată, dar şi din cauză că soţul ei îi confirmase zvonurile cu nepăsare. Vai, dar se purta de parcă ar fi vorbit despre pui de găină sau iepuri, şi nu despre oameni.

— A fost acum foarte mult timp, replică Geoffrey ridicând din umeri. Acum îşi stăpâneşte mai bine reacţiile.

— Slavă Domnului, mormăi Elizabeth. Şi l-ai trimite pe micuţul Thomas în grija lui?

— Nu te îngrijora din cauza asta. Vom aştepta până când băiatul va mai creşte şi de-abia atunci voi hotărî ce e de făcut. Câţi ani are acum?

— Patru, lăsă Elizabeth să-i scape minciuna, închipuindu-şi că el o va crede, pentru că fratele ei era mic de statură.

— Mai degrabă şapte, declară Geoffrey. Să nu mă mai minţi. Niciodată.

— Eu nu mint, doar am exagerat, explică Elizabeth. Se rezemă din nou de el, iar vârful capului îi ajungea exact sub bărbie.

Thomas ar putea locui cu noi, zise dintr-odată. Geoffrey, l-aş putea învăţa atât de multe lucruri, adăugă în speranţa că, linguşindu-l, îl va putea face să fie de partea ei. Va fi o onoare pentru el să devină pajul tău, aşa cum şi tu ai fost…

— Destul, se plânse Geoffrey. Linguşeala asta a ta are un scop, nevastă. Dar eu nu sunt atât de prost încât să nu îmi dau seama ce ai de gând. Am promis că voi aştepta înainte să iau o hotărâre. Pentru moment, va trebui să te mulţumeşti cu atât.

— Cum doreşti, răspunse Elizabeth cu timiditate. El nu-i putea vedea chipul, aşa că nu văzu zâmbetul ei victorios. O, cât de uşor îi era să se descurce cu el, îşi zise ea. Într-adevăr, era un om rezonabil. Şi acum poate vrei să vorbim şi despre Belwain? insistă ea cu o voce blândă.

— Nu vreau să stricăm dimineaţa asta frumoasă, zise Geoffrey cu un oftat.

— Dar ai promis că-mi vei spune ce ai plănuit, iar eu am avut încredere în tine. Nu am încercat să-l omor pe unchiul meu. M-am ţinut de cuvânt, îi aminti Elizabeth.

— Şi totuşi, îmi place cum eşti acum, atât de ascultătoare şi plină de afecţiune… Prea bine, îţi voi spune, dar te vei enerva. E dreptul tău să ştii…

— Tragi de timp, Geoffrey, zise Elizabeth. Se întoarse în braţele lui şi îi prinse faţa cu palmele. Voi continua să fiu plină de afecţiune, pentru că nu mă pot purta altfel cu tine. Şi voi avea mereu încredere în tine, şopti ea.

Era adevărat, recunoscu ea dând din cap, avea încredere în soţul ei. El era un bărbat drept.

Geoffrey părea că îi citeşte gândurile şi pufni, nemulţumit, îi îndepărtă mâinile, în speranţa că această mişcare va pune capăt senzaţiei de căldură care creştea între ei.

— Puteam acţiona în trei moduri, spuse el. Desigur, prima variantă şi cea mai simplă ar fi fost una cu care ai fi fost şi tu de acord: îl puteam omorî pe Belwain şi aş fi terminat cu povestea asta. Dar, spuse el cu voce tare când văzu că ea e pe cale să-l întrerupă, atunci nu aş fi ştiut dacă a acţionat singur. Amândoi suntem de acord că el nu este destul de inteligent ca să pună la cale un atac atât de bun şi, prin urmare, ştim că mai există cel puţin încă o persoană implicată. Aşadar, am renunţat la prima variantă.

— De ce nu l-ai obligat pe Belwain să-ţi spună ce voia să afli? întrebă Elizabeth.

— Dacă ai şti că recunoscând o crimă ţi-ai atrage moartea, nu ai tăcea? întrebă Geoffrey la rândul lui. Nu aşteptă vreun răspuns din partea ei, şi continuă pe un ton răbdător: El îmi cunoaşte reputaţia. Nu, n-ar fi recunoscut niciodată că este implicat, nici dacă l-am fi torturat.

— Şi cea de-a doua variantă? întrebă Elizabeth,

încruntându-se.

— Să prezint problema în faţa lui William şi să îl provoc pe Belwain să spună adevărul în faţa curţii.

Elizabeth deja dădea din cap înainte ca Geoffrey să poată explica. El o opri cu un gest.

— Nu am ales varianta asta din două motive. În primul rând, nu vreau să mă duc în faţa lordului meu cu problemele mele neînsemnate. E de datoria mea să mă descurc cu vasalii mei. William are multe pe cap în perioada asta, spuse el. Încearcă să menţină pacea în regat şi în propria casă. E o perioadă plină de tristeţe pentru el, adăugă. Al doilea motiv, continuă Geoffrey, este că există şansa ca Belwain şi prietenii lui, martorii lui, să îl poată convinge pe rege că el nu a avut nimic de-a face cu masacrul familiei tale. Atunci, el ar deveni tutorele băiatului. Este un risc pe care nu doresc să mi-l asum.

— Dar regele te-ar asculta pe tine, îl contrazise Elizabeth. Deşi te admir pentru hotărârea de-a nu duce problema asta în faţa lui, se grăbi ea să adauge, în caz că îl enervase. El îi spunea ce voia să afle, iar ea nu voia să îl oprească. Belwain merită să moară, dar nu de mâna regelui, rosti fără să se poată abţine.

— Elizabeth… Geoffrey îi rosti numele cu un oftat obosit. Tu nu ai decât un singur ţel şi nu ştii despre ce vorbeşti. Zilele astea, regele nu mai obişnuieşte să omoare pe toată lumea.

— Nu înţeleg, recunosc lucrul acesta, răspunse Elizabeth, încruntându-se. Dar ce face el atunci când găseşte pe cineva vinovat de vreo crimă îngrozitoare, dacă nu îl omoară? întrebă ea, încercând să gândească logic.

— El nu crede în asemenea pedepse aspre şi nu a mai omorât vreun om de la contele Waltheof încoace.

— Atunci ce face? întrebă Elizabeth. Îi bate pe umăr şi îi trimite pe drumul lor, ca să facă şi mai mult rău?

— Nicidecum, răspunse Geoffrey. Din punctul meu de vedere, metodele lui sunt la fel de aspre ca şi pedeapsa cu moartea. De obicei, pedeapsa este să li se taie mâinile şi să li se scoată ochii. Uneori, pedeapsa asta îi omoară, alteori nu, iar atunci îmi închipui că ei şi-ar dori să fi murit.

Elizabeth se cutremură. Direcţionă discuţia înapoi spre informaţiile pe care voia să le afle.

— Şi cea de-a treia variantă?

— Să aştept. M-am hotărât să nu fac nimic pentru moment.

Îi prinse ambele mâini într-ale lui, anticipându-i reacţia. Elizabeth se încruntă, dar nu reacţionă altfel. Cu siguranţă el avea de gând să-şi continue explicaţia, îşi zise ea. Geoffrey se aşteptase ca Elizabeth să explodeze, şi era surprins şi oarecum uşurat că acest lucru nu se întâmplase. Nu voia să se certe cu ea. Îi zâmbi şi o sărută pe frunte.

— Văd că înveţi ce înseamnă răbdarea, nevastă. Asta mă bucură, o lăudă el. Şi acum îţi voi spune restul planului meu.

Elizabeth îşi păstră expresia serioasă, dar încuviinţă, îndemnându-l cu privirea să continue. Voia să înţeleagă şi să-i dea dreptate, să-şi găsească pacea şi să aibă în acelaşi timp şi parte de răzbunare; îşi dădu seama că nu era foarte greu să lase în mâinile lui povara unei pedepse.

— Soldatul pe care mi l-ai arătat noaptea trecută? începu el cu o întrebare şi continuă înainte ca ea să poată răspunde. Şi lui i-am permis să plece. Unul dintre oamenii mei s-a alăturat grupului lui Belwain, acum că i s-au terminat cele patruzeci de zile de muncă în slujba mea. A dat de înţeles că datoria lui faţă de mine era plătită şi că avea nevoie de bani. El va observa şi va asculta tot ce face el, apoi îmi va da raportul mie.

— De ce nu l-ai forţat pe soldat să-ţi spună adevărul? se miră Elizabeth.

— Vrei să spui că trebuia să-l torturez, scumpă soţie?

întrebă el, zâmbind.

— Nu zâmbi la mine, Geoffrey. De obicei, eu nu sunt un om atât de răzbunător. Dar tu nu ai fost aici, nu i-ai văzut, nu ai văzut ce au făcut. Nu am vrut să spun că trebuia să-l torturezi pe om, ci doar să-l faci să-ţi spună…

— Ai dreptate. Nu se cade să zâmbesc în situaţia asta.

O trase înapoi în braţele lui şi o strânse puternic. Mişcarea asta însemna că-şi cere scuze şi se gândi că ea va trebui să se mulţumească deocamdată cu asta. Desigur, ar fi putut să îi ofere mai mult.

— Îţi accept scuzele, zise Elizabeth cu o expresie serioasă întipărită pe chip. Geoffrey vru să-i spună că de fapt nu-şi ceruse scuze, dar se hotărî să renunţe. Categoric, ea ar fi putut să-i întoarcă cuvintele împotriva lui, se gândi cu o oarecare admiraţie.

Acum Elizabeth se uita direct în ochii lui şi Geoffrey citi resemnarea sinceră din ei. „Mi-a oferit loialitatea ei, fără alte întrebări şi fără să se opună. Şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu o voi dezamăgi, într-un timp atât de scurt, mi-a întors pe dos toată existenţa şi la fel s-a întâmplat şi cu viaţa ei.” Avea să accepte responsabilitatea pe care i-o încredinţa ea, la fel cum o acceptase deja ca soţie. Refuza să se gândească la motivele pentru care cugeta astfel, ştiind că dacă făcea asta, trebuia să recunoască faptul că nutrea sentimente şi emoţii pe care le credea demult moarte.

— Dar ce ai de gând cu Belwain? întrebă ea.

— Ţi-am zis, răspunse Geoffrey. Am de gând să aştept.

— Geoffrey, încerc să-mi dau seama cum gândeşti, spuse Elizabeth enervată. Dar jur că-mi e la fel de greu să te fac să-mi dai un răspuns pe gustul meu, pe cât e să-mi scot un dinte.

Geoffrey credea că-i spusese destule. În ceea ce-l privea pe Belwain, planul lui era să îl lase în pace pentru o vreme. Ea nu trebuia să ştie că el le întindea o capcană şi celorlalţi, şi că

atunci când capcana avea să fie terminată, Belwain avea să fie numit complice. Era prea devreme să-i spună asta. Şi ea trebuia să aştepte.

— Mai ai răbdare încă puţin, încercă Geoffrey să o liniştească. Dovada va…

— Va… ce? întrebă Elizabeth, smulgându-se din braţele sale. Dovada va sări în faţa ta precum se iţesc florile din zăpadă, primăvara? Se ridică în picioare şi îi întoarse spatele. Dacă nu o cauţi, ar putea trece ani întregi înainte să găseşti dovada. Îţi pui toate speranţele într-un singur om, acest soldat pe care l-ai trimis cu oamenii lui Belwain. Iar asta nu e suficient. Da, eu am făcut o promisiune, strigă ea, am jurat să-mi răzbun familia şi voi face întocmai.

— Nu vei face nimic, îi ordonă Geoffrey. Se ridică şi el dintr-o singură săritură şi o prinse de umeri. Vreau să-ţi dai cuvântul. Lasă treaba asta pe seama mea.

Ridică şi el vocea, de-a dreptul enervat. Îşi dădu seama că era peste puterile oricărui bărbat să-i tolereze comportamentul. Soţia lui va trebui să înveţe care-i este locul.

— Nu o să-mi dau cuvântul.

Sfidarea ei era ca o bucată de lemn uscat aruncat pe focul deja mocnind al nervilor lui şi singurul mod în care se putea termina discuţia asta era printr-o explozie.

— O vei face, zbieră el, sau nu vei mai primi mâncare ori apă până când nu-ţi vei da seama că trebuie s-o faci.

Postura ei, felul în care îl înfrunta prin sfidarea ei, mâinile micuţe pe care le ţinea strânse în pumni, în şold, erau aspecte care îl uimeau şi îl enervau la ea. De-abia dacă îi ajungea la umeri, dar cu toate astea ea credea că îl putea face să gândească la fel ca ea.

O trase brusc în braţele sale şi aproape că o aruncă în şaua iepei. Elizabeth se luptă să se îndrepte şi apoi îşi fixă privirea înainte.

— Atunci, destul de curând, vei rămâne văduv, milord, strigă ea şi vocea îi tremură de hotărâre. O să mor de foame înainte să fac o promisiune pe care n-o s-o pot păstra. Cuvântul meu este onoarea mea.

— Şi îndrăzneşti să insinuezi că al meu nu e? o întrebă Geoffrey cu un alt urlet care o făcu să tresară de spaimă.

„O să răguşească în curând, dacă va mai continua să urle la mine", se gândi ea şi apoi îşi dădu seama că lucrul acesta nu ar fi fost atât de îngrozitor. O să-i facă bine să rămână fără voce, ca pedeapsă, şi să nu-i mai facă urechile să ţiuie.

— Aş provoca la duel pe orice bărbat care ar rosti cuvinte atât de prosteşti.

— Atunci, provoacă-mă, izbucni Elizabeth.

— Destul! Nu mai vorbi cu mine, spuse el. Şi să nu mai ridici niciodată vocea la mine!

„Nu face asta, nu face aia… mereu dă ordine, iar eu m-am săturat sincer de situaţia asta. Nu îmi înţelege deloc sentimentele şi nici nu vrea. Nu, el nu poate înţelege chinul prin care trec, altfel nu mi-ar cere să aştept", se gândi ea disperată.

Geoffrey îi lovi iapa ca s-o facă să pornească şi o urmă îndeaproape. Elizabeth nu se mai uită niciodată în urmă, pe tot drumul spre castel. „Trebuie să pot face ceva", îşi zise ea, încercând să se gândească la un plan. „Trebuie să existe ceva… cineva la care să pot apela…"

Capitolul 9

Toţi încercau să intervină. Până şi servitorii, se gândi Geoffrey cu exasperare. Ar fi trebuit să se arate mânios pentru că nu îi ascultau ordinele, dar îşi dădu seama că numai furios nu era.

Trecuseră două săptămâni mohorâte, iar Geoffrey era gata să ajungă la un armistiţiu – da, admise el fără să se ruşineze,

era chiar pregătit să se recunoască înfrânt. Va accepta şi asta, numai ca să vadă măcar un zâmbet mic din partea soţiei sale.

Toate gândurile lui erau legate de ea, îşi dădu el seama în timp ce intra în sala mare de la intrare. Mai mulţi servitori erau ocupaţi dereticând, iar doi dintre cavalerii săi şedeau la masă şi beau bere. Se îndreptă spre ei şi se aşeză pe scaunul pe care obişnuia să stea atunci când judeca pricinile oamenilor, scaunul cel mai apropiat de vatră, şi aşteptă. Era atent la ce se întâmpla în jurul lui şi rămase acolo cu chipul lipsit de expresie, până când fiecare dintre cei prezenţi îşi aduse aminte brusc de vreo treabă urgentă şi se făcu nevăzut. „Aşa-i, până şi cavalerii mei mă părăsesc", se gândi Geoffrey. Dar zâmbea; ştia adevăratul motiv pentru care dispăruseră cu toţii. Se temeau de el. Era adevărul, iar lucrul acesta nu îl deranja prea mult. Era cunoscut faptul că uneori se enerva peste măsură… Dar ce bărbat nu ar face-o, dacă ar fi împins până la limitele răbdării? se întrebă el.

Nu conta, îşi zise. Era obişnuit să stea singur. Era felul lui de-a fi… ca un copil crescut între războinici aspriţi de bătălii, şi acum ca propriul lui stăpân – în afară de William, care era lordul lui, desigur.

Şi totuşi, el nu era singur, nici măcar acum, în pustiul încăperii cufundate în tăcere. Ea era mereu cu el. „Mă bântuie femeia asta", bombăni el nemulţumit.

Nu putea înţelege lucrul acesta, felul în care îl prinsese în mrejele ei. În copilărie, învăţase cum să reziste nevoii de-a bea apă sau de-a mânca; pe când era paj, se avântase plin de curaj în nopţi friguroase de iarnă, pentru scurte perioade de timp, dar suficient de mult cât să înveţe cum să-şi disciplineze trupul. Dar cum să-şi strunească trupul să nu reacţioneze la Elizabeth? se trezi întrebându-se. Ce fel de exerciţiu ar fi putut să facă, ca să realizeze lucrul acesta?

Îşi rezemă fruntea în palmă şi închise ochii. Era obosit de

lupta aceasta cu soţia lui, deşi aproape că nu schimbaseră niciun cuvânt de la cearta lor din pădure. Doar noaptea, când trupurile lor se împreunau, doar atunci îşi vorbeau. Îşi aminti cu o mândrie plină de aroganţă, dar şi puţin stânjenit, de prima noapte de după cearta lor. Nu o forţase, ştia că nu avea s-o forţeze niciodată, dar nu fusese nici blând.

În noaptea aceea, când ajunsese în cele din urmă în pat, imaginea ei îl întărâtase. Poate că băuse câteva halbe de bere în plus, dar avea mintea încă limpede. Ea crezuse că este beat, iar el nu negase.

Ea stătea în picioare în mijlocul camerei, dar de îndată ce îl văzu înţelese din privirea lui ce avea de gând. Începu să dea înapoi încet, până când ajunse cu spatele la perete şi nu mai putea face niciun pas.

— Mă pândeşti ca o panteră, şopti ea atunci, şi nu-mi place deloc.

— Deci acum mă compari cu o panteră, când numai în dimineaţa asta eram leul tău, rosti el tărăgănat în timp ce îşi dădea jos hainele. Ai o obsesie pentru animale, nevastă, adăugă el.

Privirea lui nu se dezlipi niciun pic de pe buzele ei, pentru că, Dumnezeu îi era martor, era fascinat de buzele acelea bosumflate şi îşi amintea de atingerea lor magică.

Elizabeth îşi umezi buzele cu vârful limbii. Era nervoasă şi îşi prinse marginile halatului mai strâns, ca un scut împotriva privirii lui indecente.

— Nu vreau să mă atingi, spuse ea, încercând să pară puternică, dar ştiind că eşuase lamentabil. Fiecare por din pielea ei începea să o gâdile în aşteptarea atingerii lui, dar el nu avea de unde să ştie asta, nu-i aşa? Nu vreau…

— Nu mă interesează ce vrei tu, mormăi Geoffrey. Stătea la câţiva centimetri de ea, complet dezbrăcat, cu mâinile în şolduri. Dă-ţi hainele jos, nevastă, sau le voi smulge de pe tine. Te vreau.

Elizabeth se gândi să-l refuze, dar judecând după privirea lui hotărâtă, ştia că ar fi fost inutil. Ea era soţia lui, îşi aminti, şi începu să-şi dea jos halatul. Era datoria ei. Datorie, da, îşi zise, dar va fi şi puţină plăcere în noaptea asta, îi promise în gând.

Lăsă halatul să-i cadă pe podea şi îi imită postura, cu mâinile în şolduri şi cu capul ridicat, ca să-l privească sfidătoare.

— Eşti o brută arogantă şi neînţelegătoare, dar eşti soţul meu şi nu te voi refuza. Dar te avertizez, Geoffrey, că vei găsi puţină plăcere în actul acesta, în noaptea asta, pentru că refuz să răspund atingerilor tale. S-a înţeles? întrebă ea.

Sânii i se mişcau o dată cu respiraţia greoaie, cauzată de cuvintele mânioase şi de expresia sumbră de pe chipul lui.

O surprinse când îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă până îi lăcrimară ochii. Cu siguranţă era beat, se gândi ea cu lehamite. Cum îi putea da o lecţie, dacă el era prea beat ca să-i pese?

— Cred că ai dreptate, nevastă. Chiar că va fi puţină plăcere. Când te ating, „puţin" e ultimul cuvânt pe care l-aş folosi când vine vorba de reacţiile noastre. Nu îi dădu răgaz să răspundă, căci o ridică în aer, la pieptul lui, şi când o simţi că icneşte la atingerea lor intimă, râse din nou. Aşadar, nu vei reacţiona la atingerile mele în seara asta? întrebă pe un ton provocator.

— Nu, şopti Elizabeth cu voce tremurândă, în timp ce soţul ei presăra sărutări umede în jos pe gâtul ei.

Îşi dădu seama că trebuie să se prindă de braţele sale groase şi puternice, pentru a rămâne în picioare. Limba lui, care îi mângâia zona aceea sensibilă de la baza gâtului, deja o forţa să geamă.

Reuşi să rămână destul de nemişcată în braţele lui, până când mâinile lui alunecară în jos pe spatele ei şi începură să-i maseze posteriorul. Când începu să se topească în braţele

lui, o lipi brusc de membrul lui dur şi îi frământă carnea moale.

— O să mă implori să te iau, îi şopti, smucindu-i capul în sus, ca să o sărute.

Îi reduse la tăcere protestele cu gura, iar limba lui o invadă, căutând-o pe-a ei.

Instinctiv, Elizabeth începu să tragă şi să-i guste limba în acelaşi timp, şi fu încântată când îl auzi că geme.

Geoffrey o ridică în braţe şi o duse pe pat, unde o forţă să stea întinsă de burtă, apoi se coborî deasupra ei. Ea crezu că avea să se sufoce până când se ridică şi începu să o sărute de la gât până jos, pe spate. Când ajunse în dreptul mijlocului, Elizabeth strângea cearşaful cu ambele mâini şi gemea deja de dorinţă. Geoffrey îşi strecură o mână între picioarele ei şi începu să dezmierde focul care începea să crească în intensitate în trupul lui Elizabeth.

— Spune-mi că mă vrei, îi ceru el.

Degetele lui nu se opriră nicio clipă, şi Elizabeth i-ar fi spus orice ca să-l facă să înceteze dulcea tortură la care o supunea.

— Da, Geoffrey, gemu ea când degetele lui îi invadară intimitatea. Te vreau.

Gemu din nou. Încercă să se rostogolească pe spate, să îl ia în braţe şi să-l primească înăuntrul ei, dar Geoffrey o opri. Îngenunche între picioarele ei şi îi ridică şoldurile.

— Spune-o din nou, îi ceru iarăşi cu o voce răguşită.

— Te vreau, strigă Elizabeth. Te rog, Geoffrey, îl imploră ea, fără să-i mai pese că ajunsese în acel punct.

Geoffrey gemu satisfăcut şi o pătrunse brusc, de tot. Elizabeth începu să suspine de plăcere, cu ochii închişi datorită extazului care se aduna în ea. Aproape atinse extazul, când Geoffrey se opri, o întoarse şi o ridică în braţe. O sărută adânc, înfometat, înainte să cadă înapoi pe pat cu ea în braţe. Se întinse pe spate şi o trase peste el. Elizabeth nu

întrerupse sărutul, oftând printre buzele lui când o pătrunse din nou. Ea se lăsă uşor pe spate, începând să se mişte încet, pentru ca apoi să mărească viteza până când simţurile şi gândurile îi explodară şi o făcură să-i suspine numele.

El îi răspunse, arcuindu-se înspre ea cu o forţă care îi străpunse sufletul. Apoi o ţinu strâns cu mâinile pe şolduri, în timp ce se lăsară cuprinşi împreună de fiorii pasiunii. Când li se întâlniră privirile, Geoffrey nu se uită la ea cu o expresie triumfătoare şi nici ea nu îl privi supusă; nu, pe chipurile amândurora se vedea uimim prilejuită de senzaţiile pe care tocmai le împărtăşiseră.

Elizabeth închise încet ochii şi se prăbuşi pe pieptul lui, pentru ca apoi să se ridice şi să coboare la loc odată cu respiraţia lui grea, încercând să-şi adune gândurile. Îşi propusese o treabă dificilă. Totul continua să se simtă înteţit în jurul ei. Simţurile îi erau încă în alertă. Mirosul de mosc ce se simţea după ce făcuseră dragoste îi ieşea prin toţi porii şi nu reuşi decât să ofteze resemnată. Până şi lumânarea, care arunca o lumină aurie peste trupurile lor lucind de transpiraţie, părea să aibă o tentă erotică.

„Te rog, Geoffrey, nu te lăuda şi nu râde de mine", se rugă ea în tăcere. Îşi dădu seama că îi mângâia părul de pe piept şi se opri.

— De fiecare dată e ca prima oară, şopti ea cu gura foarte aproape de pielea lui, după care îşi dori să-şi fi ţinut gândurile numai pentru ea. Respiraţia lui reveni la normal şi era foarte posibil să adoarmă în curând. Poate că nu îi va aminti de provocarea ei şi de victoria lui evidentă.

— Nu, iubito, de fiecare dată e şi mai bine, spuse el cu voce răguşită. Mâna lui începu să-i mângâie uşor coapsa. Uită-te la mine, Elizabeth, îi porunci. Vreau să ştiu dacă te-am rănit.

Elizabeth îşi sprijini capul pe mâini şi îl privi în ochi. Se luptă cu impulsul de-a se apleca înainte ca să-l mai sărute o dată.

— Nu m-ai rănit, zise ea cu voce moale.

Mâinile lui îi dădură părul la o parte de pe faţă înainte să îi cuprindă chip al cu o blândeţe tulburătoare, care o făcu să lăcrimeze. Se aplecă înspre ea şi o sărută tandru pe buzele întredeschise.

— Ceea ce avem noi… legătura asta dintre noi… ar fi mare păcat să ne folosim de asta ca de o armă ca să ne facem rău unul altuia. Să nu încerci niciodată să îmi refuzi ceea ce este al meu, spuse el. Continuă pe o notă plină de blândeţe. Şi nici eu nu îţi voi refuza ceea ce îţi aparţine.

— Dar Geoffrey, şopti Elizabeth drept răspuns, cum poţi…

— Lupta dintre noi se încheie la uşa dormitorului, nevastă.

— Şi se reia în zorii fiecărei zile? întrebă Elizabeth, fără să reuşească să-şi ascundă tristeţea din glas.

— Dacă aşa doreşti, admise Geoffrey.

Elizabeth nu avea ce răspuns să-i dea. Închise ochii şi îşi rezemă obrazul de pieptul lui.

Cuvintele lui o tulburau. Poate, se gândi ea şi căscă, poate că la lumina zilei va reuşi să-şi pună ordine în gânduri.

Geoffrey fusese foarte sigur că, în dimineaţa următoare, după ce îi ceruse ca niciunul din ei să nu-şi refuze intimitatea pe care o puteau avea în dormitor, soţia lui ascultătoare îi va oferi scuzele de rigoare. Ascultătoare! Ha, pufni *Geoffrey* cu putere, acesta nu era cuvântul care să o descrie pe soţia lui.

Vai, dar avusese îndrăzneala să-l ignore când îi ceruse să-şi ceară scuze. Scutură din cap când îşi aminti cum se duse curajoasă la fereastră şi îi indică soarele. O, cât îl înfuriase! Şi la început mânia aia nu îl afectase în vreun fel. O încuiase pe Elizabeth în camera lor şi dăduse ordine că nu trebuie să primească nici mâncare, nici apă… şi nici vizitatori. Şi toată lumea părea înclinată să-l lase să facă ce vrea, se gândi el, zâmbind ca pentru sine, cel mai probabil zicându-şi că cearta dintre soţ şi soţie avea să se încheie până la căderea nopţii.

Dar, evident, acest lucru nu se întâmplase şi oamenii începuseră să intervină chiar de a doua zi, la început cu subtilitate şi apoi din ce în ce mai evident chiar şi pentru cel mai prost om. Când Geoffrey se ducea în dormitor, găsea uşa descuiată. În mod misterios, în cameră apărea mâncare pe platouri pe care nimeni nu-şi amintea să le fi cărat. Cu toate acestea, soţia lui nu luase nicio înghiţitură de mâncare sau de apă. Când venise a treia zi, însuşi Geoffrey încercase să o oblige să mănânce şi să bea apă. Iar până la sfârşitul celei de-a patra zile, îi ordonase s-o facă.

— Nu vreau să cazi moartă la picioarele mele, îşi aminti el că-i spusese. Iar când ea ridicase dintr-o sprânceană, într-un gest întrebător, el mormăise ceva despre cum începuse să ţină la bunicul şi la fratele ei, şi că nu voia să le creeze neplăceri.

Atunci pusese la cale un alt plan ca s-o facă să reintre în normal şi chiar crezuse că avea să funcţioneze.

Cu alte femei ar fi funcţionat, îşi zise el. Dar nu cu Elizabeth. Ea nu era precum celelalte! Baloturile de materiale fine trecuseră neobservate şi croitoreasa trebuise să-l întrebe pe el ce rochii dorea să comande. El desigur că făcuse lucrul acesta, dar fusese mai furios pe el însuşi decât pe ea. Să-ţi cunoşti adversarul! De câte ori i se repetase propoziţia asta? Problema de aici era că el nu cunoştea la fel de bine modul în care gândea Elizabeth, cel puţin nu pe cât de bine crezuse, trebui Geoffrey să recunoască; şi, ca să fie sincer, el nu voia ca ea să fie inamicul lui.

— Cu permisiunea ta, Geoffrey, aş vrea să schimbăm câteva vorbe. Această întrerupere îl aduse pe Geoffrey înapoi în prezent. Privi în sus şi îl văzu pe Elslow, bunicul lui Elizabeth, stând în faţa lui.

— Te deplasezi la fel de silenţios ca un vânător, îl măguli Geoffrey. Nu te-am auzit.

— Erai cu mintea departe? întrebă Elslow, zâmbind ca şi

cum ar fi ştiut.

— Aşa-i, eram, recunoscu Geoffrey.

— La nepoata mea, fără îndoială. Elslow rosti cuvintele acelea ca pe o afirmaţie obişnuită, şi mişcă din mână ca să-l oprească atunci când el încercă să protesteze. Destul cu asta, Geoffrey. Te porţi ca un copil în chestiunea asta.

Geoffrey fu atât de uimit de declaraţia noului său prieten, încât nu reuşi decât să mişte din cap.

— Rişti mult cu vorbele astea rostite la întâmplare, Elslow, spuse el enervat.

Bătrânul nu se arătă impresionat de ameninţarea subtilă.

— Prostii, Geoffrey. Eu nu risc nimic, tu eşti cel care riscă totul, îşi trase un scaun – fără să-i ceară permisiunea, observă Geoffrey – şi se aşeză cu faţa la el. Îi luă ceva timp ca să-şi aranjeze picioarele înainte şi numai după ce se aşeză confortabil îşi ridică din nou privirea către baron. Ea moşteneşte încăpăţânarea asta de la familia tatălui ei, să ştii, adăugă el, rânjind.

Geoffrey se trezi râzând.

— Este încăpăţânată, recunoscu el. Iar eu nu-i pot oferi ce-şi doreşte, Elslow, nu încă. Şi din cauza asta nu mai are încredere în mine.

— Ea crede că nu-ţi pasă, spuse Elslow.

Era pentru prima dată în două săptămâni când Geoffrey vorbise despre soţia sa, şi Elslow era mulţumit că acest lucru se întâmplase în sfârşit. Simţea că nepotul lui prin alianţă voia să facă pace.

— Cum ar putea să creadă că nu-mi pasă! Ba chiar am strigat-o „iubito” într-o noapte. Desigur, era în focul pasiunii, şi totuşi, a fost un… cuvânt de afecţiune. Ea e singura femeie pe care o am…

Elslow se străduia din greu să nu râdă.

— Vorbeşte cu ea şi foloseşte mai multe cuvinte mieroase. Explică-i care este poziţia ta, îl îndemnă el.

— Nu voi face asta. Refuzul tăcut al lui Geoffrey era lipsit de furie. Eu nu trebuie să explic nimic, nimănui, argumentă el. Ea este cea care trebuie să înveţe ce este răbdarea. Aceasta e firea lucrurilor.

— Iar tu ai moştenit încăpăţânarea de la mama sau de la tatăl tău? întrebă Elslow, rânjind din nou.

Geoffrey păru surprins de întrebare.

— De la niciunul, răspunse el. Nu-mi amintesc cum erau părinţii mei.

— Asta explică faptul că eşti atât de confuz în ceea ce priveşte sentimentele pe care le ai, spuse Elslow direct. Dar îţi spun un lucru, Geoffrey: eu am învăţat, în mulţi ani, că atributele care nu ne plac la alţii, le regăsim, de fapt, şi în noi înşine.

Geoffrey se ridică şi aproape că se împiedică de piciorul lui Elslow.

— Hai să ne plimbăm şi să-mi explici ghicitorile astea.

Elslow încuviinţă şi îl urmă pe Geoffrey afară. Nu vorbi până când nu se aflau în curte, îndreptându-se spre zona de sud.

— Voi amândoi sunteţi încăpăţânaţi, ăsta este adevărul, zise Elslow. Îşi potrivi pasul cu al lui şi îşi împreună mâinile la spate în timp ce urcau panta uşoară. Geoffrey, tu eşti mai mare şi mai puternic, atât ca vârstă, cât şi ca vână, prin urmare tu eşti cel care trebuie să vină cu oferta de împăcare. Explică-i cu blândeţe şi cuvinte mieroase ceea ce aştepţi de la ea, altfel o vei pierde.

— Dar am avut-o vreodată? se trezi Geoffrey că întreabă.

— O, da, fiule, răspunse Elslow. Zâmbi ca pentru sine şi îşi zise în gând: „Ei nu şi-au dat seama până acum că se iubesc şi asta e problema lor. Fiecare îşi păzeşte inima faţă de celălalt”. Din momentul în care a rostit jurămintele acelea, adăugă apoi cu voce tare, ea a devenit a ta.

Geoffrey dădu din cap şi grăbi pasul.

— Te înşeli, mormăi el. Când nu primi niciun răspuns din partea lui Elslow, se uită înspre el şi continuă: Ea vorbeşte mereu despre marea dragoste care a fost între tatăl şi mama ei. Eu nu am văzut niciodată o iubire atât de mare, nici măcar între William şi Matilda, Dumnezeu s-o odihnească. ÎI privi din nou pe Elslow, apoi adăugă: Uneori, mă gândeam că Elizabeth inventează toate poveştile astea. Că nu e posibil să fi existat oameni care să-şi fi permis să se ataşeze atât de mult unul de altul… să fie atât de vulnerabili. E o prostie.

— Ei nu au avut de ales, declară Elslow. Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat peste noapte, aşa cum probabil te-a lăsat să crezi nepoata mea. Regele tău a măritat-o pe fiica mea cu Thomas pentru a obţine Montwright, iar eu pot să mărturisesc că, la început, cei doi proaspăt căsătoriţi s-au luptat ca leii şi tigrii. Fiica mea a fugit de la el de două ori, spuse el, râzând. Ba chiar i-a luat cele două fiice cu ea!

— Povesteşte-mi despre asta, îi ceru Geoffrey. Îşi dădu seama că zâmbea la întâmplarea pe care avea să i-o povestească Elslow, întrebându-se dacă Elizabeth ştia detaliul acesta despre vieţile părinţilor ei.

— Thomas avea două fiice care arătau jalnic, începu el. Păreau mai degrabă orfane, deşi erau îmbrăcate cu haine scumpe; aveau aşa o tristeţe în ochi, că înmuiau până şi cele mai aspre inimi. Erau de-abia nişte copilţe când murise mama lor şi apoi au fost luate din mijlocul singurei vieţi pe care o cunoşteau şi duse să trăiască în castelul neprimitor din Montwright. Fiica mea a avut nevoie de numai o lună pentru a rezolva situaţia. Prima dată când a fugit de la soţul ei a venit la mine, în Londra, şi transformarea fetiţelor a fost uimitoare. Ea le iubea şi copilele pur şi simplu înfloreau în grija ei.

— Dar ce a făcut Thomas? întrebă Geoffrey.

— Păi, a venit după ea, desigur, replică Elslow. S-a folosit de fetele lui ca scuză să n-o bată. El o iubea de la început, dar

era prea încăpăţânat ca să recunoască.

Geoffrey se opri la mijlocul pasului şi se întoarse spre Elslow.

— Nu înţeleg de ce nu îl urai. El ţi-a luat fiica şi te-a alungat.

— Eram pornit împotriva lui, trebuie să recunosc asta, răspunse Elslow. Dar apoi am văzut-o pe fiica mea cu cele două fetiţe. Ea devenise eroina lor. Apoi am văzut şi felul în care Thomas se uita la ea şi am citit afecţiunea din privirea lui. I-am spus că-l voi omorî dacă îi face rău vreodată şi, în loc să se înfurie, a fost de acord cu mine. Mi-a dat cuvântul lui că o va proteja şi şi-a respectat promisiunea până în ziua în care a murit.

Geoffrey încercă să şi-l închipuie pe Thomas, dar imaginea pe care o creă în minte era nedesluşită.

— Era un bărbat modest, după câte îmi amintesc, şi destul de tăcut.

— Era mulţumit de viaţa lui.

— Aşa cum eram şi eu, izbucni Geoffrey. Până când nepoata ta a intra în viaţa mea. O să pun capăt acestui haos, Elslow, iar lucrurile vor reveni la normal.

Elslow ştiu atunci că îi spusese destule. Dădu din cap şi ceru permisiunea să plece. Avea de gând să-l lase pe Geoffrey să se gândească bine la ceea ce tocmai discutaseră, după care avea să îl testeze din nou. Rolul de pacifist era o îndeletnicire nouă pentru Elslow şi descoperi că treaba aceasta îl lăsase foarte însetat, începu să meargă grăbit spre locul în care ştia că avea să găsească o halbă de bere. Poate că îl va putea provoca pe Roger la alt joc de şah, îşi zise el, zâmbind de nerăbdare.

Geoffrey rămase pe loc şi gândurile îi zburau la ceea ce aflase de la Elslow. Îşi îndreptă umerii şi porni într-o altă direcţie, cu mâinile din nou prinse la spate, în timp ce înconjură fortăreaţa.

Micuţul Thomas îl strigă, iar Geoffrey se opri. Îl urmări pe băiat alergând spre el cu o suliţă mică în braţe. Elslow îi făcuse suliţa de jucărie cu o seară înainte.

— Ce faci? îl întrebă, cu ceea ce el considera tonul său vesel.

— Mă duc să învăţ să trag la ţintă, strigă copilul.

— Şi cine are să te înveţe asta? insistă Geoffrey, zâmbind.

— Gerald, răspunse Thomas, arătând spre paj, care se apropia de după o zidul fortăreţei, cu calul pe urmele sale. Vedeţi ce a construit pentru mine?

Geoffrey se uită în direcţia indicată de Thomas. Acolo, înfiptă în pământ, se înălţa o ţintă de peste un metru.

Peste partea de sus se afla altă bucată de scândură, aşezată perpendicular. De unul din capete atârna o păpuşă de paie care voia să întruchipeze un cavaler, iar de celălalt capăt, un sac de nisip. Obiectivul exerciţiului era să arunci lancea înspre cavaler, dar cu atâta siguranţă şi rapiditate, încât sacul de nisip să nu aibă timp să se balanseze înspre tine şi să te doboare de pe cal. Ţinta aceasta era un exerciţiu pe care îl preferau pajii mai în vârstă, pentru că era prea periculos pentru unul de statură mică, precum cel care stătea acum în faţa lui.

— Astăzi, îi zise el, nu o să faci altceva decât să observi. Şi poate mâine o să poţi să stai în faţa lui Gerald în timp ce exersează, declară Geoffrey.

Atunci Gerald se ridică în şaua calului şi îi arătă lui Thomas cum se face exerciţiul. Copilul era atât de impresionat, că lăsă să-i cadă suliţa din mâini şi începu să aplaude frenetic.

— Încă o dată, strigă el, alergând mai aproape de paj. Fă-o din nou.

Văzând că are atenţia completă a lordului său, Gerald se supuse cu nerăbdare. Voia neapărat să-i arate lordului cât de sprinten şi de rapid era. Îşi întoarse calul şi îl făcu să

gonească până la ţintă, apoi îşi aruncă suliţa ca un topor. Intenţionase ca vârful ei să se înfigă în pieptul cavalerului de paie, dar, din atâta entuziasm, calculă greşit şi suliţa reteză claia de paie imediat sub coif, făcând ca trupul de paie să cadă grămadă în timp ce capul decapitat rămase să atârne de funie.

Gerald se simţea înjosit. Să apară atât de neîndemânatic în faţa baronului era umilitor. Începu să-şi ceară scuze pentru modul în care ţintise, când văzu cu colţul ochiului chipul copilului. Acesta rămase pe loc, holbându-se la manechinul de paie decapitat. Apoi strigătul puternic al băiatului străpunse aerul cu puterea cu care un suflet se desprinde din iad; un urlet atât de sfâşietor, încât

Gerald trebui să-şi acopere urechile pentru ca strigătul acela chinuitor să nu-i ajungă în suflet.

Geoffrey fu primul care reacţionă. Fugi spre copil şi îngenunche ca să se uite la chipul lui. Agonia pe care o văzu întipărită acolo îl făcu să-l doară inima. Copilul ţipă iar şi iar, şi tot ce putea să facă Geoffrey era să îl ţină în braţe, lipit de el. Nu era o alinare prea mare, ştia asta, pentru că băiatul nu părea să-şi dea seama că este ţinut în braţe.

Roger fugea spre ei, cu Elslow pe urmele sale. Geoffrey le făcu semn că totul este în regulă şi îl ridică pe băiat în braţe. De-abia atunci ţipetele scăzură în intensitate şi micuţul începu să plângă cu sughiţuri. Curând, era atât de obosit din cauza şocului pe care îl suferise, că îşi rezemă capul de umărul lui Geoffrey, prinzându-se de el cu mâinile în timp ce rămăsese pierdut în amintiri.

— Mama mea, oftă el.

— Acum eşti în siguranţă, Thomas. În siguranţă, repetă Geoffrey în timp ce îl bătea uşor pe spate.

Cuvintele sale îl calmară pe băiat şi hohotele care îţi muiau inima se potoliră. Atât Roger, cât şi Elslow se dădură din calea lui Geoffrey, care ducea copilul în braţe.

Intenţia lui era să-l ducă pe băiat la sora lui.

Atunci apăru şi Elizabeth. Venea fugind înspre ei cu o expresie care îl întristă pe Geoffrey la fel de mult ca şi agonia copilului. Se opri când îi văzu venind spre ea, deşi îi privea în continuare îngrozită.

După felul în care se holba la spatele fratelui ei, Geoffrey îşi dădu seama că probabil credea că e rănit şi atunci clătină din cap.

— Îşi aminteşte, şopti el.

Elizabeth pricepu. Ochii i se umplură de lacrimi şi, mişcând din cap, întinse o mână ca să-l mângâie pe fratele ei. Geoffrey îi prinse mâna şi o trase alături de el. Cu braţul peste umerii ei, începu să meargă din nou.

Elizabeth îşi dădu seama că se rezema de el. Groaza pe care o simţise când îşi imaginase că fratele ei era rănit se risipise. Acum simţea siguranţa şi liniştea pe care i-o transmiteau îmbrăţişarea lui Geoffrey şi, pentru moment, făcu un armistiţiu. Pentru scurtă vreme erau uniţi şi îşi ofereau amândoi puterea şi mângâierile micuţului care avea nevoie de ele. Fără să schimbe vreun cuvânt, cei trei intrară în casa lor.

— Thomas, nu te rezema de balustrada aia, îi ordonă Elizabeth. O să cazi două etaje şi o să-ţi spargi capul.

Băiatul ignoră cuvintele surorii sale şi se aplecă în continuare în afara ferestrei din dormitorul ei, scuipând în jos peste victime neştiutoare şi râzând cu bucuria unui băiat de şapte ani.

Geoffrey deschise uşa la timp pentru a auzi cuvintele soţiei sale.

— Dacă nu te dai jos de acolo în clipa asta, îi voi spune lordului şi el se va mânia foarte tare, îl ameninţă Elizabeth. Şi dacă îi cer, o să-ţi dea o ciomăgeală sănătoasă.

Ameninţarea funcţionă şi frăţiorul ei se grăbi să coboare pe podea, dărâmând în timpul ăsta scaunul pe care îl folosise

pe post de scară.

— Poate că n-o să te asculte, spuse Thomas chicotind.

Îi plăcea să o vadă pe sora lui cum îşi pierde răbdarea din când în când, mai ales atunci când era plictisit de la atâta stat înăuntru.

— O să mă asculte.

Tonul liniştit cu care rostise această asigurare aproape că îl dărâmă pe copil. Thomas îşi întoarse ochii mari şi albaştri spre lord şi se îmbujoră.

Geoffrey se încruntă la băiat, după care se întoarse spre soţia lui. Păstrând o mască de indiferenţă pentru Thomas, vorbi pe un ton foarte serios:

— Vrei să îi dau o mamă de bătaie sau nu?

Elizabeth ştiu că o tachinează, după sclipirea din ochii lui calzi şi luminoşi. Aproape că izbucni în râs, apoi văzu că fratele ei o privea.

— Trebuie să mă mai gândesc la asta, bărbate, zise ea, pretinzând că ia în considerare oferta lui. De ieri, fratele ăsta sălbatic al meu mi-a făcut multe probleme. A pus miere în coiful lui Gerald…

— M-am gândit că i se va părea amuzant, o întrerupse Thomas, evident mâhnit.

Nu îi plăcea ca poznele sale să fie aduse la cunoştinţa noului său lord.

— Lui Gerald nu i s-a părut deloc amuzant, se răsti Elizabeth, păstrându-şi aceeaşi expresie serioasă, şi astăzi Roger l-a pedepsit să rămână în camera noastră pentru că încerca să călărească pe spinarea câinilor. Iar acum, termină ea, nu îmi ascultă poruncile şi încearcă să îi scuipe pe soldaţi. Ce părere ai despre comportamentul acesta, milord?

Geoffrey dădu din cap şi se gândi la copilul care îşi pleca uşor capul în faţa lui. Cele cinci zile de când îşi recăpătase memoria trecuseră foarte repede şi în tot acest timp Geoffrey văzuse o transformare completă a băiatului. Era o

fire sălbatică şi total lipsită de orice prudenţă; fusese salvat de la moarte sigură de cel puţin două ori pe zi, de câte un soldat.

— Ce ai de spus în apărarea ta? îl întrebă pe copil.

Îi venea să râdă, dar nu îndrăznea să lase să se vadă asta. Copilul trebuia să ştie că există nişte limite şi că trebuie să le respecte, altfel nu va ajunge să fie niciodată cavaler. În plus, se gândi Geoffrey, dacă ar fi zâmbit măcar un pic, soţia lui ar fi fost cea care l-ar fi ciomăgit pe el.

Thomas îngenunche şi îşi puse mâna în dreptul inimii. Trase cu ochiul în sus ca să vadă dacă acest gest dramatic era pe placul războinicului şi descoperi că omul cel mare mai era încă încruntat. Închise ochii strâns.

— Îmi pare rău şi nu voi mai face niciodată, spuse el. Promit, adăugă la final cu o voce plină de speranţă.

— Nu eşti deloc disciplinat şi mă întreb cum vei ajunge vreodată cavaler, rosti Geoffrey. Acum ridică-te şi urmează-mă. Te voi pune la treabă, ca să nu mai intri în alte încurcături.

— Bărbate? Pot să vorbesc o clipă cu tine? întrebarea rostită pe un ton atât de blând fu ca o mângâiere blândă pentru inima lui.

— Du-te şi aşteaptă-mă la piciorul scărilor, îi zise copilului.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, Geoffrey începu să râdă.

— De fapt nu e amuzant deloc, spuse Elizabeth exasperată. Tata l-a lăsat să alerge de colo-colo ca un pui de sălbăticiune. Nu are absolut niciun pic de maniere.

— Nu e chiar atât de rău, răspunse Geoffrey, şi odată cu trecerea vremii va învăţa ce aşteaptă oamenii de la el.

— Sara mi-a spus că ai dat ordine să se împacheteze lucrurile, zise Elizabeth, schimbând subiectul. Ce…

— Voiam să-ţi spun diseară, când aveam să fim singuri,

începu Geoffrey. Încă se mai purta cu grijă când o vizita pe soţia lui, pentru că îi plăcea aranjamentul temporar pe care îl aveau şi nu voia să îi pună capăt. Vom pleca pe domeniul meu peste două săptămâni. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de o problemă, spuse el fără să-i dezvăluie destinaţia sau ce avea de gând să facă, dar nu va dura foarte mult şi când mă voi întoarce vreau să fii pregătită.

— Şi Thomas? întrebă Elizabeth, deşi se temea de răspunsul pe care avea să-l primească.

Îşi încleştă mâinile la spate, ca să nu le vadă el tremurând.

— El va rămâne aici cu bunicul tău, care îi va fi tutore temporar, zise Geoffrey. Încă nu vreau să îl scot din lumea care îi este atât de familiară. A trecut prin multe schimbări în ultima vreme. Zâmbi la soţia lui când o văzu surprinsă, ca reacţie la cuvintele sale. Chiar mă crezi un monstru atât de mare, încât să nu iau în considerare sentimentele băiatului?

— Nu, şopti Elizabeth zâmbind. Eu sunt sigură că eşti un om înţelegător.

— În vara următoare, Thomas va veni să locuiască cu noi. Până atunci, voi avea suficient timp ca să-mi întăresc mobilierul, astfel încât să nu-l poată distruge.

Gluma pe care o făcu pe seama firii sălbatice şi a neîndemânării fratelui ei, o făcu să zâmbească şi mai larg.

— Te voi ajuta şi eu, bărbate. Merse spre el timidă, dar hotărâtă, şi îşi puse braţele în jurul taliei sale. Deci nu îl vei trimite pe fratele meu la rege? întrebă ea. Te-ai răzgândit?

— Da, recunoscu Geoffrey, bucurându-se de atingerea ei. Am descoperit că în ultimul timp mi-am schimbat părerea în multe cazuri, adăugă el, mângâindu-i părul.

— Cum ar fi? îl descusu Elizabeth, zâmbind în sus spre el.

Geoffrey dădu să-i răspundă, dar Elizabeth se întinse şi îl sărută înainte ca el să poată rosti măcar un cuvânt. El îi răspunse cu alte săruturi.

— De exemplu, faptul că îmi place afecţiunea pe care mi-o

porţi, zise el într-un final. Am început să mă obişnuiesc cu modul direct în care îţi afişezi sentimentele, nevastă, înţeleg că nu te poţi abţine, desigur.

Elizabeth izbucni în râs şi ochii începură să-i strălucească. Geoffrey ajunsese să cunoască privirea aceea şi aştepta gluma pe care avea s-o facă sau capcana pe care urma să i-o întindă. Da, îşi zise el în gând, începea să o înţeleagă bine.

— Te crezi atât de irezistibil? întrebă ea.

— Sincer să fiu, până să intri tu în viaţa mea, nu mă credeam, veni răspunsul lui. Cicatricea mea le deranja pe multe femei, zise el când ea începu să îi depună sărutări uşoare, una după alta, de-a lungul fostei răni, dar tu… Când gura ei ajunse la lobul urechii şi respiraţia ei caldă îl făcu să fiarbă de dorinţă, nu îşi mai aminti despre ce vorbea. Încetează cu prostiile astea, nevastă, îi ceru Geoffrey. E ziua-n amiaza mare şi trebuie să mă ocup de multe treburi. Încercă să vorbească pe un ton puternic, dar trebui să recunoască faptul că eşuase lamentabil.

Elizabeth se trase înapoi şi îl privi lung, plină de pasiune.

— Aşa-i, bărbate, fu ea de acord într-o şoaptă care parcă îi atinse vintrele, ai multe de făcut.

Geoffrey o trase înapoi în braţele sale şi o sărută cu lăcomie.

— Eşti complet nedisciplinată, nevastă, îi zise el cu un geamăt.

Începuse ca un joc pentru ea, intenţia asta de a-i arăta că şi el o găsea irezistibilă, dar Elizabeth uită ce avea de gând. Jocul luă sfârşit odată cu sărutările lui îmbătătoare şi cu promisiunile incitante pe care i le făcea la ureche.

Mai târziu, nu îşi mai aminti cine dezbrăcase pe cine, sau cum, reţinu doar faptul că simţurile îi explodară când se întoarse în braţele lui, când pielea lor se atingea.

— Îmi înfierbânţi sângele în vine, Geoffrey, o auzi el gemând în gura sa. Mă faci să…

O opri cu limba şi o pătrunse cu atingerea ei catifelată.

Elizabeth se lăsă purtată de dorinţa sălbatică pe care o simţea, îşi înfipse unghiile în umerii lui când acesta o lipi de perete şi o pătrunse. Niciunul din ei nu se purta cu blândeţe. O ţinea lipită de coapsele lui şi încerca să se gândească la faptul că trebuie să încetinească ritmul, din dorinţa de-ai oferi plăcere înaintea lui, dar modul frenetic în care se unduia lipită de el făcu orice gând să-i zboare din minte. O pătrunse iar şi iar, la fel de dezlănţuit ca şi ea, şi îi auzi cu greu strigătele rostite pe umărul lui.

— Te iubesc, Geoffrey. Cuvintele acestea, declaraţia făţişă, se revărsă afară din ea în momentul în care simţurile îi explodară. Nu s-ar fi putut abţine să nu vorbească, la fel cum nu putea opri fiorii care îi cutremurau trupul. Te iubesc, te iubesc, şopti ea ca o rugăciune când îl simţi pe soţul ei tremurând alături de ea.

Elizabeth îşi odihni capul pe umărul lui, trasă un cerc cu vârful limbii, gustând transpiraţia sărată pe care o provocase, inspiră mirosul puternic şi senzual care îl caracteriza atât de bine pe Geoffrey şi se scăldă în plăcerea momentului. O ţinea atât de strâns lipită de el, că îi era greu să respire, dar lucrul acesta nu o deranja şi nu protestă. Îşi închise ochii liniştită, împăcată, şi îşi relaxă strânsoarea.

Respiraţia lui Geoffrey reveni la normal, dar nu-i dădu drumul din braţe, pentru că voia să mai păstreze momentul intact.

— Mă ameţeşti, şopti el cu o voce răguşită.

— La fel cum şi tu mă ameţeşti pe mine, răspunse Elizabeth.

Vocea ei suna tărăgănat şi la fel de temperată şi de plăcută ca starea ei de spirit. Zâmbi şi ştiu că până şi sufletul îi zâmbeşte.

Geoffrey îşi îndreptă umerii şi o lăsă pe Elizabeth să alunece pe podea. O privea cu ochi pătrunzători, ca şi cum ar

fi căutat ceva acolo, se gândi Elizabeth.

Buzele ei erau umflate de sărutările lui, ochii îi erau mari şi încrezători, iar Geoffrey îşi zise că este cea mai fermecătoare, cea mai frumoasă femeie din lume.

— Nu te-am satisfăcut? întrebă Elizabeth confuză.

Nu înţelegea de ce o privea atât de intens. Geoffrey îi cuprinse chipul între palme.

— Ai spus că mă iubeşti, Elizabeth. S-a întâmplat din cauza pasiunii sau ai vorbit serios?

Se încruntă în aşteptarea răspunsului ei, iar inima parcă încetă să-i mai bată, suspendată undeva în necunoscut.

— Te iubesc. Recunoscu adevărul din nou, pe un ton sfios şi îşi dori ca el să-i dea drumul, să se poată ascunde de privirea lui tăioasă. Îşi deschidea sufletul în faţa lui, îi oferea vulnerabilitatea pe care de obicei o păstra bine ascunsă. Nu am ştiut că te iubesc până când nu am rostit cuvintele acelea, îi mai şopti.

Geoffrey zâmbi, iar ochii lui erau plini de tandreţe. O mângâie pe obraz înainte să se aplece şi să o sărute uşor pe buze.

— M-ai satisfăcut, nevastă, murmură el. Eu nu mă pricep la dragoste aşa ca tine. În anii pe care i-am petrecut antrenându-mă ca să devin războinic nu am întâlnit astfel de sentimente. Geoffrey o eliberă şi începu să-şi adune hainele. Elizabeth rămase pe loc, nemişcată, dându-i de înţeles că trebuie să continue explicaţia.

Geoffrey ştia ce aştepta ea şi acest lucru îl enervă, faptul că voia şi mai mult de la el. O ignoră în timp ce îşi puse hainele pe el, apoi se întoarse spre ea.

— Mă bucur foarte mult că mă iubeşti, spuse. Şi poate că atunci când voi fi bătrân, îţi voi declara şi eu acelaşi lucru.

Tonul arogant din vocea lui o paralizã pe Elizabeth şi îşi încrucişă braţele sub piept, gata de confruntare. Atunci îşi dădu seama că era goală şi se grăbi spre capătul patului,

acolo unde îşi lăsase halatul. După ce îşi acoperi goliciunea şi legă bine cordonul, reveni la soţul ei.

— Nu ţi-am cerut să mă iubeşti, Geoffrey şi, Dumnezeu mi-e martor că nu ştiu de ce te iubesc.

— N-ai înţeles, nevastă, încercă Geoffrey să o împace. În viaţa unui războinic nu este loc şi pentru dragoste. Numai netoţii se lasă conduşi de sentimente. Când voi fi bătrân şi tatăl multor fii, de-abia atunci îmi voi putea permite să devin…

— Netot? întrebă Elizabeth. Descoperi că nu mai era furioasă şi, dintr-odată, izbucni în râs. Sărmanul Geoffrey, se gândi exasperată. El încă mai avea atâtea de învăţat! „Mă vei iubi, bărbate, altfel te voi lua la bătaie.”

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine când îţi vorbesc de sentimentele mele.

Geoffrey clătină din cap văzând cât de uşor îl putea înfuria.

— Nu râdeam, zise Elizabeth, încercând să pară spăşită. Doar zâmbeam.

— Nu mă corecta, mormăi Geoffrey.

La uşă se auzi un ciocănit puternic şi Geoffrey mulţumi cerurilor pentru această întrerupere.

— Ce este? se răsti el mai tare decât intenţionase.

— S-au întors amândoi mesagerii, milord, strigă un soldat către soţul ei.

Elizabeth se încruntă, întrebându-se de unde se-ntorseseră mesagerii, dar, după expresia de pe chipul soţului ei, hotărî să nu întrebe nimic. Existau metode mai simple şi mai puţin făţişe prin care putea afla, se gândi ea.

— Geoffrey? îl strigă Elizabeth în momentul în care porni spre uşă.

— Ce este? se răsti el.

Era din ce în ce mai nervos şi asta numai pentru că încercase să ajungă la sufletul lui, că încercase să-l facă să

rostească acele cuvinte pentru care nu era pregătit. În realitate, el nu ştia dacă acele sentimente existau, ca să le poată exprima în cuvintele pe care le dorea ea. Exista posibilitatea ca el să nu fie capabil de asemenea sentimente şi Geoffrey trebui să recunoască faptul că asta îl speria mai mult decât vulnerabilitatea pe care voia s-o scoată ea la iveală. Până acum, nu îl speriase nimic, niciodată. Avea multe lucruri la care să se gândească şi cu cât pleca mai degrabă din preajma ei, cu atât mai repede avea să-şi înfrunte sentimentele neclare. Nu îi plăcea haosul în care îl împingea ea şi nu avea să accepte asta.

— Până când mă voi hotărî să vorbim despre asta din nou, am încheiat discuţia, nevastă, zise el hotărât şi ieşi pe uşă înainte ca Elizabeth să se poată mişca.

— Geoffrey! îl strigă ea din toate puterile, apoi îşi acoperi gura cu palmele, pentru ca să n-o audă râzând.

Soţul ei apăru în pragul uşii, încruntat şi cu mâinile în şolduri.

— Ce este?! urlă el atât de tare, că ar fi putut îngenunchea un bărbat în toată firea.

Ea rămase calmă şi neafectată. „Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, îi voi şterge zâmbetul ăla de pe faţă şi-o voi face să-i fie frică sau…”

— Ţi-ai uitat cizmele, milord.

Elizabeth râse fără oprire în timp ce se îmbrăcă şi se opri de câteva ori pentru a-şi şterge lacrimile de pe obraji.

Da, îl iubea, îşi zise într-un final, când îşi recăpătă controlul. Faptul că recunoştea lucrul acesta o făcea să se simtă uşurată şi fericită. Îşi aminti expresia de pe chipul lui când îşi dăduse seama că era desculţ şi izbucni imediat în râs.

Şi apoi îşi aminti de mesageri şi hotărî că trebuie să descopere ce aveau de raportat oameni aceia, şi de unde se

întorseseră. Îşi aranjă în grabă părul, pieptănându-l doar înspre spate şi îşi netezi marginea tunicii noi, de culoarea levănţicii.

Se grăbi în jos pe scări încercând să treacă neobservată, dar se opri la intrarea în sala cea mare, când auzi vocea furioasă a soţului ei.

— Îmi ignoră convocarea, aşa-i?

Elizabeth se lipi de perete pentru ca soţul ei să nu o zărească şi să vorbească mai încet, pentru că era foarte curioasă.

Cine hotărâse să îi ignore ordinele şi de ce? se întrebă ea. Voia atât de mult să afle, că nu o mai deranj a faptul că păcătuia, trăgând cu urechea la această conversaţie. La urma urmelor, soţul ei urla suficient de tare cât să trezească morţii, aşa cum îi era obiceiul, se gândi Elizabeth.

— Nu am vorbit direct cu el, milord, zise mesagerul. Unul dintre oamenii lui mi-a spus că s-a închis în camerele lui, nebun de durere din cauza pierderii suferite. De asemenea, mi-a mai spus că a refuzat să mănânce şi că încearcă să moară de foame.

Geoffrey se sprijini de vatră şi începu să-şi frece bărbia gânditor, dar se uită în sus la timp pentru a zări o siluetă violet lângă intrare. Aşteptă un moment şi, atunci când silueta nu se mişcă, ştiu că e vorba de soţia lui, care asculta pe ascuns tot ce se vorbea acolo. Zâmbi şi se hotărî să-i dea ceva de ascultat, ceva care avea s-o enerveze atât de rău, pe cât îl înfuria pe el faptul că ea trăgea cu urechea. Da, îşi zise el, începeau să-i placă jocurile astea pe care le făceau ei doi.

Îşi drese glasul.

— Nebun de durere? întrebă el pe un ton plin de scepticism. Niciun bărbat nu înnebuneşte de durere doar pentru că-şi pierde nevasta. Niciun bărbat! Doar ele sunt atât de uşor de înlocuit. Dar dacă ar fi fost vorba de un cal, atunci ar fi fost o cu totul altă problemă, adăugă el cu voce tare.

Elizabeth icni de furie ca reacţie la zeflemeaua lui.

Acum ea era cea care stătea la uşă cu mâinile în şolduri şi cu fruntea încruntată.

— Un cal?! strigă Elizabeth la soţul ei din cealaltă parte a sălii. Crezi că un cal e mai bun decât mine? îndrăzneşti să… să…

— Vai, Elizabeth, ai auzit din întâmplare ce-am spus? întrebă el. Râdea cu ochii la supărarea ei, deşi vocea îi rămase calmă, batjocoritoare şi uimită. Rânji spre ea şi Elizabeth îşi dădu seama că fusese păcălită.

— Bărbate, vezi cumva prin pereţi? îl întrebă exasperată şi înaintă până ajunse lângă el, unde se opri pentru a-i asculta replica.

— Ar fi bine pentru tine să crezi asta, răspunse Geoffrey. Îi făcu cu ochiul şi, când Elizabeth îşi dădu seama că mesagerul era de faţă, se înroşi din cauza acestui mic gest de afecţiune.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse ea şi îi zâmbi.

— Şi? rosti soţul ei, ridicând din sprânceană.

— Şi pentru faptul că am tras cu urechea, murmură ea. Deşi, cel mai probabil, voi mai face asta şi altă dată.

— E un gest lipsit de demnitate, replică Geoffrey.

— Aşa e, recunoscu Elizabeth, dar e şi singurul mod în care pot afla ce se întâmplă, adăugă. De unde vine mesagerul şi unde este celălalt? întrebă apoi.

— Celălalt a plecat deja, o informă Geoffrey, mulţumit că ea nu ştia că venise tocmai de la Belwain, iar acum ascultam un raport despre cumnatul tău nebun, Rupert.

Nu-şi putu ascunde nervozitatea din glas.

— Rupert! şopti ea bulversată. O, sărmanul Rupert.

Elizabeth se simţi copleşită de vină şi de ruşine. De când avusese loc tragedia, nu se gândise deloc la soţul surorii ei. Nu, îşi zise, fusese prea absorbită de propria durere pentru a se mai putea gândi şi la chinul prin care probabil trecea şi el.

Doamne Dumnezeule! Cum s-ar fi simţit ea dacă l-ar fi

pierdut pe Geoffrey aşa cum Rupert îşi pierduse iubirea vieţii – pe soţia sa! Elizabeth îşi plecă fruntea şi rosti o rugăciune în gând pentru nechibzuinţa ei.

— … Şi asta e tot ce am de raportat.

Ultimele cuvinte ale mesagerului îi atraseră atenţia înapoi la discuţie.

— Te-ai descurcat bine, spuse Geoffrey. Acum, du-te şi ia-ţi de mâncare şi de băut.

Mesagerul făcu o plecăciune în faţa lui Geoffrey, după care părăsi încăperea.

Imediat, Geoffrey se întoarse către soţia sa.

— Elizabeth, spune-mi tot ce ştii despre acest Rupert.

— Mi-e atât de ruşine, Geoffrey. Ar fi trebuit să mă duc la el şi să-i ofer sprijinul meu. El a fost soţul surorii mele şi ştiam că el şi Margaret se înţelegeau bine după felul în care se purtau când ne vizitau. Erau un cuplu potrivit, după cum obişnuia să spună mama mea.

— Dar Rupert? întrebă Geoffrey. Ce-mi poţi spune despre el? în realitate, chiar e capabil să înnebunească de durere? E atât de slab, încât nu poate ieşi din camerele lui ca să vadă mormântul soţiei sale?

Elizabeth simţi tonul zeflemitor din vocea lui şi clătină din cap, întristată.

— Tu nu înţelegi, şopti ea.

„Iar acum îmi dau seama ce fire dificilă ai", adăugă în gând. „Tu nu mă iubeşti, altfel ai înţelege." îşi simţi inima grea, ca de piatră şi îi întoarse spatele soţului ei, ca să nu-i vadă tristeţea din ochi.

Geoffrey înţelese greşit reacţia soţiei sale, presupunând că discuţia despre rudele ei deschidea o rană pe care ea încerca din greu să o acopere. O prinse de umeri şi o întoarse cu blândeţe spre el.

— Mai spune-mi o dată cum s-a petrecut tragedia, Elizabeth. Ştiu că este dureros pentru tine să povesteşti asta

şi îmi pare rău, dar trebuie să aud totul din nou. Ca să fiu sigur, zise el.

Pe Elizabeth o nedumeriră ultimele lui cuvinte şi îşi dorea să nu-i fi cerut asta.

— Şi dacă îţi povestesc, asta te va ajuta să înţelegi mai bine? îl întrebă. Geoffrey încuviinţă, după care Elizabeth adăugă: Atunci îţi voi povesti.

Trase aer în piept ca să se liniştească, închise ochii şi repetă firul evenimentelor, aşa cum o făcuse de multe ori înainte. Geoffrey nu o întrerupse nici măcar o dată, iar ea îşi dorea să termine cât mai repede posibil. Când ajunse la final, se uită în sus în ochii lui, încercând să îi citească gândurile şi concluziile.

— Ai omis un lucru, spuse Geoffrey în timp ce îşi freca bărbia, cugetând.

— Ce anume? întrebă Elizabeth, încruntându-se.

— Înainte, când ai povestit prima dată, ai spus că unul dintre bărbaţii care purtau glugă era rănit… înjunghiat, dacă îmi aduc aminte bine.

— Da, am uitat asta, răspunse Elizabeth. Margaret l-a înjunghiat. De ce? E important detaliul acesta?

— Poate. Unde l-a înjunghiat?

O întrebă pe un ton normal, dar cu privirea vigilentă. Elizabeth se concentră, încercând să-şi amintească din nou scena şi să rămână cât mai detaşată din punct de vedere emoţional. Cu ochii minţii, o văzu pe Margaret întorcându-se, ridicând pumnalul şi…

— Chiar sub umăr, sub umărul drept. Am văzut cum a ţâşnit sângele prin haine. Îl privi din nou pe Geoffrey, dar nu găsi niciun răspuns în privirea lui. La ce te gândeşti? îl întrebă.

— Nu acum, se eschivă el. Dar când mă voi întoarce din călătoria mea, îţi vei primi răspunsurile.

— Mereu îmi ceri să aştept, spuse Elizabeth, incapabilă să-

şi ascundă mânia din glas.

— Mi-ai acordat încrederea ta, îi aminti Geoffrey. Aproape adăugă că îi jurase să-l şi iubească, dar hotărî să nu aducă iar în discuţie subiectul acesta. Mi-ai făcut un jurământ, repetă el.

„Dar am făcut un jurământ şi faţă de părinţii şi surorile mele", argumentă ea, pentru sine. Promisiunea faţă de ei nu trebuia să fie mai importantă decât jurământul pe care îl făcuse soţului ei? oftă de oboseală. Dacă ar putea măcar înţelege situaţia în care se afla, se gândi ea.

— Am făcut şi alt jurământ, şopti.

Se întoarse înainte ca soţul ei să poată răspunde şi ieşi în grabă din sală. Trebuia să se gândească la multe lucruri şi avea nevoie de singurătate. Se întoarse în dormitor şi se aşeză pe pat. „Oare am devenit prea obsedată de răzbunare? se întrebă. E atât de greşit faptul că vreau să se facă dreptate, pentru ca sufletele lor să ajungă în rai?"

Spre surprinderea ei, începu să plângă în hohote. Nu-şi mai putea reţine lacrimile. Îşi îngropă faţa în cuvertura patului şi plânse până la istovire pentru familia pe care o pierduse. „Nu vă voi dezamăgi", le promisese părinţilor şi surorilor ei. „Voi găsi o cale de-a face dreptate, ca să vă puteţi odihni în pace." De abia ce termină de repetat jurământul acesta în gând, că îi veni o idee. Rupert! Da, o să-i dea ea motiv să iasă din camerele lui. Ea îi va oferi ocazia de-a se răzbuna. Faptul că el va duce la îndeplinire jurământul ei o făcea să se simtă eliberată.

Gândul de răzbunare fusese cel care o ajutase să-şi păstreze minţile atunci când ar fi putut să înnebunească, şi la fel se va întâmpla şi cu el, hotărî Elizabeth. Îi va da un scop în viaţă. Rupert va jura să se răzbune şi era destul de puternic încât să-l provoace pe Belwain să spună adevărul. El nu avea să fie atât de îngrijorat în ceea ce priveşte legea, îşi spuse ea.

Elizabeth îşi şterse ochii şi sări din pat. Avea multe de

făcut înainte ca ziua aceasta să se termine. Trebuia să-l convingă pe Hammond să o însoţească şi să-i ordone să mai găsească pe cineva dispus să o ajute. El avea să fie de partea ei, îşi zise cu hotărâre, mai ales dacă îl ameninţa că altfel se duce singură. Şi nici nu o va pârî lui Geoffrey. „Nu", se gândi ea, „el îmi e mai întâi loial mie."

Urma să plece imediat ce Geoffrey şi oamenii lui aveau să pornească la drum, adică dimineaţa devreme. Şi până la castelul lui Rupert nu era o distanţă atât de mare, nu şi dacă îşi amintea scurtătura pe care se aventurase odinioară cu tatăl ei. Cu puţin noroc, avea să fie înapoi înainte ca Geoffrey să se întoarcă. Nu-şi făcea iluzii că lipsa ei va trece neobservată de oamenii pe care Geoffrey îi lăsase în urmă, dar atunci va fi prea târziu şi fapta avea să fie săvârşită.

Capitolul 10

Elizabeth stătea de multă vreme scufundată în cada de lemn plină cu apă fierbinte şi parfumată cu petale de trandafir. Geoffrey se spălase şi îşi schimbase hainele, iar ea îl trimise să ia cina.

— O să vin şi eu repede, promise ea şi îi făcu cu ochiul.

— Poate că o să vin eu la tine chiar acum, o tachină Geoffrey, ezitând să iasă pe uşă. Ar fi vrut să rămână şi îi aruncă o privire care o făcu să înţeleagă lucrul acesta.

— Nu poţi, răspunse Elizabeth, râzând. Oamenii tăi şi bunicul meu te aşteaptă. Dacă întârzii, vor ştii că noi… bunicul meu va ghici…

Spre jena ei, Geoffrey izbucni în hohote. Îşi calculă iute aruncarea şi cârpa udă îl lovi direct în frunte, astfel că Geoffrey trebui să o ridice din cadă şi să o sărute tandru.

— Pe mai târziu, spuse el cu o voce răguşită plină de promisiuni.

— Da, şopti Elizabeth, pe mai târziu. Dar acum va trebui să te schimbi, milord, pentru că te-am udat. Râse din nou şi se coborî înapoi în apă, stropindu-l în joacă, cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi acoperea sânii de privirea lui.

Ah, era un bărbat magnific, se gândi ea în timp ce observa cu o privire captivată trupul soţului ei. Era îmbrăcat complet în negru, în afară de blazonul auriu care îi vestea rangul, iar apa aproape că nu se zărea deloc pe materialul închis la culoare. Ea fu mulţumită că purta negru, pentru că se potrivea perfect cu surpriza pe care i-o plănuise şi pentru care se străduise foarte mult. Pregătise pe pat o pereche nouă de pantaloni, o tunică şi o cămaşă albă deasupra, iar Geoffrey, deşi ridică o sprânceană în direcţia ei când văzu că soţia sa îi alesese această vestimentaţie, se schimbă fără alte întrebări.

„Ce femeie plină de contradicţii”, îşi zise în gând când o privi, „îşi ascunde sânii de mine cu sfiala unei virgine, dar se zgâieşte la trupul meu cu o dorinţă la fel de mare ca şi a mea.”

— Se vede că eşti stârnită, nevastă, spuse Geoffrey cu îngâmfare. Clătină din cap în semn de exasperare şi merse înapoi la uşă. Mereu vrei să mă întârzii, adăugă înainte să plece.

Îl auzi râzând prin uşa închisă şi zâmbi de nerăbdare.

— În noaptea asta, dragă soţiorule, tu vei fi cel care mă va face să întârzii la somn. Voi avea eu grijă de asta.

Se şterse în grabă, după care îşi trase pe cap o cămaşă neagră, lungă până la glezne.

Era una dintre rochiile noi pe care i le făcuse croitoreasa fără să fie prea încântată, pentru că, de obicei, cămăşile acestea se croiau din materiale mai deschise la culoare, pentru a contrasta cu partea de deasupra, dar Elizabeth insistase să fie neagră, în seara asta, avea să se asorteze cu soţul ei, atât în ceea ce privea vestimentaţia, cât şi pasiunea.

Oftând, îşi trase rochia pe ea şi o lăsă să-i cadă pe trupul gol. Se hotărâse să nu mai poarte cămăşuţă şi se îmbujoră gândindu-se la comportamentul ei indecent. „O, ce surprize am pus la cale pentru tine, bărbate", se gândi ea, zâmbind de nerăbdare. Chiar şi acum că era îmbrăcată în culori închise, vestimentaţia tot o avantaja. Îşi pieptănă părul şi hotărî să nu-l mai împletească, apoi se duse degrabă înapoi la cufăr pentru a scoate o bucată lată de material pe care o ascunsese acolo. Ea însăşi o concepuse, deşi croitoreasa cea talentată fusese cea care o cususe, iar Elizabeth era extrem de mulţumită de rezultat. Pe bucata aurie de material era brodat blazonul soţului ei, cusut în contrast cu fire negre şi având un aspect uimitor de frumos, observă ea cu mândrie.

Îşi trecu materialul peste unul din umeri şi îl aranjă peste piept până jos, în dreptul şoldului, unde făcu o fundă. Apoi îşi puse pantofii negri de sub pat. Acum era pregătită.

Se întinse spre uşă şi o deschise larg, tocmai în clipa în care pajul Gerald era pe cale să ciocănească. Rămase încremenit cu mâna în aer în timp ce o privea pe stăpâna lui.

— Sunteţi frumoasă, bolborosi Gerald. Purtaţi blazonul lui.

— Mi se potriveşte, nu-i aşa? întrebă Elizabeth cu un zâmbet.

— Da, da, se bâlbâi Gerald ruşinat. Nu am vrut să spun altceva, milady.

— Ştiu asta, îl linişti Elizabeth. Doreai ceva? întrebă apoi, schimbând subiectul.

— Da, recunoscu Gerald, deşi nu-şi continuă propoziţia.

Rămase doar acolo, cu un zâmbet larg, întins până la urechi, iar lui Elizabeth îi venea să râdă de expresia lui tâmpă. Desigur că nu făcu asta, pentru că nu dorea să-i rănească sentimentele.

— Şi pentru ce doreai să mă vezi? insistă ea, împreunându-şi mâinile într-o postură relaxată, care sugera că avea de gând să stea acolo atâta timp cât îi trebuia lui să-

şi adune gândurile.

— Soţul Domniei Voastre. Vă aşteaptă şi devine din ce în ce mai nerăbdător, îşi aminti Gerald.

— Atunci mă voi duce la el, răspunse Elizabeth.

Trecu repede pe lângă Gerald şi porni în jos pe scări.

— Este o seară caldă, zise ea în încercarea de a-l linişti pe băiat, şi în aer se simte parfumul florilor. Oamenii se vor bucura de vremea caldă, nu crezi?

Elizabeth se întoarse ca să-i audă răspunsul, dar se trezi că e singură pe coridor. Gerald încă mai stătea lângă uşa dormitorului ei, uitându-se după ea cu o expresie uluită. Nu se putu abţine şi începu să râdă, apoi îl chemă pe băiat lângă ea.

— Însoţeşte-mă până în sală, Gerald. Lordul se aşteaptă să-ţi îndeplineşti datoria până la capăt.

Gerald dădu din cap şi o prinse pe Elizabeth de braţ, conducând-o în jos pe scări cu gesturi stranii. „Sper numai că soţul meu va fi la fel de impresionat, de surprins şi de mulţumit”, îşi zise ea în timp ce pajul o îndrumă înainte cu o mână tremurândă.

Elizabeth nu fu dezamăgită. Când ajunse la intrarea în sală, rămase pe loc cu mâinile pe lângă corp şi aşteptă reacţia soţului ei. Discuţiile şi râsetele amuţiră când fiecare bărbat din sală o zări, astfel că până când ajunse şi Geoffrey să o privească de la masă, sala era deja cufundată în tăcere.

Cu toate astea, nu se mişcă. Rămase locului, uitându-se la el şi zâmbind, aşteptând să vină să o întâmpine.

Geoffrey îşi văzu soţia şi rămase fără cuvinte, la fel ca şi restul oamenilor din preajmă. Aproape că uitase să şi respire, iar picioarele îi tremurară când se ridică şi se îndreptă spre ea.

Blazonul lui era vizibil tocmai din cealaltă parte a sălii şi pieptul lui Geoffrey se umflă de mândrie la gândul că îl purta şi că, prin acest gest, arăta lumii întregi că îi aparţinea lui. Se

opri doar când ajunse în faţa ei.

— Cu fiecare clipă, devii din ce în ce mai frumoasă, îi zise în şoaptă.

— Mulţumesc, Geoffrey, răspunse Elizabeth.

Îşi aşeză mâna pe braţul lui şi se lăsă condusă până la masă. Treptat, soldaţii începură să discute din nou, dar Elizabeth le simţea în continuare privirile şi le zâmbea încântată.

Bunicul se aşeză chiar în faţa ei şi a lui Geoffrey.

— Arăţi minunat, nepoată, zise el. Nu eşti de acord, Geoffrey? întrebă el.

— Nu m-am gândit la asta, răspunse Geoffrey pe un ton neutru şi rânji atunci când soţia sa îl înghionti cu vârful pantofului. Dar acum că aminteşti de asta, cred că ai dreptate. Nu arată prea rău.

Bunicul ei începu să râdă atât de tare, că Geoffrey şi Elizabeth îşi dădură ochii peste cap de exasperare. Când îl întâlnise pentru prima dată pe soţul ei, fusese disperată din pricină că nu părea a avea deloc simţul umorului, dar îşi dădu seama că tocmai făcuse o glumă care putea rivaliza cu cele ale bunicului ei.

Un vin bun şi roşu fu adus la masă, şi Elizabeth ridică paharul în cinstea soţului şi a bunicului ei. Curând, se trezi că râde până şi la cele mai absurde cuvinte şi îşi dădu seama că se îmbătase de nerăbdare, gândindu-se la momentul în care avea să rămână singură cu soţul ei. Se descălţă de un pantof, începu să-şi frece degetele de picioarele musculoase ale soţului ei şi fu încântată să-i vadă reacţia pe care el încerca din greu s-o ascundă, în timp ce vorbea cu bunicul ei. „Vrea să mă facă să cred că nu e afectat”, îşi zise ea chicotind.

— Încetează, îi şopti Geoffrey atunci când îşi strecură degetele mai sus, altfel te voi face să plăteşti pentru asta.

— De-abia aştept, răspunse Elizabeth într-o şoaptă impertinentă. Trebuie doar să spui când şi unde.

— Şi cum anume ai de gând să plăteşti? îi mormăi Geoffrey la ureche, făcând-o să tremure, înfiorată.

Se îndepărtă de el şi îi aruncă o privire lungă şi senzuală.

— Bărbate… aş fi dispusă să plătesc în mai multe feluri, rosti languros, apoi îi făcu cu ochiul şi îşi ţuguie buzele.

Geoffrey râse, făcându-i pe toţi să se uite în direcţia lor, după care se aplecă din nou spre ea.

— Nevastă, cred că încerci să mă seduci.

— Nu, răspunse Elizabeth cu o privire nevinovată. Îşi lăsă mâna să alunece în poala lui şi adăugă: Eu nu cred asta, Geoffrey. Eu ştiu cu siguranţă.

Geoffrey nu mai reuşi să reţină detalii de la restul cinei. Ştiu că mâncase pe săturate în timp record şi că îi îndepărtase mâna din poală de nenumărate ori, numai ca s-o regăsească din nou acolo, iar şi iar.

Înainte ca Elizabeth să mai poată lua două înghiţituri din mâncarea ei, o trase în picioare şi o ridică în braţe. În ovaţiile oamenilor şi însoţit de răcnetul aprobator al lui Elslow, o scoase afară din sală. Pe sub rochie i se vedea piciorul gol, iar Geoffrey zâmbi şi îi ignoră protestele în timp ce se îndepărta cu paşi mari de locul în care se aflau ceilalţi.

Ce comportament contradictoriu avea soţia lui, se gândi Geoffrey în timp ce o purta spre dormitorul lor. „Mă sfidează de dimineaţă, mă ignoră toată ziua şi acum se joacă de-a seducătoarea.” Schimbarea asta de comportament trebuia să aibă un motiv, îşi zise el, dar avea să se mulţumească s-aştepte până mai târziu ca să-l afle. Acum, nu voia decât să aibă parte de satisfacţia pe care i-o putea oferi numai ea.

După ce o închise, Geoffrey se rezemă de uşa dormitorului lor, încă ţinând-o în braţe. Elizabeth îi întoarse capul spre ea cu vârful degetului şi îi zâmbi. Era un zâmbet plin de tandreţe şi dragoste, încet, îşi umezi buzele cu limba, după care repetă mişcarea pe buzele lui, ştiind după expresia din ochii soţului ei că era încântat de îndrăzneala de care dăduse

dovadă. Apoi îl sărută, deschizându-şi buzele o dată cu el şi întâmpinându-i cu plăcere limba care îi explora adâncimile dulci ale gurii. Nu se retrase decât atunci când sărutul ameninţă să-i spulbere autocontrolul. Îi zâmbi din nou şi începu să-i dezlege legăturile de la gât, oprindu-se deseori ca să-l sărute şi să-l mângâie.

Geoffrey nu rosti niciun cuvânt. O lăsă să alunece în jos şi rămase nemişcat ca o statuie în timp ce soţia lui îl dezbrăca. Când îi îndepărta veşmintele, degetele ei erau precum aripile unui porumbel. Jocul acesta, faptul că ea îşi asumase rolul de seducătoare, îl incita. Voia să vadă cât de departe avea ea de gând să meargă, înainte să cedeze în faţa experienţei lui, şi deja observă că obrajii
i se îmbujorară când îl privi cum stă gol, în faţa ei.

Făcu câţiva paşi înapoi înainte să termine şi îşi îndepărtă cu grijă rochia pe care o purta. Acum se simţea puţin stânjenită, ştiind că soţul ei îi urmărea fiecare mişcare, dar nu ezită deloc în timp ce-şi scoase rochia. Privi în sus spre Geoffrey pentru câteva clipe lungi, îngrijorată de faptul că nu purta nimic pe sub rochie, şi speră doar că el nu o va considera o neruşinată din pricina asta. Cu gesturi foarte lente, îşi ridică rochia în sus, peste coapse, peste sâni şi în cele din urmă peste cap, înainte s-o arunce pe podea.

Geoffrey fu atât de surprins de goliciunea ei, încât nu reuşi decât să se holbeze la ea. Arăta ca o zeiţă, aşa cum şi-o imaginase când o văzuse pentru prima dată în pădure, se gândi el. Era mândră, frumoasă şi strălucitoare.

Se întinse spre ea, dar se opri când o văzu clătinând din cap. Acum nu mai zâmbea, nici când privi în jos şi îşi dădu seama că încă mai era încălţată cu un singur pantof. ÎI aruncă din picior, apoi se uită la el. Geoffrey văzu pasiunea care se aprinse în ochii şi pe chipul ei şi ştiu că era pe măsura dorinţei pe care o simţea şi el.

— Roşeşti, Elizabeth, spuse el cu o voce care i se păru

răguşită, deşi ţi-am atins şi ţi-am sărutat trupul peste tot. Crezi că o să scapi curând de timiditatea asta?

— Voi încerca, milord, îi promise Elizabeth, apoi se duse la pat şi trase cuverturile. Vino, Geoffrey. E rândul meu să-ţi aflu secretele, aşa cum tu le-ai învăţat pe ale mele. E rândul meu să-ţi sărut tot corpul şi să te văd roşind din cauza asta, mâine, când îţi vei aminti ce-am făcut.

Remarca ei absurdă legată de faptul că el ar fi putut să roşească îl făcu să zâmbească. Cuvintele ei îl excitau şi îi deşteptau în acelaşi timp curiozitatea, pentru că el fusese cel care o învăţase tot ce ştia despre arta de-a face dragoste. Cu ochii pe jumătate închişi, se duse spre ea şi îi ridică bărbia. O sărută uşor pe buze, după care se întinse pe pat şi o trase peste el. O va lăsa să-şi continue jocul acesta, hotărî el, până când avea să-şi piardă controlul sau până când ea nu avea să mai poată continua din cauza inhibiţiilor cu care fusese crescută; atunci avea să preia conducerea şi să-i producă plăcere aşa cum nu o mai făcuse până atunci. Acesta fu ultimul lui gând coerent.

Elizabeth începu să îi asalteze gâtul cu sărutări tandre, folosindu-şi gura şi buzele pentru a gusta şi a explora, şi îndreptându-se în jos în încercarea de-a atinge fiecare părticică din trupul soţului ei. În noaptea asta avea să-i venereze trupul aşa cum o făcuse şi el înainte, în nopţile trecute. Îi va oferi atâta plăcere, încât o va ierta pentru ceea ce trebuia să facă la venirea zorilor. „în noaptea asta”, îi promise ea în timp ce-şi freca uşor coapsele de picioarele lui, „în noaptea asta mă vei iubi, Geoffrey, iar asta îţi va domoli mânia atunci când vei afla că nu m-am supus poruncilor tale.”

Îl simţi cum trage brusc aer în piept atunci când îi ajunse în dreptul coapselor şi zâmbi la gândul că acum ea era cea care îl ţinea prizonier. Îşi dădu seama că îi plăcea rolul de seducătoare, pentru că ea deţinea acum controlul.

Geoffrey încercă de două ori să o tragă înapoi pe pieptul lui şi să o sărute până când avea să fie la fel de afectată ca şi el, dar Elizabeth rezistă de fiecare dată. Mâna ei găsi şi se strânse în jurul membrului său, iar el gemu de plăcere. Îi simţi atingerea limbii în locul acela fierbinte care pulsa, apoi cum îl primeşte cu totul în gura ei şi aproape că îşi pierdu minţile. Scoase un geamăt adânc şi bâjbâi până îi prinse picioarele. Cu o smucitură puternică, o întoarse şi începu să-i ofere plăcere, la fel cum făcea şi ea. Elizabeth gemu şi începu să-şi mişte frenetic şi gura, şi şoldurile, iar Geoffrey ştiu că nu se mai putea abţine pentru multă vreme. O opri cu mâinile şi o aşeză peste el, cu genunchii de-o parte şi de alta a lui, apoi o pătrunse cu atâta putere, că Elizabeth ţipă. Ezită pentru o clipă, îngrijorat că ar fi putu s-o rănească, dar mişcarea şoldurilor ei îl îndemnă să continue.

— Nu te opri, gemu ea, nu te…

Cuvintele ei îl înnebuniră de dorinţă. Se împinse în ea iar şi iar, uitând cu totul de restul lumii. Acum nu mai existau decât el şi Elizabeth, îndreptându-se iute spre culmile pasiunii. Iar când Elizabeth se arcui deasupra lui şi îi strigă numele, Geoffrey îşi permise să cedeze, ţinând-o strâns lipită de el în timp ce se lăsară copleşiţi de valul de plăcere.

— Te iubesc, Geoffrey, te iubesc mai presus de viaţa mea.

Elizabeth se prăbuşi la pieptul soţului ei şi se ghemui acolo, dar nu înainte ca el să-i observe lacrimile care-i curgeau în jos pe obraji. Nu plânse mult, dar, deşi încercă, Elizabeth nu reuşi să-şi ascundă suspinele.

Geoffrey o ţinu în braţe şi îi şopti cuvinte de alint menite să o liniştească, dar ea nu-l auzi peste propriile gemete.

— Îmi spui că mă iubeşti şi apoi începi să plângi? o întrebă el când se mai linişti. Nu eşti mulţumită de felul în care am făcut dragoste? Nu ai avut…

— Nu, interveni Elizabeth. A fost incredibil, tu ai fost incredibil şi tandru şi… un alt hohot de plâns îi întrerupse

elogiile şi Geoffrey clătină din cap.

— Atunci de ce plângi? insistă el.

— Plâng de fericire, îi explică Elizabeth printre suspine.

Geoffrey se rostogoli şi o aşeză pe pat. Îi prinse faţa în mâinile lui mari şi o privi în ochi.

— Te porţi ciudat şi jur că-mi va lua ani întregi până voi ajunge să te înţeleg complet, dar cred că toată confuzia asta are un gust dulce-amărui. Ce părere ai despre asta?

Se aplecă deasupra ei şi o sărută pe buze, apoi îi aşteptă răspunsul.

— Cred că, dacă nu te vei da la o parte, ca să pot respira, mă voi sufoca până atunci, bărbate, răspunse ea, şi un zâmbet timid îi arcui buzele.

Geoffrey se ridică imediat pe coate, dar continuă să o ţină pe loc, sub el. O ţintui de pat şi cu picioarele, atunci când ea începu să se zbată şi rămase serios.

— Vreau să ştiu de ce ai plâns după ce ne-am iubit.

— Nu înţeleg ce vrei, recunoscu Elizabeth.

— Ai plâns pentru că mă iubeşti? întrebă Geoffrey.

Gândul acesta îl nelinişti şi se încruntă.

— Nu, Geoffrey, răspunse ea. Nu-mi voi retrage cuvintele, pentru că le-am spus din inimă… acum şi pentru totdeauna.

— Asta e bine, replică Geoffrey, rânjind. Se rostogoli pe spate şi o lăsă pe Elizabeth să se lipească de el.

— Geoffrey? îl strigă ea pe un ton ezitant.

— Da? răspunse Geoffrey în timp ce întinse mâna şi stinse flacăra lumânării care ardea pe măsuţa de lângă pat şi camera se cufundă complet în întuneric. Vrei să mă certi din nou?

Deşi nu-i putea vedea chipul, Elizabeth auzi tonul glumeţ cu care vorbise. În mod evident, începuse să-i placă să o tachineze, se gândi ea, şi îi venea uşor să o facă. Ar fi putut să-l provoace să mai facă dragoste încă o dată, dacă nu ar fi fost preocupată de propriile gânduri.

— Dacă un vasal ar veni la tine şi ţi-ar cere ajutorul sau dacă i-ai promite unui vasal că-i vei da ceva, iar altul ar veni între timp şi ar vrea să-i promiţi acelaşi lucru, ce-ai face?

Îşi formulase întrebarea greşit şi îşi dădu seama de confuzia pe care i-o crease. Cum ar fi putut s-o ajute, dacă ea nici măcar nu-şi putea exprima corect gândurile?

— Nu îi poţi da celui de-al doilea lucrul pe care i l-ai promis primului, răspunse Geoffrey cu sinceritate. Asta e legea.

— Mereu legea, izbucni Elizabeth.

— Fără lege am fi ca nişte animale, o mustră Geoffrey cu un căscat. De ce te preocupă problemele vasalilor? o întrebă apoi.

— Pentru că e ceva foarte confuz, cu toate promisiunile şi jurămintele astea, recunoscu ea în şoaptă.

— Asta pentru că eşti femeie, replică Geoffrey, încercând să păstreze un ton neutru ca să nu îşi dea seama că îi întindea o cursă.

— Şi femeile nu sunt capabile să înţeleagă? întrebă Elizabeth şi trupul i se încordă alături de el, în aşteptarea răspunsului.

— Nu, nu sunt, zise Geoffrey pregătindu-se pentru reacţia ei furioasă. Când o văzu că rămâne calmă, zâmbi în întuneric şi adăugă: Pe de altă parte, un cal…

Elizabeth îşi dădu seama că glumise şi se relaxă.

— Mereu încerci să mă păcăleşti, bărbate, oftă ea.

Geoffrey râse atât de tare, că o dădu la o parte de pe el.

— Eu încerc să te păcălesc? E tocmai invers şi ştii prea bine asta! pufni încă o dată, după care o trase înapoi lângă el. Destul cu vorba, nevastă. Sunt obosit. Închide ochii şi dormi.

— Deci un bărbat oboseşte atât de uşor după ce face dragoste? E atât de slab că trebuie imediat să doarmă ore întregi? Pe de altă parte, o femeie…

Geoffrey îi opri cuvintele şi gândurile cu un sărut hotărât,

apoi îşi rezemă capul lângă faţa ei.

— Vise plăcute, îi şopti ea în timp ce închidea ochii.

— Tocmai ce mi-am trăit visele, şopti Geoffrey cu buzele pe părul ei. „Şi au fost chiar cele mai plăcute", îşi zise în gând, zâmbind, în timp ce adormea.

Geoffrey plecă în zori, cu grijă ca să n-o deranjeze pe Elizabeth, care încă mai dormea. O sărută pe frunte şi trebui să se mulţumească cu atât, fiindcă că nu voia s-o trezească din greşeală, pentru ca apoi să fie nevoit să-i răspundă la toate întrebările legate de locul înspre care se îndrepta.

Roger şi alţi cincizeci de soldaţi îl aşteptau, deja călare pe cai. Geoffrey mai întârzie puţin ca să revadă încă o dată planurile împreună cu Elslow, apoi porni în fruntea alaiului, înspre porţi. Expresia îi deveni întunecată – era chipul unui războinic care urma să meargă la luptă.

Elizabeth îşi urmări soţul de la fereastra dormitorului lor. Imediat cum dispăru din vedere, se întoarse şi începu să se îmbrace. Hammond şi un altul, un ţăran puternic pe nume Tobias, o aşteptau deja cu caii în afara zidurilor cetăţii, şi Elizabeth ştiu că trebuia să se grăbească să li se alăture înainte să se trezească toată casa. Se îmbrăcă cu o rochie de culoare albastru-închis şi îşi prinse părul într-un coc la baza gâtului. Apoi, deşi era destul de cald şi i-ar fi fost mai bine fără, îşi puse o pelerină care avea rolul de-a o ascunde de privirile curioase şi-şi trase pe cap gluga, pentru a-şi ascunde părul deschis la culoare. Pumnalul, arcul şi săgeţile formau arsenalul la care avea să apeleze în caz că dădea de necazuri pe drum.

Porni pe acelaşi traseu ca în ziua masacrului, în jos pe scările ascunse până la uşa din lateral, apoi traversă curtea pustie şi trecu prin grajd pentru a ieşi pe altă uşă care dădea înspre zidurile fortăreţei. De zid era rezemată o scară pe care o aşezase acolo Hammond, în noaptea care tocmai

trecuse, şi Elizabeth se urcă şi sări dincolo fără prea mare efort. Hammond stătea de cealaltă parte a zidului, ţinând altă scară pe care avea să coboare stăpâna sa.

Merseră împreună la locul în care stăteau ascunşi caii, printre copaci şi, fără un cuvânt, încălecară şi porniră în galop în pădure.

Elizabeth mergea în faţă, concentrându-se pe scurtăturile pe care să le folosească în timp ce încerca să îşi alunge orice sentiment din inimă. Cu toate astea, ceva nu-i dădea pace şi, până la sfârşitul unei zile în care nu se opriseră deloc pentru mâncare sau apă, Elizabeth se simţea epuizată, atât fizic, cât şi mental.

Îşi instalară tabăra cu două ore bune înainte de lăsarea nopţii, într-o zonă de pădure deasă, la aproape o oră de galop până la domeniul cumnatului ei şi, în timp ce Tobias se îngrijea de cai, Hammond îşi deschise sacul din pânză groasă şi împărţi mâncarea pe care o luase cu el.

Elizabeth mâncă puţin, doar o bucată mică de pâine întărită şi nu scoase niciun cuvânt. Nu îndrăzniră să facă focul, iar răcoarea de dinaintea nopţii o obligă să se ghemuiască în pelerina ei, rezemându-se de trunchiul unui copac.

— Milady, spuse Hammond, mai avem puţin şi ajungem la destinaţie. Poate că, după ce vă veţi odihni, ne-am putea continua drumul să ajungem la casa cumnatului Domniei Voastre înainte de căderea nopţii.

Elizabeth nu-i răspunse servitorului, dar mişcă din cap. Îl lăsă pe Hammond să presupună că era prea obosită ca să meargă mai departe. El nu o mai întrebă nimic, ci anunţă că avea să stea primul de pază. Elizabeth încuviinţă, ca să-i dea de înţeles că a auzit şi închise ochii. Era chinuită, gândurile nu-i dădeau pace şi simţea că pierde lupta cu sufletul şi mintea sa, pentru că, indiferent cât de mult încerca, nu putea scăpa de sentimentul de vină.

Încercă să se convingă de faptul că nu făcea ceva greşit. Dar era, trebui să recunoască în final.

Era foarte greşit! „O, se gândi ea în disperare, m-am păcălit pentru prea multă vreme. Noaptea trecută am ştiut, în inima mea… că pentru asta am fost atât de hotărâtă să-l seduc pe soţul meu şi să-i ofer plăcere. Ştiam că aveam să-i trădez încrederea în curând. Dar nu o pot face! Nu pot! Iartă-mă tată, dar va trebui să aştepţi ca şi mine, pentru că nu pot continua fără voia soţului meu. Mi-am pus încrederea în el, iar el îţi va răzbuna sufletul. Eu va trebui să mă mulţumesc cu faptul că se va ţine de promisiune, indiferent dacă lucrul acesta se va întâmpla peste douăzeci de ani sau mai devreme.”

— Hammond!

Şoapta ei îl făcu să tresară şi se grăbi să îngenuncheze lângă stăpâna lui cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Aţi auzit ceva? o întrebă cu un murmur nervos. Se uită înapoi peste umăr, înspre desişul din depărtare, şi duse mâna la sabie.

Mă tem că auzul meu nu mai e ca odinioară, recunoscu el după o clipă. Nu sunt demn să vă protejez, milady.

— Nu, Hammond, nu-ţi face griji. Nu am auzit nimic, răspunse Elizabeth şi îl bătu pe umăr.

Hammond se întoarse spre ea şi o privi cu o expresie uimită. Elizabeth îi zâmbi, acesta fiind singurul mod în care ştia că-l poate linişti.

— Crezi că ne-am putea întoarce într-o oră pe drumul pe care am venit, înainte ca bezna sumbră să se lase peste noi?

Hammond se lăsă pe călcâie, deschise gura şi apoi o închise la loc.

— Nu înţeleg, mărturisi el într-un final. Doriţi să ne întoarcem în Montwright?

În vocea lui se simţi o scânteie de speranţă care o făcu pe Elizabeth să-şi plece capul din nou, de ruşine. Îi pusese pe

Hammond şi pe Tobias într-o poziţie incomodă în faţa noului lor stăpân, Lord Geoffrey. Gândindu-se numai la ea şi la nevoia ei prostească de răzbunare, nu luase în considerare soarta care i-ar putea aştepta după nesupunerea asta.

— Hammond, ceea ce aveam de gând să fac… să mă duc la Rupert… nu-i o idee bună şi tocmai mi-am dat seama de lucrul acesta. Dacă m-aş duce cu problemele mele la cumnatul meu, asta ar însemna că nu i-aş mai fi loială soţului meu. Îmi pare rău că v-am pus într-un asemenea pericol pe tine şi pe Tobias cu prostia mea şi mă rog să mă iertaţi.

Înainte ca Hammond să poată răspunde, Elizabeth îşi dădu pelerina la o parte şi se ridică.

— Acum, haide să încercăm să ne întoarcem cât mai repede, pe lumină.

Hammond îşi închise ochii de uşurare. Stăpâna lui îşi venise, în sfârşit, în fire. El era sigur că rugile lui către Dumnezeu o ajutaseră să ajungă la hotărârea asta şi îşi făcu cruce în semn de mulţumire. Apoi îşi văzu de treabă, înşeuând mai întâi calul stăpânei sale şi apoi pe al lui.

Cei trei goniră cu viteză prin pădure până când ultimele raze de lumină începură să se estompeze de pe cer. Atunci renunţară la orice precauţie de-a nu fi descoperiţi şi, pentru a ajunge mai repede acasă, o luară pe drumul deschis. Elizabeth fu prima care observă lacul în depărtare. Încetini ritmul şi îl strigă pe Hammond.

— Crezi că ar trebui să ne oprim aici peste noapte?

Hammond era pe cale să-i confirme faptul că în preajmă existau câteva ascunzători tocmai bune pentru scopul lor, când un sunet puternic, ca de tunet, venind dinspre drum, îl făcu să-şi piardă firul gândurilor.

Şi Elizabeth auzi caii. Se albi la faţă şi se încordă; iapa ei nu mai înţelegea ce voia, pentru că o lovea cu genunchii şi în acelaşi timp trăgea de frâie, strunind-o să rămână pe loc. Calul începu să se ridice pe două picioare nedumerit şi

agitat, iar Elizabeth încercă timp de minute bune să recâştige controlul.

— Duceţi-vă la lac, strigă ea spre Hammond şi Tobias. Vă voi urma şi eu.

Tobias nu avu nevoie de alte îndemnuri şi porni în galop, dar Hammond clătină din cap. Îşi scoase sabia şi aşteptă în timp ce Elizabeth se lupta cu calul. Acum era prea târziu şi Hammond era convins că urma să moară pentru stăpâna lui.

Apoi tunetul ajunse în dreptul lor, iar conducătorul grupului de călăreţi aproape că se ciocni de Elizabeth. Iapa ei se dădu înapoi în faţa armatei care tocmai venise pe drum şi gluga lui Elizabeth îi căzu pe umeri. Continuă să se lupte cu calul ei şi se uită la bărbaţii care îi blocau drumul. Geoffrey! Slavă cerului, era soţul ei! Elizabeth aproape căzu de pe cal când văzu cine era şi îşi dădu seama că zâmbeşte de uşurare.

Lui Geoffrey însă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Clipi de mai multe ori, dar imaginea nu dispăru. Nevasta lui! Aici, în mijlocul pădurii, însoţită de un bătrân care s-o protejeze. Înnebunise cumva şi avea vedenii?

— Elizabeth? se auzi întrebând, şi cu greu îşi recunoscu propria voce.

— Bună seara, milord, răspunse Elizabeth într-o şoaptă.

— Elizabeth!

De data aceasta, aproape că-i răcni numele, iar sunetul puternic îi sperie din nou iapa. Roger veni să o ajute şi îi mulţumi pentru asta, pentru că, în afară de muşchiul care i se zbătea în obraz, soţul ei părea incapabil să se mişte.

Elizabeth mulţumi divinităţii că nu mai erau singuri. Expresia din ochii lui era mai mult decât înfricoşătoare şi îşi dădu seama că Geoffrey era foarte nervos. Îşi întoarse privirea spre cel care îl însoţea şi încercă să se poarte de parcă totul ar fi fost în regulă.

— Bună seara, Roger. A fost o zi frumoasă, nu-i aşa?

Roger rămase încremenit la întrebarea ei. Îşi deschise

gura ca să spună ceva, dar nu ştiu ce. Apoi se trezi că zâmbeşte, pentru că, Dumnezeu să-l păzească, nu se putea abţine.

Elizabeth îi răspunse cu un zâmbet şi mai larg şi îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Avu grijă să nu-l privească pe soţul ei şi continuă să zâmbească – precum un om greu de cap, îşi zise ea – la oamenii lui, înşiraţi pe drumul din spate.

— Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt călătoria, bărbate, spuse ea înspre el, şi acum ne vom vedea de treburile noastre. Dumnezeu fie cu voi, adăugă ea.

Ştia prea bine că planul ei nu avea să funcţioneze, dar, dacă se gândea mai bine, de fapt nu avea niciun plan de rezervă. Prinse în grabă frâiele şi dădu pinteni calului, sperând să îl ademenească pe soţul ei cât mai departe de bărbaţii aceştia, ca s-o poată omorî fără martori.

Nu reuşi să facă nici câţiva metri. Geoffrey îi smuci frâiele iepei înainte ca ea să treacă de el şi o trase ca pe peştele din undiţă. „Acum o să mă omoare", se gândi Elizabeth disperată. „Şi totul pentru nimic!"

De sus din ceruri se auzi strigătul ascuţit al şoimului ei şi Elizabeth se uită automat în sus.

— Roger, îl auzi pe soţul ei spunând, cred că ai face bine s-o protejezi de şoim.

Elizabeth îl privi pe Geoffrey şi se încruntă.

— Şoimul meu nu mă va răni, spuse ea înainte să-şi mute privirea înapoi spre ceruri.

Se încruntă din nou când văzu că şoimul zbura frenetic în cerc.

— Mai are puţin şi se va arunca asupra ta, declară Geoffrey.

Vorbise pe un ton temperat, dar furia din vocea lui era evidentă. Apoi îşi dădu seama. Elizabeth se uită la soţul ei cu ochii măriţi de teamă. Când vorbise de şoim se referise la el însuşi, folosind numele pe care i-l dăduseră oamenii lui.

— Geoffrey, îţi pot explica, se bâlbâi Elizabeth.

— Aşa-i, o să-mi explici, izbucni Geoffrey, forţându-se să nu o prindă de ceafă şi să-i bage minţile în cap.

Nu îndrăznea s-o atingă deloc până când nu avea să se calmeze şi să-şi controleze reacţiile.

Alt strigăt din ceruri îi atrase atenţia. Îşi privi şoimul zburând în cercuri, iar şi iar.

— Geoffrey, spuse ea aproape ca pentru sine, ceva nu e în regulă, altfel ar ateriza.

— La galop! Ordinul lui Geoffrey rupse tăcerea. Repede ca un fulger, o trase pe Elizabeth în şaua sa şi îi aruncă lui Roger frâiele iepei. Îşi struni armăsarul şi Elizabeth trebui să se ţină strașnic în timp ce zburau prin pădure. Îşi închise ochii şi îşi ascunse faţa la pieptul lui Geoffrey pentru ca ramurile să nu o zgârie, deşi nu era nevoie; soţul ei o apăra foarte bine, folosindu-şi scutul pentru a o feri.

Când se apropiară de marginea lacului, Geoffrey le strigă să se oprească.

— James, ia doi oameni şi duceţi-vă înapoi spre drumul principal. Rămâneţi ascunşi şi raportaţi-mi cine trece.

Geoffrey urmări cum cei trei bărbaţi dispar în pădure, înghiţiţi de trunchiuri şi de frunzişul des, apoi îşi întoarse atenţia asupra soţiei sale. Ea încă mai stătea cuibărită la pieptul lui. Îşi înfipse mâna în părul ei, o trase puternic şi îi aduse faţa în dreptul ochilor lui, la câţiva centimetri distanţă. După felul în care îşi mușca buza de jos cu dinţii, ştia că îi provoacă durere şi simţea că îi tremură în braţe, dar asta nu era nimic în comparaţie cu spaima prin care îl făcuse să treacă.

— Când ajungem acasă, te voi închide în camera mea şi voi arunca cheia, jură el cu voce joasă, iar după expresia de pe faţa lui, Elizabeth nu avu nicio îndoială că avea să se ţină de cuvânt.

— Nu o să mă plâng, şopti Elizabeth drept răspuns. Merit

orice hotărăşti să faci cu mine şi nu voi comenta, deşi mi-aş dori să mă laşi să-ţi explic, adăugă ea.

Geoffrey nu era deloc impresionat de supunerea ei. Încă era prea furios.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce eşti aici? o întrebă.

— Tocmai mă duceam la Rupert, recunoscu Elizabeth.

În schimbul acestui răspuns sincer fu din nou trasă de păr şi de data asta aproape că ţipă de durere.

— Atunci, ai noroc că am reuşit să te opresc să faci asta, zise Geoffrey pe un ton aspru. Îşi relaxă strânsoarea când văzu lacrimile din ochi ei, deşi furia lui nu cunoştea limite.

— Dar eram pe drumul de întoarcere, spuse Elizabeth.

— Te-ai întâlnit cu Rupert?

După voce, părea că nu-i vine a crede şi o trase din nou de păr.

— Nu, răspunse Elizabeth. Geoffrey, mă răneşti! Dă-mi drumul şi-ţi voi explica, îl rugă ea.

Geoffrey o ascultă, dar o prinse imediat de umeri.

— Aştept, spuse el.

Faţa lui era ca o mască, dar Elizabeth ştia că era încă foarte mânios.

— Aşa este, mă duceam la Rupert, dar nu am putut să merg până la capăt. Nu am putut să mă duc la el. Ar fi însemnat că sunt neloială faţă de tine. Aşa că m-am întors din drum şi mă îndreptam spre casă când ai dat peste mine.

— Nesupusă, nu neloială, o corectă Geoffrey şi îi dădu drumul, dându-şi seama că îi tremurau mâinile. Ştia că ar fi intrat în iad dacă s-ar fi avântat în bârlogul lui Rupert. Şi avea să-i mulţumească în fiecare zi lui Dumnezeu, pentru tot restul vieţii lui, că lucrurile nu ajunseseră până acolo.

— Nu, Geoffrey, ţi-am fost şi neloială.

Mărturisirea lui Elizabeth sună ca o şoaptă chinuită.

— Dumnezeu să-mi dea răbdare cu tine, mormăi Geoffrey. Mereu mă contrazici.

Dădu din cap şi îi aşteptă răspunsul.

— Nu mă duceam la Rupert doar ca să-i ofer alinare în perioada asta grea. Nu, motivele mele erau egoiste şi păcătoase, Geoffrey. Nu mai aveam răbdare să faci tu ceva şi am hotărât să-l fac pe Rupert să acţioneze în scopul meu. M-am gândit să-i spun despre Belwain iar el, îndurerat, nu ar fi fost atât de preocupat de ceea ce spune legea… şi s-ar fi dus la Belwain ca să-l forţeze să mărturisească.

Pe obraji începură să-i curgă lacrimi şi Elizabeth le şterse, grăbită, cu mâna. După expresia lui, înţelese că vorbele ei îl enervară şi mai mult. Se purta de parcă ar fi primit un pumn în stomac şi Elizabeth plânse şi mai tare, pentru că ea era cauza durerii şi furiei pe care le simţea el acum.

— Mă fac vinovată de nesupunere, lipsă de loialitate şi nerăbdare. Îmi recunosc fiecare păcat.. Drept pedeapsă, o să-mi tai părul şi-o să port haine sărăcăcioase pentru un an. Dar, Geoffrey, seara trecută am ştiut că nu voi putea duce la bun sfârşit planul meu. Îţi oferisem încrederea mea. Mergând la Rupert, ţi-aş fi dat de înţeles că nu am încredere în tine. Geoffrey, am fost atât de încurcată. Am jurat să răzbun moartea familiei mele… şi apoi ţi-am făcut ţie un jurământ… şi nu mai ştiam care era cel mai important. O, Geoffrey, nu mai pot fi răzbunătoare. Moartea lui Belwain nu mi-l va aduce înapoi pe tata. Gândul ăsta constant de răzbunare nu-mi stă în fine.

Îşi şterse obrajii cu marginea pelerinei şi îşi dori ca soţul ei să spună ceva. O, cât de mult dorea să îl audă ţipând la ea. Orice, doar ca să îi arate că nu reuşise să distrugă orice fărâmă de afecţiune pe care o simţea pentru ea.

— Dacă te hotărăşti să nu mai cauţi niciodată dovada faptului că unchiul meu a fost un trădător, atunci aşa să fie.

Geoffrey avu nevoie de multă vreme ca să se calmeze. Aproape se cutremură la gândul că fusese atât de aproape s-o piardă. Prin ce pericol trecuse! Iar ea n-avea habar de asta,

nu ştia nimic. Probabil că era vina lui, recunoscu el. Da, şi el era de vină. Dacă nu ar fi fost atât de încăpăţânat, atât de pornit pe ideea că trebuie să-i arate care e locul ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar ea tocmai recunoscuse că se ducea la altcineva să-i facă dreptate. Cum îndrăznea să facă asta, se întrebă el, în condiţiile în care spusese că are încredere în el? Da, era vorba de lipsă de loialitate atât în gândire, cât şi în fapte. Va trebui să se ocupe de problema asta, dar nu înainte de-a se gândi ceva vreme. Nu era înţelept din partea lui să ia decizii pripite, pentru că uneori acestea se puteau dovedi a fi definitive. Avea nevoie de timp… de timp şi de distanţă, de o vreme departe de soţia lui, pentru a-şi cerne gândurile.

— Elizabeth, Rupert a fost în spatele a tot ceea ce s-a întâmplat.

Ea nu înţelese ce voia el să spună. Nu din prima. Dădu din cap, încercând să nege ceea ce tocmai auzise. Nu, el era soţul lui Margaret! N-ar fi făcut asta, nu putea face asta…

— Acum se ascunde până când se va vindeca rana de la cuţit, spuse Geoffrey, urmărind jocul de emoţii de pe chipul ei.

Elizabeth era prea uimită ca să mai spună ceva. Situaţia era copleşitoare.

Geoffrey descălecă şi o aşeză pe pământ.

— E adevărat. Ai fi intrat în gura lupului şi nu ai fi ştiut decât atunci când ar fi fost prea târziu.

— Cum ai aflat? reuşi într-un sfârşit să întrebe Elizabeth.

— L-am bănuit pe Rupert din clipa în care mi-ai spus ce s-a întâmplat. Faptul că s-a îmbolnăvit prea tare ca s-o poată însoţi pe soţia lui în Montwright, asta a fost scânteia care a sădit neîncrederea în minte. Apoi, când a sosit, Elslow mi-a spus că Rupert era unul dintre conducătorii rebelilor care s-au răsculat împotriva lui William, deşi Rupert habar n-are că Elslow l-ar putea acuza de trădare. Dovada finală a venit de

la mesager, de la primul mesager. Unul dintre servitorii prost trataţi ai lui Rupert a spus că rana stăpânului său se vindecă foarte greu. Fragmentul acesta de informaţie, la care se adaugă faptul că Rupert a refuzat să răspundă la chemarea mea… Da, Elizabeth, el e cel din spatele masacrului. Aş putea să pariez pe viaţa mea că aşa este.

— Doamne Dumnezeule, el a omorât-o pe Margaret, şopti ea. Iar tu mergeai acum să-l confrunţi, nu-i aşa? Căutai să pui capăt acestui coşmar şi durerii mele. Geoffrey, eu…

— Da, mă duceam să-l provoc, spuse Geoffrey cu o nouă asprime în glas. Dar nu ca să te cruţ pe tine de durere, nevastă. Te crezi prea importantă dacă ai impresia că eşti principala mea preocupare. Rupert a atacat ceva ce-mi aparţinea, iar tatăl tău mi-a fost un vasal loial. Montwright e doar una dintre fortăreţele mele, dar eu îmi protejez toate pământurile. Şi le sunt loial tuturor celor care îşi pun speranţele în mine. Ţi-ai ţesut singură coşmarul acesta, Elizabeth, şi poţi să-ţi păstrezi durerea. Nu vezi situaţia de ansamblu pentru că te gândeşti numai la tine. Da, eşti prostuţă şi egoistă, iar asta este o combinaţie foarte periculoasă.

Geoffrey ştia că vorbele sale dure o răneau, dar era prea furios ca să îşi retragă cuvintele. Ea tocmai recunoscuse faptul că fusese neloială. Pe lângă faptul că, din prostie, intrase singură într-o situaţie atât de periculoasă… şi totul doar ca să meargă la un nebun care s-ar fi bucurat s-o omoare. Dădu frâu liber furiei pe care o simţea, ştiind foarte bine că soţia lui era singura responsabilă de asta.

— Ce merit acum, Geoffrey?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere. Îşi închipuise că vorbele sale aveau s-o enerveze şi că va răspunde şi ea într-un fel asemănător. Descoperi că era dezamăgit şi recunoscu faptul că voia să se dueleze cu ea prin cuvinte. O studie pentru ceva vreme, observând că-şi ţinea capul ridicat şi

umerii drepţi. Postura ei arăta mândrie, dar privirea nu-i sclipea de aroganţă sau furie. Geoffrey o privi în ochi şi nu reuşi să citească acolo decât… înfrângere şi durere.

— Nu mă întreba asta acum, izbucni el, astfel voi spune ceva ce-aş putea regreta. Ai talentul de-a mă face să mă pierd cu firea ca nimeni altcineva. Geoffrey îşi prinse mâinile la spate, liniştit oarecum de atitudinea ei supusă. Acum nu te mai cerţi cu mine, nu mai protestezi şi nu mă pot opri să mă întreb care sunt motivele tale. Poate că ţi-ai dat seama că ai mers prea departe de data asta?

Elizabeth refuză să se lase păcălită. Nu mai putea suporta cuvintele lui aspre.

— De ce Rupert? întrebă ea, schimbând subiectul. Voia şi Montwright?

— Nu cred, spuse Geoffrey. Nu, el vrea haos, conchise el.

Roger îi întrerupse cu un strigăt:

— Se întorc oamenii, Şoimule.

Geoffrey şi Elizabeth se întoarseră împreună. Soldatul pe nume James descălecă şi veni repede spre lordul său.

— Grupul se îndreaptă spre locul ăsta şi sunt de trei ori mai mulţi decât noi. Vin călare dinspre est.

— Rupert? întrebă Elizabeth.

Ea începu să tremure şi părea că nu avea să se mai oprească. Geoffrey nu-i răspunse. O ridică în braţe şi o urcă pe calul lui. După ce o aşeză în şa, îl strigă pe Roger.

— Ai grijă de ea!

Trăgându-şi sabia din teacă, îi întoarse spatele şi începu să dea ordine oamenilor.

Soarele aluneca uşor de pe cer, aruncând o lumină portocalie peste pajiştea din jurul lacului. Peste o jumătate de oră, în pădure avea să fie beznă. Roger o conduse pe Elizabeth departe de apă, între doi copaci căzuţi. Îi făcu din nou semn lui James şi altor doi soldaţi care o înconjurară imediat pe stăpâna lor.

— Să nu plecaţi de lângă Lady Elizabeth! ordonă Roger şi oamenii încuviinţară imediat. Ştiu că nu o veţi face, se corectă Roger când îşi dădu seama că îi insultase cu ordinul său.

Mai degrabă şi-ar fi dat viaţa decât să o lase pe stăpâna lor să păţească ceva, la fel cum ar fi făcut şi el, de fapt.

— Dumnezeu să fie cu voi, îi şopti Elizabeth lui Roger. El dădu din cap şi porni spre *Geoffrey.* Iar tu să-l protejezi pe soţul meu, adăugă apoi ca pentru sine.

Rebelii începură să se facă auziţi din depărtare. Se apropiau în galop prin desişul pădurii. Veneau la lac, se gândi Elizabeth, ca să-şi umple ploştile cu apă. Dar se înşela. Într-o clipă se auzi zgomotul cailor mânaţi în grabă, pentru ca în secunda următoare să se dezlănţuie haosul. Duşmanii intrară în poieniţă cu săbiile scoase; da, erau pregătiţi pentru luptă. Geoffrey şi oamenii lui reuşiră să profite de elementul-surpriză, dar fură depăşiţi numeric, aşa cum spusese James că avea să se întâmple.

Imediat ce se auzi semnalul de luptă, soldaţii care o înconjurau îşi ridicară scuturile, iar Elizabeth nu mai putu să vadă nimic. Asculta doar urletele şi zgomotele făcute de fierul care se izbea de fier. Şi-l imagină pe Geoffrey rănit sau mort şi îşi puse palmele peste urechi. Şi apoi nu mai putu să stea deoparte.

Îl împinse pe soldatul care îi bloca vederea şi îi ceru să-şi coboare scutul, ca să vadă dacă soţul ei e în siguranţă. Copacii şi lumina slabă a amurgului îi ascundeau destul de bine, aşa că soldatul o ascultă.

— Au nevoie de ajutorul nostru, spuse ea când fu conştientă de diferenţa numerică. Du-te şi ajută-i, îi ceru lui James. Eu voi fi în siguranţă aici cu un singur soldat.

James nu avu nevoie de mai multe încurajări. Ardea de nerăbdare să se implice în bătălie şi era de acord că oamenii aveau nevoie de ajutorul lor.

Le făcu semn celorlalţi şi îl urmară toţi, în afară de unul. Îşi scoaseră săbiile şi, cu ele în aer, coborâră pe pantă spre poieniţă, cu strigăte de încurajare.

Elizabeth îl urmări pe soţul ei luptându-se. Rămase fără aer când o lovitură aproape îi atinse abdomenul, pentru ca apoi să respire din nou când Geoffrey îşi răpuse atacatorul.

Alţi doi se apropiau de soţul ei, unul cu o lance şi altul cu un topor de luptă. Lui Geoffrey nu-i luă mult să-i ucidă.

Apoi îşi întoarse atenţia spre Roger, care se lupta cu doi oameni la marginea lacului. În timp ce urmărea scena aceea, văzu că un al treilea se apropie şi că Roger începea să piardă lupta, pentru că nu mai avea loc de mişcare. Silueta lui se vedea pe fundalul soarelui care apunea şi era o ţintă uşoară pentru duşmani, mai ales că lacul era la doar un pas în spatele lui. Elizabeth se uită înnebunită în jur, ca să vadă cine venea în ajutorul lui Roger, apoi îşi aminti de arcul şi săgeţile pe care le avea în spate.

— Dă-te la o parte, îi strigă celui care o proteja.

Prinse o săgeată în arc şi ţinti, ezitând pentru doar câteva secunde, cât se rugă ca rebelul să rămână nemişcat şi ca Dumnezeu s-o ierte pentru faptul că avea să curme o viaţă. Apoi lăsă săgeata să-şi atingă ţinta. Săgeata şfichiui aerul şi se înfipse în partea din spate a capului unuia dintre rebeli. Se rugă din nou pentru iertare, mulţumi pentru priceperea cu care ţintise şi pentru prostia de care dăduse dovadă rebelul pentru că nu purtase un coif, şi se pregăti să repete acţiunea. De data asta, săgeata se înfipse în ceafa celui de-al doilea rebel şi acesta căzu în genunchi, urlând în agonie. Elizabeth descoperi că nu-i pare rău pentru asta, pentru că, dacă nu ar fi intervenit, acesta l-ar fi omorât pe Roger. Cu toate astea, stomacul i se întorsese pe dos, dovadă că de fapt se minţea singură.

Roger se uită în jos la rebelul care îngenunchease în faţa lui şi, în clipa în care căzu în faţă, văzu săgeata care îi ieşea

din gât. Curiozitatea aceasta aproape că-l omorî. Un al treilea rebel profită de faptul că nu era atent şi se avântă spre el.

Roger nu avu timp să facă altceva decât să blocheze lovitura suliţei, trimiţând-o în aer. Nu era rănit, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate în lac. Rebelul se întoarse imediat şi fugi să se lupte cu altcineva.

— Se va îneca, strigă soldatul care o proteja pe Elizabeth. Armura nu-l va lăsa să se ridice la suprafaţă.

— N-o să se înece! îl contrazise Elizabeth şi privirea îi fugi spre Geoffrey. El ar şti ce e de făcut. Dar nu putea să facă nimic. Elizabeth îşi dădu seama de lucrul acesta când îl văzu că se lupta cu rebelii care îl înconjuraseră.

— Ai o funie? strigă Elizabeth şi soldatul dădu din cap. Sari în apă şi leag-o în jurul taliei sale. Amândoi vom reuşi să îl tragem afară din apă.

— Şi eu port armură, îi zise soldatul. Nu l-aş putea ajuta prea mult.

— Atunci o voi face eu, hotărî Elizabeth. Haide, repede! Mergi cu mine până la marginea lacului şi ţine capătul funiei. Când vei simţi că trag de ea, scoate-l pe Roger la suprafaţă. Nu comenta! strigă ea când îl văzu că e pe cale să protesteze. Soţul meu ar dori să facem asta.

Nu-i mai lăsă soldatului vreme de gândit, ci dădu pinteni calului şi goni spre marginea apei. Coborî de pe iapă şi prinse funia.

— Ţine-o bine, spuse ea, după care luă o gura mare de aer şi se aruncă direct în apă.

Distanţa până la fundul lacului era mai mare decât îşi închipuise, dar îl găsi imediat pe Roger. Îl împinse de umăr, dar acesta nu reacţionă. Rugându-se să nu fie prea târziu şi sperând că încă mai avea o şansă, se grăbi să lege funia cu un nod în jurul taliei sale. Era o treabă dificilă, pentru că noroiul era foarte dens şi îi îngreuna mişcările. O dureau plămânii de la lipsa de aer, dar nu renunţă la ce avea de făcut. Imediat ce

reuşi să lege nodul sub platoşa mare de pe pieptul lui Roger, trase de funie şi îl prinse de umeri. Când simţi că nu mai poate suporta lipsa de aer, se desprinse de cavaler şi se îndreptă spre suprafaţa apei.

Imediat ce văzu că funia se întinde, soldatul începu să meargă înapoi cu calul şi, în câteva secunde, trupul fără vlagă al lui Roger, vasalul credincios al lui Geoffrey, fu scos afară din apă.

Roger era îndoit de la mijloc şi funia îl strângea pe sub coaste. Lucrul acesta îl forţa să scuipe apa din plămâni şi până ieşi cu totul din apă, deja tuşea şi scuipa.

Elizabeth nu îl auzi. Încercă să se ridice din apă, dar plângea atât de tare, că nu se putea prinde de nimic. Ajunsese prea târziu! Şi acum Roger era mort.

Geoffrey ieşise victorios în faţa duşmanilor care-l înconjuraseră şi acum se îndrepta spre alt grup, când o zări pe Elizabeth cu numai câteva secunde înainte de-a se scufunda în apă. Reacţionă împins de o putere supraumană, urlând ca un animal sălbatic în timp ce gonea spre ea ca s-o prindă. Oamenii lui îi apărară spatele, salvându-i viaţa de nenumărate ori când trecu pe lângă duşmani fără să le arunce nici măcar o privire. Şi apoi lupta se termină, iar rebelii care rămăseseră în viaţa fugiră căutând adăpost.

Geoffrey îşi smulgea armura, hotărât să se arunce în apă ca s-o găsească pe Elizabeth, când ea ieşi la suprafaţă la numai doi paşi în faţa lui. Întreg corpul îi fu cuprins de un sentiment de uşurare cum nu mai cunoscuse până atunci şi îi dădu seama că de-abia se mai putea ţine pe picioare. Căzu în genunchi şi îşi lăsă capul în jos, mulţumind divinităţii.

Suspinele ei îi dădură putere şi îl înfuriară în acelaşi timp. Îi mulţumi lui Dumnezeu că ea era în viaţă ca să o poată omorî el însuşi şi ţâşni în picioare cu un strigăt de furie.

— Am crezut că te-ai înecat, urlă el în timp ce o trăgea afară din apă. Am crezut că te-ai înecat, repetă. O ţinea de

umeri şi o scutura, după care, brusc, se opri şi o trase la pieptul lui.

Elizabeth îi auzi agonia din glas şi începu să plângă şi mai tare.

— Nu, Geoffrey. E şi mai rău, zise ea printre hohote. Este Roger. El e cel care s-a înecat.

Soţul ei nu părea să înţeleagă. Începu s-o scuture din nou, strigând la ea din toţi rărunchii. Tirada lui de cuvinte o năuci. Apoi îl auzi pe Roger tuşind şi începu să plângă şi mai puternic.

— Nu e mort, *Geoffrey.* Nu e mort! Nu mai fi furios.

— Femeie nesăbuită, vorbi el nervos.

O trase din nou la pieptul lui şi spuse ceva de neînţeles, apoi o smuci şi începu să o zgâlţâie din nou. Era ca şi cum nu se putea hotărî. Elizabeth începu să plângă din nou, fără să-i pese de cei care formau un semicerc în spatele soţului ei, şi încercă fără succes să-şi dea părul ud la o parte de pe faţă.

— Îţi voi explica, suspină ea, dorindu-şi să găsească un loc în care să se aşeze şi să se liniştească.

— Nu, n-o vei face, o mustră Geoffrey prinzând-o din nou de umeri. O trase la pieptul lui iarăşi şi îi vorbi pe un ton mai blând. Nu mai plânge, Elizabeth. S-a terminat.

O simţi cum dă din cap în semn că auzise şi începu să respire adânc, pentru a-şi opri tremuratul. Dumnezeule, se purta din ce în ce mai mult ca o femeie cu fiecare zi pe care o petrecea alături de Elizabeth, gândi el şi un zâmbet uimit îi trecu peste buze. Îl văzu pe Roger, istovit de puteri, dar cât se poate de viu, şi îi făcu semn să vină alături de el.

— Soţia mea nesăbuită şi neascultătoare e cea care ţi-a salvat viaţa, Roger. Ce părere ai despre asta? întrebă el.

— Îi sunt foarte îndatorat, răspunse Roger. Deşi nu sunt de acord că e nesăbuită, milord.

Geoffrey aproape că izbucni în râs. Roger arătă spre unul dintre oamenii căzuţi la pământ.

— Recunoaşteţi săgeţile, milord?

— Sunt ale mele, admise Elizabeth, desprinzându-se din îmbrăţişarea soţului ei. Şi să nu îndrăzneşti să urli din nou la mine, Geoffrey! îmi ţiuie urechile de la ţipetele tale. Eraţi prea puţini şi am făcut ceea ce trebuia.

— Era de datoria mea să te protejez, nevastă, nu invers, replică Geoffrey în mod evident exasperat. Ţi-ai riscat viaţa.

— E viaţa mea şi pot să fac ce vreau cu ea, se apără Elizabeth. Îşi puse mâinile în şolduri, îşi îndepărtă părul din faţă cu o smucitură a capului şi îi aruncă o privire lungă şi pătrunzătoare. Crezi că eşti stăpân pe viaţa mea? îl provocă ea.

Tonul ei arogant îşi pierdu din aplomb din pricina strănutului pe care nu şi-l putu reţine.

— Da! zbieră Geoffrey.

Îşi pusese şi el mâinile în şolduri, adoptând o postură ameninţătoare. Muşchii picioarelor lui bronzate, acum depărtate ca pentru confruntare, o intimidau la fel de mult ca şi privirea glacială din ochi.

Stomacul lui Elizabeth se revoltă; dintr-odată, se simţi foarte vulnerabilă în cearta aceasta care se desfăşura de faţă cu oamenii lui, pentru că, deşi păreau că se ocupă cu îngroparea morţilor şi oblojirea rănilor, era evident faptul că le puteau auzi foarte bine strigătele. Vai, îşi dădu seama Elizabeth, dar mama ei nu ar fi ridicat niciodată vocea la tatăl ei în acest fel. Era ceva de neimaginat, lipsit de demnitate. Desigur, în primul rând, mama ei nu ar fi intrat niciodată într-o situaţie ca asta! Elizabeth îşi relaxă mâinile, semn că era nedumerită şi se simţea înfrântă.

— Eşti foarte iraţional, spuse ea şi începu să meargă înapoi spre pădure. Nu mă îndoiesc că ţi-ar plăcea să mă legi în lanţuri şi să mă tragi după tine, mormăi peste umăr.

Atunci o smuci înapoi şi o trase în braţele sale cu o aşa putere, că nu mai putu respira.

— Să nu îndrăzneşti să pleci de lângă mine când *vorbesc* cu tine, declară Geoffrey într-o şoaptă aspră.

Când văzu că ochii i se umpleau din nou cu lacrimi, o zdruncină de umeri şi îşi relaxă strânsoarea.

— Ideea ta cu lanţurile merită să fie luată în considerare, spuse şi o trase după el, la adăpostul pădurii. Poate că atunci ai rămâne acolo unde te pun.

Elizabeth fu destul de înţeleaptă ca să ştie că tăcerea era cel mai bun răspuns în momentul acela, dar nu se putu abţine să nu se apere din nou.

— Geoffrey, dacă aş fi rămas o simplă observatoare a luptei, vasalul tău loial şi bunul meu prieten Roger ar fi mort acum. Chiar nu vezi că am acţionat corect? îl întrebă frângându-şi mâinile de frustrare şi dorindu-şi să-l poată strânge de gât şi pe el. Îmi pare rău dacă a fost ceva de neimaginat să-i omor pe oamenii aceia cu săgeţile mele. Nu am mai omorât pe nimeni până acum şi ştiu că o să ard în iad pentru cel puţin o sută de ani, dar fie că-ţi place, fie că nu, dacă ar fi s-o luăm de la început, aş proceda exact la fel.

Începu din nou să plângă şi se un pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. Dar el o înfuria atât de tare! Iar ea era atât de obosită. Între copaci era deja întuneric şi Elizabeth, în graba de a se îndepărta de el, se împiedică de o piatră. Geoffrey o prinse şi o ridică în braţe. Ea îşi îngropă faţa în curbura gâtului său şi încercă să se oprească din plâns.

— Ce-o să mă fac eu cu tine? întrebă Geoffrey deasupra capului ei. Uită-te la mine, îi ordonă şi în cele din urmă ea îl ascultă. Într-o singură afurisită de zi, continuă el, nu m-ai ascultat de Dumnezeu ştie câte ori şi ai recunoscut făţiş că nu mi-ai fost loială. O aşează jos, cu faţa spre el, apoi adăugă. Am omorât bărbaţi care au îndrăznit să facă mai puţin de atât.

— Eu nu sunt bărbat, sunt soţia ta, răspunse Elizabeth, dând din umeri ca să scape de mâinile lui.

— Tu uiţi asta mai des decât mine, ripostă Geoffrey. Îi întoarse spatele şi îl strigă pe pajul său. Facem tabără aici pentru noaptea asta. Îngrijeşte-te de cortul meu. Revenind la Elizabeth, observă că tremura şi presupuse că din cauza nopţii friguroase. Arăţi ca un căţeluş înecat şi rochia ţi se lipeşte de trup într-un mod indecent. Găseşte-ţi pelerina şi acoperă-te!

Tonul lui era la fel de rece ca şi hainele pe care le purta şi nu mai simţi nevoia să plângă. Dumnezeu îi era martor că îi venea din nou să urle!

Îl urmări cum se îndepărtează, zbierându-şi ordinele în timp ce se apropia de oamenii săi şi clătină din cap. „Şi mai credeam că îl înţeleg", se gândi ea cu disperare.

— Ha, bombăni, înainte să mai strănute încă o dată. Jur că e cel mai iraţional, încăpăţânat şi tare de cap bărbat care a călcat vreodată pe pământul ăsta! mormăi ea în timp ce păşea printre copaci. Şi când mă gândesc că am crezut că va înţelege că am făcut ce trebuia! Nu, el nu crede asta, pentru că e lipsit de milă, de înţelegere şi nu are pic de dragoste în inimă.

Fiecare remarcă negativă de-a ei părea să fie însoţită de zgomotul fleşcăit al unor ghete pline de apă.

— Stăpână? Vocea lui Roger îi întrerupse vorbăria şi Elizabeth se bucură pentru asta. Se întoarse şi văzu că vasalul îi întindea pelerina. Îmi închipui că după baia de azi aveţi nevoie de asta, spuse el pe un ton blând.

Ea acceptă pelerina şi şi-o trecu peste umeri, recunoscătoare pentru căldura pe care o primea.

— Îţi mulţumesc pentru că te-ai gândit la mine Roger. Dar tu, te simţi bine după baia ta? îl întrebă, încercând să vorbească pe un ton cât mai liniştit.

Hotărî că nu era nevoie ca vasalul să ştie cât de nenorocită se simţea.

— Da, răspunse Roger. Haideţi. Gerald a ridicat cortul

Şoimului. Vă voi găsi ceva de mâncare şi voi avea grijă să vă instalaţi comod. Cred că sunteţi destul de obosită după evenimentele de astăzi.

— Aşa e, sunt istovită, recunoscu Elizabeth încet şi începu să meargă alături de cavaler, înapoi spre tabără.

Când se apropiară de grupul de soldaţi, Roger începu să devină agitat şi se întoarse de câteva ori spre ea, pentru ca apoi să îşi reia marşul tăcut. Elizabeth ştia care era motivul neliniştii sale şi, în cele din urmă, îşi puse mâna pe umărul lui pentru a-i atrage atenţia.

— Roger, te bucuri că te-am ajutat să ieşi din apă? începu ea pe o voce ezitantă şi continuă fără să aştepte răspunsul lui: Dar în acelaşi timp îţi doreşti ca eu să nu fi acţionat împotriva ordinelor soţului meu. Asta gândeşti? Asta e motivul pentru care eşti încruntat?

Roger încuviinţă.

— Sunt recunoscător pentru faptul că sunt în viaţă şi că m-aţi salvat. Vă datorez viaţa, adăugă el pătimaş.

Elizabeth nu prea ştia cum să răspundă. Dacă ar fi fost de acord cu faptul că îi salvase viaţa şi că trebuia să-i fie recunoscător, atunci nu ar fi arătat că este modestă. Pe de altă parte, dacă ar fi negat ceea ce făcuse, nu ar mai fi fost sinceră cu el… sau cu ea însăşi. Şi mai rău, dacă ar fi încercat să diminueze importanţa faptei şi s-ar fi purtat ca şi cum nu ar fi făcut nimic special, asta ar fi însemnat că nu pune prea mare preţ pe viaţa vasalului. La naiba cu modestia, hotărî ea.

— Aş face-o din nou, indiferent de mânia soţului meu. Te rog să înţelegi, Roger, că lordul tău nu este furios pentru că ai fost salvat; e doar nemulţumit de comportamentul meu neobişnuit. Trebuie să înţelegi că nu e obişnuit să aibă o nevastă… şi e…

— Nu vă deranjaţi să-mi explicaţi cum este Şoimul, răspunse Roger zâmbind. Deja am discutat despre asta şi e recunoscător pentru faptul că aţi reuşit să mă salvaţi.

— Ţi-a spus el asta?

Uimirea din vocea ei era evidentă. Atunci de ce se purtase aşa? se întrebă Elizabeth, deşi nu îndrăznea să îşi exprime nedumerirea de faţă cu cavalerul. Nu se cuvenea şi nu era nici de datoria lui să o înveţe cum gândeşte soţul ei.

Roger o prinse pe Elizabeth de cot şi îşi aplecă capul spre ea.

— Acum se aprind focurile. Veniţi să staţi aproape de unul, ca să vă încălziţi. Tremuraţi de frig.

— Riscă să facă focul? întrebă ea în timp ce îl urmă printr-un grup de soldaţi. Dar oamenii lui Rupert n-o să…

— Nu vă faceţi griji, o mustră Roger încet. Soţul Domniei Voastre ştie ce face. Trebuie numai să aveţi încredere în el.

— Aşa e, răspunse Elizabeth imediat, ruşinată de faptul că-i pusese o astfel de întrebare cavalerului.

Erau aproximativ zece sau doisprezece soldaţi în jurul focului când se apropiară ea şi Roger, şi observă că de fiecare dată când întâlnea privirea vreunuia dintre ei, bărbaţii zâmbeau şi apoi îşi coborau ochii în semn de respect sau… stânjeneală. Elizabeth nu ştia sigur şi îşi dădu seama că se simte destul de ciudat şi oarecum rănită de atitudinea lor. Era încă un mister, după o zi lungă, plină de taine şi neînţelegeri.

— Prezenţa mea pare să-i intimideze pe oameni, îi şopti ea lui Roger cu un oftat puţin stingherit.

— Sunt impresionaţi, îi murmură Roger drept răspuns, strângând-o uşor de cot.

— Impresionaţi?

— Curajul Domniei Voastre i-a emoţionat, zise el şi zâmbi la expresia surprinsă din ochii ei. Nu au mai întâlnit niciodată pe cineva aşa, nu sunteţi precum celelalte femei.

— Şi ăsta e un compliment? întrebă Elizabeth, zâmbindu-i la rândul său.

— Da, este, explică Roger. Sunteţi o mireasă potrivită

pentru conducătorul lor, declară el.

„Conducătorul lor nu e de acord cu tine", comentă Elizabeth în gând. Se uită împrejur după soţul ei, dar Roger o trase uşor de cot şi o făcu să-şi întoarcă atenţia înapoi la el. După privirea din ochii lui, se părea că nu terminase cu mulţumirile.

— Îmi pare rău că v-aţi pus într-un asemenea pericol din cauza mea, dar acum că totul s-a terminat, mă bucur pentru asta. Îi voi mulţumi Domnului în fiecare dimineaţă pentru că aţi avut curajul să faceţi fapta asta. Zâmbi când o văzu roşind la complimentul lui, apoi adăugă în glumă: Mai mult, mă voi ruga şi pentru sufletele părinţilor Domniei Voastre, pentru că au fost într-atât de prevăzători încât să vă înveţe să înotaţi, pentru că eu am beneficiat de pe urma lecţiilor lor.

Roger zâmbi şi Elizabeth îi răspunse la fel.

Geoffrey ajunse în spatele ei, la fel de tăcut ca o panteră ce vânează în miezul nopţii şi îşi dădu seama că, odată cu vorbele lui Roger, îi mai trecuse din mânie. Tocmai voia să-şi ia nevasta în braţe şi s-o ducă în cortul lor, când cuvintele ei îl opriră.

— Mă tem că rugăciunile astea nu ar reuşi decât să-i deruteze pe părinţii mei, Roger, pentru că Dumnezeu mi-e martor că nu ştiu să înot. Deşi îţi spun că nu pare să fie foarte greu dacă-ţi aminteşti să-ţi ţii respiraţia şi…

Urletul de furie al lui Geoffrey o făcu pe Elizabeth să sară de spaimă. Îşi duse mâna la inimă şi se întoarse pe călcâie, numai pentru a da nas în nas cu soţul ei.

— Geoffrey! Ce s-a întâmplat?

Elizabeth de-abia reuşi să rostească întrebarea, atât de speriată era.

— Nu mai spune nimic! se răsti Geoffrey. Nu mai…

Mânia îl invadă din nou şi simţi că-şi iese din minţi. Dacă ar fi putut să ajungă cu ea în cort, departe de oamenii lui, poate că s-ar fi putut calma destul cât să o certe.

Elizabeth fu pe jumătate trasă, pe jumătate împinsă în cortul mic şi apoi aruncată ca un sac de cartofi pe o pătură.

— Acum ce-am mai făcut? întrebă ea, frecându-şi braţele acolo unde o atinse soţul ei. O să fiu plină de vânătăi şi asta din cauza ta, Geoffrey, şi nu a atacatorilor. Am impresia că nu ştii cât de puternic eşti, conchise ea.

Geoffrey nu răspunse imediat. Fără să se grăbească, aprinse două lumânări şi se aşeză turceşte în faţa ei. Când Elizabeth îi văzu faţa, îşi dori să fi avut curajul să stingă lumânările. O, dar era cu adevărat mânios, tendonul care îi pulsa la gât stătea drept mărturie, şi Elizabeth era deja sătulă de asta. Se dădu un pic mai în spate, până când ajunse cu umerii lângă pânza cortului, şi atunci se pregăti pentru strigătele lui.

— Îmi vei răspunde la întrebări simplu, cu „da" sau „nu", Elizabeth, începu soţul ei.

Fu surprinsă de tonul lui blând, aproape tandru, dar îi observă tremurul vocii şi îşi ridică privirea spre el. Acum ce mai avea de gând? se întrebă; din câte îşi putea da ea seama, era evident că mai avea puţin şi exploda.

— Geoffrey, aş vrea…

— Un simplu „da" sau „nu", insistă Geoffrey, rostind scurt fiecare cuvânt.

Elizabeth încuviinţă şi aşteptă. Soţul ei respiră profund de câteva ori, apoi îşi puse palmele uriaşe pe genunchi. I se păru că-i mai văzuse mâinile tremurând înainte să şi le rezeme pe picioare, dar alungă gândul şi se forţă să îl privească.

— Am auzit fără să vreau conversaţia ta cu Roger, începu Geoffrey pe un ton înşelător de blând, dar e posibil fi auzit greşit. Iar eu sunt întotdeauna un om raţional. Totuşi, aş fi putut să jur pe sabia lui William că te-am auzit când i-ai zis lui Roger că nu ştii să înoţi. Îşi ridică vocea şi atunci, încercând să prevină alt schimb de ţipete, deschise gura ca

să răspundă, însă Geoffrey îi puse mâna peste gură. Acum îmi vei răspunde. Ştii să înoţi?

Pentru că îi acoperea gura cu mâna, Elizabeth nu putu decât să clatine din cap, iar acel mic gest de negare îl supără şi mai mult.

— Ai sărit în apă, ştiind foarte bine că nu poţi înota? întrebă el pe un ton extrem de scăzut.

— M-am ţinut de funie şi…

— Un simplu „da" sau „nu", îi ordonă Geoffrey cu un urlet care zgudui cortul.

Elizabeth dorea să-i spună că nu era nimic simplu în acţiunile ei. Dar îşi dădu seama că nu avea cum să se înţeleagă cu el. Cum el nu voia să afle tot adevărul, atunci n-avea decât să se supere.

— Da, zise ea şi îşi împreună mâinile în poală.

Cineva tuşi puternic undeva în afara cortului şi Geoffrey îşi întoarse atenţia într-acolo.

— Intră, strigă el mai tare decât intenţionase.

Roger dădu la o parte cu o mână bucata de pânză care acoperea intrarea în cort în timp ce în cealaltă ţinea o tavă. Fără un cuvânt, aşeză tava pe jos lângă Geoffrey şi Elizabeth şi se retrase.

Felii de carne proaspăt friptă, bucăţi mari de pâine cu crustă crocantă şi fructe portocalii de pădure umpleau tava până la refuz, dar niciunul din ei nu făcu vreo mişcare spre ea. Roger apăru din nou cu un singur pahar şi cu o ploscă plină cu apă sau vin, bănui Elizabeth. Se uită în sus spre vasal şi zâmbi, dar Roger nu o privi deloc.

— Mulţumesc, Roger, spuse Elizabeth când el se întoarse ca să plece.

Deşi nu îi răspunse prin cuvinte, Elizabeth îl văzu dând din cap, în semn că auzise.

— Nu îi mulţumeşti unui vasal pentru că şi-a făcut datoria, mormăi Geoffrey.

Luă un coltuc de pâine, o rupse pe jumătate şi îi dădu o bucată lui Elizabeth.

— De ce? întrebă Elizabeth în timp ce luă pâinea. A făcut un gest de bunătate. Mi se pare firesc să îi mulţumesc.

— Nu este. El îşi face datoria, nevastă. Noi toţi avem datorii, obligaţii… aşa funcţionează lucrurile, declară el cu emfază. Mulţumindu-i, îi dai de înţeles că poate vor exista ocazii când nu-şi va face datoria aşa cum trebuie. Şi ca să nu se ajungă acolo, ar trebui să mulţumeşti de fiecare dată când ţi se aduce vreun serviciu.

— Deci de aia nu te-am auzit niciodată mulţumind sau lăudându-ţi oamenii… sau pe mine! Elizabeth se încruntă şi nu se putu abţine să nu adauge: Te lauzi că eşti un om rezonabil, dar ceea ce tocmai ai spus nu are nicio logică pentru mine. A fi recunoscător şi a-ţi exprima mulţumirea nu este o slăbiciune, Geoffrey, îi explică ea pe un ton blând. Iar cei slabi vor moşteni pământul, cită ea din memorie un verset din Biblie, pe care îl folosi ca argument.

— Cei umili, răcni Geoffrey. E „cei umili vor moşteni pământul", femeie. Eu nu sunt niciodată slab sau umil şi nu am nicio dorinţă să moştenesc pământul.

— Nu am vrut să spun că ai fi, protestă Elizabeth. Am spus doar că…

— Destul! Nu-mi mai ţine predici despre lucruri despre care n-ai habar. Dumnezeu mi-e martor că am ajuns la capătul răbdării cu tine. M-ai alergat în jurul cozii din ziua în care te-am întâlnit şi nu voi mai tolera asta. Viaţa mea e guvernată de disciplină. Disciplină! Ştiu că acest cuvânt ţi-e străin, dar jur că lucrurile nu vor rămâne astfel pentru multă vreme. Acţiuni imprevizibile, răspunsuri pripite… lucrurile astea pot fi mortale. Dacă n-aş fi dat peste tine astăzi, cel mai probabil te-ai fi aflat în mâinile lui Rupert acum. Te-ai gândit la asta? o întrebă, dar înainte ca Elizabeth să se gândească ce să spună, Geoffrey vorbi din nou. Unde ai fi astăzi, dacă

soldatul care ţinea de celălalt capăt al funiei ar fi fost omorât?

— Vrei să-ţi spun că am acţionat prosteşte? întrebă Elizabeth încet.

— Nu am nevoie să te aud rostind cuvinte pe care deja le ştiu, o corectă Geoffrey. Îţi spun ceva, nevastă. Salvarea lui Roger… a fost un act de curaj din partea ta. Dar celălalt lucru, decizia de a nu-mi mai fi loială… Geoffrey clătină din cap, apoi adăugă: E de neiertat.

Îi vorbi pe un ton neutru şi Elizabeth simţi că parcă tocmai ar fi pronunţat o sentinţă pentru viitorul ei. Lucru care o nedumeri. Dacă modul în care acţionase era de neiertat, atunci ce viitor mai avea cu Geoffrey?

— Am recunoscut în faţa ta că mă duceam la Rupert, dar apoi m-am răzgândit tocmai pentru că ştiam că ţi-aş fi fost neloială, răspunse Elizabeth. Şi tu găseşti că acţiunea aceasta este de neiertat?

— Da, o mustră Geoffrey. Mi-ai fost neloială din clipa în care ai părăsit Montwright.

— Poate că ai dreptate, răspunse Elizabeth. Deşi nu mi-am dat seama de asta decât după ce plecasem deja, iar atunci am făcut cale-ntoarsă şi eram deja pe drumul spre casă în momentul în care ne-am întâlnit.

— Pentru mine, contează prea puţin momentul în care ţi-ai dat seama că ai greşit, îi zise Geoffrey pe un ton aspru.

— Şi nu poţi găsi în inima ta o cale să mă ierţi? întrebă Elizabeth.

Se simţea ruşinată că îl rănise şi, deşi el ştia foarte bine că suferea din cauza ei, nu ar fi recunoscut niciodată lucrul acesta; în acelaşi timp, era din ce în ce mai enervată de faptul că soţul ei avea o gândire atât de inflexibilă.

— Nu ştiu, mărturisi Geoffrey. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Puţini mi-au fost neloiali şi pe aceia i-am omorât. Nu am lăsat niciodată în preajma mea un soldat care să fi

făcut o asemenea faptă.

— Atunci, cum vom merge mai departe? întrebă ea, încercând să-şi păstreze vocea cât mai lipsită de emoţie, la fel cum făcea şi el.

— Trecutul nu poate fi schimbat, zise el. Vei învăţa care-ţi sunt îndatoririle ca soţie a mea, dar nu mă voi mai sfătui niciodată cu tine, hotărî el. Prima ta datorie… da, singura ta datorie, va fi să-mi faci moştenitori.

— Nu ţi-a trecut prin cap că aş fi putut să mint legat de motivele pentru care mă duceam la Rupert? îl provocă Elizabeth. Aş fi putut să-ţi spun că mă duceam într-o simplă vizită, să-i ofer condoleanţe.

— Aş fi ştiut că minţi, răspunse Geoffrey, încruntându-se.

— Pentru că am fost sinceră cu tine, am condamnat căsătoria noastră, spuse Elizabeth. Aşa este?

— Nu ştiu. Trebuie să mă mai gândesc. Eu nu iau decizii pripite, ca tine.

— În timp ce te gândeşti, ia în considerare şi următoarele lucruri, începu Elizabeth fără să-şi mai ascundă mânia. Ai spus că nu mă poţi ierta. Acum îţi spun că eu sunt cea care nu poate ierta. Ţi-am dat dragostea mea, ştiind prea bine că sentimentele nu erau reciproce. Am fost înţelegătoare, când tu nu ai dat dovadă de aşa ceva. Am recunoscut că nu ţi-am fost complet loială, dar asta numai din cauza altui jurământ – aşa prostesc şi răzbunător cum era – pe care îl făcusem înainte să te cunosc. Ţi-am oferit trupul şi viitorul meu, sinceritatea şi inima mea, iar tu vorbeşti de îndatoriri şi disciplină. Tu respingi tot ce am eu de oferit şi îmi ceri ceea ce îmi lipseşte cel mai mult. Ei bine, de-acum înainte, vei avea parte de disciplină şi datorie. Îmi voi îngropa iubirea pentru tine în inimă şi nu voi împărtăşi cu tine bucuria dragostei. Nu ştiu dacă pot să nu te mai iubesc, dar Dumnezeu mi-e martor că voi încerca. Eşti un bărbat imposibil de iubit, Geoffrey, şi îmi voi aminti lucrul acesta în

rugăciunile de zi cu zi. Dacă te hotărăşti să mă ierţi, adăugă Elizabeth cu o voce plină de tristeţe, atunci poate că voi hotărî şi eu să te iert pentru faptul că ai trecut cu vederea tot ce ţi-am oferit.

— Aşa să fie, răspunse Geoffrey, la fel de supărat ca şi ea. Dă-mi doar ceea ce-ţi cer şi ne vom înţelege bine unul cu celălalt. Păstrează-ţi dragostea şi afecţiunea pentru copiii noştri. Eu nu am nevoie de ele.

Cerurile erau de partea ei, îşi dădu seama Elizabeth, pentru că îl făcură pe Geoffrey să iasă din cort înainte s-o vadă că plânge din nou. Nu voia ca el să vadă cât de mult suferea, cât de mult îi rănise sufletul. Pentru el, lacrimile ei nu ar fi fost decât o altă slăbiciune, alt defect de caracter. Până să-l cunoască pe Geoffrey, nu avusese idee câte defecte avea. Fusese învăţată să caute binele din oameni, niciodată defectele. Evident, Geoffrey fusese învăţat invers. Să găsească punctul slab şi să atace… Acesta era modul lui de gândire? se întrebă ea. Era prea obosită ca să-şi dea seama ce atitudine ar fi trebuit să aibă, era istovită şi fizic, şi emoţional, îşi scoase hainele ude de pe ea şi le întinse pe o sfoară, în partea de sus a cortului, în timp ce încerca să-şi elibereze mintea de durere. Se înveli în pelerină, se ghemui pe pat şi adormi plângând.

Capitolul 11

Totul era pregătit. Aveau să atace fortăreaţa lui Rupert în zori.

Elizabeth avea să fie protejată cu douăzeci de oameni a căror sarcină era s-o ţină în siguranţă. Nu avea timp să o ducă înapoi în Montwright înainte să se confrunte cu cumnatul lui.

Cumva, rebelii aflaseră de intenţiile lui Geoffrey; atacul de

la marginea lacului îi dovedise că teoria aceasta era adevărată, şi acum timpul era extrem de important. Rupert nu era un nebun oarecare. Dacă avea destulă vreme la dispoziţie, ar fi putut strânge o armată destul de numeroasă de nemulţumiţi pentru a-l înfrunta.

Geoffrey se plimbă în jurul lacului la lumina lunii, cu mâinile prinse la spate, gândindu-se la planul de atac. Pentru scurtă vreme, îi intrase în cap ideea că poate lordul lui Rupert, egalul lui Geoffrey atât ca putere, cât şi ca proprietăţi, îl avertizase pe vasalul său de pericolul iminent.

Geoffrey se gândi la posibilitatea asta, dar apoi o alungă cu o mişcare a capului. El îl cunoştea pe Owen din clanul Davies… nu foarte bine, trebuia să recunoască, dar suficient cât să ştie că nu ar fi dat în vileag intenţiile lui Geoffrey. Da, trimisese un mesager la Owen pentru a-i explica nu numai ce avea de gând, dar, mai important, motivele pentru care urma să acţioneze astfel. Owen îi răspunsese imediat prin mesagerul său că nu îşi va sprijini vasalul rebel şi oferindu-se să-i trimită lui Geoffrey soldaţi ca să-l ajute. Nu, îşi zise el, Owen s-ar fi dus singur să-l confrunte pe Rupert, dacă Geoffrey nu s-ar fi hotărât să rezolve problema el însuşi.

Pentru Owen, loialitatea era la fel de importantă ca şi pentru el.

După ce revăzu planurile pentru bătălia de a doua zi, Geoffrey începu să se gândească la soţia lui. Amintindu-şi cuvintele aspre pe care le schimbaseră, se încruntă în întuneric. Ştia că o rănise cu insultele şi acuzaţiile lui. Văzuse durerea acolo, în ochii ei. Îşi spusese că nu asta fusese intenţia lui, dar îşi dădu seama că era singurul mod în care se putea descurca cu ea. Dumnezeule, dar îşi asumase un risc după altul, fără să se gândească nici măcar o dată la propria siguranţă. „Vreau să-ţi explic”, îi ceruse ea nerăbdătoare.

— Ha, mormăi Geoffrey, vrea să explice!

Sărise în apă fără să aibă cea mai mică idee despre cum

avea să se ridice din nou la suprafaţă, punându-şi toată încrederea într-un singur soldat, cel care ţinea funia de capătul celălalt, fără să se gândească măcar o dată că el ar fi putut fi omorât şi nu şi-ar mai fi putut face datoria faţă de ea, dar şi atunci avusese un răspuns rapid în caz că el ar fi fost dispus să asculte. Şi îi spusese cu ochii ei mari, inocenţi şi fermecători, că voia să-i explice cum anume ajunsese în mijlocul pustietăţii fără să beneficieze de protecţia lui! Da, conchise Geoffrey şi îşi grăbi pasul, iată miezul problemei, motivul pentru care furia încă îl mai ţinea în ghearele ei: ea îl ignorase pe el, rangul şi puterea lui şi plecase de una singură. Elizabeth nu era impresionată de forţa, puterea şi aptitudinile lui, atât de sigură era că putea duce la bun sfârşit planurile ei. Iar Geoffrey îşi dădu seama brusc, în timp ce încremeni locului, că ea nu credea că are nevoie de el. Concluzia şocantă îi lovi din plin ego-ul.

Desigur că avea nevoie de el, îşi spuse, pentru că din punct de vedere fizic era plăpândă şi inocentă când venea vorba de înşelăciune şi trădare, şi nu ar fi putut rezista o singură zi bazându-se doar pe propriile forţe – excepţie făcând perioada aceea când locuise singură, îşi aminti el, înainte să-i vină el în ajutor. Pentru numele lui Dumnezeu, dar acum avea nevoie de el, doar că Elizabeth nu îşi dădea seama de asta… încă. Ah, şi nu învăţase prea multe! Avea să înţeleagă vreodată care e rânduiala normală a lucrurilor?

Supărările din ziua aceea şi gândurile neimportante care îi umpleau mintea îl istoviră. Îşi reluă plimbarea în jurul lacului şi în acelaşi timp încercă să înţeleagă atitudinea soţiei sale. Ea chiar nu-şi închipuise că era în pericol?

Nu îşi dăduse seama de agonia prin care trecuse el din cauza acţiunilor ei pripite? Nu se gândise la cât de importantă este pentru el? Geoffrey se opri din nou, iar adevărul îl lovi fără milă. Nu, Elizabeth nu avea de unde să ştie cât de mult însemna pentru el. Da, păstrase adevărul

acesta ascuns de ea cu o grijă prostească, ba chiar şi de el însuşi. La naiba!

O iubea din toată inima şi cu tot sufletul. Nu îşi închipuise că e capabil de un asemenea sentiment şi acum că ştia, parcă întreaga lui existenţă căpătase un scop anume. Nu se bucură imediat de noua lui revelaţie, gândindu-se mai întâi la consecinţele acestei întorsături. Apoi zâmbi.

Geoffrey îşi aminti cum îi spusese soţiei sale că e nechibzuită, dar acum recunoscu faptul că el era cel nechibzuit, nu Elizabeth. El o acuzase că se lăsase condusă de ideea de răzbunare, o ignorase atunci când ea jurase că nu o va face, îi spusese că nu vede imaginea de ansamblu şi că era obsedată de o singură promisiune, aceea de-a face dreptate pentru familia ei. Acum însă, îşi dădu seama că singurul defect al soţiei sale era de fapt şi defectul lui. Da, el îi impunea lui Elizabeth defectele sale. Nu-i arătase William în perioada de antrenament că defectele pe care cineva le găseşte la inamicul său sunt, de obicei, cele pe care le ascunde în sine? El nu băgase de seamă lecţia aceea, pentru că nu crezuse că se aplică şi pe câmpul de luptă, dar acum îşi dădu seama că greşise. El era cel care avea un singur scop: să o ţină pe Elizabeth aproape şi, în acelaşi timp, să-şi protejeze inima să nu simtă. Şi el spusese că ea era neghioabă?

Cum reuşise? se întrebă el. Cum de pusese stăpânire atât de puternic pe inima lui? Să fie frumuseţea ei? Da, era frumoasă, şi parcă devenea şi mai mult pe zi ce trecea, dar în trecut cunoscuse femei şi mai frumoase decât ea. Nu, dragostea asta nu era superficială. Inteligenţa, curajul, spiritul şi loialitatea ei fuseseră cele care îi cuceriseră inima. Ea era egala lui în toate.

Geoffrey ridică o piatră şi o aruncă în lac, apoi urmări cum cercurile undelor devin din ce în ce mai mari pe suprafaţa lină a apei şi se gândi că Elizabeth se asemăna foarte mult cu piatra aceea. Acţiunile ei influenţau multe alte vieţi, la fel

cum pietricica aia afectase oglinda liniştită a apei. Acum, ea era centrul vieţii lui şi era o prostie să ignore lucrul acesta.

Durerea şi dezamăgirea pe care le văzuse în ochii lui Elizabeth îl bântuiau în timp ce se întorcea înapoi în tabără. Ar fi trebuit să-şi dea seama că suferă de când recunoscuse că îi fusese neloială. Enervat de rugăminţile ei de a-şi explica comportamentul, el deja o considerase vinovată. În clipele acelea, fusese stăpânit de mânie. Da, recunoscu el, o considerase vinovată şi refuzase să o înţeleagă sau să o ierte. Acum el era cel care trebuia să se confrunte cu adevărul. Nu fusese drept cu ea, pentru că, în realitate, ea nu-i înşelase încrederea deloc. Cu toate astea, ştiind cât de mult însemna pentru ea loialitatea, o lăsase să se simtă ruşinată. El spera ca lucrul acesta să se reflecte apoi şi în comportamentul ei, şi că va deveni soţia ascultătoare pe care şi-o dorea. Ascultătoare şi supusă. Geoffrey zâmbi iarăşi, ştiind în inima lui că, odată cu trecerea timpului, Elizabeth putea să se urâţească sau să se cocoşeze, dar nu avea niciodată să devină ascultătoare şi supusă. Şi, în inima lui, se bucura de asta!

Îi aştepta, fără îndoială, o viaţă întreagă de certuri pe tema supunerii, iar Geoffrey simţi că le aşteaptă cu nerăbdare. Râse cu putere, iar sunetul răsună peste apă, şi recunoscu măcar că Elizabeth îl învăţase ceva: cum să râdă. „Acum, dacă îi permit, mă va învăţa şi cum să sar printr-un cerc în flăcări, la fel ca ursul dresat pe care l-a văzut la târgul din sat. Ea încearcă să mă facă mai bun, la fel cum încerc şi eu cu ea. Iar eu încerc să o sufoc cu puterea mea, la fel cum ea încearcă să mă zdrobească cu blândeţea ei, şi amândoi avem de câştigat, pentru că dragostea e şi puternică, şi blândă. Da, ne avem unul pe celălalt”, se gândi Geoffrey cu un oftat.

Îşi prinse din nou mâinile la spate şi porni cu pas hotărât spre cortul în care se afla soţia sa.

Cum anume avea să procedeze acum? se întrebă. Avea să-i

vorbească curând despre dragostea pe care i-o purta. Când erau instalaţi în casa lui, când ea avea să fie în siguranţă între zidurile castelului, atunci va repara tot răul pe care i-l făcuse în seara aceasta. Atunci avea să îi spună. Deocamdată, va continua să afişeze masca aceasta de indiferenţă, în speranţa că o va învăţa o lecţie bine-meritată. Poate că, văzând cât de mult îl afectau acţiunile ei, Elizabeth va deveni mai grijulie pe viitor. Nu-i dădea pace gândul că poate aceasta nu era soluţia cea mai bună, dar nu se putea gândi la alt plan. Ciudat era că el crezuse mereu că dragostea e un impediment, o cătuşă care slăbea victima cu strânsoarea ei. Acum ştia mai bine. Recunoaşterea acestui fapt îi conferi o putere şi o libertate mai mare. În scurtă vreme, Elizabeth îi înlocuise sabia şi scutul. Ea devenise sursa lui de putere. Dumnezeu era martor că se simţea invincibil.

Geoffrey ajunse la cortul său şi o găsi pe Elizabeth dormind profund. Se uită la ea pentru un minut, admirându-i linia sinuoasă a coapsei şi a piciorului, apoi se dezbrăcă repede. Elizabeth ofta din când în când, semn că plânsese după ce plecase el. Geoffrey nu prea ştia cum să reacţioneze la lacrimile femeilor şi, vinovat sau nu, fu recunoscător că nu fusese de faţă. Nu conta faptul că el era motivul supărării ei. Curând, avea să pună capăt suferinţei lui Elizabeth, jură el şi se întinse alături de ea.

Imediat ce lăsă capul în jos, Elizabeth îl simţi prin somn şi se rostogoli în braţele sale. Era învelită în pelerină, iar Geoffrey o eliberă din acest acoperământ, folosindu-şi propriul trup ca s-o încălzească. O auzi cum oftează în timp ce se ghemuia la pieptul lui şi zâmbi în întuneric.

— În somn ai nevoie de mine, nevastă, şopti el.

Apoi oftă mulţumit.

Bătălia se termină repede. Rupert fu răpus de mâna lui Roger. Lui Geoffrey îi părea rău, pentru că îşi dorea ca sabia

lui, şi nu a vasalului său, să fi fost cea care curmase viaţa trădătorului. Dădu ordine ca trupul să fie dezbrăcat şi văzură cu toţii rana pe jumătate vindecată de pe umărul lui Rupert.

Elizabeth dormise pe toată durata vacarmului făcut de oamenii care plecau din tabără. Până când se trezise şi se îmbrăcase, Geoffrey şi oamenii lui deja se întorceau.

Roger îi aduse vestea despre moartea cumnatului ei. Elizabeth primi informaţia fără să afişeze vreun sentiment. Mişcă doar din cap în semn că auzise, apoi se pregăti pentru drumul spre casă.

Nu se uită nici măcar o dată prin preajmă după soţul ei, deşi ştia că Geoffrey e în siguranţă când îi auzi vocea tunătoare, la fel de puternică precum trupul lui, când le ordonă oamenilor să se grăbească.

Elizabeth continuă să îl ignore în timp ce aştepta să i se înşeueze iapa. Când Gerald termină, o ajută să se ridice în şa şi ea îi mulţumi, iar acelea fuseseră primele cuvinte pe care le rostise toată dimineaţa. Imediat ce puse mâna pe frâie, Geoffrey ajunse călare lângă ea. O trase de pe calul ei, la fel de uşor cum ar fi smuls un fruct din copac, şi o aşeză în faţa lui.

— Tu călăreşti cu mine, declară el pe un ton arogant.

Apoi ridică scutul ca s-o protejeze de ramuri şi porniră la galop prin pădure.

Elizabeth încercă să rămână nemişcată, ca să îl atingă cât mai puţin posibil, dar începu să o doară spatele după zece minute. Renunţă la disconfort şi îşi rezemă spatele de soţul ei, fără să se lase afectată de râsetul uşor pe care îl auzi. Nu mai vorbi deloc pe drumul lung spre Montwright. Tocmai bine, îşi zise ea şi se folosi de tot acel timp pentru a-şi înţelege sentimentele. Trebuia să ia nişte decizii, dar ori de câte ori îşi amintea discuţia lor din seara precedentă, îşi dădea seama că devenea din ce în ce mai confuză.

Categoric, lucrurile nu-i ieşiseră tocmai bine, recunoscu

ea, dar avusese intenţii bune, nu? Motivele ei, odată ce renunţase la nevoia de răzbunare, erau sincere.

„Eşti un om încăpăţânat şi rigid", se gândi Elizabeth. „Ei bine, îţi voi da ceea ce doreşti", hotărî ea. „Voi deveni genul de nevastă pe care se pare că-l doreşti."

Avea să fie nevoie de multă străduinţă din partea ei, dar Elizabeth se simţea pregătită pentru această provocare. Nu va mai încerca să o imite pe draga ei mamă răposată, nu va mai încerca să aibă o căsnicie ca aceea a părinţilor ei. Va învăţa să fie supusă şi nu-şi va mai exprima părerile, pentru că aceste două calităţi aveau o importanţă foarte mare pe lista de îndatoriri a soţului ei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, va învăţa chiar să şi coasă, deşi nu avea răbdare pentru asta.

Îi va oferi tot ceea ce îi ceruse, dar nimic mai mult. „El nu are nevoie de dragoste sau bucurie pentru a trăi o viaţă completă, aşa că nu-i voi da nimic de felul ăsta." Pentru o vreme, Elizabeth se simţi bine aşa maliţioasă cum devenise, apoi îşi dădu seama cât de prosteşte se comporta. Cum ar fi reuşit vreodată să îl facă pe soţul ei să-şi dea seama câtă fericire pierdea? Refuzându-i lucrurile pe care ajunsese să le accepte şi care începuseră să-i placă, argumentă ea. Nu avea să-i mai arate afecţiune şi bucurie ca înainte. Curând, va ajunge să-i fie dor de râsete, nu-i aşa? Elizabeth se încruntă în timp ce cântări toate posibilităţile. Ce avea de pierdut în noua ei experienţă? se întrebă. Nu avusese niciodată parte de dragostea lui, nu-i aşa?

„Disciplină şi datorie! Prelegerea lui preferată", îşi zise ea cu o grimasă. „I-ar plăcea să fiu supusă ca un căţeluş, să aştept cu nerăbdare un cuvânt bun sau aprobarea lui, atunci când are chef, la fel cum un câine aşteaptă să i se arunce un os. Ei bine, vei avea parte şi de supunere şi de respectarea îndatoririlor, bărbate, şi vei ajunge să regreţi ziua în care mi-ai cerut asta. Şi eu pot fi la fel de rigidă în gândire ca tine. Cred că e vremea să primeşti şi tu o lecţie."

Într-adevăr, venise vremea!

Acum că luase nişte hotărâri, Elizabeth se simţea mai bine. Refuză să se gândească la faptul că nu-i fusese loială, ştiind în sufletul ei că dacă o făcea, ar fi început din nou să plângă. Calitatea pe care o preţuia cel mai mult la alţii îşi pierduse strălucirea pentru ea. Şi dacă plângea, Geoffrey ar fi început din nou să urle şi, sincer, ea nu mai putea suporta o altă ceartă astăzi.

Nu era într-atât de naivă încât să creadă că Geoffrey avea s-o ierte curând, dar, cu timpul, poate că avea să se poarte mai blând cu ea. Până atunci, va încerca să-i ofere ceea ce îşi dorea cel mai mult şi să se roage în fiecare zi că va înţelege cât de mult greşeşte. Poate că ea îl putea ajuta să priceapă mai multe. Prea multă disciplină şi prea multă grijă pentru îndatoriri… sigur se va plictisi de asta.

„De ce îmi pierd vremea cu gândurile astea?" se întrebă ea. „El e un bărbat încăpăţânat." Răspunsul veni rapid şi sincer.

Indiferent dacă se gândea că e încăpăţânat sau greu de iubit, inima ei îi aparţinea. „Până când moartea ne va despărţi", îşi zise ea, repetând jurământul pe care îl făcuse soţului ei. Întrebarea era care din ei îl va omorî primul pe celălalt?

Gândurile ei reveniră în prezent când porţile din Montwright se deschiseră larg pentru a primi trupele.

Elizabeth îl observă pe Elslow stând cu mâinile în şolduri. Thomas se afla lângă el. Privirea bunicului ei îi dădu de înţeles că se simte uşurat de faptul că o vedea, dar o avertiza şi că era furios. Ar fi putut să-i lase vorbă sau un semn legat de ceea ce avea de gând să facă, ca să nu se îngrijoreze. Desigur, se mustră singură, dacă i-ar fi dezvăluit intenţiile sale, Elslow ar fi urmărit-o.

Geoffrey descălecă şi apoi o lăsă şi pe Elizabeth pe pământ.

— L-ai făcut pe bunicul tău să se îngrijoreze. Du-te să-ţi

ceri scuze, spuse el pe un ton rezervat.

Elizabeth încuviinţă şi îi întoarse spatele, îndreptându-se spre Elslow. Când ajunse la un pas de el, îl privi.

— Îmi pare rău că te-ai îngrijorat din cauza mea, bunicule şi te implor să mă ierţi.

Apoi îşi coborî privirea şi aşteptă răspunsul lui.

Elslow era atât de fericit să-şi vadă din nou nepoata în siguranţă, în braţele soţului ei. Dar, la fel ca un părinte care îşi pierde şi apoi găseşte copilul la bâlciul din sat, simţea în acelaşi timp nevoia să o îmbrăţişeze şi s-o certe.

— A început să-ţi placă să faci baie în noroi? o întrebă în schimb, recăpătându-şi calmul obişnuit.

Elizabeth îşi şterse repede noroiul de pe tunică înainte să-l privească în ochi. Elslow văzu imediat tristeţea din ochii ei şi îşi dădu seama că, până la urmă, nu se întorsese tocmai în siguranţă. Era rănită şi ascunsese adevărul acesta adânc în sufletul ei, acolo unde tristeţea putea face cel mai mult rău. Dar el avea să afle în curând cine o făcuse să sufere atât.

— Vino şi îmbrăţişează-l pe bătrânul tău bunic, îi ceru Elslow cu o voce blândă. Avem timp destul pentru explicaţii mai târziu.

Hotărî să nu îi pună întrebări acum. Elizabeth îşi ridică fustele şi fugi în braţele sale.

— Poţi să mă ierţi, bunicule? întrebă ea, strângându-l puternic în braţe.

— Sigur că te iert, răspunse Elslow, mângâind-o pe creştetul capului. Du-te înăuntru să-ţi cauţi haine curate. Apoi trebuie să te îngrijeşti de câinii tăi încăpăţânaţi. Nu s-au atins de apă sau de mâncare din ziua în care ai dispărut. Dacă n-aş şti mai bine, aş bănui că erau la fel de îngrijoraţi ca şi mine.

Elizabeth oftă şi porni spre castel. Thomas o prinse de mână şi Elizabeth se opri să-i zâmbească frăţiorului ei mai mic. Aceasta era toată încurajarea de care avea nevoie,

pentru că explodă de bucurie că o vedea din nou. Ea nu îl luă în seamă decât atunci când Thomas o întrebă dacă Geoffrey o bătuse.

— Nu! De ce să crezi aşa ceva? îl întrebă, trăgându-l lângă ea.

— Bunicul a zis că ar fi trebuit s-o facă, explică băiatul, evident dezamăgit.

Elslow îşi încrucişă braţele la piept şi o văzu pe nepoata lui dispărând în spatele uşilor. Atunci se întoarse pe călcâie, îşi dezlănţui furia şi îl înfruntă pe Geoffrey, care tocmai ajunsese lângă el.

— Ce i-ai făcut?!

— Eu?! Ce i-am făcut eu?!

Faptul că Geoffrey era uimit de întrebarea lui, îl făcu să se îndoiască de legitimitatea propriilor gânduri.

— Ar trebui mai bine să întrebi ce mi-a făcut ea mie! continuă Geoffrey. Îţi spun ceva, Elslow, după felul în care se comportă, o să fie moartă şi îngropată înainte ca primul nostru copil să se nască.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Elslow. În ochii nepoatei mele se citeşte înfrângerea. Am văzut-o şi sunt îngrijorat. Elizabeth nu e genul de femeie care să cedeze atât de uşor. Ce anume i-a cauzat suferinţa asta?

— Îşi provoacă singură suferinţa, izbucni Geoffrey, enervat de acest interogatoriu. Fuge să-l vadă pe Rupert, fără să aibă idee de pericolul…

— Doar n-a făcut asta! O, dar trebuia… îl întrerupse Elslow.

Geoffrey începu să meargă spre castel.

— Ştiu! Ştiu! Ea n-avea nicio idee că el era în spatele crimelor, dar apoi a sărit într-un lac să-l salveze pe vasalul meu şi a avut obrăznicia să recunoască, după fapta asta, că nu ştie să înoate.

Acum spune-mi tu, Elslow, nu mi-ai fi dat dreptate dacă o

băteam?

Mergând pas la pas cu războinicul, Elslow îi răspunse scurt:

— Ba da! mai mult, cred că ţi-aş fi dat o mână de ajutor.

Amândoi bărbaţii schimbară o privire în care se vedea adevărul şi începură să râdă împreună.

— Niciunul din noi n-ar putea să ridice mâna împotriva ei, spuse Elslow.

— Trebuie să mai ştii ceva, zise Geoffrey, devenind serios. Am fost foarte dur cu ea, ba chiar am acuzat-o de lipsă de loialitate şi am de gând să mă port cu ea în felul acesta aspru până când va învăţa să se controleze puţin. Control şi disciplină. E singurul mod în care ştiu că o pot ţine în viaţă, Elslow. Nu vreau să îmi iau altă nevastă, conchise el.

— Şi a reuşit? întrebă dintr-odată Elslow.

— Ce să reuşească?

— Să-l salveze pe vasal.

— Da, a reuşit.

— Nu m-am îndoit nicio clipă că aşa era, spuse Elslow cu o sclipire în ochi.

— Nu ai înţeles ce e mai important, bătrâne! se răsti Geoffrey enervat.

— Fără control şi disciplină?

— Despre ce vorbeşti? întrebă Geoffrey bănuitor.

— L-a salvat pe vasal fără control şi disciplină?

— Elslow, nu mă provoca! Eu mă gândesc numai la siguranţa nepoatei tale. Trebuie să înveţe să fie mai precaută.

— Trebuie să faci ceea ce crezi că e mai bine, declară Elslow.

— Aşa el Deşi îţi promit că nu voi fi violent cu ea, spuse Geoffrey direct. Nu e atât de simplu să înlături un obicei vechi fără să rişti să distrugi şi spiritul. I s-a dat prea multă libertate. Asta trebuie să se schimbe.

— Vorbim aici de nepoata mea sau de unul dintre caii tăi? întrebă Elslow pe un ton ironic.

— Voi face aşa cum cred eu că e mai bine, declară Geoffrey, ignorându-i gluma. Nu vreau să o pierd.

Doar atât avea de gând să mărturisească. Elslow era destul de inteligent cât să înţeleagă lucrul acesta. Dădu din cap şi schimbă imediat subiectul, cerând detalii despre bătălia cu Rupert.

Geoffrey era mult mai dispus să-i răspundă la întrebările astea, aşa că îi povesti în detaliu strategia pe care o folosise şi rezultatul bătăliei.

— Acum că Rupert e mort, cum vei dovedi implicarea lui Belwain în complot? întrebă Elslow.

— Nu m-am gândit la toate variantele. Nu-ţi face griji din punctul ăsta de vedere. Voi găsi o modalitate să mă ocup de el. Prioritatea mea e să o instalez pe Elizabeth în noua noastră casă.

— Când plecaţi?

— Voiam mâine, dar am hotărât că Elizabeth are nevoie mai întâi de odihnă. Iar eu trebuie să mă duc la Owen, să-i povestesc ce s-a întâmplat. Nu ar fi corect să trimit un mesager. Vom pleca probabil în zece, douăsprezece zile.

— Încă mai vrei să rămân eu aici? întrebă Elslow.

— Da. Băiatul se va descurca mai bine dacă te are pe tine alături. Vom trimite după el în curând. Acum haide să bem un pahar împreună. Vom închina în cinstea victoriei.

— Vin şi voi ridica şi eu paharul, Geoffrey. Pentru viitorul vostru. Să fie aşa cum vă doriţi.

Capitolul 12

Geoffrey nu zăbovi prea mult şi plecă să-i povestească lui Owen despre bătălie şi despre rezultatul ei. Era o discuţie între egali, iar Geoffrey îi trata pe ceilalţi de acelaşi rang cu el

la fel cum voia să fie şi el tratat.

Nu s-ar fi cuvenit să trimită un mesager cu veşti despre rezultatul bătăliei. Geoffrey îşi făcea datoria cum ştia mai bine.

În cele două zile în care îşi pregăti drumul, nu discută şi nici nu interacţionă prea mult cu Elizabeth. Plecă din Montwright ştiind că soţia lui îl credea încă furios pe ea şi, deşi îl durea s-o vadă supărată şi tăcută, îşi aminti că totul era pentru binele ei. Dacă, din lecţia asta avea să înveţe să fie mai precaută, atunci suferinţa îşi merita preţul. Totuşi, deşi îşi ascundea adevăratele sentimente faţă de ea, nu se putu abţine să nu o strângă în braţe şi s-o sărute cu pasiune înainte de-a pleca.

Elslow urmărise despărţirea dintre soţ şi soţie cu amuzament. Considerase mereu că Elizabeth este foarte inteligentă şi acum era uimit că nepoata lui nu putea vedea dincolo de masca pe care o afişa soţul ei. Nu putea vedea iubirea care se revărsa din ochii lui? Era evident pentru toată lumea care avea un dram de creier că omul era în mod clar îndrăgostit de nevasta lui!

În trecut, Elizabeth îi copiase mereu trăsăturile de caracter şi personalitatea, dar în ultimul timp se purta mai degrabă ca un animal maltratat decât asemenea pisicii sălbatice şi neîmblânzite pe care o ştia el.

Deşi ştia că nu era treaba lui, deja se hotărâse să intervină în problema celor doi şi nu-i păsa absolut deloc de eventualele mustrări. Voia s-o vadă fericită pe nepoata lui şi astfel avea să fie şi el fericit. Da, îşi zise el, motivele lui erau altruiste, dintr-un anumit punct de vedere.

Elslow o lăsă pe Elizabeth să ţină consiliul în ziua aceea şi aşteptă până când se aşezară la cină, în sala tăcută. Geoffrey luase cu el jumătate din soldaţi, inclusiv pe Roger, noul prieten al lui Elslow, şi liniştea care rămase în urma vacarmului creat de Geoffrey era derutantă.

— Te provoc la un joc de şah, Elizabeth, începu Elslow când terminară cina.

— Mă tem că nu aş fi cu gândul la joc, răspunse Elizabeth oftând istovită. Acum că Geoffrey nu mai era de faţă, se lăsa în voia tristeţii şi se complăcea în starea aceea de deznădejde.

— Nu vreau să aud aşa ceva, spuse Elslow în timp ce aranja pe masă piesele din dulapul de lemn. Vreau să-ţi foloseşti mintea. Mai mult decât orice, ar trebui să-ţi foloseşti mintea, nepoată.

— Vorbeşti precum soţul meu, răspunse Elizabeth. Ce urmăreşti? îl întrebă cu o privire bănuitoare pe bunicul ei.

Mută un pion pentru a începe jocul şi încercă să se concentreze.

— Tu îţi laşi inima să-ţi guverneze acţiunile, atâta tot, declară Elslow pe un ton arogant.

Voia să o enerveze şi, după expresia de pe chipul lui Elizabeth, ştiu că reuşise.

— Nu-i adevărat!

Elslow îşi mută pionul şi, chicotind, îi ignoră protestele.

— Elizabeth, nu încerca să păcăleşti un bătrân ca mine. Parcă eşti în doliu de când a plecat soţul tău. Trebuie să fie foarte greu pentru tine, pentru că-ţi ţii mereu capul în piept şi mergi în cercuri. Dragostea nu trebuie să fie atât de jalnică.

— Jalnică? Sunt jalnică?

— Nu repeta ca papagalul, copilă. E adevărat că vă purtaţi ca nişte câini uneori, zise el rânjind când văzu expresia enervată de pe chipul nepoatei sale.

Putea înţelege de ce se bucurase Geoffrey să-i îngrădească libertatea, pentru că Elizabeth era o pradă uşoară.

— Ce voiai să îmi spui? întrebă ea.

Făcu o mutare pripită pe tabla de şah cu unul din cai şi apoi începu să bată darabana cu degetele pe masă când

Elslow îi luă pe loc unul din pioni. Bunicul ei avea să câştige jocul acesta foarte repede dacă nu era mai atentă.

— Spune-mi odată ce vrei, să terminăm, ca să pot fi atentă la joc. Te-am bătut în trecut, bunicule, îi aminti ea, şi te voi bate şi în noaptea asta.

— Ha, pufni el. Mă tem că vei pierde, fetiţo. Nu joci din tot sufletul.

— Sufletul meu nu are nicio legătură cu şahul, răbufni Elizabeth când îl văzu pe Elslow că îi ia alt pion.

— I-ai spus bărbatului tău că-l iubeşti? o întrebă pe neaşteptate Elslow, cu rapiditatea unui şoim care-şi atacă prada nevinovată.

— Nu doresc să vorbesc despre soţul meu, răspunse Elizabeth furioasă, holbându-se la tabla de joc în încercarea de a încheia subiectul.

Elslow nici nu se gândea la aşa ceva. Pumnul lui aterizã pe masă, făcând să tresară atât piesele jocului de şah, cât şi pe Elizabeth.

— Vreau să fii atentă la mine când îţi vorbesc! îi ordonă el. Sunt mai bătrân decât tine şi ai face bine să nu uiţi asta. Eu doresc să vorbesc despre asta cu tine şi tu îmi vei răspunde, adăugă el cu o voce tunătoare.

— Prea bine, replică Elizabeth, afectată de supărarea lui. Nu ştiu cum de ai ajuns la concluzia că-mi iubesc soţul, adăugă ea atunci când văzu că bunicul ei vrea să o întrerupă, dar este adevărat. ÎI iubesc.

— Şi i-ai spus şi lui asta?

— Da, i-am spus că îl iubesc. Elizabeth aranjă din nou piesele pe tablă. E mutarea ta, bunicule.

— Voi muta când voi fi pregătit, răspunse Elslow. Era mai calm acum şi Elizabeth se uită în sus la el ca să-i înţeleagă motivele. Şi Geoffrey a fost bucuros de declaraţia ta?

Întrebarea aceasta deschise o rană vie în sufletul lui Elizabeth.

— Nu! rosti repede şi fără să-şi ascundă durerea de pe chip. Lui nu-i pasă deloc de iubire şi afecţiune. Astea sunt exact cuvintele lui, declară ea, atunci când Elslow se arătă neîncrezător. Îţi spun un lucru, bunicule, soţul meu este lipsit de sentimente. Se mai gândi o clipă, apoi adăugă: Mai puţin mânia. Asta e un sentiment pe care îl cunoaşte.

— Aha! aproape că urlă Elslow de bucurie. Asta cred eu că este cheia misterului.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, murmură Elizabeth, încruntându-se. Râzi de suferinţa mea şi vorbeşti în dodii. Geoffrey este mereu furios, iar eu m-am săturat de felul lui de-a fi. Este neînduplecat, neînţelegător şi lipsit de afecţiune. Îţi spun ce o să fac, bunicule! Voi încerca să renunţ la dragostea ce i-o port! Da! Aşa voi face, ascultă la mine! E un lucru fără rost. Sunt ca un cavaler înconjurat de armata inamicului şi ştiu că sunt învinsă.

— Prostii, copilă. Lasă suferinţa deoparte. Sunt pe cale să-ţi spun un secret. Soţul tău te iubeşte. Elslow râse când văzu reacţia nepoatei sale – nu îl credea şi era şi furioasă. Înainte ca jocul ăsta să se termine, îţi voi demonstra că am dreptate, îi promise el. Dar trebuie să cooperezi cu mine în problema asta. Aşteptă ca Elizabeth să încuviinţeze şi, când o făcu, în cele din urmă, continuă pe un ton direct: Acum, spune-mi ce s-a întâmplat când l-ai salvat pe vasal de la înec. Vreau să aud toată povestea, să nu omiţi niciun detaliu.

Elizabeth se gândi că era o toană de-a lui de om încăpăţânat. Felul în care scrâşnea din dinţi şi tonul vocii sale o avertizară că era mai bine să facă ceea ce îi ceruse, altfel avea să stea la masă toată noaptea. Îi povesti întâmplarea cât putu de repede, incluzând detalii despre cum îi omorâse pe duşmani cu săgeţile sale – un lucru care prilejui drept răspuns un zâmbet larg pe faţa bunicului ei – şi termină cu modul neobişnuit în care reacţionase soţul ei.

— Am crezut că va fi bucuros pentru ajutorul meu, dar nu

a fost aşa.

— Spune-mi ce a făcut, insistă Elslow.

Acum el era cel care bătea darabana cu degetele pe tăblia mesei, evident nerăbdător.

— Nu ştiu ce anume vrei să-ţi spun, protestă Elizabeth. A fost furios şi a urlat – desigur, el urlă mereu la mine – şi nu m-a lăsat să-i explic motivele pentru care am procedat aşa.

— Nu ai înţeles întrebarea mea, copilă, zise Elslow pe un ton blând. Putea vedea că discuţia aceasta o supăra, dar ştia că trebuie să continue interogatoriul. Alegându-şi cuvintele cu grijă, continuă: Te-a tras din apă de păr? Te-a aruncat la pământ şi te-a bătut?

Elizabeth icni la aceste întrebări revoltătoare.

— El nu m-ar răni niciodată! Ştii prea bine asta, bunicule, ştii că este un om onorabil şi…

Zâmbetul uşor al lui Elslow o făcu să-şi oprească tirada.

— Povesteşte-mi din nou şi spune-mi toate detaliile, din momentul în care ai căzut în apă.

— Insişti? întrebă Elizabeth, pentru că nu voia să se mai repete.

— Da!

— Prea bine! El m-a tras din apă, dar nu de păr, zise ea, clătinând din cap. Cel puţin aşa cred, că el e cel care m-a scos din apă, şi apoi, în faţa oamenilor lui, a început să mă scuture atât de puternic, că am crezut că o să-mi sară dinţii din gură. Felul în care mă zdruncina era atât de ruşinos, mai ales în faţa oamenilor săi, îşi aminti ea cu şi mai mare stânjeneală.

— Continuă, o încurajă Elslow.

— Şi apoi el… Ochii lui Elizabeth se măriră de uimire când îşi aminti. Foarte încet, expresia i se destinse şi o sclipire de speranţă

i se aprinse în ochi.

Elslow observă schimbările acestea şi oftă. Nepoata lui îşi venea în fire.

— Ce-a făcut apoi? întrebă el, încercând cu greu să nu râdă.

— Păi, m-a tras spre el şi m-a strâns în braţe. Este adevărat!

Eu plângeam atât de tare, că nu auzeam ce spunea. Elizabeth îl prinse de mână pe Elslow şi începu să zâmbească. Dumnezeu mi-e martor, bunicule, că s-a purtat cu mine de parc-aş fi fost o păpuşă de cârpă. Mai întâi m-a smucit puternic, pentru ca apoi să mă îmbrăţişeze, iar şi iar. Era ca şi cum nu se putea hotărî ce să facă mai întâi.

— Da, la fel mi-a povestit şi Roger, îi confirmă Elslow, zâmbind satisfăcut. Acum, adăugă el pe un ton ferm, tocmai te-am auzit spunând că e un bărbat neînduplecat, neînţelegător şi lipsit de afecţiune.

— Da, aşa am spus, recunoscu Elizabeth. Sunt sinceră, explică ea.

— Eşti sinceră cu toată lumea, mai puţin cu tine însăţi, o admonestă Elslow. Nu-ţi mai pun alte întrebări, Elizabeth. Dacă începi să-ţi foloseşti singură mintea, vei găsi singură răspunsurile.

— Spune-mi ce părere ai, îl rugă ea.

— Nu contează ce cred eu, ezită Elslow. Privirea dezamăgită a lui Elizabeth îl făcu să se răzgândească. Prea bine! Pentru mine, toate lucrurile sunt foarte simple. Omul te iubeşte, fie că vrea asta sau nu!

— Dacă ceea ce spui este adevărat, replică Elizabeth, atunci mai avem totuşi o problemă.

— Da?

— El nu şi-a dat seama că mă iubeşte… încă.

— Atunci va fi de datoria ta să-i arăţi, declară Elslow cu o lucire în ochi.

Jocul de şah continuă, dar Elizabeth nu se putea concentra la mutările pe care le avea de făcut. Era preocupată să găsească un plan de acţiune pentru soţul ei şi avea nevoie de

toată puterea de concentrare.

— Bunicule? îl întrerupse ea la un moment dat. Geoffrey crede că nu i-am fost loială, iar eu nu ştiu cum i-aş putea schimba părerea asta, recunoscu ea.

— În timp, atitudinea lui se va mai domoli. Motivele tale au fost sincere, copilă, iar el îşi va da seama de asta foarte curând, îi răspunse el în timp ce studia tabla de joc.

Elizabeth se gândi la cuvintele bunicului ei, apoi adăugă:

— Tu m-ai învăţat că mereu trebuie să fac un plan înainte de a realiza o schimbare. M-am gândit că aş putea…

— Nu-mi spune ce ai de gând, o opri Elslow. Nu vreau să ştiu nimic despre păcălelile tale.

— Păcăleli! Mă faci să-mi fie ruşine cu tine, bunicule. O să mă port onorabil cu soţul meu. Întotdeauna voi face aşa, sublinie ea. Dacă Geoffrey mă iubeşte cu adevărat, atunci ceea ce am plănuit este foarte onorabil.

— Şah mai!

— Poftim?

— Jocul, Elizabeth! Am câştigat.

— Nu, bunicule, îl contrazise ea cu un zâmbet. Eu sunt cea care a câştigat.

— Ce vorbeşti acolo? Am regina ta, iar regele nu poate muta. Am câştigat.

— Da, asta-i adevărat, recunoscu Elizabeth cu o mişcare a capului. Ai câştigat la joc… dar cavalerul e al meu.

În timp ce Geoffrey era plecat din Montwright, Elizabeth îşi pregăti lucrurile pentru a le trimite la casa soţului ei. Ei îi era foarte greu să facă asta. În fiecare dimineaţă, imediat după ce se trezea, Elizabeth se lupta cu senzaţii nesfârşite de greaţă. De cele mai multe ori îi venea să verse. Începu să mănânce din ce în ce mai puţin, gândindu-se că astfel va scăpa de otrava care îşi făcuse loc, în mod misterios, în stomacul ei, şi se odihnea de mai multe ori pe zi în încercarea de a deveni mai puternică.

Nu îndrăznea să poarte o funie de usturoi în jurul gâtului pentru protecţie, pentru că voia să ascundă de bunicul ei faptul că era bolnavă. Nu voia să-şi facă griji pentru ea, dar, în sinea ei, devenea din ce în ce mai îngrijorată. Boala de care suferea era foarte ciudată, pentru că, după bătălia pe care o ducea cu stomacul ei în fiecare dimineaţă, se simţea foarte bine. Asta până la căderea nopţii, când bătălia începea din nou.

Necazul acesta îl puse pe seama faptului că Geoffrey era plecat. Dragostea făcea ravagii în trupul şi în gândurile ei, îşi dădu ea seama. Cu toate astea, când Geoffrey se întoarse la Montwright peste vreo şapte zile, starea lui Elizabeth nu se îmbunătăţi. Soţul ei era prea ocupat cu pregătirile de plecare pentru a-i acorda atenţie. Lipsa lui de atenţie trezea sentimente contradictorii în sufletul lui Elizabeth. Curând, până şi pentru cel mai neghiob om devenise evident faptul că el o evita. Venea în pat mult după ce Elizabeth adormea şi pleca dimineaţa, înainte ca ea să deschidă ochii.

Elizabeth îşi păstră calmul exterior, în timp ce răul continua să o chinuie, şi căpăta puteri noi ori de câte ori bunicul ei îi trimitea un zâmbet sau îi făcea cu ochiul. Fiecare încuviinţare, fiecare zâmbet, îi amintea de conversaţia lor… era o confirmare a faptului că soţul ei o iubea.

Dumnezeule, dar era încăpăţânat! încă era atât de supărat pe ea, încât de-abia dacă arunca o privire în direcţia ei atunci când se aflau în aceeaşi încăpere. Şi nu o mai atinsese de când se întorsese. O durea inima la fel de tare ca şi stomacul, ori de câte ori îşi dădea seama cât de mult tânjea după sărutul, îmbrăţişarea şi dragostea lui.

Elizabeth se lupta să-şi recapete controlul în dimineaţa în care ea şi Geoffrey trebuiau să plece. Era o vreme neobişnuit de călduroasă pentru începutul verii şi Elizabeth se simţi foarte tristă când îşi luă rămas-bun. Ştia că soţul ei nu ar fi fost mulţumit dacă devenea prea emoţionată şi îşi aminti

mereu lucrul acesta când îl gâdilă şi îl îmbrăţişă pe frăţiorul ei, pentru ca apoi să se ducă la bunicul ei.

— O să-mi fie dor de tine, îi spuse în şoaptă.

— Nu ai uitat să-ţi împachetezi steagul, da? o întrebă bunicul ei. O amintire mică a trecutului tău te va ajuta să te descurci mai bine în viitorul incert.

— Nu am uitat, răspunse Elizabeth. Te iubesc, bunicule. Domnul să vă aibă în pază pe tine şi pe Thomas.

Elslow o îmbrăţişă puternic, apoi o ridică în şa.

— Ai trecut prin multe în ultimele luni, copilă, îi spuse el cu blândeţe. Îi prinse mâna strâns. Dar tu eşti făcută dintr-un material rezistent. E voia Domnului ca tu să-ţi urmezi destinul alături de soţul tău. Vieţile voastre sunt împletite, la fel ca viţele de iederă care se agaţă de pereţii castelului. Nu te teme, Elizabeth. Şi nu uita, ai încredere în inima ta, dar foloseşte-ţi mintea.

Elizabeth zâmbi la sfatul ca o cimilitură al bunicului ei.

— Voi face tot ce-mi stă-n putinţă, răspunse ea.

De pe treptele castelului din Montwright, Geoffrey îi observă pe cei doi luându-şi rămas-bun.

Era mândru de soţia sa pentru că îşi controla emoţiile. Arăta atât de calmă şi de plină de demnitate; da, îşi zise el, ea era egala lui, regina lui, deşi ştia cât de grea era despărţirea pentru ea. Elizabeth lăsa în urmă tot ce cunoştea pentru a-şi urma soţul, un bărbat pe care îl credea incapabil de alte sentimente în afară de furie.

Geoffrey trebui să recunoască faptul că afecţiunea plină de tandreţe care marca despărţirea celor doi îi înmuia inima şi se enervă puţin că el era numai observator, nu şi direct implicat. Oricum, el nu ar fi ştiut cum să între în conversaţia lor de adio, aşa că rămase în continuare să-i privească, gânditor.

Thomas se apropie de el şi-l făcu atent. Copilul se aruncă pe piciorul lui Geoffrey, împingându-l uşor cu puterea lui

firavă. Geoffrey îl ridică fără greutate în aer, apoi îl coborî încetişor, până la nivelul ochilor.

— Să fii cuminte şi să asculţi de bunicul!

Încercase să pară aspru, dar copilul nu părea să fie impresionat. Rânji şi dădu din cap. Geoffrey se prefăcu că-l scapă şi Thomas scoase un strigăt de bucurie. Îl puse pe copil jos şi nu părea să fie emoţionat de faptul că micuţul îi îmbrăţişa piciorul, într-adevăr, îi plăcea că băiatul era atât de deschis şi de sincer în exprimarea sentimentele sale şi îl bătu uşor pe cap în timp ce îl văzu pe Elslow apropiindu-se.

— O să am mare grijă de Thomas, zise bătrânul.

— Iar eu voi avea grijă de Elizabeth, îi promise Geoffrey pe un ton solemn.

— Şi amândoi vom avea serios de furcă în timpul ăsta, râse Elslow.

Geoffrey se trezi zâmbind, apoi se întoarse ca să arunce o privire în direcţia lui Elizabeth, văzând suferinţa pe care încerca s-o ascundă.

— Trebuie să mă grăbesc, înainte ca soţia mea să se răzgândească şi să nu mai vrea să plece, îi zise lui Elslow. Se îndreptă spre armăsarul lui, apoi se opri şi se întoarse. Cât timp Belwain mai este liber, încă mai sunteţi în pericol. Aveţi grijă, spuse el.

Declaraţia aceasta era felul lui de-a arăta că este îngrijorat şi că îi pasă. Totuşi, Elslow nu se arătă la fel de reţinut. Îl bătu prietenește pe spate, apoi îşi trecu braţul peste umerii lui.

— Fiule, o să-ţi fie dor de bătrânul ăsta, îi zise pe un ton sfătos.

Geoffrey zâmbi şi dădu din cap.

— Nu am mai fost niciodată înconjurat de atât de mulţi oameni curajoşi. E un mister, recunoscu el.

— Asta e din cauză că suntem o familie, declară Elslow.

— Da, recunoscu Geoffrey şi încălecă. O familie. O privi

lung pe Elizabeth, apoi porni spre poartă. Roger era pe cal, alături de el şi, împreună – flancaţi de câinii lui Elizabeth – conduseră trupele în afara zidurilor din Montwright.

Geoffrey îşi lăsase jumătate dintre soldaţi cu Elslow şi se simţea împăcat cu gândul acesta. Privea înainte, nerăbdător să pornească la drum.

Elizabeth prefera să se uite în urmă, încercând din răsputeri să-şi întipărească în memorie zidurile între care crescuse. Viitorul o înspăimânta şi simţea că inima îi era sfâşiată de o tristeţe zdrobitoare.

Curând, disconfortul fizic o făcu să-şi ia gândurile de la singurătatea ei. Se părea că, la fiecare oră, stomacul şi vezica ei cereau să fie golite. Era ciudat şi stânjenitor să trebuiască să se oprească atât de des. Ar fi trebuit să găsească o servitoare pe care să o ia cu ea. Prezenţa altei femei în alai ar fi făcut-o să se simtă mai puţin ruşinată şi poate că ar fi avut cui să-şi împărtăşească temerile.

Când soarele ajunse la zenit, Elizabeth era încinsă de căldură, se simţea deplorabil şi istovită. Închise ochii doar ca să se odihnească o clipă şi aproape căzu din şa; Geoffrey fu dintr-odată acolo, lângă ea, şi o prinse la timp. O ridică în braţe şi o rezemă de el fără să întrerupă în vreun fel înaintarea.

Elizabeth oftă recunoscătoare şi adormi rapid, cu capul la pieptul soţului ei şi cu braţele petrecute în jurul mijlocului său.

Geoffrey o ţinea lipită de el cu un singur braţ, bucurându-se de moliciunea trupului ei. Elizabeth mirosea a flori sălbatice, îşi zise el şi îşi frecă bărbia de creştetul capului ei în timp ce îi inhala parfumul dulce, amestecat cu aroma merelor pe care le mâncaseră la prânzul sărăcăcios de mai devreme. O auzi oftând în somn şi, încet, o imită.

Elizabeth dormi toată după-amiaza. În cele din urmă, cu o oră înainte de apus, Geoffrey le strigă tuturor să se oprească.

Elizabeth nu se putu ţine pe picioare atunci când atinse, în sfârşit, pământul, aşa că trebui să se sprijine de braţul lui Geoffrey până când scăpă de tremurat.

— Eşti bolnavă? Geoffrey puse întrebarea de parcă ar fi fost o acuzaţie, şi Elizabeth îşi îndreptă imediat umerii.

— Nu! îl contrazise ea. Doar că nu mă simt prea bine. O să-mi treacă.

Încercă să se uite în altă parte, dar Geoffrey îşi puse mâinile pe umerii ei şi o trase înspre el. Era primul gest de afecţiune după atât de multă vreme, că Elizabeth se simţi intimidată.

— E perioada aceea din lună? o întrebă cu blândeţe, în şoaptă.

Timiditatea ei dispăru ca prin farmec. Elizabeth icni şi clătină din cap furioasă.

— Nu trebuie să discutăm despre astfel de lucruri, spuse ea, roşind. Nu se cade.

Încercă să se îndepărteze de Geoffrey, dar el nu-i dădu drumul.

— Dar dacă soţul şi soţia nu vorbesc despre… lucrul ăsta, atunci de unde să ştiu când nu pot să te ating? insistă el pe un ton foarte raţional.

— O, nu ştiu, şopti ea cu privirea în pământ. Un gând o făcu să-şi întoarcă privirea spre el. Din cauza asta nu ai făcut-o, adică ăsta e motivul pentru care… se bâlbâi ea, neştiind cum să pună în cuvinte ceea ce voia să spună. Aşteptă ca Geoffrey să o ajute să să-şi termine propoziţia, dar el rămase tăcut. Din cauza asta nu m-ai mai atins? întrebă ea într-un final.

Vocea ei nu era decât o şoaptă în vânt, dar el o auzi.

— Nu, răspunse el pe un ton tandru, care o lăsă foarte nedumerită pe Elizabeth.

— Atunci eşti încă supărat pe mine? întrebă ea. Asta este motivul?

În inima ei, se ruga să aibă dreptate, să fie doar supărarea lui motivul pentru care se ţinuse departe de patul ei. Nu ştia cum ar fi putut să se descurce cu alt motiv. Dacă el nu o mai găsea atrăgătoare…

Geoffrey observă jocul de emoţii de pe chipul soţiei sale şi îşi dori să o ia în braţe şi să-i alunge cu sărutări toate îndoielile şi grijile. De-abia îşi mai putea ascunde nevoia de ea. Acum, promisiunea de-a aştepta până ajungeau acasă şi se acomodau ca să-i vorbească despre dragostea lui şi să-i arate că o iubeşte, părea foarte exagerată. Şi, îşi aminti cu un zâmbet, el era mereu un om foarte raţional, nu-i aşa?

Elizabeth îl văzu zâmbind şi deveni şi mai derutată. La ce se gândea oare? se întrebă ea. Avea să înţeleagă vreodată felul în care funcţiona mintea lui Geoffrey?

— Vino, Elizabeth. Am întins tabăra lângă un pârâu curat. Poţi să te înviorezi acolo în timp ce eu mă ocup de treburile mele.

— Pot să fac o baie? întrebă Elizabeth, nerăbdătoare. Simţea că hainele de pe ea o sufocă şi ştia că era plină de praf. Îşi ridică părul greu de pe ceafă şi lăsă briza blândă să îi răcorească gâtul.

— După ce mănânci, răspunse Geoffrey. Atunci îţi voi găsi un loc retras în care să faci baie.

Poziţia ei, cu mâna ridicată ca să-şi ţină părul în vârful capului, făcea ca sânii să i se vadă şi mai bine prin rochie, iar Geoffrey abia se abţinu să nu o ia în braţe.

— O să aştept cu nerăbdare, răspunse Elizabeth.

Se întoarse spre pârâiaş, ca să nu-i mai stea în cale.

„Şi eu de-abia aştept", se gândi Geoffrey devenind din ce în ce mai nerăbdător. „În noaptea asta, iubita mea, îţi voi încredinţa inima mea. În noaptea asta şi pentru totdeauna."

— Milord? Vocea lui Gerald pătrunse în gândurile lui şi se întoarse cu un mormăit de nemulţumire spre pajul său. Doriţi să ridicăm cortul în mijlocul taberei? întrebă tânărul.

— Nu în noaptea asta, îl informă Geoffrey. Se uită de jur împrejur şi arătă spre o zonă aflată între copaci. Acolo, în faţa copacilor, mai departe de oameni, hotărî el. Şi mai repede, Gerald. Vreau să mănânc odată şi să mă bag în pat cât de curând posibil.

Gerald încuviinţă cu mâna la inimă şi se întoarse repede la îndatoririle lui.

Lui Geoffrey i se păru că trecuse o eternitate până când i se aşezară în faţă carnea uscată, pâinea şi fructele. O conduse pe Elizabeth la cort şi avu grijă să o aşeze lângă el, după care aproape că o obligă să mănânce.

— Pare că te grăbeşti, milord, spuse Elizabeth. Vrei să te culci devreme în noaptea asta? Aş putea să fac baia altădată, dacă acum nu e un moment favorabil.

— Nu! răspunse Geoffrey, pe un ton arţăgos. Termină de mâncat acum, ia-ţi pelerina şi orice altceva îţi mai trebuie. Trebuie să ne întoarcem înainte ca soarele să dispară.

Elizabeth se grăbi să-şi caute săpunul şi pelerina, apoi îl urmă pe Geoffrey. El se purta nervos şi nerăbdător cu ea, dar oricât s-ar fi chinuit, nu găsea că-i oferise vreun motiv pentru comportamentul lui. Aproape începu să fugă ca să ţină pasul cu el, dar refuză să-l iscodească pentru graba lui. Dacă el voia ca ea să ştie ce gândeşte, atunci trebuia să-i spună. Măcar lucrul acesta îl învăţase din căsătoria lor. Soţul ei lua singur hotărârile, iar ea trebuia să aibă răbdare până când era hotărât să-i împărtăşească şi ei gândurile sale.

Elizabeth şi Geoffrey merseră puţin pe malul pârâului, până când acesta se lărgi şi deveni mai adânc.

Pentru a ajunge în locul ales de Geoffrey, trebuiră să se aplece pe sub câteva ramuri groase, dar Elizabeth uită de neplăcerea pe care o simţise când acele de brad îi zgâriaseră braţele, în momentul în care se îndreptă de şale şi văzu frumuseţea care o înconjura.

Copaci uriaşi, crescuţi ca nişte santinele, înconjurau lacul.

Ramurile se întindeau înainte, formând un umbrar care lăsa să treacă doar câteva raze de soare. Tonurile de roşu şi galben ale amurgului aruncau o lumină stranie, aproape magică, peste frunze şi peste iarbă.

— Geoffrey, este atât de frumos aici! E aproape ca un loc vrăjit, şopti ea.

— Nu e vrăjit, ci intim, o corectă el, zâmbind. Am mers pe cursul apei mai devreme, înainte de cină, cu dulăii tăi, şi am găsit locul acesta.

Elizabeth dădu din cap şi se aşeză pe mal ca să-şi dea jos pantofii. Când termină, se uită în sus la Geoffrey. Când îl văzu că şi el îşi dă jos ghetele, se opri. Deşi îl privea, el continuă să se dezbrace.

Elizabeth ştia că se îmbujorase şi îşi dădu seama că era o reacţie prostească. Cu toate astea, nu-şi putea lua ochii de la soţul ei, fascinată de puterea şi muşchii pe care îi scotea la iveală cu un aer atât de degajat.

— Soarele te face să pari un zeu, şopti ea.

Pielea lui era aurie în lumina soarelui, care îi arăta frumuseţea sălbatică, uimitoare. Geoffrey clătină din cap şi părul lui des şi negru îi căzu pe frunte.

— Cuvintele-astea te vor face să ajungi în purgatoriu, o mustră el.

— Nu am zis-o ca pe o blasfemie, se apără Elizabeth.

Geoffrey îi zâmbi.

— Trebuie să mă prefac că sunt servitoarea ta şi să te ajut la dezbrăcat? întrebă el cu o voce blândă şi răguşită.

Voia să o tachineze, dar privirea lui, atât de plină de pasiune şi de dorinţă, îl trădă.

Elizabeth se simţi invadată de căldură. Dar nu-i putea zâmbi înapoi, şi rămase doar să se holbeze la el. Încet, îşi ridică mâna şi Geoffrey o prinse şi o ridică în picioare. Fără vreun cuvânt, începu să o dezbrace. La început îi desfăcu cingătoarea de piele din jurul şoldurilor, apoi îi trase tunica

peste cap.

După asta, îi scoase rochia şi, la sfârşit, cămăşuţa de culoarea fildeşului. Mâinile lui se mişcau cu grijă, atent să nu-i atingă sânii, deşi degetele sale o mângâiară de mai multe ori.

Rămaseră să se privească pentru multă vreme, tăcuţi, lăsând pasiunea să curgă între ei ca vântul înteţit din pădure. Când Elizabeth nu mai putu rezista să stea departe de el, făcu un pas înspre soţul ei.

— Geoffrey? îi rosti numele ca pe o rugăminte, iar el ştiu ce îi cerea.

— Toate la vremea lor, Elizabeth, şopti el.

Se întoarse, păşi în lac şi nu se opri până când apa curată nu-i ajunse în dreptul pieptului.

Elizabeth luă săpunul şi îl urmă grăbită. Când atinse apa, icni.

— E prea rece, îi strigă lui Geoffrey şi se retrase un pas.

Apa îi acoperea şoldurile şi Elizabeth luă cu grijă puţină apă în palme ca să-şi umezească braţele. Tremurând, făcu clăbuci cu săpunul şi se spălă în grabă. Stânjenită, se întoarse cu spatele la Geoffrey şi îşi îndepărtă praful de pe corp.

— Vino la soţul tău, Elizabeth.

Ea se întoarse, văzu distanţa până acolo şi se încruntă.

— Mi-e frig, Geoffrey, repetă ea.

Îşi prinse buza de jos între dinţi şi aşteptă, în speranţa că va veni el la ea.

— Aştept, nevastă. Tonul lui era glumeţ şi Elizabeth zâmbi. E datoria ta să vii la mine, o mustră el, prefăcându-se supărat.

— Şi eu îmi fac mereu datoria, comentă Elizabeth.

Trase aer în piept şi începu să meargă spre Geoffrey, lăsând apa să-i acopere sânii şi umerii. Apoi se opri, proptindu-şi picioarele împotriva curentului de apă.

— Acum trebuie să vii şi tu, Geoffrey, spuse ea.

Se aflau la numai câţiva paşi unul de celălalt şi apa rece îi lovea în valuri pe amândoi. Era pe cale să-i spună că dacă înainta s-ar fi scufundat de tot sub apă şi să-i amintească şi faptul că ea nu ştia să înoate, în caz că uitase lucrul acesta.

Privirea lui Geoffrey o opri să formeze cuvintele, ba chiar o făcu să nu mai gândească coerent. Nu mai putea spune nimic, se uita doar în ochii lui şi zâmbetul îi pieri de pe faţă. Era fermecată de privirea lui atât de plină de pasiune, de pătrunzătoare. O chema la el fără să rostească vreun cuvânt. Ea îi auzi chemarea cu toate simţurile şi nu întârzie să răspundă.

În acelaşi timp, făcură amândoi câte un pas înspre celălalt. Apoi braţele lui Geoffrey îi înconjurară mijlocul. O trase spre el şi îi prinse picioarele între ale lui, pentru ca să-i poată simţi dorinţa.

— Mă gândisem să te spăl cu săpunul, să savurez fiecare bucăţică de piele pe care ţi-o ating şi apoi să te scald în cuvintele de dragoste pe care toate femeile de rang nobil tânjesc să le audă, spuse el cu voce răguşită şi sacadată. Nu am dorit pe nimeni aşa cum te vreau pe tine, Elizabeth. În noaptea asta vreau să te cuceresc, să joc rolul îndrăgostitului.

Ochii lui Elizabeth se măriră la auzul acestor declaraţii.

— Iar acum că a venit timpul pentru asta, nevastă, descopăr că nu ştiu cuvinte cu care să te cuceresc şi recunosc că îmi lipseşte răbdarea şi disciplina pentru a duce la bun sfârşit datoria asta. Dacă aş fi luat săpunul şi aş fi încercat să te spăl, am fi uitat de baie şi te-aş fi luat acolo, pe loc.

Elizabeth îl privi pentru o clipită şi un zâmbet îi miji în colţul gurii.

— Vorbeşti despre curtare ca şi cum ar fi o îndatorire, milord? se miră ea. Geoffrey arăta serios şi hotărât, dar Elizabeth era atât amuzată, cât şi nemulţumită de cuvintele

sale. Geoffrey, nici eu nu am prea multă răbdare. Aş fi foarte mulţumită să-mi vorbeşti despre sentimentele tale fără înfloriturі.

Geoffrey păru surprins, apoi se încruntă.

— Ce ştii tu despre cum trebuie un bărbat să cucerească o femeie?

— Mai nimic, recunoscu Elizabeth în timp ce-şi plimba degetele pe coastele lui. Dar cred că rostirea unor cuvinte de dragoste nu ar trebui considerată o datorie.

Îl trase de unul din firele de păr de pe piept pentru a-şi accentua vorbele. Geoffrey îi opri mâinile şi i le puse pe talia lui, apoi începu să o mângâie pe spate.

— Într-un fel, e ca atunci când înveţi să mânuieşti sabia, comentă el.

— Nu înţeleg, spuse Elizabeth şi îşi înclină capul ca să vadă dacă nu cumva glumeşte.

— Curtarea asta. Necesită practică, îi explică el.

Elizabeth izbucni în râs, ignorându-i expresia încruntată.

— Nu e nevoie de asta, milord. Curtarea e pentru cei care nu şi-au declarat dragostea unul altuia. Eu deja ţi-am spus ce se află în inima mea.

— Dar eu nu ţi-am explicat sentimentele pe care le am pentru tine, Elizabeth, rosti Geoffrey exasperat. Ştiu prea bine ce doreşti să auzi şi vreau să continui, mormăi el.

— Ai toată atenţia mea, îl linişti Elizabeth pe un ton blând.

În sufletul ei, urla de bucurie. Îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Geoffrey o iubea, exact aşa cum îi spusese Elslow.

— O să fii serioasă? îi ceru Geoffrey, ciupind-o de posteriorul rotunjit.

Elizabeth dădu din cap, frecându-şi faţa de pieptul lui.

— Mă gândisem că de-abia atunci când voi fi bătrân şi voi renunţa la multe dintre îndatoririle mele, voi găsi timp să-ţi spun că ţin la tine, începu el.

Dar discursul îi fu întrerupt atunci când Elizabeth începu să îl sărute uşor pe piept. Îşi folosi limba pentru a-i mângâia sfârcurile sensibile şi îl auzi suspinând.

— Elizabeth!

— Te iubesc, Geoffrey.

Doar o şoaptă, rostită asemenea unui afrodiziac, îi trezi simţurile lui Geoffrey şi îi descătuşă inima.

— Şi eu te iubesc, veni răspunsul lui încet şi primit cu bucurie.

Geoffrey îşi prinse mâinile în părul ei şi îi dădu capul pe spate, încet, îşi coborî capul, hotărât să pecetluiască jurământul acesta cu un sărut. Elizabeth îşi întredeschise buzele şi aşteptă. Ochii i se umplură cu lacrimi de pasiune şi de bucurie. Buzele lui Geoffrey le atinseră pe ale ei, dar se opri să-i mângâie conturul moale al gurii cu vârful limbii.

Elizabeth scoase un sunet pătrunzător, ca o pisică satisfăcută. Atunci Geoffrey puse stăpânire pe gura ei, pătrunzând-o cu limba şi mângâind căldura dulce dinăuntru. Mâinile i se desprinseră din părul ei şi-i alunecară încet în jos pe spatele ei, pentru a-i mângâia carnea moale a şezutului.

Sărutul îi consumă pe amândoi şi le dădu puteri noi; niciunul din ei nu era învingător, niciunul învins. În cele din urmă,

Geoffrey îşi desprinse gura de a ei. Elizabeth vru să protesteze şi atunci el o reduse la tăcere cu alt sărut, invadându-i gura cu limba, făcând-o să înţeleagă profunzimea şi misterul pasiunii sale.

— Atât de frumoasă, şopti el când îşi mută gura în jos, pe gâtul ei.

O ridică în braţe ca să-şi poată concentra atenţia asupra sânilor ei, forţând-o să-şi încolăcească picioarele în jurul taliei sale.

Când îi acoperi un sân cu gura, Elizabeth se prinse de

umerii lui cu mâinile tremurânde şi gemu de plăcere. Obrazul lui aspru pe pielea ei fină îi aţâţa simţurile. Geoffrey continuă să guste sfârcul tare până când Elizabeth începu să îl tragă de păr.

— Nu mă face să aştept, îl imploră ea într-o şoaptă aproape neauzită. A trecut atât de mult timp, Geoffrey. Te rog.

El îşi ridică capul şi o privi pe Elizabeth cu ochii întunecaţi de pasiune. Ea gemu. Dragostea şi dorinţa care emanau din privirea lui fierbinte o ardeau şi o topeau, o mângâiau şi o consumau. El era flacăra, iar ea era focul.

— Eşti o tortură delicioasă, gemu Geoffrey, îngropându-şi capul în părul ei mătăsos.

Elizabeth răspunse printr-o îmbrăţişare strânsă. El îi prinse coapsele şi, încet, porni cu ea spre mal.

Când ajunseră acolo, o lăsă pe Elizabeth să alunece în jos, dar o ţinu lipită de el.

Apoi se desprinse din îmbrăţişarea ei şi se întoarse ca să aşeze pelerina pe iarbă. Când reveni la ea şi vru să o cheme, soţia lui deja se arunca în braţele sale. O simţi că tremură şi o coborî imediat la pământ, hotărât să o acopere cu trupul lui.

— Ţi-e frig, îi şopti el la ureche, dar o să te încălzesc.

— Nu mi-e frig, răspunse Elizabeth.

Îi sărută lobul urechii, apoi îi atinse interiorul cu vârful limbii. Drept reacţie, Geoffrey se lipi de ea într-o mişcare înceată şi senzuală, pentru ca apoi să se mişte în jos. Gura lui îi sărută buricul de jur împrejur, în timp ce mâna îi mângâia triunghiul auriu de păr care ascundea locul plăcerii ei fierbinţi. Degetele sale o căutară şi o găsiră, iar şi iar, devenind din ce în ce mai posesive cu fiecare atingere şi fiecare apăsare. Elizabeth începu să-şi frece şoldurile de el, cu ochii închişi de plăcere. Simţea că e pe cale să se sfărâme într-o mie de bucăţi, şi gemu de dorinţă.

— Îţi voi gusta dulceaţa şi îţi voi bea nectarul, spuse Geoffrey cu o voce răguşită.

Gura şi limba lui luară locul mâinii şi Elizabeth deveni foc lichid. Îşi înfipse mâinile în iarbă şi nu se mai putu concentra la nimic în afară de flacăra fierbinte care o mângâia atât de intim. Apoi focul o mistui şi se eliberă, tremurând aproape violent.

— Geoffrey! îi strigă ea numele de plăcere şi de teamă.

El îi auzi nedumerirea, îi recunoscu temerile şi o linişti cu vorbe de alint. Se ridică pentru a-i prinde faţa în palme şi o sili să îl privească. Elizabeth plângea şi lacrimile îi curgeau în jos pe obraji; el le şterse cu blândeţe înainte de a depune câte un sărut tandru pe fiecare pleoapă.

— Să nu te sperii de ceea ce se întâmplă cu tine atunci când eşti cu mine.

— Îmi pierd stăpânirea de sine atunci când mă atingi, şopti Elizabeth. Văzu expresia de satisfacţie masculină din ochii lui Geoffrey şi ştiu că-i plăcuse ceea ce auzise. În clipele acelea, continuă ea, trupul meu nu-mi mai aparţine şi lucrul acesta se întâmplă atât de uşor şi cu atâta intensitate, că mă sperie.

Îi trasă conturul gurii cu degetele în timp ce vorbea şi în ochii ei se citeau sinceritatea şi vulnerabilitatea.

— La fel păţesc şi eu, îi spuse Geoffrey. Se împinse brusc spre ea şi o lăsă să-i simtă dorinţa. Trupul tău moale mă atrage. Mă pierd în căldura ta, dar fără să îmi pierd puterea. Tu ai devenit izvorul puterii mele, Elizabeth. Dragostea ta îmi dă forţe proaspete. Când suntem împreună, ca acum, mă simt invincibil. Lasă-mă să vin la tine acum, iubito. Dă-mi focul tău.

Gura lui o acoperi pe a ei şi limba lui o pătrunse într-o invazie plină de tandreţe, plină de fascinaţie. Când o mângâiau, mâinile lui îi vorbeau despre dorinţă. Pasiunea mocnită se reaprinse şi, atunci când o pătrunse în sfârşit,

ajungând până în străfundurile sufletului ei, focul pasiunii şi al dragostei se descătuşă fără limite între ei. Îşi oferiră unul altuia focul purificat şi nou şi simţiră eliberarea în acelaşi timp. Elizabeth deschise ochii şi văzu transformarea care pusese stăpânire pe Geoffrey. Între ei doi exista acum o bucurie profundă. Şi dragoste.

Geoffrey îşi lipi capul de umărul lui Elizabeth şi oftă satisfăcut. Ea făcu întocmai şi îl ţinu aproape, în braţele ei.

El îşi schimbă centrul de greutate şi o cuprinse în braţe. O sărută pe obraji, îi mângâie urechea şi îi şopti vorbe scandaloase şi promisiuni care o făcură să roşească.

— Când ţi-ai dat seama că mă iubeşti? întrebă Elizabeth, mângâindu-i cu un deget linia maxilarului. S-a întâmplat atunci când ai crezut că m-am înecat?

Geoffrey zâmbi şi clătină din cap.

— Atunci eram prea furios ca să mă gândesc la dragoste, recunoscu el. Se rostogoli pe spate şi o lăsă pe Elizabeth să-şi sprijine capul lângă pieptul lui masiv. Războinicii nu ţin minte astfel de lucruri, continuă el. Nu contează când mi-am dat seama că te iubesc, o tachină el.

Elizabeth zâmbi. Sclipirile aurii din privirea lui întunecată o fascinau. Cum de crezuse vreodată despre el că este un om rece şi neînduplecat?

— Dar tu, când ţi-ai dat seama că mă iubeşti? ripostă el.

În timp ce îi aştepta răspunsul, începu să-i mângâie posteriorul.

— Nu-mi amintesc, spuse Elizabeth. Ochii ei sclipeau din nou şi Geoffrey se trezi că zâmbeşte, ştiind că urma să îl tachineze din nou. Soţiile de războinici nu ţin minte astfel de lucruri, chicoti ea. În plus, momentul anume nu e important.

Geoffrey o strânse jucăuş în braţe.

— Mereu mă tachinezi, nevastă. Dar îţi voi suporta glumele pentru tot restul vieţii noastre împreună, pentru că te iubesc din toată inima.

— Nu am crezut că te voi auzi vreodată rostind astfel de cuvinte, şopti Elizabeth.

Zâmbetul îi pieri de pe buze şi se aplecă să-l sărute.

— Aveam nişte idei prosteşti despre iubire, îi explică Geoffrey. Credeam că dragostea mă va face un om slab, dar acum ştiu cât de greşit gândeam. Tu îmi dai puteri noi şi noi ţeluri, Elizabeth. O parte din mine îşi doreşte să te închidă în dormitorul nostru, ca să nu te mai împart cu nimeni.

— Eu voi fi mereu a ta, Geoffrey, îl linişti Elizabeth.

— Ştiu lucrul acesta, zise el. Şi voi avea încredere în loialitatea ta. Îţi vine să crezi că mi-e greu să te împart până şi cu bunicul şi fratele tău? Obişnuiam să râd de bărbaţii care lăsau gelozia să pună stăpânire pe viaţa lor, dar acum descopăr că, dacă nu am grijă, şi eu mă voi lăsa condus de ea.

Ochii lui Elizabeth îi trădară imediat surprinderea, şi Geoffrey zâmbi din nou.

— Eu nu am avut o familie apropiată, aşa ca tine, îi explică el, şi am nevoie să ştiu că sunt mai important decât restul.

— Există mai multe feluri de iubire, îi explică ea cu voce blândă. Soţul ei o lăsa să-i vadă slăbiciunile, iar ea ştia, în inima ei, că avea să preţuiască momentul acesta pentru tot restul vieţii ei. Ceea ce simt pentru bunicul meu şi pentru micuţul Thomas este un alt fel de iubire decât cea pe care o simt pentru tine. În timp, cred că şi tu îi vei iubi la fel de mult ca şi mine. Ceea ce simt eu pentru ei nu afectează în niciun fel dragostea mea pentru tine.

Geoffrey o trase în jos şi o sărută îndelung. Elizabeth se prinse de el, răspunzându-i cu aceeaşi pasiune şi dorinţă.

Cu părere de rău, Geoffrey se retrase în cele din urmă.

— Se întunecă, spuse el. Îmbracă-te în grabă, ca să te pot duce înapoi la cortul nostru şi să te dezbrac din nou. Îi dădu o palmă la fund şi râse când o văzu că se preface indignată.

Niciunul din ei nu scoase un cuvânt pe drumul de întoarcere. Apoi, când Elizabeth vorbi, glasul îi era la fel de

moale precum frunzele care foşneau sub tălpile lor.

— Chiar eşti gelos pe familia mea?

— O să-mi treacă, răspunse Geoffrey şi o strânse de mână. Un cavaler este loial şi jură credinţă unui singur lord, la fel cum am făcut eu cu William, regele meu, începu el. Tu mi te-ai devotat mie, continuă el, iar eu nu mă aştept să nu-ţi mai iubeşti familia din pricina asta. Totuşi, aş vrea să ştiu că sunt cel mai important în inima ta şi că m-ai alege pe mine înaintea altora, la fel cum aş face şi eu.

Elizabeth îşi ascunse zâmbetul. Înţelegea că dragostea era ceva nou pentru soţul ei şi că el încerca să facă faţă acestui sentiment, aşa cum obişnuise toată viaţa sa. El încerca să transforme dragostea într-un sentiment ordonat, să îi dea un loc anume. Greşeala lui era că folosea logica pentru a vorbi despre sentimente.

— Nu va trebui niciodată să aleg între tine şi… Elizabeth voia să spună familie, dar schimbă repede cuvântul. Tu eşti familia mea acum, Geoffrey, la fel cum şi eu sunt a ta. Iar Elslow şi Thomas… ei sunt rudele noastre. Ne aparţinem unii altora, dar nu în calitate de vasali ori lorzi.

— Ai dreptate, Elizabeth. Nu va trebui niciodată să alegi între noi, spuse Geoffrey. N-aş permite asta niciodată. Şi nici nu aş putea să-ţi cer aşa ceva, ca un test al loialităţii faţă de mine, pentru că acum încep să înţeleg ce vrei să spui. Te iubesc şi asta e tot ce contează.

— Erai încă nesigur de loialitatea mea, de-asta i-ai lăsat pe Elslow şi pe Thomas în Montwright?

— Am vrut să te am numai pentru mine pentru o vreme, recunoscu Geoffrey.

Elizabeth se rezemă de soţul ei, gândindu-se la vorbele lui. În seara asta îi împărtăşise sentimentele lui şi inima îi era plină de bucurie şi dragoste. Evoluase mult, învăţase cum să-şi arate sentimentele şi să-şi împărtăşească gândurile, iar Elizabeth era mulţumită. Încă mai avea puţin de învăţat, îşi

zise ea, pentru că Geoffrey era încă nesigur şi – deşi ea nu ar fi rostit niciodată acest cuvânt – speriat. Curând, şi lumea lui avea să se schimbe şi toată vorbăria asta despre testări şi alegeri avea să se termine. Nimeni nu ar cere cuiva un lucru atât de oribil. Nimeni.

În acea noapte, Elizabeth avu un vis care începu într-un mod cât se poate de plăcut. Era îmbrăcată în alb, într-o rochie al cărei tiv părea că îi pluteşte în jurul gleznelor. Mergea pe lângă zidurile unui palat magnific, pe pământul acoperit de o ceaţă fină. Deschise uşile zâmbind şi intră în sala cea mare. Atunci, visul se transformă într-un coşmar. O striga cineva, dar nu ştia cine. Strigătul acela plin de agonie şi disperare îi făcu inima să bată mai tare. Se grăbi în încercarea de-a găsi de unde venea vocea, croindu-şi drum printr-o mulţime de oameni care râdeau şi nici măcar nu nu păreau să ştie că e şi ea acolo. Când ajunse în mijlocul sălii, se opri brusc. Un ţipăt de groază îi înecă plămânii. În faţa ei se afla

Geoffrey, cu mâinile şi picioarele legate în lanţuri grele de fier. El nu o vedea, se uita fix în cealaltă parte a sălii. Elizabeth îşi întoarse privirea în direcţia aceea şi îl văzu pe bunicul ei, şi el legat în lanţuri.

Vocea începu să o strige din nou, dar sunetul tânguitor se transformă într-unul triumfător. Era Belwain. Ceaţa de la picioarele ei deveni roşie şi, în coşmar, Elizabeth ştiu că simboliza sângele care avea să fie vărsat în curând.

Belwain îşi ridică mâna şi arătă înspre ea.

— Vei alege, şi unul din ei va muri. Iar dacă nu alegi, atunci vor muri amândoi.

Şi apoi izbucni în râs, un sunet care parcă venea din iad şi îi strângea inima ca într-o gheară.

Elizabeth mişcă din cap, respingând cererea, iar Belwain trase sabia lui Geoffrey şi o ridică în aer.

Strigătele ei îl treziră. Se întinse după sabie, apoi îşi dădu

seama că Elizabeth era chiar lângă el. O trase în braţe şi începu să o legene uşor la pieptul lui.

— Deschide ochii, Elizabeth. E doar un coşmar, şopti el de mai multe ori. Sunt aici cu tine.

Ea se trezi cu o tresărire. Îl prinse de umeri pe Geoffrey şi inspiră adânc, încercând să-şi liniştească bătăile inimii.

— A fost îngrozitor, murmură ea.

— Nu mai vorbi despre asta, o linişti Geoffrey, apoi îi îndepărtă cu blândeţe părul de pe frunte şi o sărută. Ai visat, atâta tot. Evenimentele de astăzi au fost prea obositoare pentru tine, eşti istovită. Reazemă-ţi capul de mine şi închide ochii. Totul este bine.

— Mi-e foarte frică, spuse ea. Dacă adorm, voi avea din nou coşmarul.

— Nu, nu se va întoarce, îi şopti Geoffrey. Îşi schimbă poziţia până când Elizabeth ajunse sub el şi îşi rezemă greutatea pe coate. O să visezi doar că faci dragoste cu mine, îi promise el.

Şoptind uşor, Geoffrey se aplecă s-o sărute. Îi murmură la ureche cuvinte de dragoste cu vocea lui catifelată, iar mângâierile o făcură să se gândească numai la el. Coşmarul era uitat.

Capitolul 13

Elizabeth se obişnui foarte repede în noua ei casă. Când zărise pentru prima oară domeniul lui Geoffrey, fusese copleşită de construcţiile masive şi zidul uriaş care le înconjura. Fortăreaţa din piatră era atât de uriaşă, că Montwright părea neînsemnată prin comparaţie.

Totuşi, de îndată ce ajunse în interiorul castelului, Elizabeth fu invadată de un sentiment de singurătate şi de pustietate care o nelinişti foarte mult. Se apucă imediat să înfrumuseţeze atât interiorul castelului, cât şi curtea.

Geoffrey îi dădu mână liberă, deşi o mustra deseori când o găsea în genunchi, plantând flori în toate culorile curcubeului de-a lungul zidurilor. Elizabeth îi ignora furia cu replici pline de haz, care abăteau gândurile soţului ei.

Servitorii, la început suspicioşi şi reci faţă de noua lor stăpână, ajunseră curând să se topească văzând zâmbetele ei prietenoase şi la ordinele rostite pe un ton blând. Curând, începură să-i ţină partea şi să aştepte cu nerăbdare următoarele schimbări pe care avea să le facă. Mesele erau decorate cu flori proaspete, iar pereţii din piatră ai castelului, proaspăt spălaţi, erau înnobilaţi cu stindarde pline de culoare, aduse tocmai din Montwright. Pacea şi împlinirea înlocuiseră sentimentul sumbru de goliciune. Cei care locuiau în castelul Berkley erau uimiţi. Fortăreaţa lor devenise un loc căruia-i puteau spune „acasă”.

Până la sfârşitul lunii iulie, Elizabeth era sigură că purta în pântece copilul lui Geoffrey. Vestea aceasta o înduioşă şi câteva zile după aceea plănui şi repetă în minte modul în care să-i spună şi soţului ei. El avea să fie mulţumit şi să afişeze o expresie plină de încântare, îşi zise Elizabeth – iar ei îi va plăcea.

În seara aceea, Elizabeth se aşeză la masă, aşteptându-l pe Geoffrey. Se hotărâse să-i împărtăşească vestea cea mare după cină, când aveau să fie singuri în dormitorul lor. De abia dacă-şi putea ascunde bucuria şi se trezi că râde de una singură. Servitorii care aranjau masa îi aruncară priviri îngrijorate, dar Elizabeth ştia că se purtase destul de ciudat. A doua zi, după ce Geoffrey primea vestea, avea să le explice şi lor motivul comportamentului ei ciudat, şi vor înţelege.

Soldaţii începură să între în sală, iar Elizabeth se îndreptă de spate, căutându-l nerăbdătoare din priviri pe Geoffrey. Pajul Gerald îi atrase atenţia. Acesta fugi în grabă pe lângă doi oşteni durdulii şi se îndreptă spre stăpâna lui.

— Au sosit mesageri de la William, aproape că strigă el în

gura mare. Vor să vorbească cu stăpânul cât mai curând.

Elizabeth se încruntă la cuvintele lui.

— Condu-i în sală, Gerald. Îi voi spune lui Roger şi el îl va căuta pe Geoffrey.

Roger deja se îndrepta spre Elizabeth. După ce îl salută, îi povesti despre mesageri.

— De ce au venit? îl întrebă, fără să-şi poată ascunde îngrijorarea din voce.

— Nu e ceva neobişnuit, răspunse Roger. Ah, dar iată-l pe soţul Domniei Voastre. El vă va spune motivele.

— Nu mă întâmpini în niciun fel? o dojeni Geoffrey când ajunse în dreptul ei.

Elizabeth zâmbi imediat şi se ridică pentru a depune un sărut cast pe obrazul soţului ei.

— Parcă îmi amintesc de-o vreme când nu-mi era permis să-mi arăt afecţiunea, şopti ea.

Geoffrey râse şi îşi prinse nevasta în braţe.

— Asta a fost înainte să-mi dau seama cât de mult contează pentru mine atingerile tale, o tachină el.

— Sunt foarte nesupusă, răspunse Elizabeth cu un zâmbet.

— Lord Geoffrey, îi întrerupse Roger, au sosit câţiva mesageri de la William. Aşteaptă pe coridor.

Geoffrey încuviinţă şi nu păru tulburat de această informaţie.

— Am crezut că regele nostru se află încă în Ruen, comentă el.

— Probabil tocmai s-a întors, explică Roger.

Geoffrey se întoarse spre soţia sa.

— Începeţi cina fără mine, pentru ca oamenii mei să poată mânca. Eu şi Roger vom vedea ce veşti ne trimite regele.

Elizabeth îşi dorea să poată asculta şi ea veştile aduse de mesageri, dar îşi dădu seama că nu se cuvenea să ceară acest privilegiu.

Trebuia să aştepte şi să audă veştile de la soţul ei. Geoffrey

începuse să-i facă confidenţe din ce în ce mai des şi ea nu avea nicio îndoială că el îi va spune ceea ce-i cerea regele.

Părintele Hargrave, un preot care venise în vizită din Northcastle, oraşul învecinat, intră în sală şi îi oferi braţul lui Elizabeth, în timp ce Geoffrey se îndepărtă. Ea îşi reluă rolul de gazdă şi îi oferi preotului toată atenţia ei.

Se aşeză lângă el la masă, îşi plecă fruntea şi încercă să se concentreze atunci când acesta începu rugăciunea de binecuvântare. Gândurile ei fugeau într-una la mesagerii aceia şi făcea tot felul de presupuneri despre motivul pentru care le trimisese regele un mesaj, fără să găsească încă unul plauzibil. Geoffrey fusese deja în serviciul regelui pentru perioada cuvenită. William strângea curtenii doar de trei ori pe an şi Geoffrey fusese prezent şi atunci.

Poate că era vorba de Cartea Judecăţii de Apoi, se gândi ea, făcând legătură cu obiceiul lui William de a-şi număra supuşii. Din pricină că înregistra posesiunile fiecărei persoane, de la numărul de animale până la cantitatea de monede deţinute, supuşii lui loiali vorbeau despre acest recensământ folosind expresia „Cartea Judecăţii de Apoi”. Logica lor era simplă şi, după bănuiala lui Elizabeth, probabil şi foarte exactă. De îndată ce regele dispunea de o dare de seamă corectă despre bogăţia fiecărei persoane, avea să crească taxele. Elizabeth ştia că era o problemă veche de când lumea, creşterea aceasta a taxelor, pentru că îl auzise pe tatăl ei tânguindu-se în legătură cu lipsa de corectitudine a sistemului în repetate rânduri.

Geoffrey şi Roger se întoarseră în sală în timp ce se servea masa. După privirile lor, Elizabeth îşi dădu seama că nu erau deloc încântaţi de veştile primite.

— E vorba de Cartea Judecăţii de Apoi? îi şopti ea lui Geoffrey, după ce acesta se aşeză în capul mesei.

El îi prinse mâna, dar nu răspunse la întrebare. Ea se uită în cealaltă parte a mesei şi îi zâmbi lui Roger. Elizabeth

stătea mereu la dreapta soţului ei, iar Roger mereu în stânga.

Unul dintre pajii lui Geoffrey începu să servească friptura şi el îi adresă câteva cuvinte. Elizabeth profită de faptul că nu era atent şi se înclină imediat spre Roger.

— E vorba de Cartea Judecăţii de Apoi? întrebă, în speranţa că Roger îi va răspunde repede.

Geoffrey o strânse de mână. Roger părea că e pe cale să îi răspundă, dar soţul ei clătină din cap şi îl opri. Elizabeth văzu gestul lui Geoffrey cu coada ochiului şi oftă cu deznădejde.

— Nu cred că regelui i-ar plăcea să audă lumea vorbind despre recensământul lui ca despre Cartea Judecăţii de Apoi, zise Geoffrey.

Preotul îşi drese glasul şi începu să povestească încă o dată o întâmplare pe care toţi cei de faţă o ascultaseră de cel puţin cinci ori de la sosirea lui, dar ca un gest de curtoazie, Geoffrey, Roger şi Elizabeth îi acordară toată atenţia lor. Spre bucuria preotului, la final râseră cu toţii. De fapt, era atât de bucuros, că începu să povestească alte şi alte întâmplări.

Imediat ce se termină cina, Geoffrey i se adresă lui Roger:

— Du-te să faci pregătirile pentru mâine.

Apoi se întoarse spre Elizabeth şi îi propuse să se retragă. Ea fu imediat de acord.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre ceva, mărturisi ea, zâmbind şovăitoare.

— Şi eu trebuie să-ţi vorbesc, îi zise Geoffrey.

Vocea lui nu exprima nicio emoţie, şi Elizabeth se încruntă, îngrijorată. Când soţul ei încerca să-şi ascundă sentimentele, aşa cum făcea şi acum, de obicei era vorba de o problemă serioasă. ÎI prinse de mână şi îl urmă fără niciun cuvânt.

Când uşa dormitorului se închise şi rămaseră singuri, separaţi de restul lumii, ea nu rosti nicio vorbă. Începuse să-l

cunoască foarte bine pe soţul ei şi ştia că-şi alegea cuvintele cu mare grijă înainte să vorbească. Cel puţin asta înţelegea din încruntarea lui.

Se dezbrăcară unul pe celălalt în tăcere. Devenise aproape un ritual între ei ca Elizabeth să ia sabia lui Geoffrey şi să o aşeze lângă capul patului, pe partea în care dormea soţul ei. Odată îndeplinită această sarcină, se strecură între cearşafuri şi aşteptă.

În noaptea aceasta, Geoffrey nu stinse lumânările, ci se apropie de ea înconjurat de strălucirea lor aurie. O luă în braţe şi o sărută cu tandreţe.

— Vreau să-ţi spun eu prima veştile mele, îi zise Elizabeth.

— Aş prefera să le spun pe ale mele, ca să termin odată, veni răspunsul lui pe un ton aproape sălbatic.

Elizabeth simţi imediat cum i se strânge inima de nelinişte. Îşi puse un picior peste ale ei şi o ţinu strâns la pieptul lui. Nu se putea uita în ochii ei, la chipul ei şi trebui să admită că nici nu voia. Cuvintele lui aveau să-i aducă o mare suferinţă, iar el avea să simtă durerea ei.

— Nu există nicio cale uşoară de-aţi spune asta, Elizabeth, începu el în timp ce o mângâia pe păr.

Ea se trase înapoi, forţându-l să se uite la ea.

— Atunci spune-mi repede, îl grăbi, mai speriată cu fiecare clipă care trecea.

— Veştile de la William au legătură cu Montwright, anunţă el. O privi în timp ce vorbea, îi văzu expresia de confuzie şi se grăbi să termine. Bunicul tău a fost acuzat de trădare.

— Nu!

Cuvântul sună ca urletul unui animal rănit.

— Şi mai e ceva, adăugă Geoffrey cu o voce calmă şi hotărâtă, astfel încât Elizabeth trebui să se calmeze ca să asculte mai departe. Belwain a trimis o petiţie la William, în care cere să fie numit tutorele lui Thomas. Deja sunt toţi în Londra şi am fost chemat şi eu. Plec mâine.

— Trebuie să merg şi eu cu tine, susţinu Elizabeth. Trebuie să plecăm amândoi. Te rog, îl imploră ea. Nu vreau să fiu lăsată în urmă, Geoffrey.

El nu putea ignora suferinţa pe care o citea pe chipul soţiei sale.

— Bine, vei merge cu mine. E familia ta şi aşa e corect, decise el.

Elizabeth începu să plângă.

— Familia noastră, îl corectă ea. Dar ce se va întâmpla? întrebă apoi. Ce va face regele?

Geoffrey o simţi că tremură şi o strânse mai tare în braţe.

— Va asculta toate părţile implicate şi de-abia apoi va lua o hotărâre. Nu te teme, Elizabeth. William e un rege drept. Ai încredere în el.

— Nu pot!

Îşi lipi capul de umărul lui Geoffrey şi plânse în continuare. El o ţinu până când rămase fără lacrimi şi o linişti cu vorbe pline de blândeţe.

— Ai încredere în mine? o întrebă el, când se linişti din plâns.

— Ştii bine că da, răspunse Elizabeth.

— Atunci, când eu îţi spun că totul va fi bine, mă crezi?

— Dacă o spui tu, atunci te cred, îi promise ea.

— Îţi dau cuvântul meu! Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi rănească familia.

— Dar tu? insistă ea. Îmi poţi promite că nici tu nu vei fi rănit?

Geoffrey fu surprins de întrebarea ei, pentru că el nu era deloc în pericol.

— Îţi promit, o linişti el. Acum încearcă să dormi. De mâine şi pentru încă două zile, ne aşteaptă un drum lung şi dificil.

Elizabeth nu uitase de vestea pe care dorea să i-o

împărtăşească soţului ei. Îşi aşeză mâna de abdomen, într-un gest protector şi se hotărî să nu-i spună încă lui Geoffrey despre copil. El n-ar mai fi lăsat-o să meargă cu el să-l întâlnească pe William dacă ar fi ştiut că este însărcinată. Aşa că avea să aştepte până când problema cu Belwain avea să fie rezolvată. De-abia atunci avea să-şi împartă bucuria cu Geoffrey. Deocamdată, îl va proteja pe copilaşul lor, aşa cum Geoffrey avea să o protejeze pe ea.

Elizabeth închise ochii şi încercă să-şi elibereze mintea. Avea nevoie de odihnă pentru a rezista călătoriei de a doua zi.

În timpul orelor întunecate ale nopţii, avu din nou coşmarul acela. Atunci când urlă speriată, Geoffrey o linişti, spunându-i că era doar întristată şi istovită şi că acestea erau motivele pentru visul urât. Îi ceru să-i povestească visul, dar Elizabeth nu îndrăzni să facă asta. Îl prinse în braţele ei şi se rugă. Se rugă pentru ca acest coşmar să nu fie un semn de rău augur.

Drumul spre Londra dură trei zile lungi. Elizabeth era epuizată şi de-abia dacă putea privi în jurul ei atunci când intrară pe domeniul lui William. Ea nu voia decât să-i vadă pe Elslow şi pe micuţul Thomas, dar Geoffrey nu-i permise.

— O să faci o baie şi apoi te vei odihni. Îi vei vedea mâine-dimineaţă, hotărî el. Şi tot atunci îl vei întâlni şi pe rege.

Ea nu voia să-l întâlnească pe rege, îşi spuse, pentru că era îngrozită de el. Deşi bănuia că multe dintre poveştile care circulau despre William erau probabil exagerări, în inima ei le credea pe toate adevărate.

Primiră o cameră spaţioasă, cu privelişte înspre curtea castelului. Patul era de două ori mai mare decât cel pe care îl aveau la Berkley şi, după ce se îmbăie şi se schimbă de haine, se ghemui în mijlocul lui, încercând să nu adoarmă în timp ce îl aştepta pe Geoffrey să se întoarcă. El se dusese să-l salute pe William şi să afle tot ce putea despre Elslow şi

acuzaţiile care i se aduceau.

Elizabeth nu se trezi decât a doua zi dimineaţă, amintindu-şi ca prin ceaţă cum Geoffrey o dezbrăcase şi îi ţinuse de cald pe timpul nopţii. Soţul ei era din nou plecat. O tavă cu mâncare o aştepta pe masa de lângă pat, dar Elizabeth nu se atinse de ea. Se simţea prea rău pentru a suporta mâncarea. Se îmbrăcă încet şi cu grijă, ştiind că nu avea cum să scape de prezentarea în faţa regelui. Trebuia să arate cât mai bine, pentru a-l face pe Geoffrey mândru de soţia sa.

Când termină, se duse la fereastră şi observă oamenii din curtea castelului. Cu fiecare secundă care trecea, deveni din ce în ce mai încordată şi se rugă ca Geoffrey să se grăbească cu îndatoririle sale şi să se întoarcă la ea.

În locul soţului ei, veni Roger.

— Unde este Geoffrey? ceru ea să afle cu un tremur în glas.

Vasalul o prinse de braţ şi o conduse la uşă. Elizabeth văzu că doi dintre oamenii lui Geoffrey păzeau uşa şi rămase puţin uimită.

— Lord *Geoffrey e* la rege, răspunse Roger, la fel şi bunicul Domniei Voastre. Se uită în direcţia stăpânei lui şi îi văzu suferinţa, dar nu putea face nimic pentru a o alina. Şi el era la fel de îngrijorat ca şi Elizabeth, deşi era mult mai priceput în a-şi ascunde emoţiile. Geoffrey nu avusese timp să vorbească cu el, aşa că nu avea nicio idee despre planul stăpânului său. S-a cerut să fiţi prezentă, îi comunică Roger. Însuşi regele v-a chemat.

Porni, dar cuvintele lui Roger o făcură să se oprească brusc.

— Ele vocea… şopti Elizabeth. Nu pot să merg, Roger! E coşmarul. Nu pot să merg!

Roger nu înţelegea despre ce vorbea Elizabeth şi nu era sigur despre cum trebuia să continue.

— Soţul dumneavoastră doreşte să-i fiţi alături, zis el pe un ton ferm, ştiind, din instinct, că Elizabeth nu-l va refuza

niciodată pe Geoffrey.

Logica lui funcţionă. Elizabeth îşi îndreptă umerii şi se chinui să-şi alunge spaima din privire.

— Atunci trebuie să merg, răspunse ea.

Înaintă alături de Roger printr-un labirint de coridoare pline de umezeală şi prost luminate. Apoi pătrunseră într-o încăpere mare, plină ochi cu oameni. Toţi erau îmbrăcaţi cu veşminte elegante care le subliniau rangul şi bogăţia, iar Elizabeth presupuse că erau nobili care aşteptau să fie primiţi în audienţă la rege.

Oamenii se dădură deoparte, făcându-le loc să treacă. Acum putea vedea uşile duble şi masive din capătul îndepărtat al camerei. Erau uşi asemănătoare cu cele din visul ei şi Elizabeth era mai înfricoşată ca niciodată.

Îşi ţinu ochii fix înainte, pe uşi, fără să ia în seamă comentariile rostite în şoaptă şi pe oamenii care o cântăreau din priviri în timp ce înainta.

Un grup de trei soldaţi păzea uşa. Unul dintre ei îl recunoscu pe Roger cu un gest din cap şi le spuse să înainteze. Uşile se deschiseră cu un scârţâit de protest şi Roger îi făcu loc să între.

— O să stai în spatele meu? îl întrebă ea cu voce slabă.

Roger fu surprins de cererea stăpânei sale. Pentru oricine o vedea, Elizabeth părea un model de calm şi siguranţă de sine. Cu siguranţă, el era singurul care îi putea citi emoţia din privire, singurul care îi putea auzi teama din voce.

— Vreau să-mi fii aproape, îi explică ea, în caz că soţul meu are nevoie de ajutorul tău.

Roger nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Eu voi sta chiar lângă uşă, răspunse el.

Nu mai adăugă faptul că avea s-o protejeze la fel ca şi pe lordul său. Siguranţa ei era una dintre sarcinile sale, şi nici nu mai trebuia să primească vreun ordin în acest sens.

Elizabeth se întoarse şi înaintă în încăpere. Şi atunci

coşmarul deveni realitate. Exact în faţă, aşezat pe un tron aurit fixat pe trei trepte deasupra podelei, se afla regele William. La baza scărilor, în stânga, stătea Geoffrey. În faţa lui, deşi la câţiva paşi distanţă, se afla Elslow. Nu erau în lanţuri.

Mai erau şi alţi oameni în cameră, dar Elizabeth nu se opri să vadă dacă îi recunoştea pe vreunul dintre ei. Îi zâmbi lui Geoffrey şi apoi lui Elslow şi continuă să înainteze spre rege. Când ajunse la prima treaptă, îngenunche şi-şi plecă uşor capul.

— Milord, vreau să v-o prezint pe soţia mea, Elizabeth, rosti Geoffrey limpede şi hotărât, iar ea reuşi să distingă o nuanţă de mândrie în vocea lui.

— Ridică-te şi lasă-mă să mă uit la tine, se răsti William.

Avea glasul la fel de puternic precum trupul şi Elizabeth se grăbi să-i dea ascultare. În cele din urmă, se uită la faţa lui şi fu foarte surprinsă să îl vadă că-i zâmbeşte.

Era un munte de om, deşi mijlocul îi era la fel de rotunjor pe cât era de înalt, iar ochii lui o priveau cu viclenie. Ea nu se clinti din faţa ochilor lui scrutători şi îl privi direct, fără prea mare efort.

— Se pare că te-ai descurcat bine, fiule. William îi adresă acest compliment lui Geoffrey, deşi continua să se uite la Elizabeth.

— Sunt mulţumit, milord, răspunse Geoffrey.

— Şi acum să ne întoarcem la problema noastră, anunţă William. Trimiteţi înăuntru reclamantul, ceru el cu voce tare şi se uită de la Geoffrey la Elslow, pentru ca apoi să se întoarcă din nou la Elizabeth. Copilă, stai cu familia ta în timp ce mă ocup de problema asta.

Elizabeth încuviinţă, făcu o plecăciune rapidă, se uită la bunicul ei şi zâmbi, după care se duse alături de Geoffrey. Se aşeză cât mai aproape de el, atingându-i braţul cu al ei şi se uită din nou la rege.

Dintr-un motiv necunoscut, regele râse şi dădu din cap cu bucurie, de câteva ori.

— Te poţi baza pe loialitatea ei, Geoffrey! îl lăudă regele.

— Întotdeauna, răspunse Geoffrey.

O privi şi-i zâmbi, lăsând-o să vadă că era încântat de comportamentul ei. Elizabeth se simţea ca şi cum ar fi pierdut o parte importantă din toată discuţia, dar nu îndrăzni să-l ia la întrebări pe Geoffrey. Avea să-i explice mai târziu de ce părea regele atât de bucuros. Cu siguranţă, el părea să înţeleagă ce era în mintea lui William.

Scârţâitul uşii îi atrase atenţia şi Elizabeth se întoarse pentru a-l vedea pe Belwain intrând în cameră. Avea o expresie arogantă şi triumfătoare pe chip, iar Elizabeth se trezi că îl strânge pe Geoffrey de braţ ţinându-şi respiraţia. Soţul ei îi observă suferinţa. Îşi puse mâna pe umărul ei şi o trase aproape de el, ca şi cum ar fi vrut să îi dea o parte din puterea şi curajul lui.

Belwain îngenunche stângaci în faţa regelui, dar fără să-şi plece capul. William mormăi nemulţumit.

— Acuzaţia ta împotriva acestui Elslow este una gravă. Îl acuzi de trădare, dar nu ne aduci nicio dovadă în acest sens. Vreau să ştiu care sunt motivele tale.

Belwain se ridică şi arătă cu degetul spre Elslow.

— Este saxon şi toţi saxonii sunt trădători. El a vrut dintotdeauna să câştige Montwright înapoi şi l-a păcălit pe vasalul tău, Geoffrey, să creadă că vă este loial. Motivele lui sunt neadevărate. Eu ştiu că s-a alăturat unui grup de rebeli care sunt împotriva regelui.

— Ai dovezi care să-ţi sprijine acuzaţia? întrebă William, aplecându-se înainte.

— Nu vă pot aduce dovezi, pentru că cel care ar fi putut să-mi susţină vorbele a fost omorât.

— Cine este omul acesta despre care vorbeşti? ceru William să afle.

— Numele lui era Rupert şi era cumnatul soţiei lui Geoffrey, Elizabeth. Era de sorginte normandă.

— Ah! William se uită la Geoffrey şi dădu din cap. Am auzit povestea lui Rupert care, fie el normand sau nu, mi-a fost neloial. Tu, Belwain, eşti un neghiob dacă vrei să te foloseşti de el pentru a-ţi întări vorbele. Regele se întoarse spre Elslow. Bătrâne, faci parte din grupul acesta de rebeli? întrebă el.

Elslow clătină din cap.

— Nu, milord, răspunse el cu voce limpede.

William mormăi din nou şi se întoarse înspre Geoffrey.

— Şi tu îl crezi? întrebă el, pe un ton mai blând.

Geoffrey încuviinţă.

— Da.

— Din moment ce nu avem nicio dovadă, mă voi mulţumi cu judecata vasalului meu. Acuzaţia de trădare este respinsă. Nu va urma o luptă pentru a afla adevărul, dar voi asculta de cavalerul meu credincios.

— Dar cum rămâne cu Montwright? se smiorcăi Belwain. Îmi aparţine! E dreptul meu să devin tutorele băiatului până când va ajunge la vârsta potrivită pentru a domni! Cu toate astea… Belwain îşi smuci capul spre Geoffrey. El i-a dat saxonului atribuţiile mele. Legea e de partea mea.

William se rezemă de spătarul tronului, încruntat. În timp ce regele cugeta la problema aceasta, tăcerea se lăsă peste încăpere. Elizabeth se uită înspre bunicul ei. Furia şi dezgustul pe care acesta le simţea faţă de Belwain erau evidente pe chipul său, iar ea ştia că bunicul ei abia se abţinea să nu se arunce asupra lui. Avea o poziţie neclintită şi mâinile îi erau încleştate în pumni. Îşi dădu seama că şi ea luase aceeaşi postură.

— E o decizie dificilă, se pronunţă William în cele din urmă. Geoffrey, mi-ai spus că nu ai încredere în Belwain şi că ai hotărât să păstrezi tu băiatul până când va fi destul de

mare. Ai dreptul să faci asta, încuviinţă el. Totuşi, faptul că un saxon ar ajunge stăpân în Montwright, rămâne o problemă. Eu sunt un om corect şi am dat câteva dintre domeniile mele pe mâna saxonilor, după cum bine ştiţi. Dar acum îmi vine foarte greu să iau o hotărâre, recunoscu el. Eu nu-l cunosc pe saxonul acesta. Tu ai putea ţine partea ta în problema asta, Geoffrey, dar îmi eşti ca un fiu şi deci ai fi de partea normanzilor. Iar tu, adăugă regele, întorcându-se spre Elslow, ţi-ai putea susţine cauza ca bunic al băiatului, dar ai vorbi ca un saxon. Păcat că nu avem printre noi pe cineva care să nu fie nici normand, nici saxon, şi cu care să mă sfătuiesc.

— Există cineva. Vocea lui Elizabeth se auzi clar şi puternic. Făcu un pas mai departe de soţul ei şi se înfăţişă înaintea regelui. William o privi, apoi încuviinţă, permiţându-i astfel că continue. Eu nu sunt nici saxonă, nici normandă, spuse ea. Sunt şi una, şi alta. Tatăl meu era normand autentic, iar mama mea era saxonă. Aşadar, eu sunt jumătate din fiecare. Elizabeth zâmbi, apoi adăugă: Deşi tatăl meu mă mustra mereu când eram neascultătoare, spunându-mi că sunt saxonă şi mama jura că mă comportam ca o normandă ori de câte ori nu era mulţumită de mine.

Regele nu mai păru atât de nedumerit şi zâmbi.

— Atunci, tu vei fi cea care va pleda pentru fiecare parte, iar eu voi hotărî, declară el. Mai întâi, vorbeşte-mi despre saxon.

— Vă voi spune ceea ce mi-a spus şi mie mama, răspunse Elizabeth şi îşi împreună mâinile. La ordinul Maiestăţii Voastre şi la propunerea venită din partea lui, mama s-a măritat cu tata şi, astfel, Montwright i-a revenit lui. Bunicul a plecat din Montwright şi s-a mutat în Londra. La scurt timp după ce s-au căsătorit, mama a fugit. A fugit la bunicul pentru protecţie. Bunicul i-a ascultat poveştile despre cât de nefericit e traiul ei la Montwright şi apoi a dus-o imediat

înapoi la tata. I-a spus mamei că îi aparţine soţului ei şi că trebuie să-i fie loială. Bunicul şi tata au făcut un fel de armistiţiu şi între ei a început să înflorească o prietenie îndelungată. Ramura saxonă din familia mea pune mare preţ pe loialitate, rege William. Elslow a îngenunchiat în faţa Maiestăţii Voastre în ziua încoronării şi v-a jurat credinţă, iar eu ştiu că mai degrabă ar muri decât să încalce jurământul acela.

— Şi acum susţine punctul de vedere al normanzilor, îi propuse William.

Părea amuzat de povestirea lui Elizabeth şi o recompensă cu un zâmbet de încurajare.

— Tata i-a fost loial lordului său, baronul Geoffrey şi, atunci când a fost ucis, Geoffrey a preluat controlul. S-a însurat cu mine şi a corectat nedreptatea comisă. Cumnatul meu a plănuit şi a luat parte la masacrul împotriva familiei mele şi, din această pricină, Geoffrey l-a ucis. Soţul meu este foarte meticulos în tot ceea ce face, la fel cum era şi tatăl meu, şi s-a asigurat că ştie sigur cine este vinovatul înainte să acţioneze. Eu am moştenit firea nerăbdătoare a mamei mele saxone, recunoscu Elizabeth, dar soţul meu m-a convins că trebuie să aştept. În cele din urmă, mi-a promis că va face dreptate şi şi-a îndeplinit promisiunea. Dacă m-aţi întreba cui îi sunt loială, continuă Elizabeth, atunci v-aş spune că îi sunt loială soţului meu şi Maiestăţii voastre, regele meu.

— Şi dacă ţi-aş cere să alegi între saxon şi normand? întrebă regele.

Elizabeth nu percepu tonul provocator şi în acelaşi timp amuzat din vocea lui.

— L-aş alege pe soţul meu înaintea oricui altcineva, răspunse ea imediat, ştiind în inima mea că soţul meu îl va proteja pe Elslow, la fel cum mă protejează şi pe mine. Eu, bunicul şi fratele meu îi aparţinem cu toţii lui Geoffrey acum,

la fel de mult cum vă aparţinem Maiestăţii Voastre, regele nostru. Soţul meu nu-şi va răni niciodată familia.

William încuviinţă.

— Cred că dacă toţi supuşii mei ar fi la fel de loiali ca tine, nu aş mai avea atâtea pe cap, o lăudă el, apoi se uită înspre Belwain. Nu mă opun dorinţei vasalului meu, Belwain. Acuzaţia ta este respinsă.

Belwain nu se putu abţine să nu icnească de mânie. Faţa i se înroşi, holbându-se la Elizabeth cu ochii plini de ură.

Regele ignoră reacţia lui Belwain. Atenţia lui se îndreptă asupra lui Elslow.

— Nu-mi amintesc când mi-ai jurat credinţă, dar ziua încoronării mele a fost una foarte agitată.

Elslow zâmbi.

— Eram acolo şi am văzut, recunoscu el.

— Îngenunchează în faţa mea, saxonule, şi jură-mi credinţă din nou.

Elslow făcu întocmai şi îşi duse mâna în dreptul inimii. Repetă jurământul de credinţă avându-i pe Geoffrey şi pe Elizabeth ca martori. Regele păru mulţumit.

— Acum lăsaţi-mă, le ordonă William. Geoffrey, vreau să vorbesc cu tine după cină, adăugă. Vreau să stai lângă mine.

— Cum doriţi, răspunse Geoffrey.

Apoi făcu o plecăciune în faţa regelui său şi o prinse pe Elizabeth de braţ.

Nu schimbară nicio vorbă până nu ajunseră aproape de camera lor. Elslow şi Roger îi lăsaseră singuri, plecând să caute ceva rece de băut şi un joc de şah.

— Te îndoieşti vreun pic de cât de mândru sunt de tine? o întrebă Geoffrey când intrară în dormitor. Ai dat dovadă de mare curaj, Elizabeth.

— Am învăţat de la tine să fiu curajoasă, răspunse Elizabeth, întorcându-se spre soţul ei.

Gândul că tot chinul se terminase o făcea să ameţească de

bucurie.

— Vezi cât de cinstit este regele nostru? îi atrase atenţia Geoffrey. De la început, nu ai avut niciun motiv să te temi, nu-i aşa?

— Teamă? Nu mi-a fost nicio clipă teamă!

Geoffrey râse la minciuna atât de evidentă a lui Elizabeth şi îşi întinse braţele spre ea. Şi tocmai la timp pentru a o prinde. Soţia lui puternică şi curajoasă leşină în braţele lui.

— Eşti sigură?

— Sunt foarte sigură.

Târziu, în noaptea aceea, Geoffrey o ţinea strâns în braţe pe soţia lui. Tocmai făcuseră dragoste şi el era pe cale să adoarmă, când Elizabeth hotărâse să-i spună despre copil.

— Te bucuri?

— Da, spuse Geoffrey. Îşi puse mâna pe abdomenul ei, sărutând-o din nou. Sunt cel mai norocos bărbat din lume, adăugă el. Curând voi avea un mic războinic pe care să-l antrenez. El va fi sănătos şi puternic, o imagine în miniatură a tatălui său.

— Vai, cât de modest eşti! îl tachină Elizabeth, zâmbind.

— Nu ne vom grăbi să ajungem acasă, o informă Geoffrey. Trebuie să fii foarte atentă, nevastă. Nu-ţi mai face griji în legătură cu Belwain, adăugă în cele din urmă.

— N-o să-mi fac, spuse Elizabeth. Ştiu că o să te ocupi de el la vremea potrivită. Deja suferă, pentru că a pierdut ceea ce-i era mai drag, spuse ea. Montwright şi Thomas sunt în siguranţă.

— O să-mi fac griji pe toată perioada cât vei purta copilul în pântece. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva…

— Nu te îngrijora, îl linişti Elizabeth. Totul va fi bine. Când va veni sorocul, voi fi la fel ca şi tine, Geoffrey. Voi fi puternică şi curajoasă şi-mi voi face datoria. Voi naşte cu onoare şi nu voi scoate niciun ţipăt în semn de protest.

Urlă ca o nebună. Geoffrey o ţinu de mână în timpul orelor

lungi cât dură travaliul, strigând şi el odată cu ea, până când moaşa îl forţă să iasă din dormitorul lor. Elslow observă totul şi îi spuse lui Roger că aceasta era, fără îndoială, cea mai zgomotoasă naştere din toată istoria.

În cele din urmă, Elizabeth născu copilaşul şi îi oferi soţului ei războinicul pe care acesta şi-l dorise. Geoffrey se simţea copleşit de bucurie şi recunoştinţă.

Războinicul era perfect. O numiră Mary, în amintirea mamei lui Elizabeth.

Sfârşit

Când o lady riscă totul
pentru a câștiga inima cavalerului său...

În Anglia feudală, Elizabeth Montwright abia scapă cu viață din masacrul în care îi este ucisă întreaga familie, fiind obligată să fugă din castelul ce îi aparținea de drept. Hotărâtă să se răzbune, se întoarce deghizată într-o simplă țărăncuță, ca să ceară ajutorul Șoimului – Geoffrey Berkley, puternicul baron care îi alungase pe criminali.

Numai un bărbat cu inima de piatră ar putea rezista rugăminților fierbinți venite din partea unei femei frumoase, iar Geoffrey își dă seama că nu-și dorește nimic cu atâta ardoare decât să câștige inima lui Elizabeth. Luând-o de soție și oferindu-i protecția numelui său, Șoimul caută să afle cine sunt cei răspunzători pentru nenorocirea abătută asupra ei și a familiei sale, dar, în același timp, descoperă că proaspăta lui soție are un spirit năvalnic și un comportament total neobișnuit pentru normele vremurilor. La rândul ei, Elizabeth consideră că Geoffrey mai are multe de învățat pentru a deveni un soț pe gustul ei, așa că face tot posibilul să îi îmblânzească inima și să-l facă să-și deschidă sufletul. O luptă a voințelor, din care dragostea va ieși cu siguranță învingătoare...

„Un roman cu o intrigă fermecătoare și scene de dragoste pline de senzualitate... Julie Garwood este o povestitoare înnăscută."

Affaire de Coeur

Julie Garwood este una dintre cele mai bine-cunoscute scriitoare de romane de dragoste cu caracter istoric, cele peste 30 de romane publicate până acum fiind traduse în zeci de limbi.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-923-2
9 786066 869232
Alma